

Tiểu Ngự Nhi Của Ta

Contents

Tiểu Ngự Nhi Của Ta	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	50
27. Chương 27	52
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	59
33. Chương 33	60
34. Chương 34	62
35. Chương 35	64
36. Chương 36	65
37. Chương 37	67
38. Chương 38	69
39. Chương 39	70
40. Chương 40	71
41. Chương 41	73

42. Chương 42	75
43. Chương 43	77
44. Chương 44	78
45. Chương 45	80
46. Chương 46	82
47. Chương 47	83
48. Chương 48	85
49. Chương 49	86
50. Chương 50	88
51. Chương 51	90
52. Chương 52	92
53. Chương 53	94
54. Chương 54	96
55. Chương 55	97
56. Chương 56	99
57. Chương 57	100
58. Chương 58	103
59. Chương 59	104
60. Chương 60	105
61. Chương 61	107
62. Chương 62	108
63. Chương 63	109
64. Chương 64	111
65. Chương 65	113
66. Chương 66	115
67. Chương 67	117
68. Chương 68	118
69. Chương 69	120
70. Chương 70	122
71. Chương 71	123
72. Chương 72	125
73. Chương 73	126
74. Chương 74	128
75. Chương 75	129
76. Chương 76	130
77. Chương 77	132
78. Chương 78	133
79. Chương 79	135
80. Chương 80	136
81. Chương 81	137
82. Chương 82	139
83. Chương 83	140
84. Chương 84	141
85. Chương 85	143
86. Chương 86	144
87. Chương 87	146
88. Chương 88	148
89. Chương 89	150
90. Chương 90	151
91. Chương 91	153
92. Chương 92	154
93. Chương 93	156
94. Chương 94	157
95. Chương 95	159

96. Chương 96	160
97. Chương 97	161
98. Chương 98	163
99. Chương 99	164
100. Chương 100	168

Tiểu Ngự Nhi Của Ta

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, ăm áp, ngược luyến tàn tâm, nam nam sinh tử, HE. Edit: Dục ca. Trong mắt N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ngu-nhi-cua-ta>

1. Chương 1

Nhâm Thiên Tường cũng không phải người xấu, tự bản thân hắn nói thì tối thiểu hắn đối xử với người khác, trừ bỏ Văn Dục sẽ không xấu là được rồi.

Văn Dục kỳ thật bị oan. Lúc ấy là mùa hè nóng bức cỡ nào, đã muốn đi nghỉ hè. Hắn cùng vài bằng hữu cùng nhau chơi bóng ở sân bóng của trường. Sau rồi trong đó có một người đùa giỡn không cẩn thận ném bóng văng ra thật mạnh. Kết quả văng trúng đầu Nhâm Thiên Tường, vừa vặn đang ôm một đồng bài thi đi ngang qua sân bóng. Văn Dục hoảng hốt, đầu tiên xông lên nhìn xem tình huống. Kết quả làm cho Nhâm Thiên Tường trước khi té xỉu cuối cùng liếc mắt một cái là thấy được Văn Dục. Sau đó hắn tỉnh lại cũng đúng là Văn Dục ngồi trước giường bệnh. Thực sự rất trùng hợp, vị bạn học gây chuyện kia vừa vặn đi giao tiền thuốc men. Kết quả gián tiếp làm cho Nhâm Thiên Tường nghĩ đến Văn Dục là đầu sở gây nên chuyện.

Sau đó, Nhâm Thiên Tường vừa tỉnh lại, hắn lập tức túm áo Văn Dục, hung hăng cau mày, thấp giọng hô một tiếng: “Tiểu tử, ngươi phải chịu trách nhiệm cho ta!”

–“Cái gì...” Văn Dục ngây ngẩn cả người một hồi lâu mới kịp phản ứng, vội vàng đẩy ra đối phương. Khuôn mặt trắng nõn nhất thời hồng hồng hoàn toàn: “Không phải ta!”

–“Tiểu tử, ngươi đừng nghĩ bốn cột ta, lão tử nhìn xem nhất thanh nhị sở. Trước khi té xỉu nhìn thấy chính là ngươi là được rồi!” Nhướn lên lông mi, khuôn mặt Nhâm Thiên Tường tuần mỹ hiện lên một bộ cảm giác giống chủ nợ: “Dù sao ngươi phải chịu trách nhiệm!”

Văn Dục cau thanh tú lông mày, điều này trách không được, cho dù có người bị đụng phải cũng không có người dám đến cứu, chính là để ý hảo tâm không hảo báo, chuyện này cũng không quan trọng, Văn Dục đã bị dính vào hắn!(chỗ này ta cũng khó hiểu, edit đại a)

–“Dục, hắn tỉnh sao?” Một nam hài da ngăm đen đẩy cửa ra liền bước vào. Vừa thấy Thiên Tường, hưng phấn mà xông lên cầm tay đối phương, vẽ mặt chân thành: “Bạn học, ta thật sự không phải cố ý ném trúng ngươi. Thực xin lỗi a! Tiền thuốc men ta đã giúp ngươi thanh toán. Thầy thuốc nói nếu không cảm thấy đau đầu sẽ không có việc gì.”

–“Không có việc gì? Nếu não tổn thương làm sao bây giờ? Nếu bị choáng váng làm sao bây giờ? Ngươi làm sao bồi thường cho ta. Ngươi có biết rằng mẹ ta dưỡng ta vất vả thế nào. Ngươi bồi thường được rất tốt sao?” Nhâm Thiên Tường thực sự là nhàm chán, muốn đùa bốn người này một chút mà thôi. Nhìn đến đối phương vẽ mặt có vẻ lương tâm đã bị cắn đứt nghiêm trọng, hắn liền muốn cười, kết quả...

–“Nếu thực sự bị choáng váng, ta dưỡng ngươi cả đời!” Thật sự không quen nhìn người như thế, Văn Dục một mạch đem bằng hữu lui về phía sau, trừng mắt nhìn thẳng Nhâm Thiên Tường. Khuôn mặt trái xoan

trắng nõn vẫn như cũ hồng hồng, hần là bị tức hồng.

Nhâm Thiên Tường ngậy ngấn cả người, Lạc Kỳ Hoàng cũng ngậy ngấn cả người. Nhìn trước mắt người bạn chơi thân từ nhỏ đến lớn này, đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ vẫn luôn thực im lặng khi nào thì đột nhiên trở nên có khí phái nam nhân như vậy.

Một chút ý cười hiện trên khóe môi Nhâm Thiên Tường, hần vươn tay, tự nhiên hào phóng: “Về sau hết thấy của ta đều giao cho người phụ trách, Tiểu Ngư Nhi!”

Văn Dục ngậy ngấn cả người, đến khi phản ứng được rồi, hai tay lạnh lẽo đã bị tay Nhâm Thiên Tường cầm. Hần dùng lực rút tay ra, thẹn quá thành giận lôi kéo Lạc Kỳ Hoàng, để lại một câu: “Hần khẳng định tốt lắm, đừng để ý đến người như thế, đi!”

–“Dục.” Lạc Kỳ Hoàng có chút khó xử, người kia xác định không có việc gì sao?

–“Tiểu Ngư Nhi, lão tử sẽ lại tìm đến người, chuẩn bị tốt tiền bao!” Nhâm Thiên Tường trong lúc đối phương dùng sức đóng cửa lại hô lên một câu.

Văn Dục có chút cảm giác bị tức chết, vẫn bước nhanh đi lên phía trước. Lúc đi ra giáo vụ lâu, Lạc Kỳ Hoàng đuổi theo, hần có chút xin lỗi nói: “Thực xin lỗi a. Dục, ta...”

–“Không liên quan đến người, là tại “chích lại bì cầu” (cái này dịch ra hão thô nha, ta giữ nguyên) kia, đúng là được một tác lại muốn tiến một thước!” Văn Dục chán ghét mắng một tiếng, sau lại bình tĩnh “Đi thôi, làm bị chó cắn!”

–“Ha ha...” Lạc Kỳ Hoàng nhìn Văn Dục, đột nhiên liền nở nụ cười, “Dục, thật là lần đầu tiên nhìn thấy người phát hỏa a! Còn tưởng rằng người sẽ không bao giờ tức giận đâu!”

Văn Dục liếc mắt quét hần một cái, thản nhiên nhìn về phía phương xa “Chỉ do ngoài ý muốn!”

–“Khó được một lần ngoài ý muốn a!” Lạc Kỳ Hoàng cảm thán, kết quả bị Văn Dục ném qua một bên, tự mình rời đi rất xa, Lạc Kỳ Hoàng dở khóc dở cười chạy theo. Người này a, là bằng hữu tốt lắm!

2. Chương 2

Nhâm Thiên Tường cố ý đến chỗ đăng ký xuất viện hỏi tên người phụ trách cho hần “Lạc Kỳ Hoàng của hệ thể dục sao? Chưa từng nghe qua!” Hần đi ra tòa giáo vụ, ánh mặt trời có chút chói mắt. Nếu hần đoán không sai, người vóc dáng cao đen đen là người phụ trách cho hần, hần là kêu tên Lạc Kỳ Hoàng. Nghe tiếp nàng kêu lên tên người xinh đẹp kia “Ngư? Thật đúng là cái tên hão chơi đùa!” Nhìn cái kia “Ngư” bảo vệ Lạc Kỳ Hoàng, nói vậy quan hệ hai người hần là rất tốt đi. Hắc hắc, Nhâm thiếu gia thật sự là nhàm chán, cho nên thừa dịp còn có thể ở đại học thêm hai năm, phải mau tìm điểm lạc thú ngoạn ngoạn mới được.

Văn Dục thề, hần thật sự không phải cố ý, thật sự không phải cố ý đi tìm hiểu chuyện tình của người kia, hơn nữa, hần tuyệt đối sẽ không biết người kia là Nhâm Thiên Tường a!

Ngày đó, sau khi hần xử lý tốt chuyện của hội học sinh xong, cấp dưới bí thư trưởng vội vàng mang chạy tới: “Hội trưởng, viện đoàn công ủy bên kia cuối tuần vừa rồi giao đến văn kiện quên chưa trả lại, bởi vì lo lắng trường kì hoạt động sắp tới sẽ chấm dứt liền quên. Ta đang có việc gấp phải về nhà. Cho nên, hội trưởng, người có thể giúp ta đem văn kiện này giao cho Nhâm bí thư chứ? Nhâm bí thư bên kia đang thúc dục, ta luôn luôn tại mang liền...”

–“Hảo hảo, ta đã biết!” Nghe được cách nói chuyện vội vàng, Văn Dục có chút khó chịu, hần mỉm cười vỗ vỗ vai bí thư trưởng “Ta cũng đang muốn đi qua Đông viện, thuận tiện đi qua lấy.”

–“Rất cảm tạ người, hội trưởng. Ta đánh xe về nhà đây!” Nói xong đem văn kiện đặt ở trong lòng Văn Dục liền chạy ra.

Sau đó Văn Dục liền ngồi lên xe đi Đông viện trường học. Không có biện pháp khác, trường rất lớn, từ vị trí của hắn ở Bắc viện đến Đông viện ít nhất phải ngồi trên xe không sai biệt lắm một giờ đồng hồ.

Thật vất vả đến được Đông viện, hắn rất lễ phép hỏi thăm một học muội, kết quả đối phương sau khi nhìn đến hắn liền kết hắn, mặt đỏ nửa ngày mới chỉ hướng một vườn hoa “Quá...quá...qua kia...kia vườn...kia vườn hoa...liền...chính là...là viện đoàn công ủy.” Kiên nhẫn nghe đối phương nói xong, hắn đáp lại đối phương một cái tươi cười, liền cầm văn kiện đi trước.

Vườn hoa là địa phương đẹp nhất khu trường, cho nên ngay từ đầu viện đoàn công ủy liền đặt tại địa phương này, như vậy tựa hồ khiến các đại hệ hội học sinh cùng viện hội học sinh nổi lên xung đột, nhưng là bởi vì có rất nhiều quan hệ, phải xem xét. Tiếp nhận hội học sinh của hệ y học sau, nghe tiền nhiệm hội trưởng kể, Văn Dục không có gì cảm giác. Hắn chính là một người nhạt như nước, làm hội trưởng hoàn toàn là do mọi người bầu ra.

Queo vào vườn hoa, ở bên cạnh một cái đường nhỏ, dưới một tàng cây, tựa hồ có một người nằm tại đó. Hắn đi tới, tùy ý nhìn nhìn người nằm trên mặt đất, lấp bắp kinh hãi, là hắn?!

Nhâm Thiên Tường nằm ở trên cỏ, đầu gối lên hai tay, tóc dài hơi hơi theo gió bị gợi lên. Trong ánh nắng, hình dáng tuấn mỹ dưới một mảnh xanh lục có vẻ chói mắt như vậy, giống một tinh phẩm được cố ý điêu khắc bị tùy ý đặt ở nơi này.

Văn Dục sững sốt một chút, theo sau khẽ cười cười, người này xem ra bộ dạng thực không sai đâu, đáng tiếc, lại có tính cách ghê gớm như vậy. Hắn quay người lại, đang muốn đi hướng nơi kiến trúc phụ cận, đột nhiên một chiếc xe đạp thẳng hướng lại đây. Văn Dục phản xạ có điều kiện liền tránh qua một bên, bị cây trúc nhỏ bên đường ngáng chân, sau đó cả người ngã về phía sau. Chuyện này cũng không có việc gì, để cho hắn tức giận chính là, vừa vặn người kia ngủ ở nơi đó a. Hắn vừa kịp phản ứng, cả người đã ngã ở trên người Nhâm Thiên Tường. Hắn vừa tức vừa vội đứng lên, liền đón nhận lấy một đôi con ngươi màu hổ phách. Hắn rõ ràng thấy trong đôi mắt kia hai má mình có chút tái nhợt.

–“Thì ra, người vẫn đánh lén ta là người a!” Thanh âm tựa hồ mang theo ý cười nghe vào lỗ tai Văn Dục lại như là châm chọc, hắn vội vàng đứng lên, mặt một trận đỏ bừng.

–“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý!” Người gây ra họa cuống quýt đã chạy tới giải thích, khoe miệng Văn Dục gian nan lộ ra một tia mỉm cười, nói: “Không có việc gì! Người có việc thì đi trước đi!”

–“A, cảm ơn a!” Đối phương vừa đi, Nhâm Thiên Tường cũng rất không hình tượng nở nụ cười, sau đó ngồi dậy tựa vào trên cây, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

–“Nhìn cái gì! Người cũng biết ta không phải cố ý!” Văn Dục trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái “Không có việc gì, ta muốn đi qua viện đoàn công ủy!”

–“Gì, người muốn tìm ai sao? Ta có biết người nga!”

–“Không liên quan đến chuyện của người!”

–“Nhưng mà người giữa trưa đến, người ở bên trong đều đã đi hết, dù sao nghỉ đi thôi!”

–“Ta đi qua nhìn xem!”

–“Người không tin? Cửa đều đóng, nếu không ta tại sao lại đứng ở nơi này, ta cũng có việc muốn đi nơi đó làm! Muốn ta thuận tiện giúp người hay không?”

–“Không cần, ta chờ hai giờ mở cửa liền đi, còn có một tiếng.” Nói xong liền cách xa Nhâm Thiên Tường một thân cây, ngồi xuống, dựa vào một thân cây khác, hơi hơi khép mắt “Không cho phép quấy rầy ta!”

–“Àn?” Nhâm Thiên Tường mị hí mắt, nhìn người cách vách, giơ lên khoe miệng...

Có thể là bởi vì cảm thấy mệt, vừa mới lại ngồi trên xe một tiếng đồng hồ, cho nên trong gió lạnh từ từ, Văn Dục lập tức liền đang ngủ. Thế nên Nhâm Thiên Tường đã chạy tới đem hắn chuyển qua bên cạnh mình cũng không biết. Kết quả hắn trợn mắt liền thấy được khuôn mặt Nhâm Thiên Tường đang im lặng ngủ, mà chính mình đang nằm ở trong lòng Nhâm Thiên Tường, ngủ siêu thoải mái.

Phản xạ có điều kiện, hần lập tức nhảy dựng lên, nhìn chăm chăm Nhâm Thiên Tường. Nhâm Thiên Tường vừa vặn bị đánh thức tỉnh, mở to hai mắt có chút mơ hồ. Sau khi phản ứng lại đây, hần cố ý hô lớn “Người làm gì vậy, lão tử đang ngủ!”.

–“Người! Người...ta không phải cảnh cáo người không được phép quấy rầy ta sao?”.

–“Cái gì? Ta vẫn ngủ ở vị trí của ta a, có vấn đề sao?”.

Văn Dục ngậy ngẩn cả người, quay đầu nhìn mới phát hiện thì ra không phải ở vị trí vừa mới của mình a, như vậy hần làm thế nào chạy đến bên cạnh tên hỗn đản này?

–“Hay là người lại đánh lén ta?” Nhâm Thiên Tường giờ giờ lên lông mi “Bạn học, dù người có trách nhiệm cũng không đến nỗi muốn thân thiết a. Tuy rằng bộ dạng của người là thực không sai. Đáng tiếc dĩ nhiên là giống ta, cho nên rất là thật có lỗi a. Nếu người như thế nào cũng phải phụ trách ta, ta cố mà nhận đi!”

–“Người...đi tìm chết đi!” Văn Dục hướng về phía hần hô to, sau đó cầm văn kiện lên, thở phì phì đi đến mấy tòa nhà kia. Hần thề, hần chưa từng gặp qua người như thế, quả thực là...Không nói, lẳng phỉ tế bào nào!

Đi tới đó, vừa vặn cửa mở. Gặp gỡ bí thư trưởng của viện đoàn công ủy, Văn Dục bảo trì hình tượng tốt, mỉm cười bắt tay: “Nhĩ hảo, ta ở hệ y học bên kia, Văn Dục!”

–“Nha, Văn Dục hội trưởng a, Tiểu Tuyết nói cho ta, phần văn kiện kia là bí thư cầm của ta, ta chỉ hảo làm phiên người! Nếu không phiên mau vào trong ngồi!”. Bạn đang ?

–“Không cần.” Hần phi thường muốn trở về, thật sự không muốn nhìn thấy người kia, nghe nói hần cũng có việc cần lại đây.

–“Cần, bí thư nói cần nhiệt tình đối xử tử tế với mỗi người khác nga!”.

–“Bí thư của các người còn chưa trở về sao?”.

–“Có việc muốn tìm bí thư a, hần còn chưa về.”.

–“Cũng không có gì, chính là thừa dịp này muốn cùng hần nói chuyện về việc học sinh mới đến của kì tới!”.

–“A, như vậy a, người cứ từ từ, bí thư rất nhanh sẽ tới rồi!”.

–“À...được rồi!” Văn Dục cười cười liền ngồi ở trong văn phòng bí thư im lặng chờ, còn nghe đối phương không ngừng kể chuyện viện đoàn bọn họ, còn có chuyện tình của cái tên Nhâm Thiên Tường kia!

Theo như bí thư trưởng nói, Nhâm Thiên Tường luôn làm ra những chuyện ngoài dự đoán của mọi người. Giả dụ như vì từng phải thuyết phục một nữ sinh muốn nhảy lầu mà chính hần lôi kéo cô gái kia phải nhảy lầu. Kết quả cô gái kia sợ tới mức lập tức bỏ chạy.

Văn Dục nghe nghe đột nhiên cảm thấy bây giờ còn có nhân tài như vậy thật đúng là không đơn giản a! Có thể lên làm viện đoàn công ủy bí thư, xem ra không đơn giản. Hần vẫn là lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với một người!

Đột nhiên, bí thư trưởng thực hưng phấn nhìn phía cửa, kêu:“Bí thư, hội trưởng hệ y học chờ người đã lâu!”.

Văn Dục quay đầu lại, ngậy ngẩn cả người, giống như cảm giác của Nhâm Thiên Tường vừa đẩy cửa tiến vào nhìn thấy Văn Dục.

–“Là người?!”

–“Là người?!” Cơ hồ là trăm miệng một lời, hai người cùng hô.

Bí thư trưởng thực hưng phấn đứng lên: “Bí thư, xem ra các người đã sớm biết nhau a!”.

–“Đúng vậy, hội trưởng từng nói sẽ chăm sóc ta cả đời a!”.

–“Đùa cái gì!”.

–“Đó là đương nhiên, chịu trách nhiệm việc này Văn hội trưởng sao có thể nói giỡn đâu!” Nhâm Thiên Tường tà tựa vào trên khung cửa, giờ lên khoe miệng, tựa tiểu phi tiểu. Giống như con người của hần, không thể làm cho người ta thấy rõ hần suy nghĩ cái gì.

-“Cái kia, nếu không có gì sự trong lời nói, ta đi trước, cảm ơn của người chiêu đãi!” Văn Dục coi Nhâm Thiên Tường là trong suốt, sau đó cũng chỉ bắt tay bí thư trưởng, thật mạnh xoay người. Lúc đứng qua bả vai Nhâm Thiên Tường rời đi, Nhâm Thiên Tường lạnh lạnh thở dài, Văn Dục giật mình, sau đó dừng bước.

-“Về chương trình đón người mới đến của các đại hệ, ta vốn có một ý kiến rất hay, nhưng là Văn hội trưởng vội vàng phải đi, chỉ có thể từ bỏ.”

-“Người có thể gửi phần văn kiện đến hòm thư của ta!” Cũng không quay đầu lại.

-“Ta sợ người vừa đi ta liền quên!”

Văn Dục mạnh quay đầu, liếc mắt một cái tức giận, hỗn đản này đùa giỡn hần, nhìn hần ánh mắt quả thực giống như con “trộm tinh miêu”(mèo trộm thịt, chắc vậy): “Không sao, ta sẽ chờ người nhớ ra!” Văn Dục khẽ động khóe miệng, sau đó xoay người, cũng không quay đầu lại rất nhanh đi ra tòa nhà.

-“Ha ha.....” Đối phương vừa đi, Nhâm Thiên Tường liền nở nụ cười, thật đúng là thật lâu rồi không gặp được người để đùa tốt như vậy.

-“Hội trưởng” Diêu bí thư trưởng ra một thân mồ hôi lạnh, vừa mới bắt đầu liền phát giác hai vị đại nhân vật này không hợp nhau “Báo cáo hoạt động của y học hệ, Văn Dục hội trưởng đã muốn đưa lại đây, ngay tại nơi này.”

-“Người nói vừa rồi vị Văn hội trưởng kia tên là gì a?”

-“Văn Dục a!”

-“Ngư?”

-“Là Dục, năng lực chiếm cứ, sau đó bên phải là từ cao đến thấp ngày lập” (chỗ này ta không rõ lắm để nguyên)

Nhâm Thiên Tường tựa hồ nghĩ đến cái gì, nga một tiếng, sau đó gờ lên khóe miệng, “Hạ Hạ, người có thấy hần có điểm giống Ngu mỹ nhân?”

-“A?? Bí thư, ý tứ của người?”

-“Vợ của Sở bá vương a! Giống không? Ha ha.....”

Diêu Hạ Hạ cảm giác toát mồ hôi, đi theo vị bí thư này, đã sớm biết sẽ không đơn giản như vậy, luôn làm một ít chuyện khiến cho người ta xuất mồ hôi. Sẽ không? Nàng có chút hoài nghi nhìn phía Nhâm Thiên Tường, đối phương cười đến vẻ mặt giả hoạt. Nàng có chút chán nản. Văn Dục cũng không phải là đối tượng dễ chọc a, xem đối phương có tài cán bao nhiêu a!

3. Chương 3

Nhâm Thiên Tường híp lại mắt, nghiêng người nằm ở dưới tàng cây. Trước mắt vị này phong độ, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn hần. Hần thở dài, bắt đắc dĩ ngồi dậ, vươn tay vuốt mái tóc hơi dài của người nọ, bộ dáng còn chưa tỉnh ngủ: “Viên Ngang, đã đến lúc nghỉ a, người sao còn chưa trở về a?”

-“Bởi vì người nào đó còn chưa trở về!” Viên Ngang đơn giản tựa vào bên người Nhâm Thiên Tường ngồi xuống “Cho nên theo người nào đó nhờ vả, ta cũng không thể quay về!”

-“Đau cả đầu!” Nhâm Thiên Tường vỗ vỗ cái trán “Bá mẫu lại không an phận!”

-“Cứ cho là như vậy đi!”

-“Biết rồi, xử lý tốt chuyện học kỳ này ta sẽ trở về, người đi về trước đi, đêm nay ta sẽ gọi điện cho bá mẫu.”

-“Người xác định không cần người hỗ trợ?” Viên Ngang đứng lên, nhìn xuống Nhâm Thiên Tường, kính mắt trên mũi có chút phản quang “Báo cáo của hệ sinh vật, hệ nghệ thuật, hệ ngoại ngữ, hệ thể dục, hệ thương

nghiệp, hệ tài chính và hệ kinh tế người đều nhìn rồi? Còn phải làm một phần báo cáo thống kê trên trang web trường ta, còn có một phần văn kiện công đạo sắp xếp hoạt động đón người mới đến của các đại hệ...”

-“Người nghĩ rằng một đồng cấp dưới của ta dùng làm gì?” Nhâm Thiên Tường liếc hẩn một cái, đứng lên đuổi người.

-“Người nào đó lần trước tại hội nghị rất thương yêu cấp dưới. Rồi đều nhận ôm hết công việc về, làm cho cấp dưới đều về nhà!”

-“Ai! Hình như quả thật có việc này!” Nhâm Thiên Tường rút cục nhớ ra rồi, thật sự là không xong, lần trước, ai, thật sự là tự cho mình là anh hùng. Hẩn đi lên nắm bả vai Viên Ngang nở nụ cười “Chỉ biết người sẽ đứng bên cạnh ta, hắc hắc. Còn chuyện kia, Âu Dương tiên sinh có liên hệ giúp ta?”

-“Ta đoán người hiện tại điện thoại cho hẩn còn kịp, bọn họ hẩn là đang ở sân bay!”

-“Hắc hắc, cặp song sinh kia hẩn là sẽ giải quyết rất nhanh!” Về mặt Nhâm Thiên Tường đầy ý cười, xem trong mắt Viên Ngang thật sự là chói mắt.

Quả nhiên, buổi chiều lúc ba giờ ba mươi phút, cửa phòng họp lập tức bị đá văng ra, người nào đó lạnh lùng nhìn phía cửa “U, đã lâu không thấy, bạn thân ái!”

-“Hừ” Âu Dương Vũ ôm ngực, về mặt hèn mọn nhìn Nhâm Thiên Tường “Người lại làm sai cái gì?”

-“Người nói vậy không phải vô nghĩa sao?” Một đôi bàn tay trắng nõn ôm lấy cổ Âu Dương Vũ. Âu Dương Trụ giơ lên khoe mắt, lé mắt Nhâm Thiên Tường “Lần trước không phải chúng ta hỗ trợ liên thu được kết quả rồi rầm sao?”

-“Ha ha, nhưng là làm sao các người bỏ rơi được ta a?” Nhâm Thiên Tường chính là quá hiểu cặp song sinh này rồi. Đứng lên, đi phía trước xông đến, cho hai người một cái ôm rắn chắc “Thân ái, hoàn thành xong, bổn thiếu gia cho các người sai khiến vài ngày!”

-“Gi?!” Đột nhiên câu này khiến cặp song sinh cùng liếc mắt một cái, giơ lên khoe miệng “Hảo!”

Nhâm Thiên Tường đột nhiên có cảm giác không tốt, Viên Ngang thản nhiên nhìn bọn họ liếc mắt một cái, đẩy nhẹ kính mắt bạc.

Đi ở trên đường cái, Văn Dục rất là buồn bực. Ngày hôm qua gọi điện thoại về nhà cùng mẫu thân nói một tiếng, tính ở trường đến một nhà bệnh viện thực tập trong kì nghỉ hè. Kết quả mẫu thân thực thương tâm nói “Người ở lại đi, giống hệt phụ thân người, luôn không ở nhà. Ta một người ở nhà rất tốt, Dục nhi hảo hảo cố lên đi!”

-“Úc, mẹ, bệnh viện bên kia có thể cũng không cần thêm người, nếu không ta ngày mai sẽ về!”

-“Nha, Dục nhi, mẹ lập tức đi dọn dẹp phòng của người!”

-“Ừ, cứ như vậy.” Văn Dục là cái bé ngoan, cho nên sẽ trở về thăm mẹ. trước khi trở về cần mua một thứ gì đó mẫu thân thích nên một mình hẩn liền đi trên đường xem xét, rồi không cần thận nhìn thấy gì đó!

Ở cửa một quán bar tên là “Mạn đà la”, hẩn trông thấy một nữ nhân giống Nhâm Thiên Tường. Đúng vậy, đối phương dáng người cao gầy, mặc một bộ váy màu tím chấm bi, đôi chân lộ ra thì đeo tất đen, đỉnh đầu tóc vàng, mặt bị bôi phấn nhìn có chút tái nhợt, son môi có vẻ tiên diễm. Hẩn đang mặc giống một nữ tử đứng phát tờ quảng cáo. Thân hình cao lớn kia ở giữa một đám nữ nhân có vẻ có chút bắt mắt.

Văn Dục không thể nén hiếu kỳ mà đi tới, nghĩ muốn xác định một chút đối phương có phải tên tự cao tự đại Nhâm Thiên Tường hay không. Sau đó liền đã bị một cô gái thực đáng yêu kéo lại, sau đó liêu mạng giới thiệu: “Tiên sinh, muốn tiến vào thử xem hay không, nhà hàng chúng ta hôm nay kỷ niệm đầy năm, có tặng lễ vật a!”

-“Không cần, cảm ơn!” Văn Dục đối loại địa phương này luôn luôn xin miễn, huống chi hẩn còn là trẻ ngoan a. Cho tới bây giờ sẽ không uống qua rượu linh tinh, hẩn nếu tiếp xúc quá cồn thì sẽ không còn thuần túy a! (chỗ này khó dịch nga, nguyên bản khác kia) ?

Quay đầu lại, nữ nhân giống Nhâm Thiên Tường đã không thấy đâu. Hắn có chút buồn bực, sau đó xoa người liền đụng vào một người. Văn Dục vội vàng nói: “Thực xin lỗi, người có khỏe không!” Vươn tay muốn đỡ đối phương đứng lên, đối phương ngắc đầu, hai người đều ngây ngẩn cả người, Văn Dục nhin cười “Cần đỡ người đi bệnh viện sao?”

Nhâm Thiên Tường khoe miệng co giật, hắn trừng hai mắt ánh màu tím nhìn Văn Dục liếc mắt một cái, dường như giống lúc chạy ra, trốn nhanh vào trong điểm. Đối phương vừa đi, Văn Dục liền không giữ hình tượng nở nụ cười. Quả thực tựa như kim cương mặc váy giả trang a! Ha ha..... Thật sự là rất thú vị, Nhâm Thiên Tường anh minh thần võ của chúng ta vừa mặc váy giả trang nga!

Nhâm Thiên Tường quả thực là tức sùi bọt mép! Hắn tuyệt đối phải làm thịt cặp song sinh kia!!!

Đá văng ra cửa ban công tầng cao nhất, Âu Dương Vũ trên người trần trụi, ngồi trên sofa xem tạp chí. Mà Âu Dương Trụ chính mặc một bộ quần áo màu trắng trong ngồi ở bên cạnh Âu Dương Vũ, một tay cầm một truyện (ta cũng không biết nó là cái gì?) nhẹ nhàng gõ phía sau lưng Âu Dương Vũ, một tay cầm tạp chí đang xem, vừa thấy người tới, hai mắt tỏa ánh sáng.

“Ta không làm! Các người ra điều kiện khác!” Nhâm Thiên Tường đem tóc giả quăng xuống dưới, buồn bực ngồi xuống ghế làm việc.

“Muốn bội ước?” Âu Dương Vũ nheo lại mắt nhìn đối phương “Không thể được nga, khó được bởi vì người mà nhà hàng của chúng ta trong kỳ nghỉ hè còn có thể náo nhiệt như vậy nga!”

“Không phải làm tốt lắm sao? Mới một ngày mà thôi a!” Âu Dương Trụ đi lên vây quanh Nhâm Thiên Tường “Bộ váy đáng yêu như vậy, người mặc nên tỏ ra nhã nhặn một chút, làm hồng rồi cũng không hảo nga!”

“Dù sao ta không muốn làm việc này!” Nhâm Thiên Tường nhăn lại lông mày.

“Nhưng là người đáp ứng chúng ta rồi, người nghĩ rằng hai chúng ta mấy ngày nay mỗi đêm thức đến rạng sáng vì cái gì?” Âu Dương Trụ từ phía sau Nhâm Thiên Tường nâng lên cái cằm duyên dáng của hắn, sau đó nhìn thẳng ánh mắt đối phương “Vong ân phụ nghĩa là việc Nhâm đại thiếu gia sẽ làm sao?”

“Được rồi được rồi!” Có chút không kiên nhẫn đứng lên.

“Nhìn thấy người quen sao?” Âu Dương Vũ cũng không ngắc đầu lên hỏi.

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Khuôn mặt cổ nhin cười của Văn Dục hiện lên trong óc, có chút giận. Sao không phải ai khác mà lại là hắn nhìn thấy!

“Nếu không phải, người lên sân khấu diễn đi!” Âu Dương Vũ nghiêng mặt “Yên tâm, đèn rất tối, không có người nhìn được!”

Suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được liền đáp ứng. So với ở bên ngoài mặc váy giả trang còn đỡ xấu hổ mắt mặt. Đặc biệt là tên Văn Dục kia, không biết có nói lung tung hay không. Nhưng theo như đối phương tính cách, hẳn là không thể nào!

Bạch y xá-Ký túc xá hệ y học.

Văn Dục tắm rửa xong, vừa vặn gặp phải Lạc Kỳ Hoảng trở về, vẻ mặt mệt mỏi, vừa thấy Văn Dục liền dựa cả người vào hắn kêu: “Dục, mấy thầy thuốc kia đáng giận tới cực điểm! Biết ta là thực tập sinh liền đem công việc ghê tởm này giao cho ta!”

“Ra như vậy a. Uy, nhanh đi tắm rửa, thối đã chết!” Văn Dục đẩy ra hắn, ngồi ở trên giường.

“Có sao?” Lạc Kỳ Hoảng tự hỏi mình. Nồng nặc mùi nước tiêu độc, còn có mùi lúc xử lý một bệnh nhân nôn. Hắn đều nhanh buồn nôn, vội vàng cầm áo ngủ lên chạy hướng phòng tắm.

Văn Dục nằm ở trên giường, khe thở dài một cái. Vốn tưởng cùng Kỳ Hoảng ở lại thực tập trong kỳ nghỉ hè, thế nhưng...Nhưng mà thật ra trước khi đi gặp được chuyện thú vị a. Cứ nghĩ đến khuôn mặt bị bôi giống hệt hầu tử kia, còn có đôi mắt màu tím dưới lông mày đậm kia, ánh mắt tức giận kia, ha ha...

Bất giác, khoe miệng Văn Dục duyên dáng nhếch lên...xem ra có thể có một đêm mộng đẹp a!

4. Chương 4

Ngày hôm sau, ma xui quỷ khiến thế nào, Văn Dục lại rảnh rỗi đến quán ba “Mạn đà la” kia. Trước cửa vẫn có một hai cô gái đứng phát tờ quảng cáo, hắn đưa mắt tìm một lượt lại tìm không thấy bóng dáng người kia. Sẽ không bỏ chạy đi!

-“Tiên sinh, hôm nay là ngày cuối cùng chúng ta hoạt động ưu đãi, có muốn tiến vào tham gia hay không, có lẽ vật sẽ làm người ta ngoài ý muốn nha!” Cô gái xinh đẹp kéo lấy ống tay áo của hắn.

Sau đó không biết vì cái gì, Văn Dục cứ như vậy ôm ờ đã bị đẩy đi vào trong.

Đèn trong quán bar rất là tối, đèn ngũ sắc rất là chói mắt. Vừa tiến vào Văn Dục liền thấy hối hận. Thật là, để làm chi muốn đi vào a! Hắn đang muốn đi ra ngoài, một tiếng đàn du dương truyền tới. Quay đầu lại, toàn bộ quán bar đột nhiên tối đen. Trên vũ đài một ngọn đèn trắng chiếu xuống dưới, chiếu trên cây đàn dương cầm màu trắng, cũng chiếu lên một thân ảnh màu trắng. Văn Dục bị hấp dẫn.

Tóc đen thật dài thả xuống, thật mềm mại thả sau lưng. Váy dài trắng noãn, dưới ngọn đèn trắng, lóe ra bạch sắc quang mang.(ta nghĩ để nguyên bản hảo hay a) Văn Dục bất tri bất giác đi tới, lúc đi lên vũ đài có người ngăn cản hắn. Hắn thân thiện cười cười, vươn tay cầm lấy một cây đàn violon, rồi nhanh chóng đi tới, lẳng lặng đi đến phía sau người nọ, thật sâu nhìn dáng người hơi gầy kia, sau đó kéo đàn violon. Tiếng đàn violon du dương giao hòa với tiếng đàn dương cầm tao nhã, cả hai phổ ra một khúc nhạc du dương. Nhâm Thiên Tường thân mình rõ ràng cứng lại một chút, sau đó ngón tay thon dài lại tiếp tục chạy trên những nốt nhạc dương cầm đen trắng.

Đám người dưới vũ đài đình chỉ huyền não, mỗi người đều im lặng, khúc nhạc từ từ chảy xuôi và trái tim mỗi người.

Âu Dương Vũ bung chén rượu tựa trên thang lầu, im lặng nhìn về phía hai người trên vũ đài kia, trên mặt hiện lên một chút ý cười. Âu Dương Trụ theo sau lưng ôm cổ Âu Dương Vũ: “Bọn họ phối hợp rất khá nha!”

-“Ân, cá với người, tiểu tử đang đánh đàn violon kia tuyệt đối sẽ coi trọng quốc vương của chúng ta!” Âu Dương Vũ lắc lắc chén rượu nho, nhìn phía Âu Dương trụ. Âu Dương Trụ hô một tiếng: “Thế mà cũng kêu cá cược! Rõ là khăng định.”

Một khúc nhạc kết thúc, dưới đài tiếng vỗ tay cực lớn. Văn Dục nở nụ cười, quay đầu lại nhìn phía thân ảnh kia, đang muốn đi qua, đột nhiên quán bar lập tức lại tối om. Một phút sau khi đèn sáng, trên vũ đài chỉ còn lại có Văn Dục. Văn Dục giật mình, hắn cuống quýt đi xuống dưới, đảo mắt qua chung quanh, trong đám người nhìn không thấy thân ảnh màu trắng duy nhất kia. Phiên muộn không hiểu sao liền nảy lên trong lòng, có lẽ chính mình rất tùy tiện đi.

Văn Dục kéo kéo khóe miệng, rồi có chút thất vọng đi ra quán bar.

Nhâm Thiên Tường đã muốn chạy đến phòng hóa trang tư nhân, hắn dùng lực kéo xuống bộ tóc giả thật dài. Thầy hoá trang vội vàng đi đến giúp Nhâm Thiên Tường tháo trang sức, Nhâm Thiên Tường mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm người trong gương đang đứng ở phía sau hắn.

-“Đừng như vậy nhìn chằm chằm người ta!” Âu Dương trụ đi tới, cười đến vẻ mặt giả hoạt “Là hắn đi, lần trước không cẩn thận bị đụng vào người là hắn đi!”

Nhâm Thiên Tường có chút tức giận, lại không thể phản bác, nghiêng mặt đi, không nói.

-“Ha ha, tiểu tử kia tựa hồ rất coi trọng người a!”

-“Đùa cái gì!” Nhâm Thiên Tường liếc trắng mắt “Ta là nam!”

-“Nhưng người mặc nữ trang lên sân khấu a!”

-“Hắn là ngu ngốc a, nào có nữ nhân nào đáng người cao như vậy!”

-“Người thấy người cao lớn? Rõ ràng là bộ xương khô!”

-“Dù sao các người đùa giỡn đủ chưa!”

-“Còn không có đâu!” Tẩy trang xong, Nhâm Thiên Tường liền đứng lên, sau đó Âu Dương Trữ lập tức tiến lên rồi ôm cổ đối phương “Liền nốt đêm mai, một lần cuối cùng nga! Đi mà, tiểu Tường Tường!”

-“Ghe tởm muốn chết, tránh xa ta ra một chút!” Nhâm Thiên Tường bắt đắc dĩ đẩy ra Âu Dương Trữ, có chút lo lắng, lần này, hẳn sẽ không lại tới đây đi! Thật sự là đòi mạng, như thế nào đều đụng phải người kia a!

Bạch y xá-Ký túc xá hệ y học.

Nằm ở trên giường, Văn Dục tựa đầu gối lên trên tay, ngơ ngác nhìn trần nhà, bất giác cười ngây ngô. Thân ảnh màu trắng hôm nay còn ẩn hiện tại trước mắt. Người có thể đánh đàn lợi hại như vậy, hơn nữa cùng tiếng đàn violon của mình kết hợp hoàn mỹ như vậy vẫn là người đầu tiên a. Ngày mai nàng lại đến chứ?

Một đêm này, người nào đó một đêm không ngủ.

“Mạn đà la” quán bar.

Vẫn là thời điểm này, vẫn là địa điểm này, vẫn là người này trước mắt, giữa quán ba tối om, nhìn thấy được thân ảnh màu trắng kia ở trên vũ đài. Văn Dục lúc này đây không có tùy tiện đi tới, hẳn ngồi ở bên quầy bar, gọi một chai rượu nhẹ nhất, im lặng nhìn người trên đài, chăm dài tiếng đàn, chăm dài nỗi lòng.

-“Hảo bằng hữu, có muốn ta giới thiệu cho cái mỹ nhân bồi cùng người hay không!”

-“Không cần.” Ngẩng đầu, một khuôn mặt tuấn mỹ chiếu vào trong mắt, nụ cười có chút tỏa sáng.

-“Sao lại uống rượu một mình? Là bị vai chính của chúng ta hấp dẫn đi! Cho nên mấy nữ nhân kia đều không để được vào mắt.”

-“Cái gì? Nàng luôn luôn ở nơi này đánh đàn sao?” Văn Dục khuôn mặt trái xoan trắng nõn có chút đỏ ửng “Nàng không thích hợp ở trong này, nơi này có chút phức tạp.”

-“Nga? Thật sao? Nhưng là hẳn không thích không được.” Âu Dương Trữ giờ phút này thừa dịp ngọn đèn mờ nhạt, vụng trộm rót một ít rượu mạnh vào cốc của Văn Dục “Hắn mỗi lần tâm tình không tốt đều tới nơi này, muốn tới một ly sao?”

-“Ân, thường xuyên đến sao? Nàng còn đang học sao?” Bất tri bất giác, hẳn uống cạn cốc rượu mạnh, đầu bắt đầu có chút choáng váng, nhìn người trên đài, bắt đầu có chút mông lung.

-“Ân, thường xuyên đến nga, hẳn còn đang đi học a. Nếu cảm thấy hẳn hứng thú, bổn thiếu gia có thể giúp người a!”

-“Không cần, cảm ơn hảo ý của người!” Không biết vì cái gì, Văn Dục bắt đầu cảm giác được không khí chung quanh có chút không quá thoải mái, trước hết đi trước, rượu bao nhiêu tiền, ta trả.”

-“Không cần, ta mời người!”

-“Không, ta...ta.....” Xoay người, ngọn đèn đột nhiên sáng lên, thân ảnh kia vừa vặn đi lên thang lầu. Văn Dục loạn choạng, thẳng tắp đi hướng thang lầu. Phía sau, Âu Dương Trữ cười đến vẻ mặt giảo hoạt.

Đầu thực choáng váng, có chút cảm giác đau đớn, thật sự là không nên uống rượu.

Đi đến trên lầu, hẳn nhìn thấy nhiều gian phòng như vậy, có chút quay cuồng. Sau đó, tầm mắt bắt đầu mơ màng. Cuối cùng, tựa hồ thấy một khuôn mặt. Là ai vậy? Vẻ mặt kinh ngạc.

5. Chương 5

Lúc Văn Dục tỉnh lại, liền bị dọa cho giật mình. Khuôn mặt tuần tú của Nhâm Thiên Tường phóng đại cách mặt mình không đến 5 cm, đối phương cười đến vẻ mặt ái muội: “Tiểu Ngư Nhi, tỉnh sao? Tối hôm qua ngủ ngon sao?”

–“A!” Văn Dục phản xạ có điều kiện hô ra khàn khàn thanh âm, sau đó đá một cước. Nhâm Thiên Tường lập tức bị đá xuống dưới giường. Hắn mạnh mẽ ngồi dậy xốc lên chân, lập tức chồm lên. Gặp quỷ, vì sao mình cái gì cũng chưa mặc? Tên hỗn đản kia ít nhất còn mặc một cái quần con.

–“Người...”

–“Cái gì a, người tối hôm qua kéo ta vào trong phòng, sau đó, người cũng sẽ biết đi! Ta hiện tại rất đau a!” Nhâm Thiên Tường nhu nhu thất lưỡng đau nhức, lại nhu nhu bả vai.

Văn Dục trông thấy được trên người Nhâm Thiên Tường là cái gì? Thân hình trắng nõn một vết thâm một vết tím, nhìn nhìn lại chính mình thực sạch sẽ. Nghĩ đến đây, Văn Dục con người đen xinh đẹp lập tức mở trừng phóng đại, không phải như vậy đi?

–“Ta đi tắm rửa trước, thân thể bẩn muốn chết!” Nhâm Thiên Tường vỗ vỗ trên người tro bụi, cầm khăn mặt bước đi.

Từ từ, bình tĩnh một chút Văn Dục, sự tình hẳn là sẽ không phải như thế này mới đúng. Văn Dục nhanh chóng cầm lấy quần áo, mặc vào bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó ngồi ở trên giường tỉ mỉ nhớ lại truyện tối qua: Nghe cô gái kia chơi đàn xong rồi một mình đến đây. Sau đó vừa nói chuyện vừa uống rượu, đối phương còn nói giúp hắn trả tiền. Sau đó quay đầu lại liền nhìn thấy cô gái đang muốn đi. Sau đó liền đi theo. Sau đó nữa thì sao? Quên rồi! Vấn đề là, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tên hỗn đản kia lại ở chỗ này? Càng nghiêm trọng là bọn họ tối hôm qua đã xảy ra cái gì? Cứ nghĩ đến trên thân mình tên hỗn đản kia có mấy dấu vết thâm tím, hắn liền cả người ngạc nhiên. Sẽ không là thật đi! Hắn thật sự uống rượu, sau đó đối người này làm việc không nên làm!

Cửa phòng tắm mở, cả người Nhâm Thiên Tường ướt đầm cứ thế đi ra. Trên người đã mặc vào một bộ quần áo màu trắng, cầm trên tay khăn mặt chà lau mái tóc ướt đầm. Nhìn đến biểu tình Văn Dục đối tới đối lui, Nhâm Thiên Tường nhận không được nở nụ cười, ngồi ở bên cạnh đối phương, không chút để ý nói: “Quên đi, ta không ngại, coi như cái gì cũng chưa phát sinh đi!”

Đột nhiên Văn Dục một đấm trúng ngay chính giữa bụng Nhâm Thiên Tường. Nhâm Thiên Tường ăn đau ngã vào trên giường, tức giận trừng mắt hắn: “Người bị thần kinh a, là người làm chuyện tốt, dựa vào cái gì đánh ta!”

–“Chẳng lẽ ngươi sẽ không phản kháng a! Người không phải là nam nhân sao a!” Văn Dục vừa thẹn vừa giận đứng ở bên giường, mặt trắng nõn đỏ bừng, hai tay nắm quá chặt chẽ. Trừng mắt Nhâm Thiên Tường một hồi lâu mới thu khẩu khí, nhẹ nhàng cắn cắn cặp môi có chút tái nhợt, nhấn lại lông mày xinh đẹp, như là hạ rất lớn quyết tâm thực trịnh trọng nhìn ánh mắt Nhâm Thiên Tường: “Ta sẽ chịu trách nhiệm!” Sau đó cầm lấy bút trên bàn cạnh giường viết một dãy số lên tờ giấy, có chút khó xử cũng không ngần ngại lên nói “Có chuyện gì nhớ tìm ta!” Nói xong, cơ hồ là muốn chạy thoát liền rất nhanh đi ra ngoài, cửa bị đóng thật mạnh.

Cửa bị đóng, Nhâm Thiên Tường nhận không được phá lên cười, đồng thời cửa tủ quần áo lập tức mở ra. Hai người này cơ hồ là lăn đi ra rồi nhảy lên giường ôm lấy Nhâm Thiên Tường, cười không ngừng.

–“Uy uy, người đụng tới chỗ đau của ta a!” Nhâm Thiên Tường dùng sức đẩy ra một cái đầu heo ngồi dậy, cầm tờ giấy trên mặt bàn nhìn dãy số kia, khóe miệng lộ ra ý cười.

Âu Dương Vũ đi tới gần: “Cảm tình của tiểu tử kia là thật sự nột!”

–“Đã lâu không gặp phải loại sự tình này, còn muốn ngoạn tiếp không?” Âu Dương Trụ cũng tới gần.

–“Uy, các người, là ai thích như vậy a?” Nhìn trên người mình mấy vết thâm tím, Nhâm Thiên Tường lập tức lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn.

-“Bởi vì thoát nhìn rất thật một chút, người nghĩ rằng chúng ta muốn a. Da thật xinh đẹp như vậy liền bị làm hỏng rồi, người nghĩ rằng chúng ta không đau lòng sao a!” Âu Dương Trụ biểu tình đau lòng vuốt mấy dấu vết trên người Nhâm Thiên Tường liền bị Nhâm Thiên Tường một tay gạt bỏ.

-“Chính là, người nghĩ rằng chúng ta nhẫn tâm bán đứng sắc đẹp hảo hữu của mình a! Chúng ta là loại người này sao?” Âu Dương Vũ ôm lấy đầu Nhâm Thiên Tường “Ngoan ngoan, nếu trong lòng người khó chịu, ca ca cho người ở phía trên, người phải ôn nhu một chút nga!”

-“Hai người ghê tởm muốn chết, tránh xa ta ra một chút!” Nhâm Thiên Tường đẩy hai người bằng hữu đang dính ở trên người mình ra, đi xuống dưới giường. Cửa đột nhiên mở ra, Viên Ngang giống như trước mặc một bộ tây trang màu bạc, đeo một cặp kính mắt màu bạc, khoe miệng thần nhiên ý cười.

-“Tối quá muộn, bỏ qua trò hay rồi!” Âu Dương Vũ ngồi trên giường, cười đến vẻ mặt thiên chân.

-“Hoàn hảo, còn thấy được đoạn sau.” Viên Ngang cầm lấy khăn mặt trên sofa phủ lên đầu Nhâm Thiên Tường “Lau khô một chút đi! Vừa mới đụng vào một người, vẻ mặt thực kích động, khoe mắt còn giống như hồng hồng, từ phòng bên này lao tới, các người đối hấn động thủ?”

-“Hấn!” Đôi song sinh đồng thời tỏ vẻ đứng đắn chỉ hướng Nhâm Thiên Tường, vẻ mặt vô tội.

Nhâm Thiên Tường đen mặt nhìn cặp song sinh.

-“Ân? Cùng một chỗ với người nhiều năm như vậy, ta sao lại vẫn không biết người chừng nào thì sửa lại tính tình?” Viên Ngang hai tay ôm ngực nhìn Nhâm Thiên Tường, khoe môi khe khẽ.

-“Đùa cái gì! Lão tử nhưng là cần đứa nhỏ! Đồng tính luyện ái lé qua một bên cho ta đi!” Nhâm Thiên Tường trừng mắt nhìn hấn khoát tay “Không chơi, không chơi! Thật sự là nhàm chán!” Nói xong bước đi ra ngoài.

Viên Ngang nhìn cặp song sinh ở trên giường cười thành một đoàn, đột nhiên có chút bất đắc dĩ nở nụ cười. Người đứng đắn như hấn sao lại cùng một bọn với bọn họ cơ chứ! Úc, đã quên nói với Thiên Tường, Bạo Long kia đã trở lại!

Ở trên cầu vượt, Văn Dục thực phiền táo bước đi. Như thế nào liền phát sinh loại sự tình này? Chết tiệt, nghĩ một chút, dùng sức hồi tưởng một chút a. Đêm đó thật sự, thật sự cùng tên hỗn đản kia đã làm sao? Vì sao một chút ấn tượng hấn đều không có, cho dù là say rượu làm ra sự tình kia cũng sẽ không thể cái gì cũng không nhớ rõ a. Ít nhất có một chút đoạn ngắn nào đó đi.

Nha nha nha! Văn Dục lo lắng túm lấy đầu mình, buồn bực muốn chết. Lúc này điện thoại của hấn đột nhiên vang lên. Hấn có chút phiền muộn cầm di động lên. ?

-“Dục nhi, người ngồi tuyến xe kia a, như thế nào còn chưa trở về a?” Văn mụ mụ nhất ngữ kinh người, bình tĩnh Văn Dục. Đúng vậy, hấn đã nói tối hôm qua đi nhờ xe về.

-“A, mẹ, bởi vì trong trường có một số việc cần xử lý. Ta mua vé buổi chiều sẽ trở lại. Thực xin lỗi mẹ, làm người lo lắng”

-“Hài tử ngốc, không có việc gì. Mau trở lại a, mẹ nhớ Dục nhi!”

-“Hảo, mẹ, Dục Nhi rất nhanh sẽ trở lại.”

Ngắt điện thoại xong hít một hơi thật sâu, hấn quyết định về nhà trước. Chuyện gì đều chờ hấn về trường rồi nói sau. Cho dù là làm kẻ trốn chạy cũng tốt, dù sao hấn như tình trạng bây giờ cũng không có cách nào khác đối mặt người kia...

6. Chương 6

Viên Ngang ngủ thực mơ màng, trong phòng hình như có người đang đập cửa sổ. Tiếng đập thực ồn ào. Viên Ngang hơi hé mắt, bỏ chăn đắp ở trên người ra, sau đó mạnh kéo bức màn, thấy một người toàn thân đều tựa vào trên cửa sổ. Viên Ngang cười cười liền mở cửa sổ, người kia lập tức té trên mặt đất, cắn răng hô: “Người muốn chết a, không phát hiện ta ở bên ngoài a!”

Viên Ngang híp mắt nhìn hắn, ngáp một cái, đóng cửa sổ, sau đó ngã vào trên giường tiếp tục ngủ.

-“Uy uy, bổn thiếu gia hiện tại không thể trở về, cho ta ở tạm nơi này vài ngày!” Người tới mặc một bộ đồ màu đen dính vết bùn đất, đi tới đẩy đẩy Viên Ngang “Có đang nghe không?”

Viên Ngang hơi hơi ngẩng đầu, một tay bắt lấy tay người tới, dùng sức đẩy ra. Người kia liền ngã vào trên giường, Viên Ngang thuận thế ôm lấy hắn, thanh âm nỉ non: “Ngủ đi, đừng đánh thức Lí quản gia cùng bọn người hầu!”

-“Ân? Bày đặt, lần nào đến đều dùng chiêu này!” Khóe miệng người kia duyên dáng thản nhiên giương lên, sau đó bình yên nhắm hai mắt lại.

Buổi sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời rất là nhu hòa xuyên qua cửa sổ sát đất, chiếu vào hai người trên giường. Viên Ngang một thân áo ngủ màu trắng lười biếng động đậy thân mình, lộ ra bộ ngực trắng. Trong lòng hắn có một thanh niên mặc bộ đồ da màu đen. Cái mũi cao thẳng, lông mi cong cong thật dài, mái tóc mềm mại, trên khuôn mặt xinh đẹp, môi duyên dáng khê nhếch. Hai người ngủ như vậy an bình thực làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Tối thiểu là lúc Lí quản gia đẩy cửa tiến vào cũng chỉ thư thái cười cười.

Thế giới này người ghê gớm liền cổ tình đặc biệt nhiều, tựa như cặp song sinh kia. Cặp song sinh mặc kệ Lí quản gia ngăn cản, một cước đá văng cửa. Viên Ngang còn không kịp phản ứng, hai người liền xông vào.

-“Này! Các người!” Viên Ngang có chút phát hỏa, hắn mạnh mẽ đẩy ra người kia, lãnh nghiêm mặt đứng ở bên giường, nhìn cặp song sinh kia ngoạn nháo chà đạp người kia còn đang ngủ mơ màng.

Chỉ chốc lát sau, hai tên ghê gớm kia lập tức đã bị đá xuống giường, Lang Trạch Thiên tức giận nhảy xuống giường véo lỗ tai Âu Dương Trụ, tay kia thì ôm cổ Âu Dương Vũ “Hai tên hỗn đản, đây là cách các người hoan nghênh ta?!”

-“Nha nha, tiểu Ngang cứu mạng a, tiểu hài tử nhà người ngược đãi bằng hữu a!” Âu Dương Trụ không sợ chết hô.

Viên Ngang ngáp một cái “Đói bụng rồi, Lí quản gia đã chuẩn bị tốt bữa sáng cho các người.” Nói xong bước ra ngoài, đi thẳng đến thư phòng đẩy cửa ra, khóe miệng gợn gợn lên “Đến rồi!”

Nhâm Thiên Tường im lặng ngồi trên sô pha đọc sách, ngẩng đầu nở nụ cười: “So với ta dự đoán nhanh một chút.”

Viên Ngang nở nụ cười, tiến lên nằm xuống sô pha, đầu gối lên đùi Nhâm Thiên Tường, hơi hơi nhắm mắt, thanh âm có chút khàn khàn: “Ba người kia thật đúng là nhàm chán, đều náo loạn mười mấy năm còn chưa đủ.”

-“Chỉ biết A Thiên đến nhất định là đi tìm người, tối hôm qua phụ thân hắn thực tức giận gọi điện thoại đến nhà của ta, tựa hồ lại náo loạn lên, bảo ta không được giữ A Thiên ở lại.” Nhâm Thiên Tường im lặng lật sách “Nhất định là muốn A Thiên an phận ở trong nước!”

Viên Ngang giật nhẹ khóe miệng, nghiêng nghiêng mặt không nói lời nào, hô hấp dần dần bằng phẳng xuống. Nhâm Thiên Tường nhìn xem khuôn mặt đẹp bạn tốt, khẽ cười cười không nói, buông sách ngã về phía sau, cũng khép lại mắt. Nếu bị cặp song sinh kia kéo đi làm cho A Thiên kinh hãi, sẽ mệt muốn chết...

-“Các thiếu gia, muốn ăn bữa sáng sao?” Lí quản gia đẩy cửa ra cười hòa ái, hắn nên quan tâm vài vị thiếu gia này.

-“Ăn, ăn!” Âu Dương Vũ giữ chặt Lang Trạch Thiên “Được rồi A Thiên, chúng ta sai rồi, đi ăn bữa sáng thôi!”

-“Chúng ta thấy người rất cao hứng thôi! Lần trước người không nói hai lời liền bước đi, cứ tưởng muốn bỏ chúng ta!” Âu Dương Trụ ôm Lang Trạch Thiên đứng lên “Lần này không đi đi!”

-“Lão nhân kia không bắt buộc ta sẽ không đi!” Lang Trạch Thiên rút khẩu khí “Ăn trước một chút.”

Đi được vài bước, Lang Trạch Thiên hỏi Lí quản gia: “Thiếu gia nhà người đâu? Ở thư phòng sao?” Lí quản gia gật gật đầu. Lang Trạch Thiên ngẩng đầu lên: “Vũ, Trụ, các người ăn trước, ta đi kêu bọn hần!”

Sau đó hần liền đi thẳng đến thư phòng. Cửa không đóng, lộ ra một cái khe hở. Lang Trạch Thiên đang muốn đẩy cửa ra, vừa lúc thấy Viên Ngang còn đang mặc áo ngủ tỉnh lại. Hần đứng lên, sau đó đi đến bên cạnh Nhâm Thiên Tường, trong mắt tràn đầy ôn nhu, nhẹ tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Thiên Tường, đột nhiên liền dừng lại một chút. Sau đó Viên Ngang chậm rãi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt ngủ yên của Thiên Tường, giống chuồn chuồn lướt nước. Lang Trạch Thiên ngậy ngẩn cả người, trong lòng chỗ kia đột nhiên liền tạm dừng một chút. Hần đột nhiên có chút bối rối, lui về phía sau vài bước, sau đó chạy ra vừa vặn gặp phải Lí quản gia, mặt đột nhiên đỏ lên: “Lão nhân có việc tìm ta, sẽ không ăn!” Sau đó, liền thẳng tắp chạy ra khỏi cửa.

Vừa mới cửa thư phòng nhẹ nhàng mở lại đóng lại, Viên Ngang nhú mày, hỏi Lí quản gia đang đi đến: “Tểu hài tử kia lại làm gì vậy?”

-“Lang thiếu gia nói đi gọi người ăn bữa sáng, sau đó đột nhiên nói Lang lão gia có việc tìm liền vội vàng chạy về!”

-“Nga, như vậy a!” Viên Ngang mặt không chút thay đổi nhìn về phía cửa thư phòng, hơi nhú nhú mày.

Đi đến lầu một nhà ăn, cặp song sinh kia đã đang ngồi nhàn nhã ăn này nọ, Viên Ngang khẽ cười cười đi qua, vỗ vỗ đầu Âu Dương Vũ: “Các người thật đúng là đúng giờ a, không biết huyết áp của ta luôn luôn rất thấp sao?”

-“Ai, nói cũng không phải là nói như vậy, A Thiên rất sớm đã quấy rầy người?” Âu Dương Vũ nheo lại cặp hoa đào mắt kia, nhìn về phía Viên Ngang lúc này đã mang theo kính mắt “Vẫn là nói các người tối hôm qua làm kịch liệt vận động, giấc ngủ không đủ?”

-“A! Ta sao lại không nghĩ tới điều này!” Âu Dương Trụ đến đây hứng thú, một đôi hoa đào mắt lóe lóe.

Viên Ngang giận tái mặt, chỉ biết hai vị này sẽ không đứng đắn một chút. Đẩy kính mắt trên mũi “Ta đi rửa mặt, các người đừng đánh thức Thiên Tường, huyết áp của hần cũng rất thấp!”

-“Xem kia, thật sự là “đồng nghiệp bất đồng mệnh”, tiểu tử Tường Tường kia sao lại nổi tiếng như vậy a!” Âu Dương Trụ cảm thán nhìn Âu Dương Vũ “Người nói thử xem, hai huynh đệ ta liền mệnh khổ như vậy!”

Viên Ngang quyết định tỉnh bơ đi không nghe, phỏng chừng sẽ không là chuyện gì tốt...

7. Chương 7

Tại trấn X.

Địa phương này bình thường là nơi một số học sinh nhà giàu lại đây nghỉ hè. Một trấn nhỏ yên tĩnh, có non xanh nước biếc mà lại có chút sung túc.

Có đôi khi, duyên phận giữa người với người thực kỳ diệu. Tựa như biệt thự của cặp song sinh kia liền xây tại trấn nhỏ này, mà Văn Dục cùng Lạc Kỳ Hoàng từ nhỏ cũng lớn lên tại trấn nhỏ này, nhưng là cố tình vẫn chưa từng thấy qua đối phương. Rồi trong khi ở đây đang lúc mùa hè oi bức, Lang Trạch Thiên, Viên Ngang cùng Nhâm Thiên Tường đã bị cặp song sinh rủ đến biệt thự nghỉ mát của bọn họ. Sau đó ngay tại một ngày, trong lúc nhà Văn Dục mở cửa hàng cháo, bọn họ lại một lần nữa gặp lại.

Nhâm Thiên Tường ngồi ở chỗ ngồi, tay bỏ kính râm treo ở giữa không trung. Mà Văn Dục đang bê cháo cũng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Bốn mắt giao tiếp, xấu hổ cùng nổi giận đột nhiên nảy lên trong lòng. Văn Dục đặt cháo xuống thật mạnh, cúi người cầm lấy áo Nhâm Thiên Tường, nhẹ giọng nói: “Ta không phải nói với ngươi rồi hay sao, có việc gì gọi điện thoại cho ta là được rồi. Ngươi đến đây làm gì, ta cũng không phải người không biết chịu trách nhiệm!”

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Không chỉ Nhâm Thiên Tường, Viên Ngang cùng Lang Trạch Thiên cũng kinh ngạc nhìn hai người nam nhân đang có chút động tác ái muội này. Cặp song sinh phản ứng trước tiên, sau đó liền cười hết sức thích thú.

–“Ngươi đang nói cái gì?!” Nhâm Thiên Tường lập tức khôi phục lạnh nhạt, hất bỏ Văn Dục ra, thản nhiên nhìn đối phương liếc mắt một cái: “Ta căn bản là không biết ngươi ở đây, hơn nữa chúng ta là đến đây nghỉ hè.”

Văn Dục nhú nhú mày nhìn Nhâm Thiên Tường, trong lòng cảm giác thật đúng là phức tạp, đột nhiên hất nộ cười “Như vậy a, vậy là tốt rồi! Các người xin cứ tự nhiên!” Dứt lời, thực nhẹ nhàng đi vào phòng bếp.

–“Ha ha.....” Âu Dương Vũ ở đó cười toe toét “Còn tưởng rằng “chị dâu” sẽ đuổi ra cửa!”

–“Các người đang nói cái gì a!” Lang Trạch Thiên có chút bất mãn, mấy tiểu tử thối này có chuyện tốt thế nhưng gạt hấn.

Viên Ngang không nói lời nào, mắt kính phiếm quang, nhìn không thấy biểu tình, nhàn nhã uống trà.

–“Muốn biết sao? Đến nhà hàng của ta hỗ trợ một năm liền nói cho người!” Âu Dương Trụ cười xấu xa. Lang Trạch Thiên lập tức cầm miệng, đánh chết hấn cũng không cần. Đùa cái gì thật là, cặp song sinh này cũng không biết có phải người địa cầu hay không, đầu óc luôn không có tư tưởng tốt. Hấn cũng biết rõ điều này.

Trong lúc mọi người ăn cháo, thường xuyên có thể nhìn thấy thân ảnh có chút nhỏ gầy của Văn Dục xuyên qua đám người. Mọi người tựa hồ đều có thể cảm giác được ánh mắt kia luôn thường xuyên dừng ở trên người Nhâm Thiên Tường.

Nhâm Thiên Tường có chút bất đắc dĩ buông thìa, đeo kính râm nhìn cặp song sinh đang nhìn mình chằm chằm: “Nhìn đủ chưa? Nhìn vài thập niên còn chưa đủ sao?”

Lắc đầu, Âu Dương Vũ nâng cằm: “Có cảm thấy các người đặc biệt hữu duyên không?”.

–“Ân?” Nhướn mày, áo Nhâm Thiên Tường đột nhiên bị Viên Ngang kéo lấy. Hấn quay đầu lại, Viên Ngang mặt không chút thay đổi nhìn hấn, rồi hơi hơi nghiêng đầu, ngữ khí tràn đầy ôn nhu: “Dạ dày của người không tốt, uống nhiều cháo một chút có vẻ tốt, muốn gọi thêm một bát hay không?”

–“Không cần, bị người nào đó nháo như vậy, không có khẩu vị ăn. Trừ phi người nào đó có thể.....quy củ hơn” Nhâm Thiên Tường nhìn phía Âu Dương Vũ.

–“Uy, người không công bằng, sao lại là ta, Trụ!” Âu Dương Vũ quay sang Âu Dương Trụ “Như nhau cả thôi, ai kêu người chọc giận quốc vương.”

–“Ừ ừ ừ!” Âu Dương Trụ cùng Âu Dương Vũ đứng lên, sau đó đi đến trước mặt Văn Dục trước mặt “Xin cho chúng ta hỗ trợ rửa chén đi!”

Văn Dục ngây ngẩn cả người. Hấn vội vàng xua tay. Đùa cái gì a, hấn cũng không muốn cửa hàng mà lão ba tần tần khổ khổ gây dựng bị hai ông tổ phá hỏng. Năm người kia ngay từ đầu tiến vào liền gây sự chú ý. Vì thế khách hàng, đặc biệt nữ khách hàng chưa từng có trong lịch sử tăng nhiều như thế này, hết sức bận rộn.

Nhìn Văn Dục biểu tình có chút khủng hoảng, Nhâm Thiên Tường đột nhiên cảm thấy thực khôi hài. Sau đó tiến lên, ngăn lại cặp song sinh, xuyên thấu qua kính mắt nhìn thẳng cặp mắt đen xinh đẹp của Văn Dục: “Ta thì sao? Ta có kính nghiệm, nhận ta thử xem!”.

-“Đùa cái gì!” Văn Dục hạ giọng, kéo lấy Nhâm Thiên Tường, mở to hai mắt nhìn “Tiểu tử, ngươi đừng xằng bậy, cẩn thận ta giết ngươi! Ăn cháo xong liền đi ngay cho ta!”

-“U, ta không muốn đi làm sao bây giờ?”

-“Trực tiếp đem ngươi đá đi”

-“Không đá được nổi thì sao?”

-“Mặc kệ ngươi, ta còn có việc phải làm”.

-“Ta giúp ngươi!”

-“Tránh ra!”

Ngồi ở vị trí, Viên Ngang nhìn liếc mắt một cái hai người con trai đang dây dưa cùng một chỗ, còn có cả hai người đeo kính. Hắn cười cười, uống ngụm trà, không nói lời nào.

Lang Trạch Thiên nhìn nhìn hắn “Khó được một ngày Tường cảm thấy hứng thú với người khác a!”

-“Hắn thích là tốt rồi!” Viên Ngang thản nhiên cười cười, lại không nói. Lang Trạch Thiên nhìn nhìn hắn “Hừ” một tiếng, có chút bất mãn buông thật mạnh thìa trong tay, sau đó đi ra ngoài.

Nguồn:

Nhâm Thiên Tường nhìn lướt qua Lang Trạch Thiên, dừng lại trong tay động tác, sau đó biểu tình trên mặt lập tức đã biến mất, trực tiếp đi ra ngoài. Cặp song sinh ngây ra một lúc, cũng đi theo ra ngoài. Văn Dục ngây ngẩn cả người. Không phải chứ, sắc mặt người này biến trở nên nhanh như vậy a!

Viên Ngang thùy mị mỉm cười, không nói lời nào, cũng không có đi ra ngoài.

Một đám quái thai! Văn Dục nhú nhú mày...

8. Chương 8

Vừa mới bước ra khỏi cửa hàng, Lang Trạch Thiên đã bị Nhâm Thiên Tường ôm cổ, sau đó ở bên tai đối phương thổi khí “Làm sao vậy? Ai chọc giận ngươi?”

-“Không có!” Lang Trạch Thiên rầu rĩ nhìn xa xa, hắn cũng không có tức giận ai, chỉ là thái độ của người kia làm cho hắn thực khó chịu. Rõ ràng cũng rất dễ ý đi, vì sao...

-“U, giận đối Viên thiếu gia?” Âu Dương Vũ cùng Âu Dương Trụ nhảy đến bên người Nhâm Thiên Tường.

-“Các ngươi thực phiền toái!” Lang Trạch Thiên liếc mắt bọn họ một cái “Đi thôi, trở về chơi trò chơi!”

-“Hảo! Chơi ba người!” Âu Dương Vũ vui vẻ ầm ĩ lên kéo Lang Trạch Thiên “Tiểu tử ngươi thua cũng đừng trách ta nga!”

-“Ngươi thôi đi!” Lang Trạch Thiên kéo kéo khóe miệng “Nếu bại bởi các ngươi, tên của ta liền đảo lại!”

Ồn ào, cặp sinh đôi lôi kéo Lang Trạch Thiên rời đi. Nhâm Thiên Tường nhẹ nhàng nở nụ cười. Đối với hắn mà nói, bọn họ là những người bạn rất quan trọng, trông thấy đối phương không vui hắn cũng sẽ rất khó chịu, là những người bạn này kéo hắn thoát khỏi những năm tuổi nhỏ với những kí ức ác liệt!

Trong cửa hàng, Viên Ngang uống một ly trà xong liền đứng lên, cầm lấy giấy tờ đi đến quầy, Văn Dục ngẩng đầu “Còn lại cũng không ăn sao?”

-“Không, nhà ngươi mở cửa hàng này?”

-“Đúng vậy!”

-“Rất được!” Viên Ngang nhẹ nhàng cười cười “Người chính là Văn Dục!”

-“Người quen biết ta?” Văn Dục nhìn trước mắt nam tử nhả nhận này, cùng những tên kia không giống nhau.

-“Lịch sử hệ y học kể ra tới nay cơ hồ toàn bộ là hội trưởng hội học sinh thông qua nga!”

-“Làm gì, người cứ khoa trương.” Văn Dục cũng không phải không biết xấu hổ.

-“Cái này là Thiên Tường theo ta công tác tìm hiểu!”

-“Gì?” Văn Dục ngây ra một lúc mới thử hỏi “Chuyện này, Thiên Tường thật sự tìm hiểu qua?”

-“...” Viên Ngang nâng lên lông mi, nhìn khuôn mặt thanh tú kia, đột nhiên nở nụ cười “Người thật sự thích hợp diễn Ngu Cơ!”

-“Cái gì?” Không kịp phản ứng, Văn Dục sửng sốt thật lâu.

Viên Ngang đưa tiền, đi được hai bước hơi quay đầu lại “Hạng Võ âu yếm nữ nhân, Thiên Tường luôn luôn tìm người thích hợp!”

Viên Ngang đi xa, Văn Dục mới phản ứng lại đây, mở to hai mắt nhìn. Tên hỗn đản kia, ai nói không phải giống nhau, quả thực là sói đội lông cừu!

Viên Ngang đi ra cửa hàng, nghiêng đầu nhìn. Nhâm Thiên Tường tựa trên một chiếc xe hơi màu đen, trang phục hữu nhân, hình dáng tuấn mỹ, biểu tình đậm mạc, làm cho người qua đường đều ghé mắt nhìn. Viên Ngang bất giác nở nụ cười đi đến.

-“Chờ thật lâu sao?”

-“Mới một hồi, người ở bên trong làm gì?”

-“Hàn huyền vài câu với Ngu Cơ của người! Hẳn thật đúng là hảo ngoạn!”

-“Gì...” Nhâm Thiên Tường nhướn mày “Ta nói thế lúc nào?”

-“Ừ, ừ. Người chưa từng nói, ta nghe lầm!” Viên Ngang mở cửa xe “Người lái hay ta lái?”

-“Người lái, ta muốn ngủ một chút!”

Viên Ngang nhìn người trước mắt, nhẹ nhàng thở dài một chút. Người này ai cũng không thương. Người yêu hẳn sẽ thực vất vả. Cho nên, chỉ có thể canh chừng hẳn đi!

Trong cửa hàng, Văn Dục buồn bực thật lâu thật lâu, thế cho nên mẫu thân lại đây gọi vài tiếng mới nghe thấy.

-“Dục nhi, sao vậy, không thoải mái sao?”

-“Không có gì đâu mẹ, có chuyện gì sao?”. Bạn đang ?

-“Vừa rồi đám tiểu tử đẹp trai kia để lại một địa chỉ, nói đêm nay mười giờ ba mươi đưa cháo qua đó cho bọn họ. Đặc biệt muốn một cháo cá phiến, người nhớ rõ a!”

-“A, hảo.....” Văn Dục nhận lấy tờ giấy, tay có chút cứng ngắc.

9. Chương 9

Trở lại biệt thự đã là chàng vạng, đúng như Nhâm Thiên Tường đoán biết, hai kẻ dở hơi kia đã lôi kéo Lang Trạch Thiên chơi game đến bất diệc nhạc hồ! Có chút mệt mỏi, không biết vì sao càng ngày càng mệt mỏi, Nhâm Thiên Tường đi vào trong, ý định chào hỏi một tiếng, cuối cùng quyết định bỏ qua bọn họ, thẳng

tập trở về phòng ngủ, đóng cửa lại gục ở trên giường. Hắn hô hấp thật sâu, nhẹ nhàng khép lại mắt. Viên Ngang theo sau cũng tiến vào, ngồi ở trên giường hắn, sờ sờ cái trán “Không thoải mái sao?”

–“Ân, muốn ngủ một chút!”

Viên Ngang bật một chút điều hòa rồi đứng lên. Thời tiết nóng như vậy, cũng khó trách sẽ không thoải mái. Đi ra khỏi phòng Nhâm Thiên Tường liền gặp Lang Trạch Thiên ngẩng đầu nhìn “Ngang, đợi cùng đi ra ngoài ngoạn!”

–“Hảo, bất quá quốc vương không đi được, hắn không quá thoải mái!” Viên Ngang đã đi tới, sờ sờ đầu Lang Trạch Thiên “Người cũng phải chú ý một chút, cái tên thường xuyên bị cảm nắng a!”

Lang Trạch Thiên ngây ra một lúc, nhìn nam nhân ôn hòa như ngọc kia, mặt đỏ ửng.

Cặp song sinh ở đó chờ đợi. Chơi một hồi lâu rồi, vì thế bọn họ liền xuất phát.

Mười giờ tối, Nhâm Thiên Tường đột nhiên cảm giác thân thể rất lạnh, như là rơi vào nam cực, có chút mệt mỏi, muốn mở to mắt lại vô lực. Hắn cố hết sức sờ sờ cái trán, hơi nóng lên, không lẽ phát sốt? Khởi động thân thể hướng đến bên cạnh bàn. Nếu đoán không sai, di động hắn là để ở đó. Một bàn tay hướng mặt bàn sờ soạng, đang muốn gọi cho Viên Ngang bọn họ, đột nhiên toàn bộ thân mình té xuống, đầu đụng vào cái bàn, nhất thời hôn mê bất tỉnh.....

Nửa giờ sau, Văn Dục đi xe đạp, một tay mang theo một túi đựng đầy cháo, đúng giờ xuất hiện tại khu biệt thự. Hắn tìm một hồi lâu mới thấy biệt thự của Thiên Tường, đứng ở cửa nhấn chuông nửa ngày nhưng không có người mở cửa.

–“Sẽ không đùa giỡn ta đi!” Văn Dục nhất thời đen mặt, dùng sức đập cửa. Không đóng? Thật là, một chút ý thức an toàn đều không có.

–“Ta đến đưa cháo, có người ở đó không?” Hắn vừa nói vừa đi vào. Phòng khách trống trơn, trên mặt bàn có vài cái chén hỗn độn. Hắn thật cẩn thận tiến vào, sau đó đem cháo đặt ở trên mặt bàn thở dài: “Mấy tên hỗn đản này còn chưa trả thù lao!” Suy nghĩ một chút, vẫn là hô lớn một tiếng “Có người ở đó không, ta đến đưa cháo, tiền còn chưa trả!”

“Phanh...” Lầu hai tựa hồ truyền đến tiếng vang rất to. Văn Dục hoảng sợ, rồi theo phía nguồn phát ra âm thanh mà thật cẩn thận đi lên. Đi đến trước cửa một căn phòng cuối góc, có nhẹ nhẹ khí lạnh theo khe cửa đi ra. Văn Dục gõ cửa: “Có người sao? Ta vào được chứ.”

Xoay cửa mở ra, một cỗ khí lạnh vọt tới. Văn Dục không khỏi rung mình một cái. Phản ứng đầu tiên Văn Dục có chút run run, sau đó liền thấy được Nhâm Thiên Tường đang nằm trên thảm, trên thảm còn có một bình hoa, nước tràn ra. Gió điều hòa thổi tung bức màn, màn bị thổi bay, va trúng bình hoa rơi xuống.

Trông thấy Nhâm Thiên Tường, với danh hiệu sinh viên ưu tú nhất đẳng hệ y học của hắn, Văn Dục trực giác không ổn. Hắn vọt lên, nâng dậy Nhâm Thiên Tường, đỡ hắn đặt ở trên giường. Thân thể Nhâm Thiên Tường độ ẩm siêu thấp, cái trán nóng kinh người, phát sốt, hơn nữa sốt không nhẹ.

Văn Dục lập tức tìm được điều khiển từ xa tắt điều hòa, sau đó vội vàng mang tới một chậu nước ấm. Không suy nghĩ thêm, trực tiếp cởi hết quần áo của Thiên Tường, dùng nước ấm chà xát mấy lần thân mình hắn, làn da trắng nõn bị chà xát đỏ bừng. Sau đó hắn tìm chăn, kết quả làm hắn buồn bực là chăn đông cũng không biết để chỗ nào, chỉ có thể dùng chăn mỏng bao lấy Thiên Tường. Thiên Tường phản xạ có điều kiện co rúm khỏe miệng, thanh âm nỉ non: “Lạnh...”

Văn Dục nhú nhú mày, rồi không hề nghĩ ngợi, lập tức cởi quần áo trên người, chỉ để lại một cái quần con, xốc lên chăn nằm lên giường, thân thủ đem thân thể lạnh lẽo kia ôm vào trong lòng, sau đó dùng chăn bao lấy bọn họ, hai tay vỗ nhẹ Thiên Tường: “Không có việc gì, hắn là bị cảm nắng khiến cho như vậy, ai kêu người tham lạnh!”

–“Mẹ...” Thiên tường nỉ non hướng trên người Văn Dục cọ sát.

–“Cái gì?” Văn Dục nghe không rõ ràng lắm, tới gần sát Thiên Tường.

-“..... Không cần..... Rồi bỏ ta” Thiên Tường gắt gao lui ở trong lòng hắc, há miệng thở dốc, cuối cùng một chữ “Mẹ” cũng không phát ra.

Văn Dục ngậy ngẩn cả người, trong đáy lòng phiền mềm mại kia không biết vì sao lặng lẽ tản ra. Hắc ôm chặt Thiên Tường, nhẹ giọng nói:“Hảo, không ly khai!”

Bốn phía tĩnh lặng, rất nhanh trong phòng chỉ còn lại hai tiếng hít thở đều đều...

12 giờ đêm, cửa bị đẩy ra.

Viên Ngang nhú mày một chút, nhìn cửa, lại nhìn cháo trên bàn “Vũ, lúc người đi ra ngoài không khóa cửa sao?”

-“Ta không khóa?” Âu Dương Vũ ngậy ra một lúc, suy nghĩ một chút, tựa hồ quả thật như thế “Ha ha, thói quen ở nhà, dù sao quốc vương ở nhà đấy thôi!”

-“Thiên Tường!” Viên Ngang đột nhiên nghĩ tới, hắc lập tức xông lên lầu.

-“Hắc sao vậy?” Lang Trạch Thiên đẩy ra Âu Dương Trụ, vừa cởi giày vừa hỏi.

-“Thiên Tường trước đó không phải không thoải mái sao? Sau đó cửa lại quên khóa, người đưa cháo đã tới, cũng khó trách Viên Ngang hội lo lắng!” Âu Dương Trụ nở nụ cười, đi lên phòng khách mở hộp ra, hộp cháo đã được đưa tới, hắc kêu một tiếng “Biết vậy về sớm một chút uống cháo.”

-“Là ai muộn như vậy còn ầm ĩ a!” Lang Trạch Thiên liếc mắt “Đi lên nhìn Thiên Tường xem!”

Hắc đi lên liền nhìn thấy Viên Ngang thần sắc kích động đóng lại cửa phòng Nhâm Thiên Tường. Lang Trạch Thiên nhìn hắc khó hiểu, đang muốn mở miệng, Viên Ngang nhìn hắc, thần sắc có chút phức tạp, thấp giọng nói:“Không cần đi vào!”

-“Vì sao?” Lang Trạch Thiên nhìn hắc một cái, làm hắc quan tâm rồi sao có thể bỏ qua như vậy. Lang Trạch Thiên thừa dịp người nào đó không chú ý liền đẩy cửa ra, ngậy ngẩn cả người. Trên giường hai người kia, sao lại thế này? Hắc đang muốn bước ra, Viên Ngang kéo hắc lại lắc đầu, kính mắt có chút phản quang, nhìn không ra biểu tình hiện tại của hắc.

-“Đùa cái gì!” Lang Trạch Thiên kêu to một tiếng, đẩy hắc ra xông lên phía trước, lại bị Viên Ngang động thân ngăn cản.

-“Chuyện gì vậy?” Cặp song sinh đứng lúc chạy vào, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người trên giường. Chăn màu lam bao lấy hai người, một người hai vai lỏa lồ ra, gắt gao ôm một người khác, sợi tóc màu đỏ nhẹ nhàng vương trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

Trọng yếu hơn cả là, khuôn mặt tuấn mỹ của Thiên Tường nằm ôm ấp trong lòng Văn Dục hiện lên thần nhiên tươi cười, cười đến thực an tâm...

Đã bao nhiêu lâu chưa thấy qua nụ cười này, đáy lòng Viên Ngang có chút chua xót.

-“Ấn?” Nhâm Thiên Tường tựa hồ cảm nhận được cái gì, hắc cố hết sức lặng lẽ trợn mắt. Đầu tiên chiếu vào mi mắt là khuôn mặt an tường mà xinh đẹp của Văn Dục. Sau đó nghiêng đầu thấy Viên Ngang đang giữ Lang Trạch Thiên, cặp song sinh còn đang đứng ở bên cạnh, tám tám mắt quét tới quét lui trên người hắc và Văn Dục. Đột nhiên hắc mạnh phản ứng lại đây, quay đầu xốc chăn lên, mặt mũi có chút tái xanh, sau đó không nói hai lời đá văng ra người nào đó. Văn Dục té từ trên giường xuống, trong mơ hồ cảm thụ đau đớn. Hắc tỉnh lại, đang muốn tức giận, mười tám mắt quét lại đây. Hắc ngậy ngẩn cả người, phản ứng lại đây, sau đó nhìn về phía Thiên Tường. Thiên Tường tức giận nhìn hắc.

-“Người làm cái gì với ta!” Thiên Tường cơ hồ là nén tức giận.

-“Người!” Văn Dục mở to hai mắt nhìn, hiểu được đối phương định nói cái gì liền phát hỏa “Người nghĩ rằng ta hội đối một bệnh nhân làm cái gì! Huống hồ người là nam, trừ phi ta bị điên mới có thể muốn thượng người!” Cái gì gọi là chó cắn Lã Động Tân (để hiểu rõ xem chi tiết tại đây), Văn Dục cuối cùng đã biết, nhanh chóng mặc quần áo, đẩy ra cặp song sinh, nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài!

Chết tiệt, nếu không nhìn thấy bộ dáng của hắn đáng thương như vậy, ta Văn Dục sẽ làm ra tình trạng này? Đùa cái gì! Vừa chạy vừa mắng người nào đó, Văn Dục buồn bực tới cực điểm, nói như thế nào hắn cũng là một nhân tài được tu dưỡng vô cùng tốt. Sao lại mỗi lần gặp được tên hỗn đản Nhâm Thiên Tường này liền mất đi lý trí. Ai...

Đúng rồi, vừa rồi chỉ lo lắng cho tên hỗn đản kia, quên gọi điện thoại cho mẫu thân. Bây giờ trở về không biết có bị mắng hay không a!

10. Chương 10

Nhâm Thiên Tường nhướn mày “Đi ra ngoài!”

-“Yes, sir!” Cặp song sinh biết điều lập tức đi ra ngoài.

-“Sao ngươi lại để cho hắn đụng vào ngươi a!” Lang Trạch Thiên mặt không chút thay đổi nhìn Nhâm Thiên Tường.

-“Đi ra ngoài!!” Nhâm Thiên Tường thấp hô một tiếng, Viên Ngang kéo hắn đi ra ngoài, đóng cửa lại.

-“Ta chỉ là quan tâm hắn mà thôi!” Lang Trạch Thiên tức giận hô một tiếng “Hắn thế nhưng bảo ta đi ra ngoài!”

-“Thiên!” Viên Ngang đè lại bả vai Lang Trạch Thiên. Trạch Thiên nhìn hắn. Xuyên thấu qua mắt kính, hắn trông thấy ánh mắt người kia bi thương. Hắn sao có thể liền quên người trước mắt này đối Thiên Tường ôm loại tình cảm nào.

Viên Ngang đột nhiên ôm lấy Lang Trạch Thiên. Trạch Thiên ngây ngẩn cả người, chung quanh tựa hồ đều im lặng, im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng tim đập. Tim của hắn nhảy lên rất nhanh, định vươn hai tay ôm người trước mắt, Viên Ngang lại nhẹ giọng nói: “Thấy không, hắn nở nụ cười, không hề phòng bị mà tươi cười như thế. Ta thật sự thực vui vẻ. Rất cực có người có thể làm cho hắn lộ ra nụ cười như vậy, thật sự tốt quá!”

Lang Trạch Thiên ngây ngẩn cả người.

Viên Ngang buông tay, nở nụ cười rồi xoay người đi về phòng mình. Đóng cửa lại xong, Viên Ngang lặng lẽ đứng, trầm mặc...

Lang Trạch Thiên nhìn cánh cửa kia. Viên Ngang, ở trong lòng ta, ai có thể so được với người cười đẹp mắt. Nhưng người lúc này cười so với khóc còn muốn khó coi!

Vừa rồi thật sự rất muốn ôm lấy người kia, liền như vậy ôm nhau thì thật tốt!

Nhâm Thiên Tường kiểm chế tức giận, nhìn thân thể trắng nõn của mình, không có lưu lại dấu vết gì, nhìn lại nệm cũng không có hỗn độn, vừa lại cũng không có vết tích hiềm nghi gì.

‘Người nghĩ rằng ta sẽ đối một bệnh nhân làm cái gì! Huống hồ ngươi là nam, trừ phi ta bị điên mới có thể muốn thương người!’

Nhâm Thiên Tường cảm thấy đầu có chút choáng váng, tinh tế suy nghĩ một chút, quả thật trước đó giống như phát sốt, sau đó té xuống liền hôn mê..... Từ từ, mơ hồ trong trí nhớ, hắn nhớ tới xúc cảm ấm áp kia vây quanh chính mình. Khi đó giống như nằm mơ, mơ thấy mẫu thân, mẫu thân ôn nhu như nước.....

-“Xem ra trách lầm hắn!” Nhâm Thiên Tường cười khổ một chút. Thật đúng là, đã bao nhiêu lâu không ngủ an ổn được như vậy.

-“Thiên Tường, đã ngủ chưa?” Ngoài cửa, tiếng Viên Ngang vang lên, tiếp theo cửa mở. Viên Ngang đi đến, nhìn Nhâm Thiên Tường đang ở gần người thì nở nụ cười “Khá hơn chút nào không?”

Nhâm Thiên Tường ngẩng đầu, Viên Ngang đã cầm một bộ quần áo khoác lên người Thiên Tường, ngồi xuống bên cạnh đối phương, thân thủ sờ sờ cái trán “Tựa hồ hạ sốt! Vừa rồi Văn Dục điện thoại nói người phát sốt, không biết hạ sốt không, theo ta thấy người có đỡ một chút.”

Nhâm Thiên Tường nhìn hần, ánh mắt có chút phức tạp, rồi lại nằm xuống “Hần thật đúng là người tốt!”

-“Nếu nói hần là một thầy thuốc xứng đáng, ta cảm thấy không đủ!” Viên Ngang nhìn Thiên Tường, nhìn cặp mắt đậm mạc kia “Các người hiểu lầm thật lớn, hần vẫn đối tốt với người như vậy, người cảm thấy.....”

-“Người muốn nói cái gì?” Thiên Tường nhìn hần “Mặc kệ hần có mục đích gì. Trừ bỏ tình yêu, cái gì ta cũng đều có thể hỏi báo hần!”

-“..... Đứa ngốc, người suy nghĩ nhiều quá, có lẽ hần không phải có ý tứ này đi!” Viên Ngang đáp chần cho hần “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai cần gọi cháo sao?”

-“Ân, thuận tiện nói lời xin lỗi hần!” Nhâm Thiên Tường kéo kéo khóe miệng, lẳng lặng nhắm lại mắt. Người kia, thật sự thực âm áp.....

Viên Ngang đứng một chút rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hần đang định trở về phòng, chần chờ một chút liền đi đến phòng khách, quả nhiên nhìn thấy hai người đang ôm nhau ngủ trên sofa, không tự chủ nổi nở nụ cười. Là đang lo lắng cho Thiên Tường sao? Cho nên ngủ ở phòng khách.

Hần lấy chăn nhẹ nhàng đắp cho cặp song sinh, sau đó đi đến trước cửa sổ, ánh trăng ôn nhu chiếu xuống dưới. Hần trầm mặc. Trừ bỏ tình yêu a. Người cho là tình yêu có thể tùy tiện muốn tới muốn đi sao?

Hần không biết, một gian phòng khác, cửa mở toang.

Ở một chỗ khác, Văn Dục nằm ở trên giường, tròn mắt nhìn chằm chằm trần nhà. Nghĩ người kia sau khi tỉnh lại thì tức giận, trong lòng hần liền không thoải mái. Chẳng lẽ là tại lần trước ở khách sạn đối hần làm chuyện kia, cho nên lần này..... Bạn đang ?

-“Thật là, nếu không từng nói sẽ chịu trách nhiệm với người, người nghĩ rằng ta sẽ để ý người sống chết ra sao a!” Văn Dục lẩm bẩm “Hỗn đản, cũng không biết có hạ sốt không!” Xoay mình một chút, đầu óc có chút choáng váng, nặng nề đã ngủ.

Ngày hôm sau, Nhâm Thiên Tường tỉnh lại cảm thấy tựa hồ thư thái rất nhiều, không thể tưởng được năng lực khôi phục của mình cường như vậy a.

Ra khỏi phòng liền trông thấy Lang Trạch Thiên hai mắt đen tròn. Trạch Thiên trừng mắt nhìn hần, hung hăng hừ một tiếng:“Thế nào!”

-“Hảo rất nhiều!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, ôm cổ đối phương “Đừng tức giận a, tối hôm qua ta không phải cố ý!”

-“Hừ, cũng không biết mọi người đều lo lắng cho người, mỗi lần tức giận đều phải đuổi chúng ta đi. Trong mắt người rốt cuộc có chúng ta hay không?” Lang Trạch Thiên tức giận kêu “Bị người làm cho tức chết rồi!”

-“Đừng tức giận Trạch Thiên.” Nhâm Thiên Tường đẩy đẩy hần “Không có lần sau, ta thề, thật sự!”

-“Là thật mới tốt!” Lang Trạch Thiên nhìn Viên Ngang vừa mới từ trong phòng đi ra, khe khẽ dài một chút. Đeo kính mắt thật tốt. Có mắt kính có thể che dấu.

-“Rời giường rồi a, vừa vặn A Vũ gọi cháo đã đưa tới, nhưng là không phải Văn Dục đưa tới!” Viên Ngang đi tới sờ sờ trán Thiên Tường “Hạ sốt rồi, lại đây uống ít cháo nóng đi!”

-“Vì sao không phải hần đưa tới?” Thiên Tường túm lấy hần.

-“Người thực ngu ngốc a. Tối hôm qua phát sinh ra chuyện như vậy, làm sao còn có thể lại đến nga!” Lang Trạch Thiên liếc mắt, đi xuống phòng khách. Cặp song sinh sớm đã một bên ngồi uống cháo một bên chơi điện tử.

-“Ô, quốc vương tỉnh dậy rồi a!” Âu Dương Vũ giơ tay lên “Tiểu Ngư Nhi không lại đây nga!”

-“Muốn chết a!” Thiên Tường trừng mắt nhìn hấn một cái “Là ai tới? Cửa hàng kia không phải của nhà hấn sao, phục vụ không chất lượng cũng về nhà, sớm hay muộn cũng đóng cửa!”.

-“Nghe nói hấn bị bệnh!” Âu Dương Trụ trừng mắt nhìn, cười đến có chút gian trá.

-“Cái gì?!” Nhâm Thiên Tường sững sốt một chút “Tối hôm qua không phải còn rất tốt sao?”

-“Có thể người truyền sốt cao cho hấn!” Viên Ngang nâng cằm, có chút suy nghĩ.

Mọi người còn không kịp phản ứng, Nhâm Thiên Tường liền xông ra ngoài. Âu Dương Vũ tỏ ra vui sướng khi người gặp họa: “Một kẻ nóng vội, ngay cả giày đều quên thay. Các người thử đoán xem, quốc vương có thể yêu Tiểu Ngư Nhi hay không?”

Âu Dương Trụ nhảy lên kêu: “Ta cá là quốc vương có, nếu không phải, đồng biệt thự của ta sẽ về tay người!”

-“Ta có nói không phải sao, đồng biệt thự kia của cả hai chúng ta!” Âu Dương Vũ liếc trắng mắt “Ngay thơ!”

-“Người bài xích ta a!”

“Trừ bỏ tình yêu, cái gì ta cũng đều có thể hồi báo hấn!” Viên Ngang nhấp hé miệng. Thiên Tường, người xác định người sẽ không sao?

Lang Trạch Thiên nhìn hấn, sau đó quay đầu lại cười cười: “Nếu bọn họ ở cùng nhau, ta...liền cả đời ở lại Trung Quốc, cho dù phải kế thừa gia nghiệp cũng không sao!”

Không khí đột nhiên ngừng lại, mọi người đều nhìn về phía hai tử vẫn luôn kháng cự việc kế thừa gia nghiệp này, tiền đặt cược ván này có phải quá nhiều hay không a.

-“Trạch Thiên!” Viên Ngang há miệng thở dốc “Đừng nói giỡn!”

-“Người nghĩ bọn họ sẽ ở cùng nhau sao? Đừng quên Thiên Tường là ai, là người kế thừa Tác Phỉ Á Nỵ Âu công ty, là người duy nhất!” Lang Trạch Thiên đột nhiên nở nụ cười “Ta so với hấn hảo một chút, tối thiểu ta còn có cái đệ đệ. Cho dù ta yêu một người nam nhân, cũng không phải lo lắng vấn đề nối nghiệp!” Nhìn chằm chằm vào Viên Ngang, sau đó đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống bắt đầu uống cháo.

Viên Ngang ngây ngẩn cả người, đột nhiên như là hiểu được điều gì, lại như là cái gì cũng không hiểu được.

11. Chương 11

Chạy đến cửa hàng cháo, Nhâm Thiên Tường thở hổn hển vội vã chạy vọt vào cửa hàng, một phen giữ chặt Văn mẫu còn đang ở bận rộn: “A di, ta là bạn học của Văn Dục. Hấn...hấn bị bệnh sao?”

Văn Mẫu sững sốt một hồi lâu, gật gật đầu: “Dục nhi phát sốt, ở nhà nghỉ ngơi. Người là tiểu tử hôm qua a. Sao không có nghe Dục nhi nhắc đến a?”

-“Cái gì? A di, ta muốn đi xem hấn, có thể chứ?”

-“A, hảo, nhớ rõ nói với hấn đợi uống cháo xong phải uống thuốc. A bạn học, xưng hô như thế nào đây?” Văn mẫu hoà ái tươi cười nhìn tiểu tử anh tuấn trước mắt này.

-“A di, bảo ta Thiên Tường là tốt rồi, bây giờ ta lên đây!” Vừa nói vừa chạy lên thang lầu bên cạnh, thật đúng là điển hình nhà trọ.

Thiên Tường gõ cửa một chút, bên trong nghe được tiếng vang, sau đó cửa mở. Văn Dục đầu tóc lộn xộn, sắc mặt có chút tái nhợt, vừa trông thấy Thiên Tường, lập tức trừng cặp mắt xinh đẹp kia, thanh âm khàn khàn kêu: “Người đi lên làm gì? Sợ ta lại đối với người làm cái gì!”

Thiên Tường đột nhiên nở nụ cười, vươn tay sờ sờ đầu tóc lộn xộn, rồi đi vào đóng cửa lại: “Đừng làm ầm ĩ đến a di.”

-“Người muốn làm gì?” Văn Dục cứ nghĩ đến ngày hôm qua liền một bụng hỏa.

-“Khá hơn chút nào không?” Thiên Tường đi đến gần, sờ sờ cái trán Văn Dục, sau đó sờ sờ đầu của hắn nở nụ cười “Người làm như vậy khiến ta nghĩ đến một loài động vật!”

-“Muốn ăn đòn a, bệnh chưa khỏi, ta nghĩ muốn ngủ!” Văn Dục tiến lên, đang muốn mở cửa ra, đột nhiên sau lưng lập tức bị ôm lấy, hắn ngậy ra một lúc “Nhâm Thiên Tường, buông!” (đoạn này có lẽ hơi quái, ta edit bừa a)

-“Để ta ôm một chút, Tiểu Ngư Nhi!”

-“Hỗn đản, ta gọi là Văn Dục, không phải Tiểu Ngư Nhi!”

-“Cho tới bây giờ không có người nào từng đối xử với ta như vậy. Cho tới nay đều là một mình ta. Cho nên không hiểu lắm đối đãi một người như thế nào cho tốt. Nhưng là xin người tin tưởng ta thật sự không có ác ý!” Cúi đầu thì thảo, Nhâm Thiên Tường cũng không biết chính mình rốt cuộc đang làm cái gì. Người trước mắt này làm cho hắn đột nhiên sinh ra ý lại. Đến bây giờ hắn vẫn còn lưu luyến xúc cảm ấm áp tối hôm qua, hắn hiện tại thật sự mâu thuẫn “Trừ bỏ bọn họ, ta cũng không đụng vào bất luận kẻ nào, cũng không thích bất luận kẻ nào đụng vào ta, nhưng là vì sao.....”

Hắn dừng lại, vì sao? Vì sao?

-“Sao lại có một mình, đám bằng hữu trừ cậu kia của người đều đi đâu vậy?” Văn Dục im lặng, ngữ khí nhẹ nhàng đến mức ngay cả chính mình đều không thể phát hiện.

-“Lúc học trung học mới gặp gỡ bọn họ, trước đó đều là bị nhốt ở nhà. Ha ha, khi đó thật sự cảm thấy chính mình giống tội phạm, có thể thoát ra ngoài cũng là ít nhiều nhờ vào bọn họ. Bởi vì là bọn hắn chủ động tiếp xúc ta. Ta không hiểu vì sao.....”

-“Kia.....” Văn dục đột nhiên cảm thấy phiền mềm mại dưới đáy lòng kia dần dần tản ra “Vậy hiện tại người cảm thấy khoái hoạt sao?”

-“Àn?” Thiên Tường ngẩn người. Văn Dục quay người lại ôm lấy hắn, lại nhẹ giọng nói: “Thiên Tường...”

-“Cái gì? Tiểu Ngư Nhi.....” Thiên Tường nhìn trên khuôn mặt xinh đẹp kia lộ ra tươi cười. Khi đó ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, đáy lòng giống như có cái gì bị mở ra.

-“Ta đã nói sẽ phụ trách người!” Khuôn mặt trắng nõn đỏ lên. Nhâm Thiên Tường nghĩ nghĩ, sau đó phá lên cười. Tiểu Ngư Nhi của hắn, thật sự thực phụ trách, cũng thực...thiện lương...

-“Đây chính là người nói!” Nhâm Thiên Tường nhướn mi.

-“Thật là, không tin chúng ta ngoéo tay!” Văn Dục vươn ngón út.

-“Ngoéo tay làm gì?” Thiên Tường không hiểu nhìn hắn, lại nhìn ngón út vươn ra.

-“Nghe theo đi!” Thật sự bị tên ngu ngốc này đánh bại. Đơn giản kéo ngón tay hắn cùng chính mình đan lại. Thiên Tường kì quái nhìn biểu tình tự nhiên của Văn Dục, lại nhìn hai ngón tay của bọn hắn đang đan lại với nhau. Một cỗ tâm tình thực khác thường nảy lên trong lòng.

-“Ngoéo tay nhau thề, một trăm năm cũng không được thay đổi! Ta Văn Dục sẽ đối Nhâm Thiên Tường phụ trách!”

-“Cả đời sao?” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, cặp mắt màu hổ phách tràn đầy ý cười.

-“Àn?!” Văn Dục còn suy nghĩ một chút, nhìn cặp mắt màu hổ phách kia, thực kiên định.

-“Thẳng đến khi người không hề cần đến ta mới thôi!”

-“Ha ha.....Tốt lắm, ký ước đi!”

-“Cái gì?!”

Nhâm Thiên Tường nhìn ánh mắt đối phương đầy mê hoặc, nở nụ cười, cầm lên tay đối phương còn đang cùng chính mình đan ngón út, ngón cái chạm vào nhau “Đóng dấu, sau đó...” Ngón cái gãi gãi vào lòng bàn tay Văn Dục “Ký tên!”

Văn Dục ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh tuấn của Thiên Tường, nỗi lòng khác thường đứt quãng xôn xao.

-“Ký tên a!” Thiên Tường đưa tay ra vỗ vỗ đầu của hắn.

-“A?!” Văn Dục vươn ngón cái gãi gãi vào lòng bàn tay Thiên Tường.

-“Rồi, hợp tác vui vẻ!” Thiên Tường kéo tay Văn Dục, nắm tay hợp lại cùng nhau.

-“Đây là...” Văn Dục nhìn Thiên Tường, hẩn lớn như vậy thật chưa từng thấy qua kiểu ước định này “...Cái gì a?”

-“Người nói ngoéo tay ta không rõ ràng lắm. Chúng ta trước đây làm nhiều nhất là như thế này, gọi là ký ước!”

Văn Dục không nhìn được ở trong lòng cảm thán. Hoàn cảnh trước đây thật sự là quan trọng. Ước định hồn nhiên tốt đẹp như vậy, thế nhưng lại có phần ích lợi trong đó.

-“Hợp đồng xem như có hiệu lực. Hảo, tới giờ người uống thuốc rồi đi!” Thiên Tường nhìn xem chung quanh có chút hỗn loạn “Đây là phòng của người?”

-“Cứ xem như vậy, mẹ cùng ba ba ở lên lầu” Văn Dục đi đến sofa ngồi xuống dưới “Người muốn ngồi hay không a!”

Bạn đang ?

-“Hảo!” Thiên Tường tiến lên, ngồi xuống bên cạnh đối phương “Phòng rất bừa bộn, ta tìm người dọn dẹp một chút đi!”

-“Không cần, như vậy mới có cảm giác...cảm giác là nơi người ở!” Văn Dục nở nụ cười, tùy ý ngã vào sofa nằm xuống, tùy tay sờ hươu cái bàn cầm lên một cái lọ, đổ ra một ít thuốc uống cùng nước ấm.

-“Đúng là.....” Thiên Tường ngả về phía sau “Quả thật giống nơi người ở a!”

Đột nhiên, dưới móng hình như có gì đó, hẩn cúi đầu, rút ra một quyển tạp chí. Bìa tạp chí có hai người con trai bộ dạng rất tuấn tú dễ nhìn, hẩn giở vài trang, mắt lập tức biến sắc, nhìn Văn Dục “Người bình thường vẫn xem những thứ này?”

-“Àn?” Văn Dục nhìn hẩn một cái, lấy lại tạp chí trong tay Thiên Tường. Hẩn vừa thấy lập tức nhảy dựng lên. Khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ lên “Không phải, đây là..ta cũng không biết sao lại có ở đây. Uy, nhìn ta như vậy làm chi, ta không phải!”

-“Nói thật, ta vẫn luôn thắc mắc vì sao nam cùng nam cũng có thể cùng một chỗ.” Thiên Tường tò mò nhìn về phía Văn Dục.

-“Uy, Nhâm Thiên Tường! A, đây là mượn ở cửa hàng trên đường, lúc ấy không biết tại sao lại mượn, rồi tìm mãi trong này không thấy.” Văn Dục rút cục nghĩ ra, thu khẩu khí, nhìn về phía Thiên Tường, ngây ngẩn cả người. Ánh mắt Thiên Tường có chút tựa tiểu phi tiểu nhìn chính mình.

-“Người nhìn cái gì!” Văn Dục nhìn Thiên Tường đột nhiên tiến đến gần, thần kinh lập tức căng thẳng, mắt nhìn xuống hình hôn nồng nhiệt trên tạp chí vừa rồi, bên tai lập tức hồng hoàn toàn “Uy, Thiên Tường, ta là nam!”

-“Biết rồi, cho nên.....” Thiên Tường mạnh tay đè lại đầu Văn Dục, cúi người xuống, hai phiến môi dán tại cùng nhau.

Văn Dục mở to hai mắt nhìn, hô hấp tại đây một khắc đình chỉ. Một hồi lâu sau, Văn Dục phản ứng lại đây, đẩy ra đối phương “Người điên rồi! Người có biết người đang làm cái gì không? Thế nhưng với vào, hôn dẫn!”

-“Biết rồi, cảm giác thật đúng là kỳ quái. Bất quá thực ngọt a, so với nữ hài tử ăn còn ngon!” Thiên Tường nhìn Văn Dục, thực vui vẻ cười, ôm cổ Văn Dục “Lần sau chúng ta tiếp tục!”

-“Nếu để cho người tiếp tục, trừ phi đầu ta hỏng rồi!” Văn Dục vỗ vỗ thật mạnh đầu Thiên Tường, rất là tức giận đi về phòng bên cạnh đóng cửa lại. Đứng dựa trên cửa, Văn Dục trầm mặc. Chết tiệt tim còn đập không ngừng, trên môi cảm thấy cực nóng khiến vẻ mặt hắc đỏ bừng. Tại sao có thể như vậy, không cảm thấy ghê tởm, hơn nữa cảm giác thật sự ngọt ngào..... Chết tiệt, làm sao bây giờ, giống như thân thể trở nên có chút kỳ quái.

Thiên Tường nhìn cánh cửa đóng chặt kia, nở nụ cười. Tiểu Ngư Nhi thật sự chơi tốt lắm, so với những món đồ chơi gặp trước đó chơi đều hảo! Món đồ chơi?!

‘Nếu người không ngại, chúng ta làm bằng hữu đi!’

Có lẽ không phải món đồ chơi, người này là thật tâm muốn làm bằng hữu của hắn!

12. Chương 12

Về sau, Thiên Tường cơ hồ cứ rảnh rỗi lại chạy đến đây, sau đó bám lấy Văn Dục, kêu Văn Dục dẫn hắn đi ra ngoài chơi. Toàn bộ hành vi quả thực tựa như cái đứa nhỏ. Văn Dục cảm giác chính mình giống như lão cha của hắn.

-“Không rảnh, không trông thấy rất nhiều khách sao? Nếu rảnh như vậy thì đi rửa bát đi!” Văn Dục đứng ở quầy tính tiền, rồi lại chạy đi bê cháo, tiếp đón khách, đương nhiên không rảnh bận tâm người nào đó cứ dính lại bên người mình.

-“Hảo!” Xung phong nhận việc, Thiên Tường lập tức vọt vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau...“Cạch!! Lang!!!” thanh âm không ngừng truyền ra, mẫu thân ở phòng bếp kêu: “Úc, tiểu tử tông của ta, không phải rửa bát như vậy! Đừng nhặt nên, đều chảy máu rồi kia”

-“Thiên Tường.....” Văn Dục vừa nghe thấy vậy lập tức chạy vọt vào, sưng sốt một hồi lâu. Phòng bếp nhỏ hẹp nơi nơi là bọt xà phòng. Trên mặt sàn có vài mảnh sứ vỡ nát. Cao một mét tám Nhâm đại thiếu gia đeo tạp dề ngồi xổm trên sàn nhà, trên mặt còn dính đầy bọt xà phòng, trên ngón tay chảy máu. Mẫu thân thực sốt ruột hướng về phía Văn Dục kêu: “Dục nhi, nhanh đi lấy băng cầm máu!”

-“Nga...” Văn Dục xông lên lầu, lấy ra cái hòm thuốc, mang theo toàn bộ đi xuống nhà. Hắn rất là khẩn trương ngồi xổm bên cạnh Thiên Tường, nhìn mẫu thân vì Thiên Tường băng bó miệng vết thương.

-“Mẹ, điểm nhẹ, điểm nhẹ!” Văn Dục lo lắng nhìn ngón tay Thiên Tường bị thương.

-“Thật là, người còn lo lắng hơn mẹ người a!” Văn mẫu nở nụ cười gầy gầy cái mũi của Văn Dục liền đứng lên “Hảo, mẹ phải đi tiếp cửa hàng. Thiên Tường, người nghỉ ngơi một hồi đi. Dục nhi, còn lại liền giao cho người!”

-“Hảo, mẹ, ngài đi thông thả!” Văn Dục lập tức nắm lên bảy ngón tay bị thương của đối phương, lo lắng hỏi:“Thiên tường, đau không? Thật là, không biết rửa thì nói sớm a!”.

Thật sâu trong đáy lòng Thiên Tường, cảm xúc cứ thế dưng mãnh nổi lên. Hắn ôm chặt lấy Văn Dục, thanh âm có chút nghẹn ngào:“Người biết không? Ta rất muốn mẫu thân ta còn sống, như vậy mới có thể trở thành một gia đình. Cho dù ta bị thương, mẫu thân sẽ một bên mắng ta một bên đau lòng băng bó miệng vết thương cho ta...”

-“Thiên Tường.....” Văn Dục đau lòng ôm chặt lấy người trước mắt này. Nếu có thể, hắn rất muốn cho nam nhân này một gia đình ấm áp. Văn Dục bị chính ý tưởng của hắn làm cho sợ hãi. Cảm giác gần đây đều rất kì quái, thật sự là làm người ta buồn bực!

-“Ta trước tiên xử lý nơi này một chút đi!” Thiên Tường cười cười, nhẹ nhàng đẩy ra Văn Dục, đang muốn động thủ.

-“Bỏ đi, ta gọi người khác đến dọn dẹp, chúng ta đi chơi đi!” Văn Dục giữ chặt tay hắn, nở nụ cười, sau đó liền lôi kéo tay hắn, chạy chậm ra ngoài. Nhâm Thiên Tường bị kéo tay ngờ ngác nhìn Văn Dục, trong lòng có cái gì chớp lên.

Đi tới cửa, Văn Dục mang ra xe đạp, sải bước đi, quay lại hô: “Lên xe!”

-“A, Ngồi như thế nào?” Nhâm Thiên Tường nhìn yên sau nhỏ hẹp như vậy, nhú nhú mày “Người cảm thấy ta ngồi được sao?”

-“Ngồi bình thường, ngồi được!” Văn Dục cực kì hưng phấn, nhìn Thiên Tường chậm chạp ngồi lên, thực tự nhiên ôm eo Văn Dục. Văn Dục cứng người một chút. Không phải đâu, người này thật là.

-“Sao vậy?”

-“Sẽ không đi địa phương khác sao?”.

-“Chỗ nào có thể so với nơi này ổn, phải chết cả hai cùng chết”.

-“Ngồi cho vững!” Văn Dục bắt đầu nhấn bàn đạp, xe đạp chậm rãi di chuyển trên đường nhỏ. Gió lạnh thổi từ từ. Nhâm Thiên Tường ôm thân thể ấm áp kia, nhẹ nhàng nở nụ cười, tựa đầu vào phía sau lưng hắn. Loại cảm giác này thật sự thực thư thái a!

Cảm nhận được Thiên Tường tựa vào phía sau lưng, Văn Dục thư thái nở nụ cười, trong lòng cảm giác thư thái tràn đầy.

-“Tiểu Ngư Nhi, dạy ta đi xe đạp được không?”

-“Người muốn học?”

-“Ân, hiện tại muốn học!”

-“Hảo!” Văn Dục bóp phanh, dừng lại trên cỏ. Nơi này có một mảnh đất trống trải, một bãi cỏ ngay tại phía dưới khu biệt thự. Mặt cỏ bằng phẳng vừa lúc thích hợp tập xe đạp.

Sau đó Văn Dục bắt đầu quá trình gian nan dạy đạp xe:

-“Đúng đúng, đạp chân sẽ động!”

-“Nghiêng đi, nghiêng bên trái một chút, nghiêng bên trái một chút!”

-“Người đạp a, dùng một chút lực. Đừng quay đầu, nhìn phía trước, vẫn nhìn phía trước!”

-“Hảo, ta giữ phía sau. Ân, không buông tay, không buông tay!”

-“Chân của người dài như vậy dùng để làm gì a, sắp ngã dùng chân chống đỡ a!”

...

Qua hơn phân nửa thời gian, Văn Dục mệt sắp ngất, đứng ở tại chỗ nhìn thân ảnh kia cong vẹo ngồi trên xe đạp, hắn đột nhiên nở nụ cười.

-“Tiểu Ngư Nhi, sau đó dùng như thế nào a?” Không thấy đáp lại, Nhâm Thiên Tường quay đầu lại mới phát hiện Văn Dục sớm không thấy, sau đó thân mình nghiêng một chút, ngã xuống dưới.

-“Thiên Tường!” Văn dục cả kinh, lập tức vọt lên “Người a, đều nói người đừng quay đầu lại a!”

-“Người đã nói sẽ không buông tay a!” Nhâm Thiên Tường có chút tức giận nhìn Văn Dục “Đều là người làm hại, nếu không phải người mang nó đi ra, ta sẽ không muốn học. Nếu không phải người nói dạy ta, ta sẽ không học. Nếu không phải người nói không buông tay, ta sẽ không quăng ngã a!”

-“Người...” Hắn dở khóc dở cười nhìn nam nhân trước mắt này. Cũng không phải không biết người này tính xấu tới cực điểm, giống hệt như đứa nhỏ, một đứa nhỏ bị làm hư. Hắn nâng dậy cái tên bốc đồng này, nhẹ giọng hỏi: “Có đau không?”.

-“Đều đau!” Thiên Tường nhướn mày kiếm “Người bồi thường ta như thế nào?”

-“Bồi người cả đời! Được chưa!” Văn Dục đảo cặp mắt trắng dã “Còn đi được, muốn tiếp tục hay không?”

-“Có, người phải ngồi ở sau lưng ta, không được rời đi, bằng không...” Nhâm Thiên Tường nâng xe đạp dậy, xoay người lại, tà khí nở nụ cười “Người kiếp sau còn phải đi theo ta!”

-“Bang bang...” Văn Dục giật mình, nhìn nụ cười hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn kia, hần tựa hồ cảm thấy tim đập rối loạn.

-“Nhanh lên a. Thật là, cái xe cũ kĩ chết tiệt. Không chinh phục được người, ta sẽ không phải họ Nhâm!” Nhâm Thiên Tường hung hung đá đá xe, sau đó nhảy lên.

Văn Dục nở nụ cười, chạy đến ngồi phía sau kêu: “Bắt đầu đi!”

Sau đó bắt đầu, toàn thân Nhâm Thiên Tường cứng ngắc, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, đầu xe nghiêng ngả trái phải. Gió lạnh gợn lên sợi tóc bên tai Thiên Tường, nhẹ nhàng bay. Văn Dục nhìn một bên khuôn mặt đẹp kia, tay bắt tri bắt giác vòng qua eo Thiên Tường, đầu nhẹ nhàng tựa vào sau lưng hắn, cảm thụ được nam nhân hưng phấn, còn có nam nhân...

-“Không cần buông tay, Tiểu Ngư Nhi. Lần này còn buông tay người nhất định phải chết!” Nhâm Thiên Tường lần này không quay đầu, chính là đang hung hăng la hét.

-“Ta còn ở đây!” Văn Dục nhẹ nhàng ở phía sau tai người kia nói, không buông tay. Thiên Tường, ta đột nhiên không muốn buông tay, muốn vĩnh viễn đều như vậy, được không?

-“Còn có bao lâu, dừng thế nào a?”

-“Dừng có chừng, vẫn đi tiếp về phía trước!” Chúng ta cũng không thể không dừng lại, ánh mắt thế tục vẫn là cái không thể không để ý tới. Vẫn đi tiếp về phía trước, được không?

Nguồn:

-“Không có đường đi a!” Thiên Tường buông chân chống đỡ, xe ngừng, hắn thu khẩu khí “Thì ra dừng như vậy a!”

Văn Dục sợ tới mức lập tức buông tay “Sao lại ngừng?”

-“Không có đường đi a, không nhìn thấy phía trước là rừng cây nhỏ sao, thật là!” Đem đầu xe vòng lại một chút, sải bước đi “Lên xe, tiếp tục!”

Văn Dục nở nụ cười ngồi lên, quang minh chính đại ôm đối phương: “Về phía trước tiến lên...”

-“A...” Thiên Tường cũng hưng phấn hô, dùng sức đạp...

Gió lạnh thổi nhẹ, nhìn hai người trên bãi cỏ kia thật hài hòa...

Cách đó không xa, phía sau một gốc cây, kính mắt phiếm quang, thấy không rõ lắm biểu tình của chủ nhân...

13. Chương 13

Cửa sổ sát đất mở ra, bức màn màu lam nhạt theo gió bay, một cái ghế nằm đặt ở bên cạnh cửa sổ, Viên ngang mặc áo ngủ màu trắng nằm trên ghế, híp mắt. Kính mắt thoát nhìn như sắp rơi xuống, nghiêng ở trên mũi, trên tay cầm một quyển tranh châm biếm, toàn bộ hình ảnh nhìn qua thực an tường.

Lang Trạch Thiên tắm rửa xong đi ra, đang dùng khăn xoa xoa tóc ướt, thấy một màn như vậy, kim lòng không đập đi đến gần, nhẹ nhàng lấy xuống kính mắt trên mũi Viên Ngang, lẳng lặng nhìn người kia đang ngủ yên. Tuy rằng quen biết đã lâu, nhưng là mỗi lần cứ nhìn người này không mang kính mắt, cái loại cảm xúc khác thường này vẫn nảy lên trong lòng. Tay kim lòng không đập vươn ra ngoài, sắp chạm đến khuôn

mặt tinh thuần kia, cửa lại mạnh mẽ bị đẩy ra. Lang Trạch Thiên mạnh rút tay về, hoảng hốt kính mắt trong tay rớt xuống, âm thanh thủy tinh vỡ ra thực rõ ràng.

-“Tiểu Ngang, tiểu Long!” Âu Dương Vũ cầm tờ báo, chạy vọt vào.

-“Ân?” Viên Ngang tỉnh lại, mở mắt ra, có chút mơ hồ mới phát hiện không thấy kính mắt. Sau đó đầu sỏ gây nên đứng ở bên cạnh âm ỉ: “Nha, Viên Ngang, kính mắt của người sao lại rơi trên mặt đất?”

Âu Dương Vũ nhìn Lang Trạch Thiên, có chút khó hiểu: “Người làm chi không giúp hần nhặt lên a?”

-“Ta mới đến a!” Có chút chột dạ quay đầu.

-“Người vừa rồi muốn nói cái gì?” Viên Ngang cúi người nhặt lên kính mắt bị rơi hư, quyết định lần sau trước khi ngủ nhất định bỏ xuống trước “Thực khẩn cấp sao?”

-“Nhâm Đoan Phong về nước!” Âu Dương Vũ hô “Còn có Tát Đế phu nhân mang theo một tiểu nam hài trở về!”

Lang Trạch Thiên ngây ngẩn cả người, Viên Ngang cũng giật mình, sau đó bọn họ liếc mắt nhìn nhau, Viên Ngang đứng lên: “Lập tức đặt vé máy bay đêm nay, chúng ta trở về!”

-“Đi gọi Thiên Tường sao?” Lang Trạch Thiên vẻ mặt nghiêm túc “Tên kia từ ngày đó liền vẫn ăn bám ở trong nhà Văn Dục, thật là!”

-“Trụ đi...” Âu Dương Vũ thở dài “Thật không biết nữ nhân kia muốn làm gì!”

-“Chúng ta không phải bằng hữu của Thiên Tường sao? Liền vẫn đứng ở bên người hần là tốt rồi. Nhưng hần là người kế thừa công ty Tác Phi Á Ny Âu!”

-“Hiện tại lại ra một tiểu nam hài!” Âu Dương Vũ lo lắng.

-“Hừ, người cam đoan hần là của Nhâm Đoan Phong sao? Nữ nhân kia có chuyện gì không làm được, xem bá mẫu chết như thế nào?” Lang Trạch Thiên khinh thường nhìn nữ nhân yêu diễm trên báo chí “Ta về trước phòng thu thập một chút!”

-“Kỳ thật.....” Âu Dương Vũ khó được bình tĩnh “Thiên Tường hiện tại nghĩ như thế nào? Lần đầu tiên trông thấy hần ý lại một người như vậy. Văn Dục nghĩ như thế nào a?”

-“..... Ta cũng đánh cược.” Viên Ngang cười cười “Nếu bọn họ cùng một chỗ, ta sẽ trở về Pháp tiếp học hành. Trừ phi ngoài ý muốn, nếu không sẽ không bao giờ trở về nữa!” Nói xong xoay người bước đi.

Âu Dương Vũ nhìn thân ảnh hơi gầy kia, ngây ngẩn cả người, như là hiểu được cái gì, hoặc như là không rõ.

Trong hậu viện, Văn Dục nhàn nhã uống đồ uống, nhìn người nào đó đang vắt vẻo mép nước rồi hăng hái tưới hoa cỏ, cây cối. Không biết vì sao, trong lòng đặc biệt ấm áp. Hần cầm lấy một chai nước chanh lạnh đi xuống, đi đến bên cạnh người kia. Nhâm Thiên Tường lại đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt đều là bọt nước trong suốt, nhìn thấy Văn Dục liền nhếch môi nở nụ cười: “Người xem, chúng nó uống thật sự mau a! Nước trôi hết rồi!”

-“Bang bang.....” Nếu nói tâm động, tim đập sẽ cao hơn qui luật bình thường, có phải thật sự liên thích hay không? Khi người kia thực vui vẻ hướng hần cười, trong lồng ngực hần tràn đầy đều là hạnh phúc.

-“Nhìn cái gì a!” Nhâm Thiên Tường lấy nước chanh trong tay Văn Dục, uống một ngụm, sau đó liền bị sặc, liên tục ho khan.

-“Người xem người! Thật sự là trẻ con!” Văn Dục đau lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng đối phương “Cũng không có người tranh với người a.”

-“...Dục...” Thiên Tường ngừng một chút, quay đầu lại nhìn Văn Dục. Nhìn trong cặp mắt xinh đẹp tràn đầy thân thiết kia, đột nhiên đến gần, hôn lên môi Văn Dục. Lúc này đây, Văn Dục không có nhảy dựng lên trốn tránh, nhẹ nhàng bắt được tay đối phương, đáp lại người vừa xông vào thế giới của chính mình. Hần đã yêu nam nhân vừa tùy hứng lại tính tình xấu này, yêu nam nhân luôn cô độc này. Thiên Tường, ta không buông tay, nhưng là người cũng đừng bỏ ta ra được không?

Thiên Tường ngừng một chút, rồi đi môi đối phương, lẳng lặng nhìn Văn Dục. Cặp mắt màu hổ phách lượng lượng (sáng) “Tiểu Ngư Nhi, ta có phải rất kỳ quái không?”

–“Sẽ không! Bởi vì người đang hôn một người cũng kỳ quái!” Văn Dục nở nụ cười, ánh mắt cũng là lượng lượng, sau đó ôm lấy Thiên Tường “Thiên tường, nếu người không ngại, ta liền phụ trách người cả đời đi!”

Thiên Tường nở nụ cười, không nói lời nào, nhìn về phía bên kia, mặt trời lặn: “Tịch dương luôn rất đẹp, chính là gần hoàng hôn!”.

Văn Dục nhìn về phía mặt trời lặn, nở nụ cười: “Người nói xem, mặt trời vì sao không thể ở một chỗ cùng trăng a?”

–“Người nói xem, vì sao chim bay sẽ không thể cùng cá ở một chỗ?” Nhâm Thiên Tường thản nhiên nói ra những lời này, Văn Dục ngây ngẩn cả người. Nhìn một bên khuôn mặt bị ánh mặt trời chiếu vào kia, có chút không hiểu bất an. Người muốn nói gì Thiên Tường, ta không hiểu...

–“Đi thôi, Tiểu Ngư Nhi, về phòng của người. Đúng rồi, có thể xin a đi mấy chai bia không?” Thiên Tường nở nụ cười, dưới ánh mặt trời là như vậy chói mắt.

–“Không thể, mẹ nếu biết sẽ thực tức giận, hơn nữa ta không uống quá nhiều a!” Văn Dục có chút khó xử.

–“Vậy chúng ta vụng trộm đi mua mấy chai!” Kéo tay Văn Dục, Thiên Tường chạy đi, vừa chạy vừa kêu “Nhanh lên a, đêm nay vừa xem sao vừa uống!”.

–“Hảo!” Văn Dục nở nụ cười, trong lòng bàn tay truyền đến người kia vui sướng, hắn cũng nở nụ cười...

14. Chương 14

Ánh trăng sáng làm đẹp bầu trời sao, Văn Dục cùng Thiên Tường ngồi trên ban công, một tay cầm lấy bia một tay cầm lấy lan can. Hai người đều đứng ghé vào mặt trên nhìn trời. Bên cạnh rơi rải rác vài cái vỏ chai.

Khuôn mặt trắng nõn của Văn Dục bị rượu làm cho hồng hồng. Đối với người không quen uống rượu, rất nhanh sẽ say, nhưng Văn Dục vẫn là bán tỉnh, mà bộ dáng Nhâm Thiên Tường lại cơ hồ không có việc gì.

–“Nơi này sao rất sáng” Thiên Tường nhìn thiên không “Mẫu thân trước kia thực thích ôm ta ở trên ban công xem sao, sau đó nói cho ta biết chỗ nào là sao Bắc Cực. Khi mẫu thân gặp gỡ nam nhân kia, nàng đang tham gia biểu diễn kịch. Vai diễn là Ngu Cơ. Nam nhân thay hắn hảo bằng hữu để diễn Bá Vương. Sau đó mẫu thân liền yêu nam nhân kia. Nhưng là mẫu thân phải trả giá tựa như nước chảy. Cứ việc như thế, nàng vẫn mong muốn có một ngày Sở Bá Vương của nàng sẽ trở lại bên cạnh nàng. Kết quả, lúc còn lại cuối cùng một hơi thở, nàng lại chỉ có thể xoa đầu của ta đau thương nói: Vì sao Ngu Cơ thể nào cũng phải chết, lịch sử mới có thể tiếp tục...”

Nước mắt vô thanh vô tức theo trên khuôn mặt tuấn mỹ của Thiên Tường hạ xuống. Hắn quay đầu lại nhìn Văn Dục, thanh âm nghẹn ngào: “Dục, người nói đi. Vì sao Sở Bá Vương lại không thể ở một chỗ cùng Ngu Cơ a?”

–“...Bọn họ có yêu...” Văn Dục đau lòng vuốt ve Thiên Tường lệ mặt, nhẹ nhàng hôn đôi mắt ướt đầm của hắn, cái mũi, môi, chua xót chua xót. Văn Dục tâm tình cảm thông ôm chặt lấy Thiên Tường “Thiên Tường, ta sẽ không rời bỏ người!”

–“...” Trong đêm đen, ánh mắt Thiên Tường tràn đầy mê mang. Mẫu thân, các người thiết tình có yêu sao?

Buổi tối hôm đó, chống đỡ không được rượu lực, Văn Dục liền ngã vào trên người Thiên Tường mà ngủ. Trong lúc ngủ mơ, Văn Dục ngủ thật sự không an ổn, còn chau mày, tay cầm chặt lấy tay Thiên Tường.

–“...Tiểu Ngư Nhi...” Nhẹ giọng nỉ non, Nhâm Thiên Tường vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Văn Dục. Trong mắt tràn đầy đau thương, cúi xuống nhẹ nhàng hôn cặp môi đỏ mọng của Văn Dục “Cảm ơn người, Tiểu

Ngư Nhi của ta, người khiến ta không dậy nổi...” Ôm lấy Văn Dục đi vào trong phòng, nhẹ nhàng buồng Văn Dục, hôn hôn cái trán hần, thật sâu nhìn hần một cái rồi xoay người đi. Trong nháy mắt khi cửa đóng lại, Văn Dục há miệng thở dốc, thanh âm cơ hồ nghe không thấy nỉ non: “Thiên Tường... Không cần đi...”

Đi xuống thang lầu, Thiên Tường hít thật sâu vào một hơi, xoay người rời đi. Một chiếc xe hơi màu trắng bạc đỗ ở phía ngoài, Âu Dương Trụ tà tựa vào cửa xe: “Bỏ đi ra được? Mọi người đều đang đợi, lên xe đi!”

Nhâm Thiên Tường đi được vài bước, nhìn về phía chỗ ban công trên lầu kia, cái cửa sổ kia, trong chốc lát, liền mở cửa xe ngồi xuống.

Xe bắt đầu di động...

Ánh trăng im lặng chiếu xuống dưới, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên người Văn Dục. Nơi khóe mắt Văn Dục, một giọt trong suốt bọt nước lăn xuống dưới...

Thông qua kính xe, Âu Dương Trụ nhìn Thiên Tường vẫn nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa xe. Giờ phút này Nhâm Thiên Tường là như vậy im lặng, trên người vờn quanh một chút ưu thương.

-“Được tính có thể hay không quá nặng, hần đại khái khi nào thì hồi tỉnh?” Nhâm Thiên Tường cũng không quay đầu lại hỏi.

-“Yên tâm đi, sẽ không rất nặng, chỉ là thuốc mê bình thường mà thôi, buổi sáng ngày mai là tỉnh!”

-“Như vậy a, người nói thử xem, hần tỉnh lại phát hiện ta không ở, có thể hay không thực tức giận mắng ta hỗn đản!” Nghĩ đến bộ dáng người kia tức giận, lông mi thật dài rung động, hai má đỏ bừng, đặc biệt đáng yêu. Thiên Tường nhịn không được nở nụ cười.

-“...Người thật đúng là yêu hần rồi a!” Âu Dương Trụ cười khổ một chút “Quên đi, chúng ta là những người có con đường nhất định phải đi, tình yêu là cỡ nào xa xỉ chuyện tình!”

-“Cho nên chỉ có thể trốn tránh...” Nhâm Thiên Tường nhẹ nhàng thở dài, nhắm mắt lại “Đến sân bay thì bảo ta!”

-“Hảo! Người ngủ một chút đi, chúng ta trở về phải khai chiến!” Âu Dương Trụ đạp chân ga, xe hơi màu trắng lao nhanh, ở trong đêm đen thật chói mắt!

Buổi sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào trên người Văn Dục, Văn Dục lật mình một chút, đột nhiên mạnh ngồi dậy, nhìn xem bên cạnh, trống trơn...Người có khuôn mặt lúc ngủ tuyệt đẹp kia không thấy đâu.

Văn Dục lập tức nhảy dựng lên, hần vọt tới ban công, gọi lớn: “Thiên Tường! Thiên Tường!” Trên ban công trừ bỏ vài cái chai bia trống trơn rơi trên mặt đất không hề gặp bóng dáng người khác. Không hiểu bất an cùng bối rối đột nhiên nảy lên trong lòng, hần một bên chạy xuống thang lầu, một bên hô: “Thiên Tường...”

Lao xuống thang lầu, hần chạy đến hậu viện, không có người, lại chạy đến chỗ bãi cỏ nơi bọn họ học xe đạp kia, vẫn là không có người. Cảm giác bất an trong đáy lòng càng thêm mãnh liệt...

‘Người nói xem, vì sao chim bay sẽ không thể cùng cá ở một chỗ?’

Thiên Tường, người khi đó muốn nói cái gì? Muốn hỏi vì sao chúng ta không thể cùng một chỗ sao? Kia vì sao chúng ta không thể cùng một chỗ a?

Hốc mắt dần dần ướt, hần không ngừng chạy, chạy, chạy qua tất cả những nơi bọn họ từng đi qua. Cuối cùng, không thể không chạy đến khu biệt thự trên sườn núi kia. Một hơi chạy vọt tới chỗ khu biệt thự của Nhâm Thiên Tường, sau đó liều mạng đập cửa hô: “Thiên Tường, ta biết người ở bên trong, người đi ra a! Thiên Tường!”

-“Tiên sinh, người đang làm cái gì a?” Một gã nhân viên bảo an lại đây, khó hiểu nhìn đối phương “Âu Dương tiên sinh tối hôm qua trở về rồi!”

-“Âu Dương tiên sinh? Cái gì Âu Dương tiên sinh?” Văn Dục kích động hét lên “Nhâm Thiên Tường, hần đi đâu? Người ta muốn tìm là Nhâm Thiên Tường!”

-“Tiên sinh, người còn ở trong này quá nhiều ta liền báo nguy!” Bảo an cảnh giác trừng mắt hẳn “Hiện tại đi ra ngoài!”

-“...Thực xin lỗi!” Văn Dục hít thật sâu, bắt buộc chính mình bình tĩnh “Đồng chí bảo an, ta có chuyện tình rất quan trọng, xin ngài có thể nói cho ta biết mọi người ở nơi này đi đâu sao?”

-“Nhìn thái độ người xin lỗi tốt như vậy, ta liền cố mà nói cho người đi!” Bảo an nhướn lên lông mi “Âu Dương tiên sinh cùng các bằng hữu của hắn tối hôm qua thừa dịp đi chuyến bay đêm trở về.”

-“Trở về? Trở về đâu?” Văn Dục ngậy ngấn cả người, hẳn hiện tại mới nghĩ tới. Hắn căn bản sẽ không biết người kia ở đâu.

-“Này ta làm sao biết được đâu, ta chỉ phụ trách trông giữ nơi này.” Bảo an hoài nghi nhìn hắn một cái “Chạy nhanh đi thôi, không cần đợi đến lúc ta muốn đuổi người đi!”

-“...A, hảo...” Văn Dục kéo kéo khóe miệng, như là người mất hồn rời đi khu biệt thự.

-“Trở về?” Văn Dục đứng ở trên bãi cỏ dưới chân núi kia, nhìn phía xa xa. Như trước nơi đó, người kia không được tự nhiên đạp xe đạp, còn một bên hô: “Người đã nói sẽ không bỏ tay a! Đều tại người làm hại. Nếu không phải người mang nó đi ra, ta sẽ không muốn học. Nếu không phải người nói dạy ta, ta sẽ không học. Nếu không phải người nói không buông tay, ta sẽ không buông thả a!”

Văn Dục thất thần, dựa vào một thân cây ngồi xuống. Hắn co chân lên, ôm lấy đầu gối, thật sâu cúi đầu vào giữa khuỷu tay:

-“Ta đã nói sẽ không bỏ tay. Nhưng là...Thiên Tường...người tên hỗn đản này, lại đối ta buông tay...”

15. Chương 15

Tại thành phố X, trên tầng 56 Tác Phỉ Á Nỵ Âu tổng công ty, trong đại sảnh hội nghị, Nhâm Đoạn Phong đang cùng ban giám đốc lâm thời họp nghị. Tất Đế phu nhân ngồi ở bên cạnh, trên khuôn mặt kiêu diễm tràn đầy kiêu ngạo.

-“Xét thấy Thiên Tường còn đang phải học tập, còn tuổi trẻ, cho nên ta quyết định tạm thời đem cổ phần của Nhược Thủy trước để Tất Đế bảo quản. Các vị có gì dị nghị hiện tại nói ra. Sau khi hội nghị giải tán hiệp nghị lập tức có hiệu lực!” Nhâm Đoạn Phong mặt không chút thay đổi nhìn người chung quanh.

-“Sao có thể như vậy! Nói như thế nào, Nhược Thủy phu nhân cũng từng giúp người gây dựng công ty...Đoạn Phong, người không thể như vậy!” Một gã trung niên đứng lên, hẳn là ca ca của Từ Nhược Thủy – Từ Tây Nham “Thiên Tường đã sắp tốt nghiệp, căn bản không tới bao lâu. Hiện tại đem cổ phần công ty chuyển giao cho Tất Đế phu nhân, không khỏi không ổn đi!”

-“Tây Nham, người nghe không rõ sao? Chủ tịch là nói tạm thời giao cho ta, người làm gì kích động như vậy!” Tất Đế giọng lên té mi “Hay là, người muốn chiếm dụng cổ phần công ty của Nhược Thủy, giả danh nghĩa muội muội của người?”

-“Tất Đế! Người ngậm máu phun người!” Từ Tây Nham oán hận mở to hai mắt nhìn “Ta cùng Nhược Thủy theo chủ tịch gây dựng sự nghiệp tới nay vẫn trung thành và tận tâm, cho tới bây giờ không nghĩ tới chiếm dụng Nhược Thủy một tia một li. Huống hồ, Thiên Tường là người nối nghiệp chủ tịch. Người đập vào một cước như vậy, khó tránh khỏi người khác sẽ nghĩ đến...”

-“Tây Nham!.....” Nhâm Đoạn Phong cúi đầu quát một tiếng. Từ Tây Nham nhìn phía hắn liếc mắt một cái, cắn giận cầm lấy văn kiện rời đi phòng họp. Vài tên đồng sự đi theo hắn ra ngoài.

-“Chủ tịch, nếu hội nghị nghị quyết không thể quá hai phần ba, quyết nghị không có hiệu quả!” Từ Ngụy tựa tiểu phi tiểu nhìn Nhâm Đoạn Phong thủy chung đều mặt không chút thay đổi, đẩy thoi kính mắt tơ vàng cao cao trên mũi, tựa vào ghế.

-“Vây lần sau!” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên quét Tùng Ngụy liếc mắt một cái, đứng lên “Tùng Ngụy, người ở lại, còn lại có thể đi rồi!”

-“Phong...” Tát Đế có chút vội vã, đang muốn kéo lấy Nhâm Đoạn Phong, Tùng Ngụy tiến lên chặn lại.

-“Tát Đế phu nhân, đây là chúng ta nam nhân gia sự, ở nước ta là như vậy. Lúc thương lượng đại sự, nữ nhân tốt nhất tránh ra một chút nga!” Tùng Ngụy vừa nói vừa đẩy đưa Tát Đế phu nhân ra bên ngoài, đợi mọi người đều rời đi sau mới đóng cửa lại.

Nhâm Đoạn Phong đứng ở phía trước cửa sổ thủy tinh, vẫn là một bộ băng sơn biểu tình, lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trừ bỏ nhà cao tầng vẫn là nhà cao tầng.

-“Người rót cuộc suy nghĩ cái gì? Đoạn Phong!” Tùng Ngụy rót một ly hồng rượu, tà tựa vào rên bàn hội nghị “Từ nhỏ đến lớn cũng không biết người suy nghĩ cái gì, giữ tâm tư kín đáo như vậy, người sẽ không vất vả sao?”

-“Thiên Tường biết tin tức rồi!” Nhâm Đoạn Phong ngửa đầu, nhìn phía thiên không “Xem cá tính của hần nhất định sẽ không cứ như vậy để ta đem cổ phần công ty của mẫu thân hần giao cho Tát Đế!”

-“Đó là đương nhiên, người muốn kích phát tiềm năng của Thiên Tường, sau đó thì sao? Là vì muốn làm cho hần kế thừa vị trí của người, thoát khỏi gia tộc trói buộc?” Tùng Ngụy nhìn ngày xưa hảo hữu, nhẹ nhàng uống hồng rượu, đi tới đứng ở bên cạnh Nhâm Đoạn Phong, nhìn khuôn mặt đẹp như trước không chút thay đổi.

-“...Người nói sao?” Nhâm Đoạn Phong quay đầu, nhìn nhìn hần, kéo kéo duyên dáng khoe môi, không nói.

-“Ít nhất người nói cho ta biết người hiện tại muốn làm gì a. Không cần luôn làm cho ta hậu tri hậu giác. Còn có, ta không muốn ở trước mặt người tựa như cái tiểu sử! (ta nghĩ tiểu Ngụy ý bảo tiểu Phong đừng coi hần như cái vai hề a)” Có điểm kích động, chén rượu trong tay Tùng Ngụy có chút lay động.

-“...” Nhâm Đoạn Phong lại nhìn nhìn hần, thản nhiên nở nụ cười “Cũng sắp xong!”

-“Cái gì?!” Tùng Ngụy còn muốn tiếp tục nói cái gì, cửa đột nhiên bị đá văng ra. Nhâm Thiên Tường đứng ở cửa, mang một loại khí thế nghiêm nghị đứng ở cửa. Hai nữ bí thư xinh đẹp đứng ở cửa vẻ mặt xấu hổ.

-“Chủ tịch, chúng ta.....” Bí thư đang muốn nói, Nhâm Đoạn Phong giơ lên tay ý bảo các nàng đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

-“Người coi ta là cái gì?” Không chút khách khí, Nhâm Thiên Tường ôm ngực, ánh mắt khinh thường nhìn Nhâm Đoạn Phong.

-“Cái gì? Người trừ bỏ là người thừa kế của ta, ta còn có thể coi người là cái gì?” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên cười, nhìn trước mắt cùng chính mình cao bằng đứa nhỏ, đáy lòng thật sự là phức tạp.

-“Người thừa kế?” Tuy rằng biết nam nhân kia nhất định sẽ nói như vậy, nhưng là mỗi lần nghe chính trong miệng hần nói ra, cảm giác vẫn là thực phần nộ “Hừ, nếu nguyện vọng của mẫu thân không phải thủ hộ hảo công ty này. Không để người tặng cho người khác, người nghĩ rằng ta sẽ ở tại chỗ này?”

Bạn đang ?

-“Ta cũng không muốn người ở tại chỗ này!” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên quét hần liếc mắt một cái, “Nếu người có bản lĩnh có thể trong vòng 3 năm làm được công trạng như ta năm đó. Như vậy, ta không chỉ có đem cổ phần công ty của mẫu thân người trả lại cho người, hơn nữa sẽ không để cho Tát Đế động đến một phần nào của người!”

-“Hừ, nữ nhân kia, người nghĩ rằng ta sợ nàng sao? Cho dù nàng là cháu gái thủ tướng nước Anh thì sao? Người nghĩ rằng ta sẽ yếu đuối giống người như vậy sao? Bởi vì sợ một nữ nhân như vậy liền ngay cả nữ nhân của chính mình cũng bảo hộ không được!”

-“Người.....” Nhâm Đoạn Phong xông lên quăng hần một cái tát “Đừng tưởng rằng người là con ta, ta cũng không dám động người! Tin hay không ta hiện tại liền phế bỏ người!”

-“Con?!” Nhâm Thiên Tường cười lạnh một chút, đẩy ra Nhâm Đoạn Phong “Nhâm Đoạn Phong tiên sinh, thì ra người còn nhớ rõ người có con trai a?”

Nhâm Đoạn Phong nhìn thấy trong mắt đứa nhỏ kia lộ vẻ hồ hững cùng cười nhạt, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo.

Nhâm Thiên Tường lui ra phía sau vài bước, lạnh lùng nhìn trước mắt nam nhân này: “Trừ phi người đem mẫu thân trả lại cho ta, nếu không ta cả đời này cũng không nhận thức người này vô năng phụ thân!” Ném những lời này sau, Nhâm Thiên Tường đẩy cửa ra, đột nhiên dừng lại “Nhâm Đoạn Phong tiên sinh, trò chơi giữa chúng ta hiện tại mới bắt đầu!” Nói xong, hắn đi ra ngoài, hung hăng đóng sầm cửa.

Trong lòng bàn tay Nhâm Đoạn Phong rất lạnh, hần cơ hồ cảm giác được chính mình như là hít thở không thông, ngực căng thẳng. Đột nhiên cảm thấy mạnh đau đớn, thân thể toàn bộ về ngã về phía sau.

-“Đoạn Phong!” Luôn luôn tại một bên xem chiến tranh, Từng Ngụy hoảng hốt xông lên tiếp được Nhâm Đoạn Phong ngã xuống. Nhìn sắc mặt đối phương tái nhợt cùng cặp môi trắng bệch, nhất thời cảm thấy không ổn. Đang muốn gọi bí thư, Nhâm Đoạn Phong lại đè lại tay hắn.

-“Không..... Không cần..... Không cần kêu.....” Nhâm Đoạn Phong cố hết sức mò vào túi áo, lấy ra một lọ thuốc, run rẩy đổ ra mấy viên thuốc nuốt vào.

-“Đoạn Phong, người.....” Từng Ngụy mạnh bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của Nhâm Đoạn Phong. Trên tay cầm lọ thuốc làm cho hắn bất khả tư nghị nhìn Nhâm Đoạn Phong “Tại sao có thể như vậy?”

-“Thính, không cần...Không cần nói cho người khác...nhất là...là Tát Đế...còn có...còn có...Con ta!” Nhâm Đoạn Phong cố hết sức kéo quần áo Từng Ngụy “Đáp ứng ta, không cần...Đừng cho Nhâm...Bất luận kẻ nào biết, kính nhờ...” Theo hô hấp dần dần vững vàng, Nhâm Đoạn Phong dần dần lịm đi.

Trong lòng căng thẳng, Từng Ngụy dò xét Nhâm Đoạn Phong hơi thở, hoàn hảo có khí.

Nhìn người trong lòng, Từng Ngụy bất đắc dĩ cười khổ, này nam nhân cường thế không ai bì nổi, đến tột cùng trong lòng đều cất giấu chút cái gì a? Chẳng lẽ người như vậy cũng không mệt sao?.

16. Chương 16

Trở lại trường, bởi vì vấn đề đón người mới đến, ước chừng làm cho Văn Dục vẫn bị vây trong trạng thái bận rộn. Cũng may bởi vì có việc này, cho nên hắn tạm thời đã quên chuyện của Thiên Tường.

Phòng cán bộ hệ y học.

-“Chủ tịch, đây là báo cáo kế hoạch hoạt động vui chơi giải trí. Về bữa tiệc tối để đón người mới đến, chúng ta đã chuẩn bị tốt, đến lúc đó sẽ mời lãnh đạo ở khắp nơi đến tham dự.” Lâm Tiểu Tuyết đem một phần văn kiện đặt ở trên bàn chủ tịch “Người muốn xem một chút không, rồi nhanh quyết định. Vì có vẻ khẩn cấp, buổi tối ngày kia sẽ cử hành.”

-“Hảo, ta sẽ xem! Ngoại Liên bộ tài trợ đại khái là bao nhiêu, cụ thể đủ dùng sao?”

-“Theo tính toán báo cáo, chính là vừa đủ mà thôi!”

-“Như vậy a, người xem, cũng nên nói với Ngoại Liên bộ một chút, thêm tài trợ một chút, để làm tốt công tác chuẩn bị!”

-“A, hảo! Đúng rồi, chủ tịch, Đoàn công ủy bên kia đến lúc đó cũng sẽ tới!”

Cây bút trong tay Văn Dục dừng lại. Hắn ngừng đầu, nhìn Lâm Tiểu Tuyết:“Đoàn công ủy?”

-“Đúng vậy, cơ hồ đến lễ đón người mới hàng năm, Đoàn công ủy đều có tham gia a! Sau khi kết thúc tiệc tối, Đoàn công ủy sẽ có diễn một vở kịch, các hội sinh viên các hệ đều phải tham gia, đây là bao năm qua lệ thường.”

-“Cái này...Bí thư của Đoàn công ủy gọi là Nhâm Thiên Tường sao?” Văn Dục buông bút.

-“Đúng vậy, chủ tịch. Nhâm Thiên Tường cơ hồ là người mà toàn bộ nữ sinh của học viện yêu nhất a!” Lâm Tiểu Tuyết ánh mắt bắt đầu tỏa sáng “Người xem, người xem, bộ dáng người ta đẹp trai như vậy, lại ôn nhu lại khí phách, gia thế lại hảo, thành tích lại vĩ đại như vậy. Một người bộ dạng hoàn mỹ như vậy, ai không thích a!”

-“Nào có người hoàn mỹ như vậy đâu?” Tên kia xấu xa như vậy, giống hệt một đứa nhỏ bị làm hư tùy hứng như vậy, làm sao có thể ôn nhu? Trong lòng Văn Dục kịch liệt đấu tranh tư tưởng.

-“Nhưng sự thật chính là có a, cùng hân hôn môi nhất định cũng là thực ôn nhu!”

-“Cái gì?!” Văn Dục ngây ngẩn cả người, sau đó mặt có một chút đỏ lên. Hắn nhớ tới buổi sáng kia, nam nhân tự nhiên cướp đi nụ hôn đầu tiên của hắn, sau đó ở phía hậu viện...

-“Chủ tịch...a thực xin lỗi a, tự đứng trước mặt người nói việc này!” Lâm Tiểu Tuyết nhận thấy được có vấn đề, lập tức im miệng. Nhưng vì sao chủ tịch mà nàng luôn sùng bái lại có vẻ mặt ngượng ngùng a?

-“Không có gì!” Văn Dục thật sâu hít vào một hơi “Có vấn đề gì phải đưa đến Đoàn công ủy bên kia không?” Hắn đột nhiên rất muốn gặp nam nhân kia. Về trường gần một tháng, vẫn không có cơ hội đi tìm hắn.

-“Không có a, bắt quá ngày hôm qua ta nhận được giấy mời của Đoàn công ủy. Đại ý nói là, kịch bản này hy vọng mọi người trong từng hệ có thể tham dự! Nhưng là hoạt động của hệ chúng ta nhiều như vậy, chỉ sợ không có thời gian, cho nên...”

-“Vì sao lại không tham gia?” Văn Dục mỉm cười nhìn Lâm Tiểu Tuyết “Khó được một lần các hệ cùng hoạt động a! Kịch bản tên là gì?”

-“Bá Vương Biệt Cơ!”

-“Ba...” một tiếng, cây bút trong tay Văn Dục rớt xuống dưới, hắn ngây ngẩn cả người.

-“Chủ tịch sao vậy?”

-“Không có gì? Tìm được người diễn rồi sao?” Văn Dục như trước vẫn duy trì tốt đẹp mỉm cười.

-“Có a, cơ hồ đến hội trường là hoàn thành tốt, chẳng qua hiện tại có một chút ngoài dự kiến.”

-“Sở Bá Vương là ai?” Cố gắng kiềm chế tim đập, Văn Dục mỉm cười.

-“Đương nhiên là Nhâm vương tử của chúng ta a!” Lâm Tiểu Tuyết vẻ mặt sùng bái “Làm người ta hưng phấn nhất là, vốn định để công chúa vũ đạo Tạ Giai Huệ của hệ nghệ thuật sắm vai Ngu Cơ. Không biết vì sao, đột nhiên nói phải đổi người. Kết quả các đại hệ đều bắt đầu thi nhau báo danh Ngu Cơ.”

-“Như vậy a, hiện tại lại một lần nữa nhận người có phải thực phiền toái hay không a?” Văn Dục cười cười “Hệ chúng ta cũng tham gia đi! Tiểu Tuyết, vở kịch cuối năm, khó được lần đầu tiên các đại hệ cùng nhau tham dự hoạt động, coi như làm kỉ niệm cũng tốt.”

-“Hảo, ta lập tức đi tuyên bố!” Lâm Tiểu Tuyết kích động chạy ra ngoài cửa...

?

-“Bá Vương Biệt Cơ a!” Văn Dục ngả người trên ghế, thản nhiên nhìn trần nhà, một chút chua xót hiện lên trên khóe môi.

‘Dục, người nói xem, vì sao Sở bá vương lại không thể ở một chỗ cùng Ngu Cơ a?’

Tường, nếu không cần bản khoản nhiều lắm, Sở Bá Vương là có thể cùng Ngu Cơ tại một chỗ a!

17. Chương 17

-“Văn Dục, cho dù muốn hợp tác cùng Đoàn công ủy cũng không cần chạy đến tận bên kia đi a! Kêu Tiểu Tuyết hoặc là ai đều có thể a, thủ hạ của người một đồng người chờ cống hiến sức lực cho người đâu!” Lạc Kỳ Hoàng có chút nghi hoặc nhìn Văn Dục.

-“Có một số việc, ta muốn hỏi rõ ràng!” Văn Dục quay đầu lại nở nụ cười. Không biết vì sao, nhìn Văn Dục dưới ánh mặt trời cười lộ lên lại có cái loại cảm giác quyến rũ. Lạc Kỳ Hoàng ngây ngẩn cả người. Không phải đâu...

Khi tiến đến đại sảnh làm việc của Đoàn công ủy, Văn Dục cùng Lạc Kỳ Hoàng đều ngây ngẩn cả người. Không phải chút, nhiều người như vậy, hẳn là nói nhiều nữ nhân như vậy đều chen chúc ở trong này làm gì a?

-“Đúng vậy, người trước điền vào giấy báo danh rồi đến bên kia xếp hàng phỏng vấn!” Diêu Hạ Hạ mang đầu óc choáng váng rút ra một xấp giấy báo danh đưa cho mấy nữ sinh, sau đó quay đầu lại uống miếng nước, liếc mắt một cái thì nhìn thấy Văn Dục. Giữa đám nữ sinh đang hò hét chen chúc, thân ảnh Văn Dục hơi gầy, màu da trắng nõn, khuôn mặt so với nữ hài tử còn muốn xinh đẹp, cái loại khí chất phiêu nhiên ở trong đám người dễ dàng thấy được.

Diêu Hạ Hạ ngây ngẩn cả người, nàng đột nhiên nhớ tới lời nói của thủ trưởng ‘Hạ Hạ, người không thấy hẳn có điểm giống Ngu mỹ nhân sao?’

-“Ngu mỹ nhân a, quả thật đúng là có thể thử một lần a!” Diêu Hạ Hạ lập tức xông lên, vỗ vỗ Văn Dục bả vai “Văn chủ tịch, hân hạnh, hân hạnh. Người cũng đến báo danh Ngu Cơ sao?”

-“Cái gì?” Văn Dục ngây ngẩn cả người “Toàn bộ đại sảnh đều đang báo danh Ngu Cơ sao?”

-“Đúng vậy, bí thư nói muốn đổi người diễn Ngu Cơ. Văn chủ tịch có hứng thú không a?” Diêu Hạ Hạ tròn mắt, gắt gao nhìn mỹ nam tử trước mắt này. Một bên Lạc Kỳ Hoàng nhìn Diêu Hạ Hạ, đột nhiên liền nở nụ cười.

-“Ta muốn gặp bí thư của các người, có chút việc muốn thương lượng một chút!” Văn Dục hữu hảo mỉm cười, kéo kéo áo Lạc Kỳ Hoàng ý bảo hẳn đừng cười.

-“Như vậy a, ta hiện tại không rảnh. Người xem...người có thể tự mình đi sao, ngay tại chỗ lần trước a.” Diêu Hạ Hạ có chút khó xử.

-“Hảo, cảm ơn!” Văn Dục lôi kéo Lạc Kỳ Hoàng, chen qua đám người đi tới phía trước.

-“Cô gái kia thực đáng yêu a!” Lạc Kỳ Hoàng nở nụ cười “Nàng là sinh viên của hệ nào a?”

-“Hệ tài chính và kinh tế, thích nàng a?” Văn Dục nhìn bạn tốt, nở nụ cười “Hạ Hạ là một cô gái tốt, cố lên!”

-“Ta đây quay lại giúp nàng! Bí thư bên kia tự người đi có thể không?” Làn da ngăm đen của Lạc Kỳ Hoàng nổi lên đỏ ửng.

-“Đi đi!” Văn Dục vỗ vỗ Lạc Kỳ Hoàng. Lạc Kỳ Hoàng nhanh như chớp chạy đi.

Không biết vì sao, lần thứ hai đi tới nơi này, cảm giác thật đúng là kỳ quái. Ai cũng không nghĩ tới, chỉ là hơn một tháng nghỉ hè mà thôi, cảm tình giữa hai người đã có thể thay đổi như vậy.

Gõ cửa phòng bí thư, đẩy cửa đi vào, Văn Dục giật mình...

-“Sao lại là người? Thiên Tường đâu?”

-“Àn? Là người a?” Viên Ngang ngẩng đầu nhìn Văn Dục, thản nhiên nở nụ cười “Ngồi đi a, có chuyện gì sao?”

-“Thiên Tường đâu?” Văn Dục tiến lên, không biết vì sao, cảm giác bất an trong đáy lòng đột nhiên tới nhanh như vậy.

-“Hắn không ở đây. Đúng rồi, quên nói với người, sau khi vở kịch lần này kết thúc, Thiên Tường liền chính thức thoái vị, Văn chủ tịch có đề cử ai không?” Viên Ngang cũng không ngần đầu lên nhìn văn kiện trong tay.

-“Ba...” Văn Dục xông lên phía trước, vỗ thật mạnh cái bàn “Ta hỏi người, Thiên Tường đâu?”

-“Hắn không ở đây a!” Viên Ngang lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn cặp người đen xinh đẹp của Văn Dục. Thiên Tường cũng là bị ánh mắt này hấp dẫn sao?

-“Hắn đi đâu?”

-“Đây là chuyện cá nhân của hắn, Văn chủ tịch không có quyền can thiệp chuyện riêng tư của hắn đi!”

-“Dựa vào cái gì nói ta không có quyền, ta là bằng hữu của hắn!”

-“Người là loại bằng hữu nào của hắn a?”

-“Cái gì loại bằng hữu?”

-“...Một tháng hay là cả đời?”

-“Có ý tứ gì?!”

-“Văn Dục, người là người thông minh, người hắn là biết Nhâm Thiên Tường không phải là người bình thường” Viên Ngang đứng lên, đẩy thôi kính mắt tơ vàng trên mũi, nhìn Văn Dục “Thừa dịp hiện tại còn không có hoàn toàn hăm sâu vào, rút lui đi, người hắn là biết ta đang nói cái gì!”

-“Ta không hiểu!” Văn Dục lạnh lùng nhìn Viên Ngang “Ta không biết người đang nói cái gì!”

-“Người yêu Thiên Tường, không phải sao?” Kính mắt có chút phản quang.

Văn Dục sợ run một chút, môi có chút tái nhợt.

-“Nghe qua Tác Phỉ Á Nỵ Âu công ty rồi chứ, công ty cường thế nhất toàn châu Á, mà Nhâm Thiên Tường chính là người thừa kế, hắn cũng không phải giống như lời nữ sinh trong trường học này nói là một sinh viên nhà giàu bình thường.” Viên Ngang đi đến trước cửa sổ, đưa lưng về phía Văn Dục. Không biết vì sao, hắn cảm thấy chính mình nói ra những lời này rất là thương tâm “Tương lai hắn sẽ kế thừa tổ nghiệp, sau đó sẽ tìm lấy một nữ nhân thực lực tương đương, rồi sẽ có đứa nhỏ của chính mình, có gia đình của chính mình. Thiên Tường vẫn hy vọng có thể có một gia đình đầy đủ. Nhưng là...Văn Dục, người không cho hắn được. Cho dù là đối hắn phụ trách cũng tốt, người cùng hắn hơn một tháng, như vậy là đủ rồi!”

-“...Những lời này là hắn bảo người nói với ta?” Văn Dục sắc mặt có chút tái nhợt.

Viên Ngang quay đầu lại, nhìn nam nhân so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp này, không nói gì.

-“Ha ha, ta muốn...nghe được chính mồm Thiên Tường nói với ta những lời này, mà không phải từ các người đến nói với ta.” Văn Dục thần nhiên nở nụ cười, cười đến có chút tái nhợt “Đây là chuyện của chúng ta.”

-“Văn Dục.....” Viên Ngang muốn nói cái gì, đột nhiên không biết nên như thế nào mở miệng.

-“Làm ơn nói cho ta biết, làm thế nào ta mới có thể tìm được hắn?”

-“...Nếu người diễn Ngu Cơ...sẽ nhìn thấy hắn!” Viên Ngang suy nghĩ một chút, như là quyết định cái gì, nở nụ cười “Văn chủ tịch, đương nhiên ta chỉ là nói lung tung mà thôi, đương nhiên...”

-“Hảo!” Văn Dục kiên định nhìn hắn “Ta diễn, nhưng là cần phải nhờ người dừng cho Thiên Tường bỏ chạy lần nữa.”

-“...Văn Dục...” Viên Ngang ngậm ngẫn cả người.

-“Ngày mai bắt đầu diễn tập đi, kịch bản kia đêm nay người gửi đến hòm thư của ta, số hòm thư Hạ Hạ đã biết.” Văn Dục xoay người, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Viên Ngang kinh ngạc nhìn cửa. Hắn thật sự đáp ứng sấm vai Ngu Cơ?!

-“Vì sao lại muốn cho hắn diễn Ngu Cơ?” Lang Trạch Thiên từ sau cửa đi ra, nghiêng ngẫm nhìn Viên Ngang “Hay là, người muốn nghiệm chứng cái gì?”

-“...Người cảm thấy sao?” Viên Ngang thản nhiên nở nụ cười “Ta muốn biết năm đó bá mẫu cùng bá phụ diễn Bá Vương Biệt Cơ cùng Bá Vương Biệt Cơ hiện tại, đôi nào càng thêm thú vị mà thôi.”

Lang Trạch Thiên nhìn Viên Ngang, lẳng lặng không nói lời nào. Viên Ngang, người còn muốn biết tiền đặt cược của mình kết quả thật sự có thể lưu lại hay không a...

18. Chương 18

-“Cái gì? Người điên rồi? Một đại nam nhân diễn Ngu Cơ cái gì a! Người cho là người đang diễn tuồng a!” Lạc Kỳ Hoảng cơ hồ là từ trên giường nhảy xuống, bất khả tư nghị nhìn đối diện Văn Dục ở trên giường, còn đang thật sự nhìn kịch bản “Văn Dục, người nghe ta nói. Như vậy danh dự của người sẽ mất, cho dù người diễn tốt lắm, người khác cũng... Nói như thế nào người cũng đường đường là chủ tịch của hệ y học chúng ta a!”

-“Kì Hoảng, chỉ là một cái kịch bản mà thôi, không cần lo lắng như vậy!” Văn Dục thản nhiên cười “Ta nghĩ xem kịch bản xong, ngày mai bắt đầu diễn tập.”

-“Văn Dục.....” Lạc Kỳ Hoảng có chút sốt ruột. Hắn chính là không thể hiểu được. Liền qua một kỳ nghỉ hè mà thôi, vì sao chính mình lại cảm giác Văn Dục trở nên có chút khó hiểu a!

-“Được rồi, được rồi. Kì Hoảng, ta muốn yên tĩnh xem xong kịch bản.” Văn Dục cười cười.

Thiên Tường, ta muốn biết, nếu Bá Vương không phải bận tâm nhiều chuyện, có phải là có thể cùng Ngu Cơ “song túc song tề” hay không.

Buổi sáng ngày hôm sau, Văn Dục sớm đến đây. Tại phòng diễn tập, cơ hồ mọi người đều nhìn Văn Dục khe khẽ nói nhỏ.

Văn Dục thản nhiên cười, lặng yên tiến đến chỗ người phụ trách: “Xin hỏi khi nào thì bắt đầu?”

-“Người trước tiên tự mình tập luyện đi!” Âu Dương Vũ nhìn nụ cười trầm tĩnh kia, đột nhiên liền nở nụ cười “Ha ha, thật đúng là không nghĩ tới sẽ là người diễn Ngu Cơ, bất quá ta tin người có thể!”

-“Cám ơn, vì sao không tập cùng Bá Vương?” Văn Dục mặt không chút thay đổi nhìn Âu Dương Vũ.

-“Người biết đấy, Bá Vương nhưng là một quốc gia chi vương, có rất nhiều chuyện tình cần xử lý, xin Ngu Cơ lượng giải a!” Âu Dương Vũ nở nụ cười, có chút lỗ mãng, làm cho mọi người xung quanh cũng cười theo.

-“Như vậy a, ta đây trước tập luyện trước, cám ơn!” Văn Dục thản nhiên nhìn Âu Dương Vũ, xoay người đi vào một gian phòng tập khác.

Tươi cười trên mặt Âu Dương Vũ lập tức trầm xuống, nam nhân này thật đúng là không thể xem thường.

Thời gian từng chút một trôi qua, mọi người đều tận dụng thời gian tập luyện. Đến giờ ăn cơm trưa, mọi người đều tản ra, Văn Dục vẫn còn ở lại phòng tập, cố gắng bắt chước cử chỉ của Ngu Cơ, tập nhớ lời kịch.

Viên Ngang đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng nhìn Văn Dục không có người dạy mà thực còn chăm chú bắt chước Ngu Cơ. Thân hình mảnh khảnh kia lúc bắt chước thể nhưng thật sự có chút ý nhị. Trách không được Thiên Tường lần đầu tiên mắt nhìn đến nam nhân này đã nói hắn thích hợp diễn Ngu Cơ.

-“Bang bang...” Viên Ngang khẽ gõ cửa “Muốn cùng đi ăn một bữa cơm không?”

Văn Dục dừng lại nhìn nhìn Viên Ngang, nhẹ nhàng cười cười: “Không cần, ta không đói bụng, người đi trước đi!”

-“Nếu không ta gói lại cho người!”

-“Thật sự không cần” Văn Dục nghỉ ngơi một chút, uống miếng nước “Viên Ngang, khi nào thì hần mới có thể trở về tập luyện?”

-“...Sau khi người nhập vai tốt hần sẽ trở về diễn tập hai lần, sau đó cuối cùng lên sân khấu!” Viên Ngang nhìn người trước mắt này, đột nhiên tâm sinh kính nể.

-“Người có số điện thoại của hần không?” Văn Dục buông cái chén trong tay “Không cần lo lắng, ta sẽ không quấy rầy hần, chỉ là muốn biết hần tốt hay không mà thôi!” Văn Dục cúi thấp đầu, có chút bất đắc dĩ.

Viên Ngang chần chờ một chút, cầm lên một cái bút, nắm lấy tay văn dục, viết một dãy số lên lòng bàn tay hần, cười cười nói: “Đừng nói cho ai là ta nói, có thể chứ?”

-“...Cám ơn!” Văn Dục cảm kích nhìn Viên Ngang “Thật sự thực cảm ơn!”

-“Người ăn muộn một chút phải không? Ta đây đi xuống trước.” Viên Ngang xoay người rời đi, đột nhiên cảm thấy chính mình giống như đang tác hợp cho bọn họ. Bất quá hần thật sự cũng biết, rốt cuộc cũng không thể được. Loại cảm tình luôn luôn bị người khinh bỉ này, rốt cuộc cũng không thể đi đến cuối cùng.

Văn Dục kiểm chế tim đập, gọi đến số điện thoại kia.

-“Uy, ai vậy?”

-“...” Nghe được thanh âm quen thuộc của người kia, hần cơ hồ có thể rõ ràng nghe được tiếng tim đập cuồng loạn của chính mình. Muốn phát ra âm thanh, nhưng là không biết nên nói cái gì. Đặt ở đáy lòng thiên thiên vạn vạn lời nói đến bây giờ lại cái gì cũng nói không nên lời.

-“Uy, nói chuyện a! Nếu không lên tiếng ta ngắt máy a!”

-“Tuồng...Là ta...” Văn Dục hít sâu vào một hơi, cơ hồ có thể nghe được chính mình thanh âm đang run rẩy.

-“...Người là?” Đối phương chần chờ một chút, như là nghĩ tới... “Tiểu Ngư Nhi?”

-“Ừ...” Nghe được đối phương hô lên tên thật mật này, không biết vì cái gì, hốc mắt bất tri bất giác ướt “Ta không tìm thấy người, không biết người ở nơi nào? Cũng không biết nên đi đâu tìm người...” Thanh âm nghẹn ngào, Văn Dục cơ hồ nghe được chính mình thanh âm ủy khuất.

-“Tiểu Ngư Nhi, thực xin lỗi!” Tay Nhâm Thiên Tường cầm di động có chút run run “Chúng ta liên làm hảo bằng hữu đi, trước kia thật sự cảm ơn người làm bạn a. Đoạn thời gian kia, thật sự thực vui vẻ!”

-“Cũng chỉ là bằng hữu sao? Thiên Tường, trong lòng người...ta là cái gì địa vị?” Trong suốt bọt nước theo cặp mắt xinh đẹp kia của Văn Dục hạ xuống.

-“...Dục, chúng ta đều còn rất trẻ!” Nhâm Thiên Tường khe khẽ thở dài “Người cảm thấy chúng ta có tương lai sao?”

-“Ta nghe không hiểu...Thiên Tường.”

-“Dục, ta có lối đi riêng của ta...người cũng có lối đi riêng phải đi...chúng ta...” Nhâm Thiên Tường đột nhiên cảm thấy nói không nên lời. ?

Trên đời chuyện khó nhất, chính là không thể hỏi đáp chân tình một người!

-“Vậy coi ta là bằng hữu của người...làm cho ta biết tin tức của người...làm cho ta có thể tìm được người...làm cho ta có thể lấy thân phận bằng hữu quan tâm người...như vậy có thể chứ?” Văn Dục nức nở.

-“...Dục nhi...” Thiên Tường đang muốn nói gì đó, Văn Dục vội vàng mở miệng: “Vậy quyết định rồi. Thiên Tường, về sau không được tránh mặt ta! Lần sau lại hàn huyên!”

-“Dục...” Nghe được đối phương vội vàng ngắt di động, Thiên Tường có chút bất đắc dĩ buông di động.

-“Thiếu gia, Từng tiên sinh tới chơi!” Có người gõ cửa.

-“Àn, ta sẽ xuống!” Nhâm Thiên Tường cầm lấy chồng văn kiện trên mặt bàn rồi đi ra ngoài.

Văn Dục nắm chặt điện thoại, bọt nước lẳng lẳng theo khuôn mặt nhỏ gầy của hần chảy xuống dưới.

‘Dục, ta có lối đi riêng của ta...người cũng có lối đi riêng phải đi...chúng ta...’

-“Hỗn đản!” Văn Dục tức giận hô “Người nghĩ rằng ta sẽ thích người a, người đừng tự cho là như vậy. Nhân Thiên Tường, người nghĩ người là ai a!”

Ngoài cửa, Lạc Kỳ Hoằng đứng thật lâu...thật lâu, vẻ mặt bụi trầm...

19. Chương 19

Lạc Kỳ Hoằng nhìn Văn Dục hôm nay vẫn thực vui vẻ, đáy lòng thật đúng là phức tạp.

Văn Dục đứng ở trước tủ quần áo chọn nửa ngày, còn không quay đầu lại hỏi Lạc Kỳ Hoằng: “Kỳ Hoằng, người xem ta nên mặc áo kẻ ca rô hay là áo trắng hơn a?”

-“Dục, người muốn đi ra ngoài ước hội a!” Lạc Kỳ Hoằng ra vẻ vui đùa hỏi.

-“Ha ha, đúng vậy! Cho chút ý kiến a!” Văn Dục quay đầu lại, nhẹ nhàng cười cười “Hôm nay là buổi diễn tập đầu tiên của chúng ta, cho nên mọi người đều đang chuẩn bị.”

-“Không phải mặc phục trang sao?”

-“Phục trang còn chưa đưa đến, chúng ta trước hết cứ mặc quần áo của mình diễn tập một, hai lần đi.” Văn Dục cầm lấy một chiếc áo màu trắng “Kỳ Hoằng, người nói màu trắng khó coi không?”

-“Đẹp...Dục, người mặc cái gì nhìn cũng đẹp!” Lạc Kỳ Hoằng cười cười “Thật đúng là chưa từng thấy người sẽ đối với sự tình như vậy mà tận hứng a!”

Văn Dục cười cười: “Tập luyện hơn một vòng, hôm nay là lần đầu tiên mọi người cùng nhau tập một lần từ đầu tới đuôi, cảm giác tốt lắm a!”

-“Đêm nay là bữa tiệc của hệ chúng ta đón người mới đến a! Người sẽ không quên đi!” Lạc Kỳ Hoằng nhếch nhếch khóe miệng.

-“A, đúng nga, thiếu chút nữa quên! Diễn tập xong ta lập tức đi qua đó, thuận tiện mời Đoàn công ủy đến xem!”

-“Nhân Thiên Tường cũng đến đây?”

-“Hắn là sẽ gặp qua đi. Hôm nay hắn cũng đến đây diễn tập!” Văn Dục nhẹ nhàng nở nụ cười.

-“Dục, hắn diễn Bá vương sao?”

-“Ha ha, đúng vậy. Người nghĩ có ai có thể so được với hắn cũng có loại khí phách này đâu?”

-“Vậy người là vì hắn mới cam nguyện diễn Ngưu Cơ sao?”

Văn Dục ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn. Trong ánh mắt Lạc Kỳ Hoằng cơ hồ là câu nói khẳng định.

-“Làm sao có khả năng, người sao lại nghĩ như vậy a?” Văn Dục cúi thấp đầu.

-“Dục, sau kỳ nghỉ hè người trở về...gặp gỡ Thiên Tường sao?”

Văn Dục ngẩng đầu, bất đắc dĩ cười cười “Thật sự là cái gì đều không lừa được người! Ta có gặp gỡ Thiên Tường. Người nói xem...duyên phận sao lại kỳ quái như vậy, gặp gỡ rồi lại mỗi lần đều gặp gỡ.”

-“Sau đó thì sao? Người sao lại liên thích hắn?”

-“Không biết, không trông thấy thì tâm tâm niệm niệm, thấy được rồi thì thiên ngôn vạn ngữ lại đều ghen ở trong cổ họng, có lẽ đây là thích đi!”

-“...Dục!” Lạc Kỳ Hoằng sờ sờ tóc Văn Dục, thương tiếc thở dài “Nhưng là Bá Vương chung quy vẫn phải biệt Cơ...Dục, người nghĩ các người sẽ có tương lai sao?”

Văn Dục cúi đầu cười khỏ một chút: “Kì Hoàng, người nói xem...cái gì là tương lai? Rõ ràng là tương lai của chúng ta, vì sao đều phải từ người bên ngoài đến quyết định?”

Lạc Kì Hoàng ngây ngẩn cả người, trầm mặc.

Người nói xem, có ai có thể quyết định tương lai của ai đâu?

Phòng tập tại Viện Đoàn công ủy.

Lúc Văn Dục vội vàng chạy tới phòng tập, người trong phòng tập nhốn nháo, nhưng là chỉ có một trung tâm điểm. Người kia chói mắt như thế, ở dưới ngọn đèn sáng đẹp lại giống như đang tỏa ra hào quang. Văn Dục nở nụ cười, trong lòng cũng nở nụ cười, nam nhân hấn thích là cỡ nào vĩ đại a.

Nhâm Thiên Tường sau khi ứng phó xong sự nhiệt tình của mọi người liền quay đầu lại. Ở trong đám người, hấn liếc mắt một cái liền thấy được người kia. Một người xinh đẹp như vậy...là Tiểu Ngư Nhi của hấn a! Hấn nhẹ nhàng đẩy ra đám người, đi đến trước mặt Văn Dục, nở nụ cười. Nhâm Thiên Tường cười rộ lên thật dễ nhìn. Văn Dục cũng cười, hấn thật sự rất muốn ôm chặt lấy nam nhân trước mắt này, muốn nói cho hấn rằng hấn là cỡ nào nhớ nhung người này. Nhưng là...khi Nhâm Thiên Tường vươn tay đến, hấn lại chỉ có thể vươn tay nắm thật chặt bàn tay lạnh lẽo kia. Đôi mắt đen như trân châu lóe bọt nước, Nhâm Thiên Tường kim lòng không dậu ôm lấy Văn Dục, nếu không bởi vì đang có người nhiều như vậy, hấn đã sớm hôn lên.

–“Tiểu Ngư Nhi...” Ở bên tai Văn Dục, Nhâm Thiên Tường nhẹ giọng nỉ non.

–“Tường...” Văn Dục cơ hồ sắp khóc, hấn nắm chặt bả vai đối phương. Giờ phút này, cái gì hấn cũng không muốn để ý, hấn thậm nghĩ muốn giữ chặt người trước mắt này!

–“Ha ha, cảm tình của hai người thật đúng là thâm hậu a!” Âu Dương Vũ vội vàng đi đến trước mặt Nhâm Thiên Tường, vỗ vỗ vai đối phương, cười xã giao “Các vị, vì phải tập luyện mà bọn họ đã thật lâu không gặp nhau a! Ha ha...mọi người đều có vị trí và cương vị riêng đi! Buổi diễn tập cũng sắp bắt đầu rồi!”

Nhâm Thiên Tường buông ra Văn Dục, nhẹ nhàng nở nụ cười, sờ sờ tóc Văn Dục: “Bắt đầu!”

Văn Dục nhìn hấn nở nụ cười, gật gật đầu...

Theo âm nhạc bắt đầu, màn che được kéo lên...

Viên Ngang đứng ở hậu trường, im lặng nhìn hai người trên đài phối hợp tương đương ăn ý, đột nhiên hiểu ý nở nụ cười. Âu Dương Vũ lại lo lắng nhìn. Cứ như vậy đi xuống, hai người đều đã bị thương...

20. Chương 20

Sau khi buổi diễn tập kết thúc thuận lợi, Nhâm Thiên Tường liền nhận được di động. Hấn nhìn Văn Dục liếc mắt một cái rồi đi ra phía ngoài nơi diễn tập để nghe điện thoại: “Uy, có chuyện gì? Cái gì? Bị phát hiện? Hừ...hảo, hảo...Ta sẽ lập tức qua ngay, người xem trước giúp ta. Trạch Thiên, vất vả người! Đợi một chút ta qua ngay!”

Tài diễn nổi trội, xuất sắc của Văn Dục được mọi người khen ngợi. Hấn cùng người viết kịch hàn huyền vài câu sau liền có chút nóng vội, nhất là lúc nhìn thấy Thiên Tường đi ra ngoài nghe điện thoại lại càng nóng vội. Hấn nhẹ nhàng đẩy ra đám người, đang muốn chạy tới cửa- chỗ Thiên Tường đứng, Thiên Tường lại bước tới đứng trước cửa một chiếc xe hơi màu bạc. Văn Dục quỳnh lên. Lúc hấn vừa chạy tới, xe đã nghênh ngang mà đi.

–“Thiên Tường! Thiên Tường!” Văn Dục đuổi theo xe chạy trong chốc lát, cố sức hô hấp, sau đó lấy di động ra gọi đến số điện thoại kia: “Thiên Tường...”

–“Dục? Có chuyện gì vậy?” Nhâm Thiên Tường ngồi ở trên xe, một bên nhìn văn kiện do bí thư đưa tới, một bên ôn nhu hỏi.

-“Người đi đâu vậy a?” Văn Dục cố gắng bình ổn hô hấp.

-“Đứa ngốc, công ty có chút việc. Ta phải về xem sao!” Thanh âm ôn nhu đến mức ngay cả lái xe đều nhìn không được ghé mắt nhìn.

-“Ra vậy a...Vậy khi nào thì mới có thời gian quay lại...nếu không ta đi cùng người!” Văn Dục nói xong đột nhiên cảm thấy chính mình quả thực giống như một người vợ đang lo lắng cho chồng mình.

-“Ngốc, khi nào trở lại ta sẽ gọi điện cho người a!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười “Hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi. Ngày sau sẽ mở màn, đến lúc đó sẽ gặp nhau!”

-“Vậy...Cứ như vậy đi!” Văn Dục không nỡ ngắt điện thoại. Còn đang muốn dẫn người đi tham gia tiệc tối đón người mới của hệ ta a.....

-“Dục, người sao còn ở đây a, sắp mở màn rồi. Người mau tới đây, màn khai mạc do người tiến hành mà!” Lạc Kỳ Hoàng từ xa chạy tới, vừa chạy vừa kêu.

-“Nga, hảo!” Cát di động, thu hồi lại tâm tình liền chạy qua...

Tại tiệc tối đón người mới của hệ Y học, Văn Dục cố gắng làm cho tinh thần thoải mái. Mỉm cười tiến hành đọc diễn văn khai mạc bữa tiệc đón người mới xong, hắn liền đi tới hậu trường, im lặng ngồi ở trong góc tối. Hắn cũng không thích chỗ náo nhiệt, nhất là lúc ở những chỗ náo nhiệt càng cảm thấy mình cô đơn. Nhìn mọi người đều vội tiến vội ra, trong lòng không biết vì sao cảm thấy khổ sở. Trước kia đều không có loại cảm giác này. Vì sao sau khi thích một người, trong lòng ngược lại lại có vẻ càng thêm cô đơn a?

Văn Dục thở dài: “Thiên Tường...có phải người đã cướp đi không khí trong thế giới của ta hay không...cho nên thế giới của ta mới có thể cô đơn như thế?”

Di động đột nhiên kêu lên, Văn Dục vội cầm lấy, màn hình ghi: Tường.

Tươi cười bất tri bất giác theo khóe miệng Văn Dục tràn đầy.

-“Uy, Tiểu Ngư Nhi, hôm nay người có diễn tại tiệc tối đón người mới sao? Thật xin lỗi vì không thể tới!”.

-“Xin lỗi là xong a!” Khóe miệng Văn Dục khó mà tràn đầy ý cười như vậy “Người phải ở cùng ta mới bồi thường được ta vất vả như vậy a!”

-“Hảo, người muốn cái gì nào?” Thiên Tường ở đầu bên kia điện thoại khẽ nở nụ cười.

-“Ta muốn người ở bên ta cả đời!” Văn Dục nở nụ cười, lẳng lặng nói xong. Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người, trầm mặc...Tiểu Ngư Nhi của ta...hiện tại ta lấy cái gì cùng người cả đời. Nếu không làm nổi, vậy rõ ràng không cần làm tốt hơn.

Đầu bên kia điện thoại...trầm mặc, im lặng đến nỗi chỉ nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

-“...Người hỏi ta, vì sao chim bay sẽ không thể ở một chỗ cùng cá...Vậy nếu chim nguyện ý vì cá đậu lại trên mặt đất...Cá nguyện ý vì chim dùng vẩy cá đổi lấy hai chân, Vậy không phải là có thể cùng một chỗ sao...” Văn Dục im lặng nói xong, giống như tiếng ca múa bên ngoài hoàn toàn bị ngăn cách.

-“...Dục, vậy sẽ không phải chim, vậy sẽ không phải cá...” Nhâm Thiên Tường ưu thương nhìn bầu trời đêm phía ngoài cửa sổ. Đèn trong thành phố rất sáng, làm cho sao cũng không dám đi ra.

-“Vậy không thể bỏ qua thân phận của chim, không thể bỏ qua thân phận của cá sao?” Văn Dục cơ hồ nghe được thanh âm của mình đang run run “Thiên Tường...chúng ta lại không thể gần nhau sao?”.

-“Đứa ngốc, chúng ta không phải là bằng hữu sao? Người đã nói phải làm bằng hữu cả đời của ta a!” Nhâm Thiên Tường ra vẻ thoải mái nở nụ cười.

-“Làm bằng hữu cả đời a!” Văn Dục cười khổ “A, ta phải đi hỗ trợ...lần sau nói tiếp! Ngủ ngon...đừng quá mệt nhọc, nhớ rõ phải nghỉ ngơi a!”

-“Hảo!” Nhâm Thiên Tường còn chưa nói xong, Văn Dục đã vội vàng cúp máy. Hắn trầm mặc nhìn di động một hồi. Cửa phía sau mở, Lang Trạch Thiên đi tới...

Bằng hữu? Thiên Tường, kể từ lúc người hôn ta lần đầu tiên...ta liền không thể nhìn thẳng vào những phần cảm tình khác...chẳng lẽ người đều thờ ơ như vậy sao?

Văn Dục cầm chặt lấy di động, trong lòng rất là trầm trọng...

21. Chương 21

Rốt cục vở kịch Bá Vương Biệt Cơ cũng chính thức được bắt đầu. Văn Dục có chút hồi hộp ngồi ở trong phòng hóa trang. Diêu Hạ Hạ cùng Lâm Tiểu Tuyết hưng phấn vây quanh Văn Dục chạy tới chạy lui. Diêu Hạ Hạ đang giúp Văn Dục hóa trang thật tốt cho khuôn mặt xinh đẹp kia. Lâm Tiểu Tuyết ở một bên hỏi: “Được rồi chứ? Thử xem xem bộ quần áo này như thế nào?”

–“Còn chưa xong a!”

...

Mấy giờ đồng hồ trôi qua, Nhâm Thiên Tường đã chuẩn bị thỏa đáng đang nhú nhú mày, quay đầu nhìn về phía người phụ trách sắp xếp tiết mục-Âu Dương Vũ: “Sao lại hóa trang lâu như vậy a? Còn có nửa tiếng nữa sẽ lên sân khấu a!”

–“Ha ha, nóng vội muốn gặp Ngu Cơ của người a!” Âu Dương Vũ nhướn lên lông mi, tặc tặc cười.

–“Vớ vẩn! Thật sự có chút vội vàng, muốn mau chóng diễn xong rồi chạy...” Nhâm Thiên Tường có chút mệt mỏi tựa vào sofa. Bên ngoài tiết mục một vòng một vòng tiếp theo, hắn cảm thấy thực phiền.

–“Ai...ta đem Trụ đều giao cho người, Trạch Thiên cũng qua giúp người rồi! Người gấp cái gì?” Âu Dương Vũ dựa vào hắn ngồi xuống “Đừng đùa nữa!”

–“Điện hạ, Ngu Cơ của người đến rồi!” Diêu Hạ Hạ hưng phấn hô, nhắc lên rèm cửa.

Nhâm Thiên Tường cùng Âu Dương Vũ đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Hạ Hạ, ngây ngẩn cả người:

Bộ quần áo màu lam bằng lụa mỏng che lấy thân hình mảnh khảnh của Văn Dục. Thấu qua áo lụa mỏng manh như ẩn như hiện có thể thấy được nước da trắng nõn của Văn Dục; đường cổ tinh tế trắng mịn; cặp môi anh đào nhỏ nhắn hồng hồng trên khuôn mặt trái xoan; lông mi thật dài cong cong. Lớp phấn trang điểm càng khiến cho khuôn mặt này có thêm chút nghiêng nước nghiêng thành tư sắc.

–“Này, nhìn thấy hội trưởng hội sinh viên của chúng ta mà động tâm đi!” Lâm Tiểu Tuyết nở nụ cười, huých huých vai Diêu Hạ Hạ “Ta đã nói mà, Văn đại chủ tịch có nghiêng nước nghiêng thành tư sắc a!”

–“Tiểu Tuyết, đừng nói lung tung!” Văn Dục có chút ngượng ngùng, hắn vội trộm nhìn nhìn Nhâm Thiên Tường còn đang giật mình ngỡ ngàng. Nhâm Thiên Tường cũng đang nhìn hắn, ánh mắt lượng lượng, có chút thất thần. Hồi lâu, Nhâm Thiên Tường tựa hồ phản ứng lại đây, vội vàng tránh tầm mắt của Văn Dục, đứng lên cười gượng một tiếng: “Ha ha...này...chuẩn bị tốt rồi...phải không?”

–“Àn!” Văn Dục hai tay nắm chặt làn váy, tầm mắt cũng không biết hướng về đâu.

–“Các người...đang muốn bá đường sao?” Âu Dương Vũ bộ dáng chịu không nổi “Được rồi, đầu tiên là Nhâm Thiên Tường ra sân khấu, Văn Dục đợi...” Âu Dương Vũ xoay người ra sau kêu “Các mỹ nhân xinh đẹp, chuẩn bị ra sân khấu nào!”

“VẬY...ta ra trước...đừng quá hồi hộp!” Nhâm Thiên Tường tới gần Văn Dục, thật sâu ôm Văn Dục một chút, ở bên tai Văn Dục nhẹ giọng nói “Ta chờ người!” Buông ra Văn Dục, tà khí cười cười liền đi hướng sân khấu. Bạn đang ?

Văn Dục nhìn bóng dáng tuấn kiệt kia, một chút đỏ ửng hiện lên trên hai gò má trắng nõn của hắn.

Xuyên qua đám người, Âu Dương Vũ vừa vặn thấy được một màn như vậy. Hắn thật sâu nhú nhú mày, đi qua thoải mái hỏi: “Hồi hộp sao?”

-“Có chút!” Văn Dục ngồi xuống, nở nụ cười “Thiên Tường có thể hay không lại bỏ chạy a?”

-“Chắc sẽ không! Thiên Tường cho tới bây giờ đều là tiêu điểm của mọi người” Âu Dương Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười “Thích một người như vậy thật đúng là vất vả a!”

Văn Dục ngây ra một lúc, nhìn Âu Dương Vũ: “...Nhưng mà có thể yêu một người lại là hạnh phúc! Nếu một người ngay cả dũng khí để yêu một người đều không có, vậy hẳn chẳng phải là sống thực vất vả?”

Âu Dương Vũ nhìn cặp mắt đen thâm thúy kia của Văn Dục, đột nhiên không nói được lời nào, sau đó cười gượng một chút: “Ha ha...coi như ta chưa nói gì đi! Nhưng là...Văn Dục...Thiên Tường không có khả năng...”

-“Ta biết”

-“Vậy người còn...”

-“Ta biết...nhưng mà...yêu chung quy vẫn là yêu...”

-“Ngu Cơ lên sân khấu!” Ngoài cửa truyền đến tiếng la. Văn Dục đứng lên, quay đầu lại nhìn Âu Dương Vũ nở nụ cười, cười đến nghiêng nước nghiêng thành: “Người nói xem...nếu Sở Bá vương không hề là Sở Bá vương, Ngu Cơ không hề là Ngu Cơ...có phải hay không bọn họ là có thể lại bên nhau?”

Âu Dương Vũ ngây ngẩn cả người, lúc hoàn hồn lại đây rồi, Văn Dục đã muốn lên sân khấu.

Văn Dục a...nếu nói vậy...vậy Sở Bá vương sẽ không phải là Sở Bá vương... Ngu Cơ sẽ không phải là Ngu Cơ...

22. Chương 22

Trung tâm sân khấu, hai người kia phối hợp thật ăn ý. Dưới sân khấu một mảnh im lặng, toàn bộ khán phòng rõ ràng chỉ nghe thấy thanh âm của Thiên Tường cùng Văn Dục.

Trong hậu trường, Âu Dương Vũ nhìn hai người trên đài kia, trầm mặc...Có nhiều lúc, hẳn không thể không thừa nhận Văn Dục thực xứng với Thiên Tường. Thật sự như là trời sinh một đôi giai nhân. Nếu nói bỏ qua một bên thân phận của Thiên Tường, như vậy có lẽ Văn Dục có thể ở bên cạnh Thiên Tường.

-“Nếu nhìn bề ngoài...bọn họ thật sự thực duy mỹ...phải không?” Viên Ngang không biết từ lúc nào lại đây, vẫn là cười đến vẻ mặt ôn hòa.

-“Nếu bỏ qua giới tính của cùng gia thế của Văn Dục...có thể nói như vậy!” Âu Dương Vũ cười đến thần nhiên.

-“Thật không ngờ, kẻ luôn luôn lỗ mãng như ngươi lại hiểu biết như vậy a!” Viên Ngang nhìn Âu Dương Vũ, không biết đang suy nghĩ điều gì. Âu Dương Vũ đột nhiên vẻ mặt ngưng trọng, nắm chặt rèm cửa hậu trường.

-“Sao vậy?” Viên Ngang nhìn hẳn.

-“Văn Dục giống như có chút không ổn!” Âu Dương Vũ nhíu nhíu mày, nhìn về phía sân khấu.

Đang là màn cuối của Sở Bá Vương Biệt Cơ. Sở Bá vương ôm chặt lấy Ngu Cơ một hồi lâu, sau đó buông lỏng ra Ngu Cơ, lui về phía sau vài bước, thâm tình nhìn Ngu Cơ: “Cả đời này ta không thể làm cho người hạnh phúc...kiếp sau nếu như hữu duyên...bản vương chắc chắn sẽ cho người cả đời hạnh phúc!”

Văn Dục nhìn Nhâm Thiên Tường, đột nhiên dừng lại im lặng nhìn hẳn. Trong kịch bản đúng ra là Ngu Cơ sẽ nói “Thiếp nguyện mãi theo Vương...” Nhưng Văn Dục lại chưa nói ra, hẳn nhìn thật sâu trước mắt người mà hẳn yêu này, bước tới gần...Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người, vội vã ra hiệu cho Văn Dục, còn tưởng rằng Văn Dục quên kịch bản.

Viên Ngang cùng Âu Dương Vũ im lặng nhìn...

-“Vương của ta...” Văn Dục đi tới, bàn tay nhỏ nhẹ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của Thiên Tường. Nhâm Thiên Tường cứng lại rồi “Vương của ta, nếu ta chỉ muốn ở kiếp này thì sao? Người có thể bên ta kiếp này sao?”

-“Dục...” Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người, một hồi lâu sau hắn vội nắm lấy tay Văn Dục “Bản vương không thể trở lại. Nếu như trở lại thì đâu còn chút thể diện nào gặp mặt các bậc phụ lão đã phó thác giang sơn cho ta? Ngu Cơ của bản vương, coi như bản vương cô phụ người kiếp này...kiếp sau...”

-“Nếu kiếp sau ta tìm không thấy người...người tìm không thấy ta...làm sao bây giờ?” Đôi mắt đen xinh đẹp lóe bọt nước, Văn Dục thâm tình nhìn Nhâm Thiên Tường “Nếu ông trời chỉ cho phép chúng ta hữu duyên trong kiếp này...vậy chúng ta phải làm sao đây?”

-“Dục...Ngu Cơ của bản vương...Nếu là như vậy...chỉ có thể chờ...Bản vương tin rằng, nếu là hữu duyên, có lẽ...nhất định có một ngày được gặp nhau!” Nhâm Thiên Tường trong lòng đau đau, hắn nhìn xuống dưới đài mọi người yên lặng, lý trí mà nắm chặt lấy tay Văn Dục.

-“Vương của ta...vì để có thể gặp người...nô tì ở trước Đức Phật cầu nguyện hơn một ngàn năm...vì để có thể cùng vương gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau...” Văn Dục nhẹ nhàng nâng lên tay Thiên Tường, ngẩng đầu nhìn. Giọt nước trong suốt xẹt qua hai má của Văn Dục “Vương của ta, kiếp này người cùng nô tì được không? Chắp tử tay...cùng tử giai lão...nô tì muốn theo vương cả đời này...mà không phải kiếp sau a!”

Trong lòng Nhâm Thiên Tường như thể bị cái gì đó thật mạnh va chạm một chút lại một chút. Hắn lui về phía sau từng bước, lại bị tay Văn Dục nắm chặt lấy. Hắn quay đầu, nhẹ nhàng đẩy ra Văn Dục: “Ngu Cơ, bản vương phải gánh vác sự nghiệp mà phụ lão phó thác...hiện tại nếu đã cô phụ rồi...Bản vương đã không còn lí do nào...”

-“Vậy chỉ vì ta mà sống...được không?” Văn Dục nhìn Nhâm Thiên Tường trốn tránh mặt, giọt nước ưu thương lại một lần nữa lăn xuống “Vương không hề là vương...cũng mãi chỉ là Hạng Võ tướng công trong lòng nô tì...nô tì cũng không phải là Ngu Cơ...cũng mãi chỉ là tướng công thê tử...”

-“Ngu Cơ, người không nghe rõ lời bản vương sao? Bản vương là vì giang sơn này mà sống...nếu giang sơn này đã mất...Sứ mệnh của bản vương cũng không còn tồn tại...Ngu Cơ, bản vương hiểu Ngu Cơ...vậy từ biệt đi! Tình ý của người, bản vương sẽ nhớ mãi...suốt đời!” Nhâm Thiên Tường nhắm mắt xoay người không nhìn tới Văn Dục. Hắn nhìn xuống phía dưới. Dưới đài đã là một mảnh tiếng khóc, hắn hy vọng Văn Dục mau trở lại làm như kịch bản.

-“Sau đó...chúng ta sẽ tìm một nơi có hồ nước...xây một ngôi nhà của chúng ta...sau đó chúng ta sẽ có đứa nhỏ...đứa nhỏ sẽ di truyền của người anh tài...một nhà chúng ta sẽ luôn luôn bên nhau...ta sẽ kể cho hắn nghe rất nhiều...rất nhiều chuyện xưa...người sẽ dạy hắn rất nhiều binh pháp, kiếm thuật...sau đó ta sẽ mỗi ngày ở nhà chờ người sẵn thú trở về...sau đó nấu những món mà người thích ăn...Trời lạnh...ta sẽ đắp chăn cho người...ta sẽ nấu nước ấm cho người...” Văn Dục đột nhiên không nói được nữa, nước mắt đã muốn chảy trôi đi lớp phấn trang điểm trên mặt, tạo thành từng vệt dài, thanh âm nghẹn ngào “Người bị thương...ta sẽ cho người một cái ôm ấm áp... Người cần gì...của ta hết thảy...hết thảy đều có thể cho người...đều cho người...những gì thuộc sở hữu của ta đều cho người...người chỉ cần tại kiếp này vì ta mà sống...”

Dưới đài cơ hồ đều khóc thành một mảnh...

Nhâm Thiên Tường quay đầu lại, nhìn Văn Dục đã muốn khóc không thành tiếng, tâm đau xót...Tiểu Ngư Nhi của ta a...ta nên làm thế nào mới tốt đây?

Văn Dục nhìn hắn, thật sâu ưu thương cùng đau đớn tràn ngập trong đôi mắt đen thâm thúy. Nước mắt không ngừng được, để lại trên khuôn mặt xinh đẹp kia từng vệt dài.

-“...Dục...bản vương không thể, không thể cho...” Nhâm Thiên Tường lần đầu tiên phát hiện, thì ra nói một câu nói có thể gian khổ như vậy. Tay hắn nắm chặt, vẫn là không nâng lên. Thiên Tường chính đang nhìn thật sâu trước mắt người mà trong lòng hắn yêu này.

-“Nếu người là vì giang sơn mà sống...Vậy Ngu Cơ sẽ vì vương mà sống...” Đột nhiên Văn Dục nở nụ cười. Nụ cười trên mặt tràn đầy nước mắt thương tâm, quyết tuyệt. Hắn lui về phía sau vài bước, mạnh mẽ thanh kiếm trên sàn lên, đang muốn hướng trên cổ...

Nhâm Thiên Tường một bước dài xông tới, đánh rớt thanh kiếm đạo cụ trong tay Văn Dục, sau đó ở trước mắt bao nhiêu người, đem Tiểu Ngư Nhi của hắn...là người duy nhất cả đời này lay động được hắn...gắt gao ôm vào trong lòng, thanh âm run run nỉ non: “Tiểu Ngư Nhi...Tiểu Ngư Nhi của ta...ta phải làm thế nào mới tốt đây!”

Văn Dục khóc, hắn ôm chặt lấy nam nhân trước mắt này, vùi đầu thật sâu vào trong lòng Nhâm Thiên Tường...

Nhất thời, dưới đài mạnh nổi lên một tràng vỗ tay ầm ỹ...

–“Hạ màn! Mau...hạ màn!” Âu Dương Vũ vội vã hô.

Sau đó, một hồi kịch Bá Vương Biệt Cơ ngay tại lúc hai người ôm nhau liền...kết thúc...

Ở một góc dưới sân khấu, một nữ nhân cười lạnh một tiếng, ngênh ngang mà đi...

23. Chương 23

Âm nhạc đại sảnh.

Người người ra vào tấp nập, trên sân khấu chật ních người. Trong đó Nhâm Thiên Tường cùng Văn Dục bị vây xung quanh lợi hại nhất, có chút ăn không tiêu. May mắn có Âu Dương Vũ cùng Viên Ngang lại đây hỗ trợ.

–“Được rồi, được rồi...Các fan, cho hai vị nhân vật chính nghỉ ngơi một chút a...đợi đến lúc phóng vấn mới có tinh lực trả lời vấn đề của các người a!” Âu Dương Vũ cười đem Nhâm Thiên Tường kéo đến phía sau, đồng thời Viên Ngang cũng đem Văn Dục kéo đến phía sau, đem bọn họ đưa đến phòng chủ tịch.

Nhâm Thiên Tường cùng Văn Dục song song ngồi cùng nhau. Hắn vội trộm nhìn Văn Dục liếc mắt một cái. Văn Dục lại thản nhiên cười nhìn đám người dưới đài. Vừa rồi chào cảm ơn xong, Văn Dục đột nhiên liền đẩy hắn ra, chạy đến toilet hậu trường, sau đó thật lâu mới đi ra tháo trang sức. Hắn lo lắng muốn đi xem, Văn Dục lại cự tuyệt.

–“Các vị, lần này có thể cử hành thành công vở diễn mỗi năm một lần này, không chỉ có nhờ các diễn viên của chúng ta vất vả tập luyện, đương nhiên cũng nhờ mọi người ủng hộ không ít a!” Âu Dương Vũ làm người phụ trách, ở trên đài chủ tịch lên tiếng “Để báo đáp sự nhiệt tình của các vị, hiện tại hai nhân vật chính của Bá Vương Biệt Cơ lần này đều ở đây, có cái gì cứ việc hỏi a, chỉ có 30 phút nga! Cứ từ từ a!”

–“Nghe nói trước đó không phải đã quyết định người đóng Ngu Cơ sao? Sao đột nhiên lại thay đổi, nhưng lại là đổi thành nam nhân diễn Ngu Cơ a?” Phóng viên trường đặt câu hỏi.

–“Chúng ta muốn vở kịch được làm thật tốt, vì mức đánh giá rất cao và khó khăn. Các người không phải cũng xem rồi đó sao? Văn chủ tịch của hệ y học không phải biểu diễn rất tuyệt sao?” Nhâm Thiên Tường cười đáp lại.

–“VẬY...Văn chủ tịch, xin hỏi một chút, lí do gì khiến người muốn diễn vai Ngu Cơ?” Phóng viên trường trực tiếp hỏi.

–“...Muốn cảm thụ một chút tâm tình của Ngu Cơ lúc đó. Hình như có chút rất ăn nhập a!” Văn Dục thản nhiên cười.

–“Kết cục như vậy không tương xứng với lịch sử. Nghe nói kịch bản cũng không phải kết thúc như vậy. Xin hỏi hai vị một chút...vì sao lại nghĩ đến sửa lại kết cục, hay là hai vị có cái gì...” Phóng viên ý cười rất sâu.

Âu Dương Vũ cùng Viên Ngang nhìn bọn họ.

-“...Ta muốn biết...Sở Bá vương có thể vì Ngu Cơ mà bỏ qua giang sơn, sứ mệnh của hần hay không mà thôi...ha ha...Thật có lỗi với mọi người a, ta tùy hứng...” Văn Dục như trước thản nhiên cười “Đơn giản chỉ là cá nhân ngẫu hứng mà thôi, lại miễn cưỡng bắt Nhâm bí thư cùng phối hợp, thật sự là làm khó hần a!”

-“Không đâu a...Theo điều tra, toàn trường cơ hồ đều đồng ý với kết cục này. Chính là...Nhâm bí thư, các người trước đó có quen biết sao? Nếu không sẽ không phối hợp ăn ý như vậy a?” Phóng viên trường lại đặt câu hỏi.

-“Đúng vậy, đã quen biết từ trước. Cảm tình của chúng ta tốt lắm!” Nhâm Thiên Tường nhìn Văn Dục, sắc khoái ôm vai Văn Dục cười “Hần là bằng hữu của ta! Các người đừng khi dễ hần nga!”

Văn Dục cứng người một chút, nhìn Nhâm Thiên Tường liếc mắt một cái, thản nhiên cười: “Đúng vậy, chúng ta là bạn tốt! Bạn tốt cả đời!”

Viên Ngang nhìn bọn họ lắc lắc đầu. Trên đài diễn còn chưa đủ, dưới đài còn phải tiếp tục diễn. Các người có mệt hay không a!

Sau khi tiếp đãi phóng viên 30 phút, Âu Dương Vũ vội vàng phái người đem hai vị nhân vật chính hộ tống đến bữa tiệc chúc mừng.

Nhìn Thiên Tường cùng Văn Dục bị vây ở trung tâm, Viên Ngang đột nhiên cảm thấy rất là đau lòng. Hần cúi thấp đầu, xoay người muốn rời đi. Âu Dương Vũ đột nhiên bắt được tay Viên Ngang, nở nụ cười: “Không xem hết vở diễn sao?”

-“Thực tàn nhẫn...không biết làm sao?” Viên Ngang thản nhiên cười cười, sau đó bỏ ra Âu Dương Vũ, tránh đi. Hần không muốn xem bọn họ mang cái mặt nạ giả dối. Rõ ràng đều đau lòng muốn chết, lại đều làm bộ không có việc gì. Hần cảm thấy thực đau lòng. Nếu cứ thế xem tiếp, hần sẽ cảm thấy chính mình không hề tin tưởng vào tình yêu...

Văn Dục mỉm cười nhìn những người chung quanh. Lần đầu tiên hần cảm thấy lòng chua xót như vậy. Người yêu ngay tại bên người, lại chỉ có thể lấy danh nghĩa huynh đệ cùng hần sống vai chúc mừng. Vì hần...Văn Dục cũng chỉ có thể hy sinh chính mình. Tựa như lời Nhâm Thiên Tường nói lúc trên sân khấu...hần không thể cô phụ giang sơn của hần...

Dạ dày rất đau. Lần đầu tiên, hần cảm giác được thứ rượu vốn sẽ không rất mạnh này không biết vì sao hiện tại lại cảm thấy giống như đang thiêu đốt dạ dày của hần. Đau đớn càng ngày càng nặng. Hần quay đầu lại, đang muốn bắt lấy người bên cạnh hần, người kia lại bưng chén rượu cùng người chung quanh cười nói. Trước mắt bắt đầu mơ hồ. Lúc hần vươn tay hướng tới người kia, trước mắt đột nhiên tối sầm lại. Trong朦胧 lung, hần cảm nhận được cái ôm ấm áp kia, tựa hồ nghe được thanh âm của người nào đó, lo lắng gọi: “Dục...” Văn Dục nở nụ cười. Tối thiểu, hần biết tại trong lòng người kia vẫn không thể dứt bỏ chính mình...Nếu không thể ở bên nhau...vậy kiếp này liên bá đạo chiếm cứ tâm của hần cũng tốt a!.

24. Chương 24

Khi Văn Dục tỉnh lại đã là hơn một giờ đêm. Một cái đầu tóc xù ở ngay tại bên người hần, một bàn tay của mình bị nắm chặt, cơ hồ có thể cảm nhận được sự ấm áp của đối phương. Văn Dục hạnh phúc nở nụ cười, hần vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại kia, trong lòng ấm áp. Có thể như vậy cả đời...thật tốt a!

-“Àn?...” Nhâm Thiên Tường mang theo giọng mũi tỉnh lại, vừa trông thấy Văn Dục liền khẩn trương hỏi: “Tiểu Ngư Nhi, hiện tại thấy thế nào? Thấy thuốc nói dạ dày của ngươi rất yếu a, chưa ăn cái gì liền uống nhiều rượu như vậy. Hiện tại có đỡ hơn chút nào không?”

Văn Dục cười, hần biết hiện tại chính mình nhất định cười đến thực ngu ngốc. Người kia lo lắng cho mình a! Nhìn quanh bốn phía mới phát hiện nơi này cũng không phải là bệnh viện. Bức màn màu lam nhạt, trên chiếc bàn học rất tao nhã đặt gọn gàng một bộ sách, xem ra hần là...

-“Tiểu Ngư Nhi, người đói bụng sao? Bây giờ ta đi kêu Trần tẩu nấu chút gì đó cho người được không?”
Nhâm Thiên Tường vừa đứng lên mới phát hiện đã ngồi lâu lắm, thắt lưng thực mỏi.

-“Thiên Tường...” Văn Dục đột nhiên vươn tay, mỉm cười. Qua áo ngủ màu trắng có thể mơ hồ nhìn thấy kia mê người xương quai xanh. Lúc cười lộ lên, cặp mắt đen xinh đẹp kia thực sáng trong. Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Tinh tế như vậy...một người thuần khiết như vậy a. Kim lòng không đậu, Nhâm Thiên Tường quỳ gối trên giường, ôm chặt lấy Văn Dục, kích động nỉ non:“Tiểu Ngư Nhi của ta...người làm ta sợ...Ta còn tưởng người xảy ra chuyện gì...Về sau nhất định phải đúng giờ ăn cơm a! Biết không?”

Văn Dục nghĩ rằng, giờ phút này hẳn hẳn là người hạnh phúc nhất. Bởi vì người mình yêu nhất đang quan tâm mình, lo lắng cho mình...

Văn Dục buông ra Nhâm Thiên Tường, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang tràn ngập lo lắng kia. Hắn nâng lên mặt Thiên Tường, nhẹ nhàng hôn lên. Hôn cái trán của hắn, hôn cái mũi cao thẳng của hắn, cuối cùng hôn lên cặp môi khê nhếch của hắn. Nhâm Thiên Tường kinh ngạc một chút, một lần nữa ôm lấy người trong lòng hắn, thật sâu hôn xuống. Mấy ngày nay tưởng niệm tất cả đều phóng ra, nhập vào chiếc hôn thâm tình này. Nhâm Thiên Tường hôn hôn, theo cái cổ mảnh khảnh kia hôn xuống dưới, hai tay không tự chủ được đặt lên vòng eo tinh tế của Văn Dục, rồi tiến tới vuốt ve thân mình Văn Dục. Văn Dục mơ màng nhìn Nhâm Thiên Tường rồi nằm xuống, hai tay nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt luôn mê hoặc thể xác và tinh thần hắn kia, tinh tế hôn. Nhâm Thiên Tường giống như bị kích thích, hai tay không ngừng động. Cởi áo Văn Dục ra, hắn nhẹ nhàng cắn lấy hai viên nho nhỏ gì đó trước ngực Văn Dục. Thân hình mảnh khảnh của Văn Dục nhẹ nhàng run lên một chút. Hắn vội ôm chặt phía sau Thiên Tường, Trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn phút chốc đỏ ửng. Lúc nửa người dưới của Văn Dục cảm thấy chợt lạnh, Văn Dục đột nhiên rất là ngượng ngùng nghiêng đầu qua chỗ khác. Thiên Tường đang ngập trong tình dục trông thấy được, hắn tà khí cười cười, cúi xuống liếm Văn Dục bảo bối. Văn Dục nhẹn không được nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, thẹn thùng nghiêng mặt đi: “Tường...đừng như vậy...”

-“Nhìn ta...Tiểu Ngư Nhi! Người hãy nhìn xem chúng ta trở thành chân chính vợ chồng!” Nhâm Thiên Tường cười xấu xa cầm lấy tiểu đệ của Văn Dục, cao thấp mà ma sát. Văn Dục nhìn Nhâm Thiên Tường, nắm chặt tay. Con mắt xinh đẹp tràn đầy hơi nước, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ ửng. Nhâm Thiên Tường tà khí nhếch lên khóe miệng, một tay bắt lấy tiểu đệ của Văn Dục, sau đó lại một lần nữa cho người hắn âu yếm dưới thân một nụ hôn nhiệt tình. Khó nhẹn tình dục làm cho Văn Dục kim lòng không đậu kêu ra tiếng: “Tường...Buông ra...Khó chịu...”

-“Đợi một chút sẽ không sao...Tiểu Ngư Nhi của ta...” Nhâm Thiên Tường mạnh vươn ngón tay đưa vào nơi thánh địa chưa bao giờ từng một lần được mở ra kia. Văn Dục khó nhẹn hoạt động thân mình. Đôi mắt ngập nước vẫn nhìn Nhâm Thiên Tường. Thiên Tường động tác nhanh hơn. Trên thân hình trắng nõn của Văn Dục tựa hồ đều nhiễm hồng. Hắn ôm thật chặt lấy Nhâm Thiên Tường, nhẹn không được rên rỉ: “A...Ân...Ân...”

Sau đó Nhâm Thiên Tường mạnh đẩy ra hai chân của Văn Dục, một cái tiến lên. Văn Dục kim lòng không đậu kêu:“A...Tường...Ta đau...Người nhẹ một chút...A ân...Đau...”

Bạn đang ?

-“Rất nhanh, bảo bối của ta...” Nhâm Thiên Tường đau lòng hôn người dưới thân, một bên không ngừng hướng nơi thánh địa kia mà co rút. Văn Dục ôm chặt lấy Nhâm Thiên Tường, phối hợp Thiên Tường loạn động...

Bức màn màu lam nhạt theo gió phiêu động. Dưới ngọn đèn mờ lung, trên giường trắng, hai khối thân thể trắng nõn kia giờ phút này phối hợp thật “thiên y vô phòng” (hòa hợp). Chung quanh bọn họ thần nhiên lan tràn không khí hạnh phúc...

25. Chương 25

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ, nhảy đến trên giường trắng. Người trên giường ngủ thật say. Nhâm Thiên Tường cơ hồ đem cả người Văn Dục ôm vào trong ngực. Bọn họ mặt đối mặt ngủ, chóp mũi chạm chóp mũi, hai khuôn mặt đều đẹp như nhau. Khóe miệng Văn Dục duyên dáng thản nhiên mỉm cười.

-“Thùng, thùng, đông.....” Ba tiếng đập cửa rất nhẹ vang lên. Nhâm Thiên Tường theo thói quen tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt, khuôn mặt an tường mà yên tĩnh ngủ của Văn Dục liền xuất hiện ở trước mắt. Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, rất nhẹ hôn hôn khuôn mặt ngủ yên của Văn Dục. Rồi hắn buông ra Văn Dục, đắp chăn cho hắn xong liền nhanh chóng mặc vào áo ngủ màu trắng. Thiên Tường trước khi đóng cửa còn quay đầu lại nhìn nhìn người kia, hạnh phúc nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại. Một người phụ nữ trung niên cung kính đứng ở bên cạnh.

-“Thiếu gia, buổi sớm an lành!” Trần tẩu cung kính cúi đầu “Lang thiếu gia sớm chờ đã lâu!”

Nhâm Thiên Tường miễn cưỡng phát phát tay: “Bằng hữu của ta còn đang nghỉ ngơi, đừng đánh thức hắn, đi nấu chút cháo đi!”

-“Vâng, thiếu gia!” Trần tẩu thối lui.

Nhâm Thiên Tường trực tiếp đi tới toilet, đơn giản rửa mặt một chút xong liền đi lên phòng khách. Lang Trạch Thiên đã ngồi ở trên sofa, một tay bưng chén trà, một tay cầm tờ báo đang nhìn.

-“Nước trà có muốn hâm nóng không?” Nhâm Thiên Tường nhếch khóe miệng cười đến có chút mỉa mai, ngồi xuống bên cạnh Lang Trạch Thiên, bên cạnh một người hầu nữ vội vàng đi tới đổi nước ấm trong bình.

-“Sao vậy? Tối hôm qua mệt mỏi quá độ à? Nhìn thế nào trông mệt như vậy?” Lang Trạch Thiên buông tờ báo, nhìn bên người vị bằng hữu hôm nay thoát nhìn có chút mỉa mai này, lạnh lùng cười “Hay là ta đã quá rầy nhả hứng của người?”

-“Biết người vất vả rồi à, người muốn ta làm thế nào thức đêm cùng người giúp ta tìm cách đây?” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, ngẩng đầu lên, tựa vào trên sofa “Chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ làm!”

Lang Trạch Thiên trừng mắt nhìn hắn, mạnh túm lấy áo Nhâm Thiên Tường quát lớn: “Người hỗn đản này, lão tử thức trắng đêm giúp người nghĩ làm thế nào đối phó mục tiêu kia. Người còn không để ý, nói vớ kịch chấm dứt sẽ chạy đến...kết quả để chúng ta ở lại công ty, một mình chạy tới đó! Người nói thử xem, người làm sao không làm ta thất vọng! Hỗn đản, lão già kia cơ hồ muốn lấy dao ép ta trở về. Nếu không phải vì người, người nghĩ rằng ta sẽ chịu để lão già kia nổi điên à! Tiểu tử thối!”

-“Được rồi! Người nói thử xem người muốn bồi thường cái gì à!” Nhâm Thiên Tường ấm áp cười. Hắn đột nhiên ôm lấy Lang Trạch Thiên còn đang rống giận “Người nói xem, kiếp trước ta rốt cuộc đã tu luyện duyên phận gì, thế nào lại gặp gỡ được nhiều bằng hữu tốt như vậy? Cảm ơn người à, A Thiên!”

Lang Trạch Thiên ngây ra một lúc, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ. Hắn hung hăng đẩy ra Nhâm Thiên Tường, rống giận: “Xú tiểu tử, đừng làm ta ghê tởm. Bây giờ lập tức thay quần áo cho ta, theo ta về công ty. Trừ bọn họ đều đang đợi chúng ta. Ngày hôm qua cũng chỉ tại có người đem một đồng huynh đệ chúng ta ném tới sau đầu...Thật là!”

-“Được rồi, bây giờ ta sẽ về cùng người! Chờ một chút, ta đi lên thay quần áo trước!”

-“Nhanh lên à! Bằng không ta đánh người!”

-“Ừ!” Nhâm Thiên Tường chạy lên lầu, vừa mở cửa ra liền ngậy ngấn cả người. Văn Dục ngã trên mặt đất, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hơi nước, trên người còn đắp chăn.

-“Tiểu Ngư Nhi, người đang làm cái gì à?” Nhâm Thiên Tường xông lên muốn ôm hắn dậy. Văn Dục lập tức ôm lấy Nhâm Thiên Tường, thanh âm nghẹn ngào: “Ta tưởng...ta tưởng lại không thấy người...Lần trước cũng là vừa tỉnh ngủ người đã không thấy tăm hơi...”

Nhâm Thiên Tường trong lòng căng thẳng, nhìn Văn Dục, trong ánh mắt tràn đầy triu mến: “Đứa ngốc, ta không phải đang ở đây sao?” Hắn ôm lấy Văn Dục đặt ở trên giường, sau đó đắp chăn lên, ôn nhu vuốt ve

khôn mặt Văn Dục “Đợi ta phải đi qua công ty xử lý chút việc, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, biết không?”
Cúi người xuống, Nhâm Thiên Tường hôn lên trán Văn Dục.

Văn Dục cười, dùng sức gật gật đầu...

Ta sẽ ở nhà chờ người, vẫn chờ...

26. Chương 26

Khi Nhâm Thiên Tường tới phòng họp, mọi người tựa hồ đều đã muốn chờ thật lâu. Hắn xin lỗi hướng mọi người cung kính cúi đầu, sau đó đi đến vị trí chủ tịch, bắt đầu một hồi thảo luận kịch liệt trên thương trường...

Văn Dục nằm ở trên giường một hồi lâu sau liền rời giường, mặc vào áo ngủ rồi đi hai bước mới phát hiện...phía sau thật sự rất đau a. Tuy rằng nói Nhâm Thiên Tường đã muốn thực ôn nhu, nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên của hắn a! Nghĩ đến tối hôm qua, hai má có chút đỏ ửng. Hắn mở cửa ra, có chút tập tễnh đi ra ngoài. Tinh tế nhìn một chút chung quanh, gian phòng ở rất lớn, nhưng là tựa hồ đặc biệt thiếu thốn gì đó. Trên vách tường trống không, cái gì đều không có. Tựa như trong phòng, trừ bỏ bàn làm việc cùng giường, cái gì đều không có. Lúc đi xuống, thang lầu hình vòng tròn, cái gì bài trí cũng không có.

Vẫn đi đến đại sảnh mới gặp gỡ Trần tẩu. Trần tẩu kinh sợ cúi đầu: “Tiên sinh, buổi sớm an lành!”.

–“A! Buổi sớm...sớm an lành...” Văn Dục bị thành ý tiếp đón như vậy dọa cho ngây ngẩn, vội vàng lui lại vài bước “A di, người gọi ta Dục nhi là được, mẹ ta cũng gọi ta như vậy a!” Văn Dục nhếch môi nở nụ cười.

Trần tẩu nhìn trước mắt tiểu tử này tươi cười trong sáng như vậy, nàng nhịn không được nở nụ cười: “Dục nhi...”

–“A di, ta nên xưng hô thế nào đây?”

–“Gọi ta Trần tẩu a, tiểu tử!” Trần tẩu từ đáy lòng liền thích tiểu tử cười đến ầm ập như thế này “Thiếu gia nói người tỉnh lại nên uống một chút nước gừng, sau đó ăn thêm chút cháo. Thiếu gia còn nói người thích cháo lươn phải không? Vậy trước tiên...Dục nhi.”

–“A!” Văn Dục ngượng ngùng vuốt vuốt mái tóc có chút hỗn độn, nở nụ cười gật gật đầu “Ta đi trước rửa mặt một chút a...Trần tẩu, toilet ở đâu a?”

–“Người đi tới cuối hành lang lầu hai, đó là nơi thiếu gia chuyên dùng. Dục nhi cứ đi lên đi, đợi Trần tẩu bê lên cho người!”.

–“Không...không cần...Trần tẩu...người cứ đặt ở trên bàn cơm đi! Ta sẽ đi xuống...rất nhanh...thật sự!” Văn Dục vừa nói vừa chạy chậm lên lầu.

Trần tẩu nhìn tiểu tử trước mắt này, vui vẻ nở nụ cười. Ngôi nhà này, từ sau khi phu nhân qua đời, thiếu gia đem những đồ vật mà lão gia từng chạm tới đều bỏ đi. Sau đó, cũng là từ khi đó trở đi, trên mặt thiếu gia vốn không có tươi cười...Cũng may, thiếu gia có một nhóm bạn tốt...

Hơn nữa, tiểu tử trước mắt này có nhiều nụ cười trong sáng như vậy a, tựa như thiên sứ. Không biết tiểu tử này có thể làm cho thiếu gia có chân chính hi vọng ái ố tâm không a?

Trần tẩu theo phòng bếp mang sang nước gừng cùng cháo lươn đặt ở trên bàn cơm, Văn Dục vừa vận chậm rãi đi xuống, vừa trông thấy Trần tẩu liền lộ ra trong sáng tươi cười. Nàng thật sự thực muốn đem tiểu tử này ôm vào trong ngực a!

Ngồi xuống rồi, Văn Dục một mồm to uống xong một chén nước gừng, vừa buông bát Trần tẩu liền vội vàng đem cháo lên: “Ăn chậm một chút, cẩn thận sặc a!”

–“Ha ha, Trần tẩu nấu ăn ngon lắm a!”

-“Người tiểu tử này...” Trần tẩu trong lòng vui mừng vô cùng “Phu nhân nấu rất ngon! Trần tẩu chính là học phu nhân a.”

-“Phu nhân?” Văn Dục ngẩng đầu, có chút khó hiểu.

-“A, coi như ta chưa nói gì đi!” Trần tẩu cuống quýt cúi đầu.

-“Trần tẩu, chuyện này không thể nói sao? Hay là có cái gì không thể nói?”

-“Ai...Dục nhi, người có điều không biết a, trước kia khi phu nhân cùng lão gia còn ở đây, đó là lúc thiếu gia cười vui vẻ nhất...nhưng là sau đó lại...” Trần tẩu ngừng một chút, thở dài...“Dục nhi, Trần tẩu hy vọng người có thể để làm cho thiếu gia biến trở lại như trước kia, cười đến vui vẻ như vậy...cho nên...Trần tẩu cũng sẽ không kiêng kị, nhưng người đừng nói với bất luận kẻ nào a!”.

-“A...hảo!” Văn Dục ngồi nghiêm chỉnh nhìn Trần tẩu.

-“Lúc thiếu gia mười tuổi, lão gia bị thái lão gia tìm được. Thái lão gia cũng chỉ có một mình lão gia là con. Khi đó công ty bị lâm vào khó khăn, chỉ có thể kết thân cùng một công ti khác mới có thể cứu vớt được công ty. Hơn nữa thái lão gia vì công ty mà bệnh thật sự nghiêm trọng. Nhưng là...lúc ấy thiếu gia vì phu nhân mà cùng thái lão gia chặt đứt quan hệ. Lão gia bị các nguyên lão trong công ty khuyến bảo trở về công ty. Cái gì phu nhân đều không thể làm, chỉ có thể trợ mắt nhìn mình âu yếm phu quân cùng một nữ nhân khác kết hôn. Phu nhân nghĩ rằng, cuối cùng cứu lại được công ty xong lão gia sẽ trở lại. Nhưng là...cuối cùng...trở về nơi này không phải là lão gia...mà là thái lão gia...Hắn nói công ty đang rơi vào thời kì khó khăn. Vì công ty, vì tương lai của lão gia, thái lão gia khuyến bảo phu nhân từ bỏ. Hắn sẽ bồi thường phu nhân hết thấy tổn thất. Phu nhân không thuận theo, nàng thủy chung tin tưởng lão gia nhất định sẽ trở về. Mới trước đây thiếu gia cơ hồ mỗi ngày đều hỏi phu nhân lão gia khi nào thì trở về, phu nhân lại cái gì đều không thể nói. Sau đó phu nhân chạy đi tìm lão gia, gặp gỡ nữ nhân kia...Nữ nhân kia hung hăng đẩy phu nhân ngã ở trên đường cái. Một màn này vừa vặn bị thiếu gia đang muốn đi tìm lão gia nhìn thấy. Từ đó trở đi, thiếu gia liền...” Trần tẩu hốc mắt đều đã ướt ướt “Chúng ta cũng không biết thiếu gia cơ hồ mỗi ngày đều chạy tới công ty của lão gia, thẳng đến có một ngày thiếu gia mặt mũi bầm dập mà chạy về, chúng ta mới biết được thiếu gia bị bảo an của công ty lão gia đánh. Khi đó phu nhân đã khóc. Nàng cái gì cũng chưa nói, liền vẫn ôm thiếu gia khóc. Thiếu gia lúc ấy cũng khóc, hắn nói: ‘Mụ mụ, chúng ta rời đi nơi này được không? Thiên Tường không cần ở nơi này...Thiên Tường không cần nơi này...cũng không cần ba ba...cái gì cũng không cần...’ Phu nhân khóc, ta chỉ nhớ rõ nàng nói: ‘Nhờ may Phong trở về không nhìn thấy chúng ta vậy làm sao bây giờ? Chúng ta là người nhà của hắn a!’ Sau đó, phu nhân liền bệnh không dậy nổi. Vô luận thiếu gia kiên trì như thế nào, phu nhân thủy chung vẫn tin tưởng lão gia nhất định sẽ trở về...Nhưng là...nhưng là...” Trần tẩu đã muốn khóc không thành tiếng.

Văn Dục ưu thương nhìn Trần tẩu, trong lòng từng đợt đau: Thì ra như vậy a...

-“Nhưng là biết phu nhân nhắm mắt lại kia một khắc, lão gia vẫn không trở về. Tại lễ tang của phu nhân, lão gia cũng không xuất hiện...Thiếu gia luôn luôn tại đó ôm lấy phần mộ của phu nhân, khóc kêu: ‘Đừng để mẹ ta ngủ ở nơi này...nàng sợ tối...các người có nghe hay không...Mẹ ta sợ tối...Các người đều là bại hoại, thả mẹ ta mẹ ra...Mẹ...’ Thiếu gia khóc thật sự thương tâm. Ta khi đó đã muốn khóc ngay cả khí lực giữ chặt hắn đều không có, chỉ có thể ôm chặt hắn...” Trần tẩu khóc thật sự thương tâm “Từ khi đó, thiếu gia giống như biến thành người khác...cái gì biểu tình đều không có, cũng không chịu chuyển nhà...nói rằng sợ phu nhân sau khi trở về tìm không thấy hắn làm sao bây giờ?”.

Bọt nước trong suốt ưu thương xẹt qua hai má xinh đẹp của Văn Dục. Người kia trước kia cười đến không sao cả như vậy...vết thương trong lòng kia đau đến cỡ nào a!

-“Sau đó thiếu gia cố ý tới ký túc đọc sách. Cũng chính là khi đó, Lang thiếu gia bọn họ liền tiến nhập thế giới của thiếu gia. Cũng chính từ khi đó trở đi, thiếu gia mới có những cảm xúc nên có. Trần tẩu vẫn đều thực cảm kích mấy vị tiểu thiếu gia này...thật sự thực cảm kích...Dục nhi...” Trần tẩu gắt gao cầm lấy tay Văn Dục “Đáp ứng Trần tẩu, đừng để thiếu gia cô đơn. Vô luận xảy ra chuyện gì cũng đừng bỏ rơi thiếu gia, thiếu gia không thể chịu đả kích lần nữa.”

-“Sẽ không!” Văn Dục ôm lấy Trần tẩu, sụt sịt cái mũi “Ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Thiên Tường...Cả đời cũng không rời đi hắn!”.

Thiên Tường của ta...lòng của ta rất đau, thương người phải chịu thương đau... Bạn đang

27. Chương 27

Sau khi hội nghị giải tán, Nhâm Thiên Tường có chút mệt mỏi. Hội nghị mở ước chừng đến năm tiếng a! Cùng với mấy người bằng hữu, hân trước hết rời đi.

-“Cùng đi ăn một chút gì đi! Đói chết a!” Âu Dương Trụ ghé vào trên mặt bàn, râu rĩ nhìn Nhâm Thiên Tường “Bạn tốt, người kêu nhà ăn chưa?”.

-“Ta đã kêu đầu bếp chuẩn bị...” Viên Ngang đẩy thời kính mắt trên mũi, cũng có chút mệt nhọc.

-“Ta muốn thêm một chút a!” Âu Dương Vũ âm ỉ lên.

-“Đói chết lão tử, tiểu tử thôi. Lần này lão già kia mà qua đây, người nếu không giúp ta chống đỡ, ta nhất định sẽ làm thịt người nấu canh” Lang Trạch Thiên rống lên.

-“Hảo hảo, hiện tại đi xuống đi!” Nhâm Thiên Tường bắt đầu cười cười, vừa đứng lên đi động trong tay liền vang lên. Hân cảm lấy vừa thấy, khóe miệng không tự chủ liền nhếch lên, nghe điện “Dục nhi, sao vậy?”

Vừa nghe đến tên này, mọi người không hẹn mà cùng ngừng lại nhìn về phía Thiên Tường, sau đó lại nhìn về phía Lang Trạch Thiên. Lang Trạch Thiên phát tay: “Lúc ta đi hân còn chưa tỉnh dậy. Sau đó Trần tẩu nói hôm qua có một đứa con trai rất được bị Thiên Tường ôm vào phòng...”

-“Gì? Sao người không nói cho ta!” Âu Dương Trụ ôm cổ Âu Dương Vũ “Chuyện thú vị như vậy cũng không nói cho ta, người rất không quan tâm huynh đệ a!”

-“Hôm đó ta đi trước rồi...cũng không biết!” Kính mắt có chút phản quang. Lang Trạch Thiên thấy không rõ biểu tình của Viên Ngang.

-“Hôm đó Văn Dục đột nhiên té xỉu, Nhâm Thiên Tường lập tức ôm lấy Văn Dục chạy đi. Kết quả ta còn chưa kịp phản ứng thì xe cũng đã đi rồi. Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là về nhà hân!” Âu Dương Vũ chọc chọc cái trán Âu Dương Trụ, thần nhiên nở nụ cười.

-“Giữa trưa không có cách nào khác để về, buổi tối hăng về đi!” Nhâm Thiên Tường đưa lưng về phía mọi người ôn nhu nói “Ân....Hảo, người thân thể không quá thoải mái, ngoan ngoãn ở nhà đi, đừng chạy đi lung tung a. Có chuyện gì tìm Trần tẩu, tối nay ta mới về nhà...Ha ha...vậy...nơi đó còn đau không? Nếu không chờ ta về giúp người sát thuốc mỡ được không? Hảo hảo, không đề cập tới nữa, không đề cập tới nữa! Ta còn có chút việc...Ân, cứ như vậy đi!”

Ngắt điện thoại xong, Nhâm Thiên Tường hạnh phúc quay đầu lại nhìn...mọi người đen mặt.

-“Thiên Tường, người thật sự đã...làm?” Âu Dương Trụ nhìn Thiên Tường, vẻ mặt hoài nghi “Người không phải là...”

-“Ân...người kia...rất được...” Nhâm Thiên Tường thần nhiên nở nụ cười “Đi thôi, không phải đều chết đói sao? Đi ăn cơm a!”.

-“Tại uống rượu sao?” Viên Ngang ngẩng đầu, im lặng nhìn Thiên Tường. Lang Trạch Thiên nhìn Viên Ngang.

-“...Không phải, chúng ta đều thực thanh tỉnh...Lần đầu tiên có một người có thể lay động ta, ta không có cách nào khác cự tuyệt...” Thiên Tường nhìn bạn tốt “Các người sẽ giúp ta sao?”

-“Đương nhiên, nhưng là...Thiên Tường...người thấy người có thể duy trì được cảm tình này sao?” Âu Dương Trụ nở nụ cười, khó được đứng đắn.

-“...Ta không biết, chính là trước mắt ta không muốn buông ra Dục nhi!” Thiên Tường hít vào một hơi thật sâu “Cứ xem từng bước đi!”

-“Hảo, đi xuống ăn một chút gì đi, nếu không làm sao có tinh lực chuẩn bị chiến tranh a!” Viên Ngang vỗ vỗ Thiên Tường, thần nhiên nở nụ cười “Người cũng mệt mỏi rồi. Công sự quan trọng hơn, nên chuẩn bị tinh lực đối phó Tát Đề phu nhân a!”

-“Đi thôi, phiền phức muốn chết. Cảm tình với chả không cảm tình, đói chết lão tử!” Lang Trạch Thiên đi phía trước. Vừa rồi hắn trông thấy được, cứ việc đang đeo kính đi chẳng nữa, nhưng hắn vẫn trông thấy được Viên Ngang đang ưu thương.

-“Hảo, trước tiên đừng nói chuyện này nữa, đi xuống ăn một chút gì đi. Mọi người đều vất vả rồi!” Nhâm Thiên Tường lập tức ôm Viên Ngang bả vai cười.

Mọi người đều mang tâm tư mà đi...

28. Chương 28

Nhâm Thiên Tường về nhà cảm giác đầu tiên là sững sốt thật lâu. Nguyên bản trên vách tường trắng tinh treo chẳng chịt một vài bức tranh trông thực lịch sự tao nhã. Trên mặt bàn đơn điệu đặt một lọ hoa còn tươi. Trên bàn cơm đặt đầy đồ ăn còn đang nóng sốt, hiển nhiên là vừa nấu xong không nấu.

-“Thiếu gia đã về rồi, mau rửa tay ăn cơm a!” Trần tẩu đang từ phòng bếp đi ra, vẻ mặt vui sướng.

Nhâm Thiên Tường có chút kinh ngạc. Nếu là trước kia, Trần tẩu nhất định sẽ tắt cung tắt kính đứng ở một bên hồi xong mới bùng lên. Hôm nay Trần tẩu...là lạ.

-“Trần tẩu...Vậy, người bằng hữu kia của ta đâu?”

-“Người nói Dục nhi a, hắn còn đang ở trong phòng bếp rán cá!” Trần tẩu buông đồ ăn, hưng phấn đi tới tiếp nhận cái cặp trong tay Thiên Tường “Dục nhi rất lợi hại a! Có thể một tay nấu rất nhiều đồ ăn ngon a!”

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Hắn ngạc nhiên từ từ đi vào phòng bếp. Văn Dục chính đang mặc áo ngủ màu nâu cọ, đeo một cái tạp dề, một bên ngâm nga hát một bên lật cá trong chảo. Tựa hồ nhận thấy được có người đến gần, hắn liền quay sang. Vừa trông thấy Nhâm Thiên Tường liền nhếch môi nở nụ cười: “Đã về rồi, cá sắp chín rồi, đợi một lát nữa a. Người đi uống chút canh trước đi, là canh sườn củ cải nga!”

Không biết vì sao, cái không khí gia đình ấm áp thần nhiên này từ nơi nào đó sớm đóng chặt trong đáy lòng lại đột nhiên nảy lên. Nhâm Thiên Tường kìm lòng không đậu tiến lên, từ phía sau ôm lấy Văn Dục, cảm tựa ở trên vai Văn Dục, mặt ma sát khuôn mặt bóng loáng của Văn Dục.

-“Làm gì vậy...mau ngồi vào đi, cá cũng sắp được rồi!” Văn Dục thần nhiên nở nụ cười, giơ ra một bàn tay, gãi gãi cái mũi của Thiên Tường.

-“Vậy người chuẩn bị tốt chưa?”

-“A? Cái gì a?” Văn Dục vừa quay đầu lại liền bị Nhâm Thiên Tường hôn lên. Sau khi một nụ hôn thật sâu kết thúc, Văn Dục đỏ mặt trừng mắt nhìn Nhâm Thiên Tường “Người đang làm cái gì a?”

-“Còn tưởng rằng người nói chuẩn bị tốt để cho ta ăn a!” Nhâm Thiên Tường chấm chấm cái mũi của Văn Dục, tà khí nở nụ cười, làm người nào đó tim đập gia tốc. Chết tiệt, nam nhân này thật sự là làm cho người ta chịu không nổi.

-“Mặc kệ người...tránh ra a...Ta muốn lấy cái đĩa, ở bên trái, lấy lại đây cho ta!”

-“Tuân mệnh, Tiểu Ngư Nhi của ta!” Nhâm Thiên Tường buông ra Văn Dục, lấy cái đĩa đưa cho hắn.

-“Dục nhi, Thiếu gia, canh đều nấu được lắm, mau ra đây uống a!” Trần tẩu ngó vào xem, cười đến hai mắt đều nhăn thành một đường.

-“Hảo a Trần tẩu, tiện thể kêu Tiểu Lâm lại đây cùng nhau ăn đi!”

Trần tẩu rồi đi rồi, Văn Dục bưng cá rán ngon lên ngồi ngửi “Rất thơm a. Tường, nên đi ra ngoài thôi!”

-“Hảo.” Thiên Tường ôm Văn Dục đi ra ngoài. Lúc ra khỏi phòng bếp, hần cúi đầu nhanh chóng hôn lên mặt Văn Dục một cái.

-“Đừng xằng bậy a!” Văn Dục đẩy thôi Thiên Tường.

Trần tẩu vừa vịn lộn trở lại liền thấy được thiếu gia mà nàng luôn coi trọng đang hôn tiểu tử mà nàng thực thích kia, lập tức ngậy ngấn cả người. Tối hôm qua thiếu gia hoang mang rối loạn ôm người con trai xinh đẹp kia về, sau đó liền lo lắng không thôi. Một người lo lắng như vậy...khi đó đáng lẽ nên nhận ra mới đúng, nhưng là...

-“A...Trần tẩu, mau lại đây cùng ăn a. Tiểu Lâm đâu?” Văn Dục kéo ghế ra ngồi xuống. Nhâm Thiên Tường ngồi xuống bên cạnh hần. Văn Dục nhìn thấy Trần tẩu còn đang đứng ở trước thang lầu liền gọi một tiếng.

-“Ha ha, Tiểu Lâm hôm nay xin phép không qua...” Trần tẩu đi qua, có chút bất an nhìn Thiên Tường vẫn đang nhìn Văn Dục, khẽ nhếch khóe miệng nói “Thiếu gia, ở nhà điện thoại tới nói có một số việc, ta phải về xem sao. Cho nên...”

-“Vậy về đi thôi!” Nhâm Thiên Tường nhìn Trần tẩu, thản nhiên nở nụ cười “Cần giúp gì nhớ phải bảo ta!”

-“A, Trần tẩu...Không ở lại ăn sao? Đồ ăn đều làm tốt rồi a!” Văn Dục có chút đáng tiếc.

-“Không...không cần” Trần tẩu cười cười “Người nhà đã nấu cơm phần ta rồi. Dục nhi, thiếu gia, ta bây giờ phải đi...”

-“Trên đường nhớ cẩn thận a, Trần tẩu!” Văn Dục nở nụ cười, cười rất đơn thuần, trong trẻo.

Trần tẩu đi ra ngoài rồi, không nhịn được liền thở dài. Nếu thiếu gia thật sự thích Dục nhi, vậy...vậy cũng tốt a...Đã bao lâu không trông thấy thiếu gia cười đến ấm áp như vậy. Nếu là Dục nhi...Phu nhân...nhất định Dục nhi sẽ không rời đi thiếu gia...

-“Hôm nay nấu rất nhiều món, người phải phụ trách ăn hết đấy. Ta đã nấu thật lâu a!” Văn Dục nâng cằm cười, đôi mắt xinh đẹp híp lại.

-“Đương nhiên, Tiểu Ngư Nhi của ta nấu riêng cho ta, làm sao có thể không ăn hết a?” Nhâm Thiên Tường cầm lấy chiếc đĩa...

Buổi tối trên cái giường trắng tinh, hai người anh tuấn ôm nhau. Trên người bọn họ đều mặc áo ngủ màu trắng. Văn Dục cơ hồ đem toàn bộ đầu đều dựa vào trong ngực Thiên Tường. Nhâm Thiên Tường cúi xuống ngửi mùi hương thản nhiên trên người Văn Dục.

-“Thiên Tường, ta có mang đến phúc tạp cho ngươi không?” Văn Dục lẳng lặng nói.

-“Vì sao lại nghĩ như vậy a?”

-“Nói thế nào ngươi đều là người có gia thế a...”

-“Đứa ngốc, hiện tại cái gì ta đều không muốn.”

-“Vì sao?”

-“Bởi vì ngươi nha! Ngươi xâm chiếm toàn bộ thế giới của ta rồi a...Trong lòng, trong mắt, trong đầu...trần đây đều là ngươi. Làm gì còn gian suy nghĩ những thứ khác nữa đâu!” Nhâm Thiên Tường hôn hôn Văn Dục mép tóc.

-“Ha ha, nói bậy!” Văn Dục nở nụ cười, cười đến thực hạnh phúc. Xem như hần rốt cục đã bắt được người nam nhân luôn muốn chạy trốn này rồi sao?

-“Dục nhi, sắp sang thu rồi, có chút lạnh a. Nhớ phải mặc thêm quần áo, biết không?”

-“Thật là, người nghĩ rằng ta là con nít ba tuổi a. Người tự chiều cổ chính mình đi a. Buổi chiều ngày hôm qua có phải rất lớn chuyện rồi không a?”

-“Cái gì?”

-“Chuyện té xỉu ấy. nghe nói người liền ôm ta chạy vào xe...người khác lại hiểu lầm.”

-“Người đang sợ sao?” Nhâm Thiên Tường nâng lên cằm Văn Dục, nhìn cặp mắt xinh đẹp kia “Dục nhi, người có sợ những lời đồn đãi trên xã hội này hay không?”

-“Nếu là sợ, sẽ không lại không ngại gì mà yêu người như vậy. Người nói xem, một người sao lại liên khăng khăng một mực yêu một người như vậy a?” Văn Dục ngẩng đầu, khẽ hôn Nhâm Thiên Tường “Cho nên...Thiên Tường...về sau không được lại bỏ chạy. Bằng không, ta sẽ đem người đi nấu cháo!”

-“Nha, không ngờ Dục nhi lại dữ tợn như vậy a!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, ôm chặt lấy người bên cạnh “Tiểu Ngư Nhi, người thật đúng là lễ vật từ trên trời ban xuống cho ta a!”

-“Được rồi, đi ngủ sớm một chút đi! Sáng mai ta phải về trường nhìn xem. Đều thành thoi một ngày, hệ bên kia nhất định bận muốn chết...người lại không mang đi động cho ta.”

-“Hảo, ngủ đi...Tiểu Ngư Nhi của ta! Ngày mai ta cũng có việc phải bận rộn!” Nhâm Thiên Tường khẽ hôn Văn Dục, bật ngón tay một cái ngọn đèn liền dập tắt. Đêm tối rất yên lặng, ngoại trừ tiếng hít thở đều đều.

29. Chương 29

Giống hệt như dự đoán, Văn Dục vừa mới xuất hiện, cơ hồ tất cả mọi người đều vây quanh lại đây, hỏi một đống vấn đề. Hắn có chút đau đầu mỉm cười, nói dối vài câu. Giải quyết xong mấy người quan tâm rồi, Lạc Kỳ Hoảng rút cục xuất hiện. Hắn cảm di động của Văn Dục, nhìn Văn Dục tựa tiểu phi tiểu.

-“Thật có lỗi...” Văn Dục nhìn tên bạn thân từ nhỏ, nở nụ cười “Ta biết sai rồi, tỉnh lại không gọi điện thoại cho người, làm người lo lắng...”

-“Cuối cùng còn có chút lương tâm a. Còn tưởng rằng mấy người đang luyện ái đều bị tình yêu làm cho hồ đồ rồi cơ.” Lạc Kỳ Hoảng đem di động đưa cho Văn Dục “Thân thể tốt hơn một chút nào không?”

-“Àn!” Văn Dục nở nụ cười. Không biết vì sao, Lạc Kỳ Hoảng phát hiện...Từ lúc tên bạn thân này của hắn gặp gỡ cái tên Nhâm Thiên Tường kia, nụ cười của Văn Dục càng ngày càng có cảm giác...rất là thuần túy...làm cho người ta nhìn không được muốn chạm đến.

-“Sao vậy? Kỳ Hoảng?” Nhìn Kỳ Hoảng trông rất khó hiểu mà vươn tay đến, Văn Dục có chút mê hoặc.

-“A...ha ha, không có gì. Đợi cùng đi thư viện sách đi. Gần đây có một giảng viên mới tới, nghe nói đang nghiên cứu một hạng mục mới, đợi ta đưa người đi làm quen!” Đúng lúc rút tay về, Lạc Kỳ Hoảng có chút xấu hổ.

-“Hảo!”

-“Kia...Bá Vương Biệt Cơ...Tiểu Dục...diễn thật sự giỏi!” Màu da ngăm đen có chút hồng, Lạc Kỳ Hoảng cười cợt, sờ sờ tóc Văn Dục “Nữ sinh toàn trường đều nhanh bị người chinh phục rồi a!”

-“Ha ha, làm gì!” Văn Dục cười đến có chút ngượng ngùng.

-“Kịch bản, là người ngay tại lúc đó sửa lại...Người chính là muốn thông qua nhân vật Ngưu Cơ, đem những lời người muốn nói, nói với Thiên Tường phải không?”

Văn Dục ngây ra một lúc. Thật không hổ là bạn thân từ nhỏ đến lớn. Hắn thân nhiên cười cười, không nói gì.

-“Dục, người có nghĩ tới hay không...Thiên Trường là người kế thừa duy nhất. Một ngày nào đó hắn sẽ kết hôn, phải có một đứa nhỏ. Nghe nói gia tộc của hắn là thuần huyết thống, một thế hệ truyền một thế hệ...”

-“Kì Hoảng...” Văn Dục ngẩng đầu, thản nhiên nở nụ cười “Ta biết, đến lúc đó nói sau...Hiện tại ta chỉ muốn cùng người này cùng một chỗ, muốn cùng hắn, nhìn thấy hắn...”

-“Tiểu Dục, người thật ngu ngốc!” Lạc Kì Hoảng có chút đau lòng ôm Văn Dục một chút “Người sẽ bị thương tâm a!”

-“Ta không sao...” Văn Dục nở nụ cười “Đi thôi, đi thư viện!”

Thư viện.

Văn Dục đang im lặng đọc sách, một bàn tay to vươn đến. Văn Dục ngẩng đầu, một người trung niên nam tử đeo một cặp kính tơ vàng trông rất nhã nhặn, hữu hảo mà hướng Văn Dục cười: “Văn tiên sinh phải không?”

-“A, người là?” Văn Dục có chút khó hiểu.

-“Ha ha, không thể tưởng được danh tiếng của ta còn không có được long trọng như vậy, Văn chủ tịch cũng không nhận ra ta!” Trung niên nam tử cười sang sảng, rước lấy mọi người chung quanh ghé mắt nhìn.

Bạn đang ?

-“Nha, Phó giáo thụ, sao người lại tới đây?” Lạc Kì Hoảng ôm một quyển sách tra cứu đã đi tới, rất là kinh hỉ. Hắn vừa buông sách liền cầm tay Phó Cự, dùng sức lắc lắc, vui sướng hướng về phía Văn Dục thấp giọng nói: “Tiểu Dục, đây là Phó Cự tiên sinh, giảng viên mà ta đã nhắc đến, phó viện trưởng của trung tâm nghiên cứu gen nhân loại!”

-“A, Phó giáo sư, ngài hảo. Ta...ta tới hôm qua có chút việc...nên không biết...Nghe Kì Hoảng nói, ngày hôm qua ngài diễn thuyết rất hấp dẫn a!” Văn Dục vội vàng đứng lên.

-“Ha ha, nơi này rất im lặng, không quá thích hợp với ta. Trước đi thôi, có hứng thú thì đến phòng nghiên cứu tìm ta. Ta ít nhất còn ở trong trường các người hai cuối tuần!” Nói xong, liền hấp tấp rời đi thư viện.

-“Phó giáo thụ thực sôi nổi a, cùng bộ dáng có chút khác nhau!” Lạc Kì Hoảng nở nụ cười, thấp giọng nói “Ngày hôm qua ta nói chuyện với hắn có nhắc tới người, cho nên mới biết người. Hắn ở Đông Bắc...không quá giống nga!”

-“Đúng thật! Bất quá ta thực thưởng thức hắn!” Văn Dục cười...

30. Chương 30

Mới vừa ở phòng nghiên cứu đi ra xong, Lạc Kì Hoảng nhin không được dựa vào tường nôn khan. Văn Dục đi ra, cõi khẩu trang, bắt đắc dĩ nhìn Lạc Kì Hoảng: “Người sao thế! Chỉ là giải phẫu một con chuột thôi mà!”

-“Giải phẫu thôi thì không nói, còn lấy nội tạng nó mà ngắm nghía làm gì?” Vừa nói xong Lạc Kì Hoảng tiếp tục lại nôn khan “Kiểu này chắc vài ngày ăn không ngon!”

-“Đã làm thì nên phải quen với chuyện này!” Văn Dục vỗ nhẹ phía sau lưng Lạc Kì Hoảng “Có muốn đi trước uống nước hay không, có phòng nghỉ đây.”

-“Không cần, bây giờ ta muốn trở lại ký túc xá, tẩy cái mùi của phòng nghiên cứu chết tiệt này đi!” Lạc Kì Hoảng hung hăng vò tóc, thấp giọng nói xong: “Thực sự không nghĩ Phó giáo thụ lại máu lạnh như vậy a!”

-“Ồi chào, người đang nói xấu ta a!” Làm Phó Cự xuất hiện ở sau lưng bọn họ thì...bọn họ cuối cùng hoàn toàn tin tưởng, cái gì kêu nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

-“A, Phó giáo thụ, chúng ta không phải ý tứ này...” Văn Dục có chút xấu hổ “Ý của Kỳ Hoàng là nói giáo thụ giỏi giang quyết đoán a!”

-“Ha ha, Văn Dục nói hay lắm. Không sai, không sai!” Phó Cự dùng bàn tay vừa mới sờ qua nội tạng con chuột (tuy rằng đã đeo găng tay làm thí nghiệm) vỗ thật mạnh bả vai Văn Dục cùng Lạc Kỳ Hoàng. Một cổ ác hàn đồng thời nảy lên trong yết hầu bọn họ.

-“Đi đây một chút, cùng nhau ăn cơm chiều!” Phó Cự đang muốn kéo họ đi, Lạc Kỳ Hoàng vội vã xua tay lắc đầu: “Việc này...Giáo thụ, ta phải cùng Văn Dục làm chút việc. Ha ha, bây giờ xuất phát a.”

-“A? Như vậy a, vậy lần sau lại cùng nhau đi!” Phó Cự tùy tiện vừa vỗ lại vỗ nặng hai người bả vai, dắt theo trợ thủ liền rời đi.

-“Nôn...” Lạc Kỳ Hoàng lập tức lại nôn khan “Sớm biết vậy không kéo người cùng nhau đến đây...Cái gì gien chứ, ai mà nghĩ đến lại ghép tử cung cho chuột đực? Thật là, lần sau đừng tới nữa!”

-“Ý tưởng của Phó giáo thụ thật sự rất can đảm a!” Văn Dục cảm thán nói “Hiện tại mà vẫn theo khuôn phép cũ thật sự là hơn người, nhân tài giống Phó giáo thụ như vậy thật sự hiếm thấy a!” ?

-“Gì, người cảm thấy hứng thú thì lần sau chính người đến đi!” Lạc Kỳ Hoàng liếc trắng Văn Dục một cái “Mau đỡ ta, ở trong này thêm một phút đồng hồ nào nữa ta đều sắp chịu không nổi, trở về hảo hảo bồi bổ thể xác và tinh thần.”

Văn Dục thần nhiên nở nụ cười. Muốn làm cho chuột đực sinh con a. Ha ha, phó giáo thụ thật đúng là không đơn giản, nói làm liền làm. Giống đực thật sự có thể sinh con sao?

Lúc hai người đi đến trước cửa lầu nghiên cứu, một chiếc xe màu trắng bạc trông rất được dùng ở dưới một loạt tàng cây. Cửa kính xe hạ xuống, Văn Dục ngây ngẩn cả người. Ánh dương chiều chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ kia, trông như là đang tỏa ra ánh quang. Văn Dục nở nụ cười, ánh mắt lộng lộng, tầm mắt hợp lại cùng một chỗ.

Lạc Kỳ Hoàng nhìn bọn họ, đột nhiên phát hiện thực sự có thứ gọi là từ trường. Một không gian căn bản không dung nạp bất luận kẻ nào khác.

-“A, Tiểu dục, ta muốn đi về trước!” Lạc Kỳ Hoàng xấu hổ cười.

-“A, thật có lỗi a, không thể đi cùng người!” Văn Dục cuối cùng lấy lại tinh thần, vẻ mặt xin lỗi.

-“Thôi đi đi, người nào đó đang đợi a, còn không mau đi!” Lạc Kỳ Hoàng nhìn lướt qua nam nhân ngồi trên xe kia. Không ngờ còn có nam nhân hoàn mỹ như vậy. Hắn rời đi sau, rất là buồn bực. Rõ ràng không muốn Văn Dục ở cùng nam nhân kia, nhưng là ta thể nhưng thông qua bọn họ. Ai...đều làm sao vậy...

-“Chờ thật lâu sao?” Văn Dục đi đến trước cửa kính xe, cúi người xuống. Nhâm Thiên Tường liền ngẩng đầu cho Văn Dục một cái hôn thật sâu, nở nụ cười gật đầu.

-“Không được ăn món người nấu, dạ dày kêu đau.” Nhâm Thiên Tường mở cửa xe ra “Mau lên đây, nên về đi nấu cơm... Tiểu Ngư Nhi của ta.”

-“Ta vừa mới từ phòng thí nghiệm đi ra, có mùi... Ta muốn về tắm rửa, thay quần áo trước.”

-“Không cần” Nhâm Thiên Tường bĩu môi, dùng mái tóc đen mềm mại cọ cọ áo trắng trên người Văn Dục “Mùi hương của Văn Dục... ta đều thích!”

Nhâm Thiên Tường làm nũng làm trong lòng Văn Dục rất là ấm áp. Hắn gầy gầy cái mũi của Thiên Tường, rồi vào trong xe. Nhâm Thiên Tường lại hôn hắn xong liền kéo cửa kính xe lên. Xe hơi màu trắng bạc chợt lóe rồi biến mất...

31. Chương 31

Ăn uống no đủ xong, Nhâm Thiên Tường ôm Văn Dục vùi ở trên sô pha xem ti vi. Trân tẩu có chút không được tự nhiên đứng ở phía sau, bưng nước trà, có chút xấu hổ. Tiểu Lâm lại mặt đỏ tai hồng cúi đầu đứng ở một bên.

-“Trân tẩu, lại đây ngồi a, còn có Tiểu Lâm nữa, cùng nhau ngồi đi a. ta vừa mới bỏ xong dưa cáp mật a!” Quay đầu lại, vừa vặn phát hiện hai nữ nhân kia, Văn Dục nở nụ cười, rất là nhiệt tình tiếp đón.

-“Không...không cần để ý ta a. Ta nên đi về!” Tiểu Lâm vội vàng khoát tay.

-“Dục nhi, tiểu Lâm là kiêm chức công (ta ko hiểu về nghề này). Ta lúc trước lo lắng Trân tẩu rất tịch mịch nên tìm một cô gái giúp Trân tẩu.” Nhâm Thiên Tường ôn nhu nhìn Văn Dục, lại nhìn nhìn Trân tẩu vừa nghe được câu nói của Thiên Tường liền sững sờ tại đó “Trân tẩu, lại đây cùng nhau ngồi đi. Dục nhi tự chọn dưa cáp mật a!”

-“A, thiếu...thiếu gia!” Trân tẩu nhất thời kích động không thôi, tập tễnh đi lại đây, ở sô pha bên kia cái bàn quy củ ngồi xuống “Thiếu gia, có muốn uống chút trà không?”

-“Trân tẩu, người nghỉ ngơi một chút, để Dục nhi đi” Nhâm Thiên Tường quay đầu, mặt đối mặt nhìn Văn Dục “Vất vả bảo bối của ta, Tiểu Ngư Nhi!”

-“Biết rồi a!” Văn Dục vươn tay gầy gầy cái mũi cao thẳng của Thiên Tường.

Cảm giác này, sao lại giống như lúc phu nhân ở cùng lão gia như vậy a! Trân tẩu không được tự nhiên nhìn lướt qua bọn họ. Tiểu Lâm sau khi trở về, Văn Dục tựa hồ đã nhận ra Trân tẩu tâm mất bất an, hẩn thức thời đứng lên: “Ta muốn đi trước tắm rửa, mùi phòng nghiên cứu rất là khó ngửi.”

-“Hảo, đợi ta a!” Nhâm Thiên Tường ngắt đầu hôn hôn Văn Dục, Văn Dục liền đứng dậy lên lầu.

-“Thiếu gia...” Trân tẩu thấy Văn Dục đi rồi, áp ứng nói.

-“Trân tẩu, ta biết người muốn nói cái gì!” Đáp lại bằng một cái an tâm mỉm cười, Nhâm Thiên Tường nằm ngửa trên đệm sô pha “Ta biết chính mình đang làm cái gì. Ít nhất hiện tại...ta muốn hảo hảo quý trọng người này!”

-“Lão gia bọn họ...” Trân tẩu có chút khó xử, nàng rất hiểu rõ Nhâm thị gia tộc, đại khái là một gia tộc công ty vô cùng thuần huyết mạch lại đơn truyền.

-“Người cho là người kia có thể lấy được cái gì trong tay của ta? Hừ!” Con người lý hiện lên ý quả quyết, Trân tẩu khe khẽ thở dài.

-“Thiếu gia...Trân tẩu biết, người vẫn muốn có một gia đình. Trân tẩu cũng biết, Dục nhi tiểu tử này tốt lắm, thật sự tốt lắm. Nhưng là...Dục nhi không có cách nào khác cho người sinh đứa nhỏ a!”

-“Trân tẩu...” Nhâm Thiên Tường tựa hồ có chút mệt mỏi, khép hờ mắt “Đến lúc đó rồi nói sau. Ít nhất hiện tại...Dục nhi...Ta không muốn buông ra hẩn, luyện tiếc buông ra hẩn. Hẩn là người đầu tiên khiến ta có hơi ấm gia đình. Trân tẩu, người nói xem...Vì sao người ta không thể hoàn mỹ một chút a? Nếu Dục nhi là một cô gái thì thật tốt a. Nói như vậy, chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có một đứa nhỏ, hoặc là có hai đứa nhỏ...Đứa nhỏ đều giống Dục nhi cũng tốt, đều giống ta cũng tốt...Sau đó chúng ta một nhà mỗi ngày cùng một chỗ, ăn đồ ăn Dục nhi tự tay nấu, nghe bọn nhỏ kêu ba mẹ, như vậy hạnh phúc bao nhiêu a...”

-“Thiếu gia, có lẽ về sau người sẽ gặp gỡ được một cô gái tốt như vậy, một cô gái tốt giống như Dục nhi. Hiện tại, thiếu gia...”

-“Trân tẩu, chuyện này về sau rồi nói sau!” Nhâm Thiên Tường thản nhiên nở nụ cười “Trân tẩu, người cũng vất vả cả một ngày rồi a, có muốn ta đưa người về không?” Bạn đang ?

-“Thiếu gia, nhà Trân tẩu ngay tại cách vách mà thôi a, đi vài bước là đến. Thiếu gia, không cần Trân tẩu nấu nước ấm cho người sao?”

-“Dục nhi sẽ chuẩn bị!”

Trần tẩu đứng lên, biết điều rời đi.

Hai người không hề biết, vừa vặn những lời này làm cho Văn Dục đang lúc trở về phòng lấy áo ngủ, nghe thấy được. Một câu không bỏ qua, từng chữ một đâm sâu vào trái tim. Văn Dục cơ hồ giống như muốn trốn, nhẹ nhàng chạy vào phòng tắm, đóng cửa lại, xoay mở vòi hoa sen, quần áo không cởi, liền như vậy lặng lẽ đứng, tùy ý nước lạnh xối một thân ướt nhẹp.

‘Ít nhất hiện tại...Dục nhi...Ta không muốn buông ra hắn, luyện tiếc buông ra hắn. Hắn là người đầu tiên khiến ta có hơi ấm gia đình. Trần tẩu, người nói xem...Vì sao người ta không thể hoàn mỹ một chút a? Nếu Dục nhi là một cô thì thật tốt a. Nói như vậy, chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có một đứa nhỏ, hoặc là có hai đứa nhỏ...Đứa nhỏ đều giống Dục nhi cũng tốt, đều giống ta cũng tốt...Sau đó chúng ta một nhà mỗi ngày cùng một chỗ, ăn đồ ăn Dục nhi tự tay nấu, nghe bọn nhỏ kêu ba mẹ, như vậy hạnh phúc bao nhiêu a...’

Nước trên mặt không ngừng xẹt qua, xối vào mắt rất là đau nhức. Văn Dục mạnh ngời chồm hồm xuống, che miệng...lặng lẽ khóc...

Thiên Tường, ta nên làm cái gì bây giờ mới tốt, nên làm cái gì bây giờ có thể vẫn như vậy ở lại bên cạnh người...vẫn ở lại bên cạnh người a! Ta không thể cho người đứa nhỏ, nhưng là của ta sở hữu đều có thể, đều có thể cho người...

Con người, quả nhiên thật sự thực tham lam. Trước kia chỉ hy vọng người có thể nhận tâm ý của ta...Thật vất vả có được người...hiện tại lại muốn cả đời giữ lấy người. Thiên Tường, ta là có phải thực xấu xa...

32. Chương 32

Văn Dục tựa hồ đã muốn quen với nhịp sống này. Buổi sáng tỉnh lại là có thể nhìn thấy khuôn mặt im lặng mà ấm áp đang ngủ của nam nhân kia. Sau đó nấu cháo xong liền nhẹ giọng đánh thức nam nhân kia. Nam nhân sẽ làm nũng mà hướng trong lòng mình cọ cọ, vuốt ve Văn Dục xong liền rời giường. Sau đó hai người ăn xong bữa sáng, Nhâm Thiên Tường liền đưa Văn Dục đến trường. Sau đó lúc chạng vạng lại đi đón Văn Dục về nhà. Khi đó Trần tẩu đã mua xong đồ ăn, Văn Dục mỗi lần đều phải tự mình xuống bếp. Nhìn bộ dáng nam nhân kia ăn cơm, Văn Dục thật sự cảm thấy như vậy là đủ rồi, Sau đó buổi tối Nhâm Thiên Tường sẽ ôm Văn Dục ngủ yên. Khi đó, Văn Dục sẽ cảm thấy...chính mình như là đang ôm toàn bộ thế giới vậy.

...Có đôi khi, Văn Dục thật sự cảm thấy...như vậy là đủ rồi...

Nhâm Thiên Tường nửa đêm thì tỉnh lại. Xuyên thấu qua thản nhiên ánh trăng, hắn thấy được người trong lòng. Trên khuôn mặt tú lệ bọt nước thản nhiên lăn, hai cánh tay ôm eo chính mình thật chặt, trong lòng bàn tay thực lạnh...

Là cái gì khiến người bất an như vậy? Nhâm Thiên Tường nhẹ nhàng khẽ hôn cặp mắt Văn Dục, ôm chặt trong lòng con người ngay cả nằm mơ cũng không có thể an ổn này.

Trường học.

Hiện tại bí thư của Đoàn công ủy đã đổi thành người khác, cũng trực tiếp thay đổi những người dưới cấp. Văn Dục cũng rút khỏi vị trí chủ tịch hệ y học. Tuy rằng có nhiều người phản đối, nhưng là vẫn quyết định.

Thư viện rất là im lặng, Văn Dục ngồi dựa vào cửa sổ, im lặng nhìn sách thuốc trong tay, sau đó ngẫu nhiên dờ đến một cái chuyên đề. Hắn ngây ngẩn cả người, từng có người thử qua ghép tử cung cho nam nhân. Là một công tử của Lí gia, nhưng là sau đó lại thất bại. Nguyên nhân có rất nhiều, có áp lực của xã hội, có lí do trong cơ thể người bệnh bài xích.

–“Văn Dục...” Một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên, Văn Dục phản xạ có điều kiện lập tức đóng sách lại, ngẩng đầu lên. Viên Ngang ở trước mặt ngồi xuống.

–“A?! Viên Ngang a, gần đây có bạn không?” Văn Dục cười cười.

-“Rời vị trí công tác rồi tựa hồ liền thoải mái. Muốn nói chuyện quan trọng, thì phải là Thiên Tường bên kia!”

-“Ta không hiểu lắm chuyện trên thương trường gì đó, nếu có thể giúp đỡ được, nhất định phải bảo ta a!”

-“Ta muốn...nhưng Thiên Tường làm sao muốn a!” Viên Ngang nở nụ cười, cười đến khuôn mặt trắng nõn của Văn Dục lập tức đỏ lên.

-“Đừng nói lung tung, người giống hệt Thiên Tường!”

-“Ha ha, Văn Dục thật là càng ngày càng đáng yêu a...” Viên Ngang sờ sờ đầu của hắn, thản nhiên nở nụ cười “Nếu là người, hắn là không thành vấn đề đi!”

-“Ý tứ của người...”

-“Văn Dục, ở bên Thiên Tường sẽ thực vất vả...Người...người phải chuẩn bị tốt...”

-“Cứ như vậy là đủ rồi, thật sự!” Văn Dục thản nhiên nở nụ cười, cười đến thực tái nhợt.

-“Ta hy vọng người không cần bị thương mới tốt!” Viên Ngang khẽ thở dài “Văn Dục, người còn nhớ ta từng nói với người không...Thiên Tường vẫn đều khát vọng có thể có một gia đình. Người...người không cho hắn được...”

-“Ta muốn thử một lần!” Lúc này đây, Văn Dục tựa hồ hạ quyết tâm, buông quyển sách đứng lên “Ta cá là ta thắng, ta đây là có thể cho Thiên Tường một gia đình đầy đủ!”

-“Cái gì? Văn Dục...” Viên Ngang có chút kinh ngạc nhìn hắn.

-“Viên Ngang, chúng ta là bằng hữu đi!”.

Viên Ngang gật gật đầu.

-“Vây vô luận tương lai ta muốn làm cái gì, người cũng không thể ngăn cản ta!”

Nhìn cặp mắt xinh đẹp kia của Văn Dục tràn đầy kiên định, Viên Ngang kìm lòng không đậu gật gật đầu.

Văn Dục nở nụ cười:“Ta đây có việc phải đi trước!”

Rời đi thư viện sau, Văn Dục trực tiếp hướng phòng nghiên cứu đi đến. Lúc này đây, hắn thật sự hạ quyết tâm, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, hắn vẫn sẽ yêu Nhâm Thiên Tường. Hắn muốn cho nam nhân yếu ớt kia một nơi an toàn để nương tựa, muốn cho nam nhân kia có quyền lợi làm ba ba, muốn cho nam nhân kia một gia đình đầy đủ...

Hắn yêu Thiên Tường. Vì hắn, Văn Dục có thể làm việc mạo hiểm này. Hắn muốn có đứa nhỏ của nam nhân kia, muốn cùng nam nhân kia đời đời kiếp kiếp bên nhau...Hắn muốn...chấp tử tay, cùng tử giai lão...

33. Chương 33

Luôn luôn thực hào sảng Phó Cự nhìn tiểu tử trước mắt này, có chút khó xử, buông cái chén trong tay, đi đến cửa sổ, đưa lưng về phía Văn Dục, dùng khó được nghiêm túc khẩu khí mà nói:“Văn Dục, sự tình không như người nghĩ đơn giản như vậy. Ta chỉ là tùy tiện thử xem thực nghiệm này có thể thành công không mà thôi. Trước đó ta vẫn thực kính ngưỡng một vị y sư đã cam đảm làm thực nghiệm này, sau đó lại thất bại...cho nên ta mới muốn biết nguyên nhân chính thất bại.”

-“Giáo thụ, ta cũng muốn biết!” Văn Dục kiên định nhìn Phó Cự.

-“Văn Dục a, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Là vì người nào đó sao?” Phó Cự quay đầu lại nhìn tiểu tử đẹp mặt trước mắt này, vẻ mặt ngưng trọng “Chẳng lẽ là...”

-“Vâng!” Văn Dục trịnh trọng gật đầu.

-“Gì? Người biết ta muốn nói cái gì?” Phó Cự vẻ mặt bất khả tư nghị. Tiểu tử này rất không đơn giản.

-“Ân!” Văn Dục gật đầu.

-“Cô gái kia nhất định tốt lắm, đáng giá người vì nàng ngay cả đứa nhỏ đều muốn giúp nàng mang!” Phó Cự cảm thán tiến lại đây, vỗ vỗ Văn Dục bả vai “Như vậy, ta biết có kiên trì cũng không có cách, các người trước thử xem cách kia đi!”

-“Giáo thụ!” Văn Dục ngẩng đầu, bắt lấy ống tay áo Phó Cự “Người hiểu lầm rồi...ta là muốn mang đứa nhỏ của một người nam nhân!”

-“Gì cơ?” Cầm đầu sắp rơi xuống, Phó Cự kinh hoảng không thôi mà vỗ ngực, khiếp sợ nhìn mặt Văn Dục. Tiểu tử kia giống như không phải đang nói giỡn a.

-“Giáo thụ, người bài xích đồng tính a?” Văn Dục nhìn Phó Cự.

-“Cái gì...Không phải a. Ta chỉ là...Ai...mấy người trẻ tuổi các người đều là năng động a...Văn Dục a, người là một thanh niên tốt, nhưng đừng bị hủ cuộc đời a!” Phó Cự thẩm thía nói.

-“Giáo thụ, người có người yêu không?”

-“Đùa cái gì vậy, giáo thụ ta đều có một đứa con học trung học rồi a.”

-“Vậy giáo thụ cảm thấy hiện tại hạnh phúc sao?”

-“Cái gì? Đương nhiên, thê tử của ta ôn nhu sẵn sàng, con ta lại thông minh như vậy. Công việc của ta hiện tại rất hoàn hảo...”

-“Vậy giáo thụ...người nghĩ hai nam nhân có thể tạo thành một gia đình không?”

-“Vì sao không thể, bên châu Âu đều đã thừa nhận kết hôn đồng tính.”

-“Vậy nếu một gia đình không có một đứa nhỏ, người cảm thấy còn có thể trở thành một gia đình sao?”

-“Nếu hai người thực sự yêu nhau, kỳ thật cũng không cần!”

-“Giáo thụ...nếu người thực yêu, thực yêu một người...người có thể hay không muốn đem tất cả sở hữu của mình đều cho hắn.”

?

-“Đương nhiên!”

Văn Dục nhẹ nhàng nở nụ cười “Giáo thụ, ta muốn đem những gì ta sở hữu đều cho hắn, tính cả những cái không có khả năng đều muốn cho hắn!”

Phó Cự giật mình kinh ngạc. Hắn im lặng nhìn Văn Dục, đột nhiên cái gì đều nói không được.

-“Cho nên giáo thụ...thực nghiệm kia...ta muốn tiếp tục. Xin ngài giúp ta!” Cúi người thật sâu, Văn Dục chân thành vô cùng.

-“Người tiểu tử này, thật sự là đảm nhận a!” Phó Cự thở dài. Có phải hay không hắn già đi, hay là bọn trẻ hiện tại đều rất khác. Sự khác nhau giữa hai thế hệ thật đúng là...“Ta phải đi nhờ một người bạn thân của ta cố vấn một chút.”

-“Giáo thụ!” Văn Dục mạnh mẽ ngẩng đầu, hưng phấn ôm lấy Phó Cự “Giáo thụ, rất cảm tạ người!”

-“Ai, Văn Dục...trước tiên nói rõ, thực nghiệm này vô cùng nguy hiểm. Nếu thất bại, rất có khả năng ngay cả sinh mệnh đều không thể đảm bảo...Việc này...ta không có biện pháp...” Phó Cự còn chưa nói xong, Văn Dục đã lấy ra giấy bút, mỉm cười nhìn hắn. Hắn nhìn nhìn trên giấy viết cam đoan, ghi hết thấy cùng Phó Cự không quan hệ. Phó Cự bất đắc dĩ nở nụ cười. Hắn sờ sờ đầu tiểu tử trước mắt này “Thật sự là hết cách với người a!”

-“Giáo thụ, chúng ta khi nào thì bắt đầu a?”

-“Văn Dục, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn. Chúng ta làm thí nghiệm trước, sau đó ta phải trở về tìm chút tư liệu và nhờ người bạn kia của ta cố vấn một chút...Sau đó...sau đó hẵng quyết định đi!”

-“Hảo, giáo thụ. Đều nghe lời người a!” Văn Dục nở nụ cười “Vây giáo thụ, chúng ta quyết định vậy đi, không được đổi ý a!” Vừa nói Văn Dục vừa chạy ra.

-“Người bây giờ định đi đâu a?”

-“Hắn đang đợi đón ta. Ngày mai xin chỉ bảo!” Vừa mới dứt lời, người đã muốn chạy xuống cửa dưới lầu. Phó Cự đi đến phía trước cửa sổ, sờ sờ bên miệng chòm râu, dò xét nhìn xuống. Một chiếc xe hơi rất hoành tráng dừng ở bên đường. Văn Dục đứng ở trước cửa xe, cửa xe mở ra, Văn Dục chui vào. Ở một khắc cửa đóng lại kia, Phó Cự ngây ngẩn cả người. Một tuần mỹ nam tử hôn hôn Văn Dục, liền đóng lại cửa xe.

Ngạch?! Xem ra Phó đại thúc có lẽ thật sự đến thời mãn kinh. Tuy rằng đồng tính hắn cũng không bài xích, nhưng là hiện tại chính mắt nhìn thấy thật đúng là...Đủ khiếp sợ...

34. Chương 34

-“Hôm nay xem ra rất vui vẻ a?!” Nhâm Thiên Tường ôm lấy Văn Dục đang ở phòng bếp bận rộn, mặt cợt cợt Văn Dục “Có thể chia sẻ một chút cho phụ quân người không a?”

-“Bởi vì có người tại bên người a!” Văn Dục nở nụ cười.

Gần đây Trần tẩu bởi vì mẫu thân sinh bệnh ở quê dưỡng bệnh nên đã xin về chiếu cố mẫu thân.

-“Miệng thực ngọt!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, hôn lên phỉn môi hồng cánh hoa duyên dáng kia của Văn Dục “Dục nhi, có người ở bên thật sự thực hạnh phúc a!”

-“Chúng ta cứ như vậy luôn luôn tại cùng nhau, được không?” Văn Dục thản nhiên cười, hắn không có quay đầu lại nhìn Thiên Tường, lo lắng sẽ nhìn thấy biểu tình khó xử của hắn...Văn Dục sẽ rất đau...

-“Hay nói giỡn a, mau đi rửa chén cho ta, rồi chuẩn bị ăn cơm. Lần này ta nấu riêng cho người món canh người yêu nhất nga!” Văn Dục quay đầu lại, nhanh chóng khẽ hôn Nhâm Thiên Tường, nở nụ cười.

Nhâm Thiên Tường sợ run một chút, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Người nấu món gì ta đều thích ăn!”

-“Hảo, hôm nay cũng phải ăn hết nga!”

-“Ta có lần nào không ăn hết a?”

Lại đã ban đêm, hai người vẫn là ôm nhau mà ngủ. Cảm tình rất là đơn thuần, rất là trong sáng...

Bên kia, tại Mạn Đà La quán bar, bốn người ngồi dọc theo quầy, rầu rĩ uống rượu.

-“Người nói xem, Thiên Tường tiểu tử kia có phải hay không đều đã quên chúng ta?” Âu Dương Trụ rầu rĩ lắc lắc trong tay cái ly chân dài “Đúng là cái tên trọng sắc khinh bạn!”.

-“Đúng thế! Chúng ta vì giúp hắn đều đã nói dối người nhà. Nếu như bị lão cha ta biết chúng ta ngay cả sản nghiệp nhà mình cũng không đoái hoài, thế nhưng lại chạy tới giúp đỡ người khác, nhất định sẽ bị tức chết!” Âu Dương Vũ ai oán thở dài.

-“Hừ, năm đó lúc mở quán bar không phải đã muốn làm hắn tức giận đến phải vào bệnh viện sao?” Lang Trạch Thiên khinh bỉ nhìn hai tên này “Lão nhân kia nhà ta đã muốn lấy dao chuẩn bị giết ta rồi a. Cho nên...Viên Ngang, ta phải đến chỗ người ở nhờ một chút!”

-“Hảo, cha ta liền ủng hộ ta. Hắn luôn luôn xem trọng Thiên Tường!” Viên Ngang như trước là thản nhiên cười, tao nhã cầm lên ly rượu, môi đỏ mọng nhấp nhẹ một chút, hầu kết lập tức đưa lên hạ xuống một chút. Lang Trạch Thiên ngơ ngác nhìn hắn. Không biết có phải còn nổi lên tác dụng hay không, dưới ngọn đèn

mờ nhạt, hẳn nhưng lại cảm thấy thực ái muội. Yết hầu có chút khô khan, Lang Trạch Thiên có chút phiền táo bắt lấy ly rượu, mạnh uống một ngụm.

–“Uy, a Thiên, rượu này cũng không phải là nước lã a, đều là rượu mạnh nha!” Âu Dương Vũ hí mắt nhìn Lang Trạch Thiên.

–“Tiểu hài tử vẫn là không cần uống nhiều quá, đối thân thể không tốt. Nhờ may thú tính của ngươi nổi lên, đêm hôm khuya khoắt ta làm sao tìm người cho ngươi giải quyết a!” Âu Dương Trụ trêu đùa tiểu bạo long uống say đến mức mặt đỏ bừng. Lang Trạch Thiên so với bọn hắn đều nhỏ hơn hai tuổi, tuy rằng thân cao nhìn không ra cái gì, nhưng là thực rõ ràng Trạch Thiên vẫn là có vẻ non một chút.

–“Ai cần ngươi lo a!” Lang Trạch Thiên hung hăng trừng mắt cặp song sinh, cầm lên ly rượu lại uống, tiếp tục uống.

–“Chẳng lẽ ngươi thích Thiên Tường...Sau đó nhìn thấy hắn cùng Văn Dục bên nhau, trong lòng bất bình, cho nên mới mượn rượu tiêu sầu?” Âu Dương Trụ đùa dai véo cái mặt tròn tròn của người nào đó.

–“Nói bậy! Lão tử mới sẽ không yêu cái tên hỗn tiểu tử vô lương tâm kia!” Lang Trạch Thiên đã muốn bị rượu mạnh làm cho có chút men say, lắc lắc đầu “Viên Ngang đều so với hắn tốt hơn ngàn vạn lần!”

–“Viên ngang a a a a...” Hai tên kia đồng thời vẻ mặt khiếp sợ, nhìn vẻ mặt Viên Ngang vẫn thản nhiên, giờ phút này cũng đều không có cái gì biến hóa.

–“Các ngươi có ý tứ gì!” Đầu Trạch Thiên có chút quay cuồng. Hắn từ trên ghế đi xuống, túm lấy áo Âu Dương Vũ, còn đã làm mặt hắn đỏ bừng bừng “Ta...Lão tử không có ý tứ khác...Chính là...chính là không muốn...”

–“Gì? Thân ái...ngươi không muốn cái gì?” Âu Dương Vũ đùa dai nâng lên mặt Trạch Thiên. Vẻ mặt đáng yêu như vậy...khó gặp a. Khuôn mặt tròn mềm, hai má có chút phúng phính, cặp mắt lại đặc biệt to...Quả thực đúng là đáng yêu tới cực điểm “Chẳng lẽ ngươi muốn đối với Vũ ca ca của ngươi làm cái gì sao? Yên tâm, ca ca sẽ thực ôn nhu a!”

–“Hỗn...Hỗn đản...lão tử...lão tử không cần...a Vũ cái tên gay...này...” Lang Trạch Thiên nắc một cái, đầu vầng mắt hoa.

–“Lang Trạch Thiên!” Âu Dương Vũ đen mặt, kháp mặt Lang Trạch Thiên “Có giỏi nói lại lần nữa xem, ta cũng sẽ không ôn nhu!”

–“...Ngạch...Lão tử...lão tử cái gì đều...không cần...” Nói năng lộn xộn, Lang Trạch Thiên đầu vầng mắt hoa ôm lấy Âu Dương Vũ, như là nỉ non, tựa vào trên vai Âu Dương Vũ, phun ra một câu không nặng không nhẹ “Tiểu Ngang...cũng không được...chích...thích...”

Nói còn chưa nói xong, Lang Trạch Thiên liền mê man đi. Kết quả mọi người mong đợi nửa ngày, chợt nghe đến một cái tên mẩu chốt, sau đó câu sau...“Thích...” Tiểu Thiên a, ngươi kêu tiểu Ngang thích cái gì a?

Cặp song sinh vẻ mặt không có hảo ý nhìn chăm chăm Viên Ngang. Viên Ngang như trước thản nhiên, rất là tao nhã uống ly hồng rượu trong tay, không nói lời nào, im lặng nhìn người ca hát trên sân khấu.

–“Uy, đêm nay hắn sẽ ở chỗ ngươi nha!” Âu Dương Vũ đẩy thôi Lang Trạch Thiên, đẩy hắn lên người Viên Ngang. Viên Ngang thuận tay ôm hắn vào trong ngực. Lang Trạch Thiên cơ hồ cả người ngồi ở trên đùi Viên Ngang, toàn thân đều tựa vào trên người hắn. Hơi thở nhiệt nhiệt mùi rượu phun trên cái cổ non mịn của Viên Ngang. Viên Ngang vội nghiêng đầu đi. Cảm giác này thật đúng là kỳ quái!

–“Tiểu a Thiên từ nhỏ liền thích dính lấy ngươi. Ngươi nói xem, hắn có phải hay không yêu ngươi rồi a!” Âu Dương Trụ ái muội cười cười với Viên Ngang.

“Chung quy cũng chỉ là cảm giác mà thôi!” Viên Ngang thản nhiên cười, một tay đỡ lấy Lang Trạch Thiên, một tay giơ lên chiếc ly chân dài “Mong rằng Văn Dục cùng Thiên Tường...có thể vĩnh viễn bên nhau...”

Âu Dương Vũ cùng Âu Dương Trụ còn không kịp phản ứng lại đây, Viên Ngang liền uống một hơi cạn sạch, theo sau nửa đỡ nửa ôm Lang Trạch Thiên đi tới cạnh cửa chiếc xe hơi.

-“Thật đúng là...càng ngày càng không hiểu được Tiểu Ngang!” Âu Dương Vũ nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ “Trụ a, chúng ta có phải hay không đều còn chưa lớn lên a. Vì sao ta đều không hiểu được bọn họ a!” Không hiểu được sự kiên trì của Văn Dục, biết rõ con đường phía trước gian khổ như thế, cơ hồ ngay cả kết quả đều có thể đoán được, nhưng vẫn là cố chấp như vậy. Mặc dù sẽ có một ngày bị thương đến mình đầy thương tích vẫn là không chịu buông tha cho a!

-“Nghĩ như vậy sẽ không đúng rồi. Nếu năm chúng ta có cái gì dũng khí, nhất định sẽ làm thối lão cha tức chết mà chạy đến. Ha ha!” Âu Dương Trụ nở nụ cười, cười đến vô tâm vô phách “Nữ nhân kia còn nói nhất định phải gả cho ta a, ngay cả ta đều không hiểu rõ lắm lòng tham của nữ nhân a!”

-“Ân, may mà chúng ta thoát được mau!” Âu Dương Vũ giơ lên cái ly trong tay “Nào, hai huynh đệ chúng ta...không say không về!”.

-“Hảo! Cạn ly!” Theo chén rượu va chạm vào nhau, hai huynh đệ nhìn nhau cười... Bọn đang

35. Chương 35

Mặc áo blue trắng cùng khẩu trang, Văn Dục có chút suy yếu, cả người tựa vào trên vách tường thở dốc, sắc mặt có chút tái nhợt. Phó Cự đi đến, hẩn nhìn thoáng qua Văn Dục, đi đến chỗ bình nước lấy nước đưa cho Văn Dục.

-“Cám ơn!” Văn Dục tiếp nhận cốc nước liền uống một hơi cạn sạch, môi vẫn là trở nên trắng.

-“Tiểu Dục a, hiện tại muốn bỏ cuộc vẫn là có thể. Thực nghiệm này chúng ta cũng gần làm được giai đoạn sau mà thôi. Mới chỉ làm thí nghiệm với động vật, hơn nữa cũng không rõ cơ thể người có thể nhận hay không.” Phó Cự có chút mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh.

-“Giáo thụ, đừng bỏ cuộc...Ta sắp không còn thời gian!” Văn Dục nắm chặt áo Phó Cự, mãn nhãn khát cầu “Giáo thụ, ta có thể. Ta nhất định có thể!”

-“Không thể vào, giáo thụ đang nghỉ ngơi!” Ngoài cửa, tiếng cửa trợ lý truyền vào, lập tức cửa bị đá văng ra. Văn Dục kinh ngạc nhìn người tới: “Kì Hoảng!”

-“Văn Dục, người quả thực ở trong này. Vì sao?” Vừa vào liền hỏi, Lạc Kì Hoảng rất là tức giận cầm lấy áo Văn Dục “Người điên rồi!”

-“Kì Hoảng...” Văn Dục gian nan nhìn Lạc Kì Hoảng. Lúc trước cùng giáo thụ lên hiệp nghị. Chuyện này không thể làm cho bất luận kẻ nào biết, tính cả trợ lý của giáo thụ cũng không biết. Nhưng là nói như thế nào đều là bạn thân từ nhỏ, Kì Hoảng thông minh như vậy, sao lại không biết a!

-“Theo ta về!” Lạc Kì Hoảng gào thét.

Phó Cự vẻ mặt bất đắc dĩ. Loại trường hợp này, hẩn lão nhân gia vẫn là tránh đi một chút có vẻ tốt hơn! Vì thế, Phó lão nhân gia lập tức chạy ra.

-“Kì Hoảng, đây là lý do duy nhất để ta giữ lại hẩn!” Văn Dục ưu thương nhìn Lạc Kì Hoảng. Cặp mắt đen như trân châu tràn đầy bọt nước “Ta không muốn bởi vì không có biện pháp cho hẩn một gia đình đầy đủ mà khiến hẩn phải chịu bức bách cùng áp lực của gia tộc...Kì Hoảng...”

Nguồn:

-“Người điên rồi hay là đầu óc bị nước vào? Nam nhân kia rốt cuộc làm gì đáng giá người thương hẩn, ngay cả sinh mệnh đều có thể không cần. Nếu liền bởi vì vậy mà hẩn vứt bỏ người, cho dù tương lai người có đứa nhỏ của hẩn, vậy thì thế nào? Người cảm thấy sẽ có một ngày hẩn sẽ không nghĩ người là quái vật sao? Người cam đoan gia tộc của hẩn sẽ chúc phúc cho các người sao? Văn Dục, người tỉnh táo một chút a! Người là nam nhân, người là nam nhân a!!!”

-“Ta biết! Ta biết!” Văn Dục đẩy ra Lạc Kỳ Hoàng, cả người tê liệt ngồi dưới đất, nước mắt đã muốn xẹt qua hai má tái nhợt của hắn “Nhưng mà...ta thương hắn...ta muốn đem sở hữu của ta đều cho hắn...hết thấy...hết thấy đều muốn cho hắn...tính cả những cái không có khả năng đều cho hắn...”

-“Văn Dục!” Lạc Kỳ Hoàng cơ hồ rống cả lên, sau đó hướng trên mặt Văn Dục giơ lên một đấm “Người con mẹ nó tỉnh táo một chút cho ta! Người cho là người là cái gì! Ngay cả cái tôn nghiêm tối thiểu làm nam nhân đều có thể buông tha cho sao?”

-“Từ khi yêu hắn...cái gì ta đều có thể từ bỏ...” Văn Dục thản nhiên nở nụ cười “Người nói xem...vì sao bướm bướm lại lao vào lửa...Biết rõ kết quả nhất định sẽ chết...nhưng lại vẫn không hối hận như vậy...Đó là bởi vì yêu thâm trầm...yêu không hối hận a!”

-“...Người!” Lạc Kỳ Hoàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bạn tốt ngày xưa bộ dáng yếu ớt như vậy. Hắn đột nhiên khóc mà quỳ xuống, đem Văn Dục gắt gao ôm vào trong ngực “Người hồn胆 này! Thế giới này còn nhiều người như vậy, người sao lại liền cố tình yêu người này a! Người xứng đáng bị thương...đến lúc đó có khóc cũng đừng tìm ta a!”

-“Kỳ Hoàng...thực xin lỗi...” Văn Dục ôm lấy Lạc Kỳ Hoàng, cúi đầu thật sâu vào hõm vai hắn “Đây là việc duy nhất ta có thể làm vì hắn...”

Phó Cự đứng ở ngoài cửa, mạnh hít một hơi lại thở ra, bất đắc dĩ nở nụ cười. Trên thế giới này, sao lại còn có người cố chấp như vậy a? Xem ra vụng trộm tiết lộ cho Kỳ Hoàng cũng không thể thay đổi được gì! Xem ra chỉ có thể kiên trì tiếp tục. Nói thật, Phó Cự thật đúng là một chút nắm chắc đều không có. Mất thấy tháng trước làm thực nghiệm cũng sắp thành công, con chuột bạch đực nhỏ kia đã mang thai, trước mắt vẫn là có vẻ an toàn, hơn nữa rất nhanh sinh, hơn nữa...Phó lão nhân gia cũng đã biết kết cục.

Nam nhân kia thật sự là hạnh phúc, có thể được Văn Dục phần đầu quên mình yêu như vậy...

36. Chương 36

Lang Trạch Thiên tỉnh lại đầu tiên mắt nhìn thấy chính là khuôn mặt tuần tú không đeo kính mắt, đang an tĩnh ngủ của Viên Ngang. Vì thế, tim hắn lập tức kinh hoảng lên, tiếp theo bộ mặt bắt đầu sung huyết, sau đó bàn tay bắt tri bắt giác nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ngủ mê kia. Từ da thịt trơn bóng, theo cái trán đến cái mũi cao thẳng kia, sau đó...là cặp môi mỏng kia. Tay dừng lại, Lang Trạch Thiên nghe được rõ ràng tiếng tim đập của chính mình đã muốn mất tốc độ. Dưới đáy lòng hắn tự mắng chính mình: “Trái tim chết tiệt, dừng lại cho ta!”

Tiền đà, Lang Trạch Thiên nhẹ nhàng tiến lên, thật vất vả đem môi tiếp thượng cặp môi cánh hoa mẫn cảm mà lại đơn bạc kia. Hắn đột nhiên bị chính mình dọa cho cứng đờ, sau đó lập tức xốc chân lên, lao ra khỏi phòng Viên Ngang.

Viên Ngang bị đánh thức nhú nhú mày. Tỉnh lại rồi, hắn sờ qua kính mắt trên mặt bàn, đeo vào rồi, mới phát hiện không thấy người kia, chỉ còn lại độ ẩm bên giường. Viên Ngang nhin không được nở nụ cười, tiền đà tháo xuống kính mắt, tiếp tục ngủ. Lúc này đây, hắn xê dịch thân mình, chuyển qua chỗ tiểu tử kia nằm, ôm chần mà ngủ.

Lang Trạch Thiên lao ra xong, cổ sức thở gấp. Chết tiệt...Trước kia cũng từng ngủ cùng nhau, nhưng là không có cảm giác bối rối như hôm nay a. Chết tiệt...Lang Trạch Thiên, người thật ngu ngốc, người trùng chiều rồi a!

-“A, a Thiên, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Trùng hợp một chiếc xe dừng lại bên cạnh Lang Trạch Thiên, cách cửa nhà Viên Ngang một khoảng cách. Âu Dương Vũ ẩn xuống cửa kính xe, nhìn cái tên mặt đỏ hồng kia.

-“Liên quan gì đến người?” Lang Trạch Thiên liếc trắng mắt, nhanh chóng điều chỉnh một chút tâm tình, nghiêm mặt nhìn hai người trên xe. Chỉ biết bọn họ chẳng phải hảo tâm, đến đây sớm như vậy tuyệt đối là để chế giễu hắn, cũng không phải không biết Viên Ngang đường huyết có chút thấp đầu a.

-“Đương nhiên, bạn bè hạnh phúc quan hệ đến tâm tình của chúng ta a!” Âu Dương Trụ cười lớn.

Lang Trạch Thiên xông lên, túm lấy áo Âu Dương Vũ: “Tiểu tử thôi, các người dám chơi ta!”

-“Được rồi, mọi người đều biết hay nói giỡn hảo không tốt. Người còn muốn cái gì? Có một Thiên Tường yêu nam nhân đã muốn đủ phiền toái a. Ta không muốn hai người bạn thân cũng muốn ở cùng một chỗ a!” Âu Dương Trụ vội vàng tiến lên tách ra hai người.

-“Chỉ biết a Thiên chơi chẳng thú vị! Lên xe thôi, chúng ta đi đến công ty của Thiên Tường trước. Tối hôm qua Viên Ngang vì chiếu cố người đủ mệt rồi, để cho hắn ngủ nhiều một hồi đi!” Âu Dương Vũ nhún nhún vai.

-“Tối hôm qua? Ta không có làm ra cái gì chứ?” Lang Trạch Thiên vẻ mặt xấu hổ. Chết tiệt...Ít nhất sẽ không cường hôn người kia, hoặc là nói thích người kia linh tinh đi.

-“Viên Ngang đỡ người về. Người này tiểu tử thôi, ỏi ra hết người hắn!” Âu Dương Trụ liếc trắng mắt.

-“Gì?” Lang Trạch Thiên ngây ngẩn cả người.

-“Còn nói lung tung nữa!” Âu Dương Vũ lập tức tiến lên thêm mắm thêm muối.

-“Còn cường hôn hắn!” Âu Dương Trụ nhin cười.

-“A?!” Đầu tiên giật mình ngây ngốc, sau đó lập tức bằng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy, vừa chạy vừa không khống chế được hét lớn.

-“Ha ha...Rất hảo chơi!” Âu Dương Vũ phá lên cười.

-“Ha ha...Gì? Vũ, vậy hắn không cần đi công ty sao a?” Âu Dương Trụ mạnh tỉnh lại.

-“A...quả...thật là! Xem ra hắn tuyệt đối xấu hổ muốn chết, hôm nay làm sao đi được?”

-“Chúng ta đi trước đi, Thiên Tường chắc đã đi rồi!”

-“Hảo!” Kết quả hai người hưng trí bừng bừng liền đi đến công ty. Ngay tại nửa đường, Âu Dương Trụ vô tình nhìn lướt qua cửa kính xe, liền thấy được một nữ nhân đứng sau chiếc xe thể thao màu đỏ. Đương nhiên là có một chiếc xe thể thao màu đỏ ở trên đường không có gì lạ, có một nữ nhân đứng ở bên cạnh xe thể thao cũng không có gì kỳ quái. Kỳ quái ở đây chính là, nữ nhân kia không phải ai khác, mà chính là vợ hai của Nhâm Đoạn Phong-Tát Đế phu nhân. Càng kỳ quái chính là, bạn tốt ngày xưa của Nhâm Đoạn Phong-Tùng Ngụy liền đứng ở trước mặt Tát Đế phu nhân, cười đến rất là ái muội nhìn Tát Đế phu nhân.

-“Dừng xe, Vũ!” Âu Dương Trụ lập tức cầm lấy tay Âu Dương Vũ, sau đó Âu Dương Vũ lập tức khẩn cấp phanh lại, theo Âu Dương Trụ đường nhìn nhìn về phía Tát Đế bên kia.

-“Tùng Ngụy?!” Âu Dương Vũ ngây ngẩn cả người “Kia không phải Tát Đế phu nhân sao?”

-“Quả thật...Ha ha, không thể tưởng được Nhâm lão gia thật đúng là thâm a. Cưới một nữ nhân như vậy, thế nhưng thông đồng với bằng hữu của Nhâm lão gia!” Âu Dương Trụ lạnh lùng cười.

-“Thật đúng là thời thế thay đổi!” Âu Dương Vũ cười nhạo một chút “Nhâm lão gia thật đúng là thời vận kém a!”

-“Ta hiện tại có trăm phần trăm tin tưởng có thể đánh bại bọn họ a!” Âu Dương Trụ nhướn mày “Cần nói cho Thiên Tường không?”

-“Ta nghĩ không cần!” Âu Dương Vũ thản nhiên “Thiên Tường luôn luôn không quan tâm tới bất kì chuyện gì của Nhâm Đoạn Phong!”

-“Hảo, mau về công ty đi, buổi chiều có buổi đấu thầu a!”

-“Àn!” Xe nhanh chóng đi rồi...

Bên cạnh xe thể thao màu đỏ, Tát Đế phu nhân trừng lớn đôi mắt diêm lệ “Người rốt cuộc muốn làm gì?”.

–“Sao lại chột dạ như vậy a? Tát Đế phu nhân, ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi!” Từng Ngụy tựa người vào xe, cười đến ái muội “Hơn nữa, ảnh chụp lại không ở trong tay ta. Chính là người nào đó thực không đúng dịp bị ta bắt được, sau đó lại thực không đúng dịp trông thấy ảnh chụp người cùng quan chức lớn hện hò thôi a!”

–“Người nói cái gì! Từng Ngụy, đừng tưởng rằng lão gia che chở người là có thể muốn làm gì thì làm. Thế lực của Tát Đế ta người biết đấy, một bàn tay của ta là có thể bóp chết người!” Tát Đế vẻ mặt tái nhợt.

–“Đúng vậy, ta chính là ý vào Đoạn Phong!” Từng Ngụy nhếch khóe miệng, lập tức biến sắc mặt “Tát Đế, xem ra người thật sự không hiểu được hoàn cảnh của mình. Nơi này là Trung Quốc, các mối quan hệ của ta tuyệt đối không thể so với người đơn giản! Nếu người dám động vào Nhâm Thiên Tường cùng bằng hữu của hắn, ta tuyệt đối sẽ nhĩ hạo xem xem!”

–“Hừ, vậy xem ai lợi hại!”

–“Đương nhiên, ta Từng Ngụy thật đúng là đã lâu không chơi đùa a!” Từng Ngụy quay đầu đi vào một nhà hàng gần đó.

–“Shit!” Tát Đế oán hận mắt nhìn thân ảnh của đối phương. Đừng tưởng rằng người có thể đấu với ta, Từng Ngụy. Nhâm gia là của ta, Nhâm phu nhân cũng là ta. Đoạn Phong cũng chỉ thuộc về ta. Nhâm Thiên Tường... Người cho là tiểu tử kia có thể thuận lợi sống sót sao? Hừ, không biết lượng sức mình!

37. Chương 37

Trước phòng giải phẫu.

–“Tiểu Dục!” Lạc Kỳ Hoàng đã mặc vào áo blue trắng, hắn lo lắng cầm lấy tay Văn Dục “Người thật sự sẽ không hối hận sao?”

–“Đứa ngốc, người biết ta mà!” Văn Dục ôm Kỳ Hoàng một chút, nở nụ cười “Hơn nữa là Phó Cự giáo thụ tự mình mổ chính, bạn tốt của ta tự mình ở bên cạnh chờ đợi...Ta cảm thấy thực vui vẻ, thật sự!”

–“Nhâm Thiên Tường nếu không hảo quý trọng người, ta nhất định sẽ giết hắn!” Lạc Kỳ Hoàng gắt gao ôm người bạn tốt trước mắt này.

–“Được rồi, nên tốc chiến tốc thắng. Phòng giải phẫu này ta nhưng là lén mượn a!” Phó Cự sớm đeo xong khẩu trang, đẩy cửa ra, ba người liền đi vào.

Tác Phỉ Á Ny Âu công ty.

Mí mắt Nhâm Thiên Tường cứ giật không ngừng, đáy lòng luôn cảm thấy có chút bất an, Hắn dừng lại công việc, bóp thái dương, đầu đột nhiên có chút choáng váng.

–“Sao vậy? Thiên Tường, có cần nghỉ ngơi một chút hay không?” Viên Ngang pha một chút cà phê, đã đi tới, đưa tới cà phê “Muốn uống một chút không?”

–“Không cần, ta muốn pha chút sữa!” Nhâm Thiên Tường đứng lên, cầm lấy một gói sữa bột, quay đầu lại cười cười “Dục nhi không cho ta uống nhiều cà phê, hắn nói uống nhiều không tốt lắm!”

–“Cái gì...” Tay Viên Ngang hơi hơi run rẩy một chút, nhìn Nhâm Thiên Tường, trong chốc lát liền nhẹ nhàng cười cười “Như vậy a, vậy chỉ có thể để ta uống!”

–“Cảm ơn người, tiểu Ngang!” Nhâm Thiên Tường bưng sữa tới “Người muốn uống hay không, ta giúp người pha một ly!”

–“Không cần, đợi tí đi qua bên kia một chuyến, 15 giờ chính thức bắt đầu đấu thầu!” Viên Ngang uống một ngụm cà phê, đi trở về vị trí của mình.

-“Uy, ta muốn một ly!” Lang Trạch Thiên nhìn chăm chăm máy tính không ngừng nhảy lên số liệu, cũng không ngừng đầu lên hô một tiếng.

-“Tự mình đi pha đi, ta hiện tại đang bận xem xét chút văn kiện!” Quay lại cười một cái với Lang Trạch Thiên, Viên Ngang cũng không ngừng đầu lên đang nhìn văn kiện.

-“Người...” Lang Trạch Thiên có chút sinh hồn dỗi.

-“Ừ...” Đầu Thiên Tường rất là đau, hần nhện không được khê kêu một tiếng, gắt gao bóp cái trán.

-“Làm sao vậy? Nếu không người nghỉ ngơi một chút đi!” Viên Ngang mạnh đứng lên, đi đến trước mặt hần “Thiên Tường, lần này người là trụ cột trong trận đấu, nghỉ ngơi tốt rồi nói sau! Đợi đấu thầu, ta cùng a Vũ bọn họ đi!”

-“...Tiểu Ngang, ta cảm thấy hôm nay hình như sắp phát sinh cái gì? Đáy lòng rất là bất an!” Nhâm Thiên Tường cầm lấy tay Viên Ngang, vẻ mặt lo lắng “Người nói a, có phải là Dự nhi xảy ra chuyện gì hay không?”

-“Sẽ không a, Văn Dự luôn luôn ở trường học, hảo hảo!”

-“Vậy trong lòng loại này bất an?”

-“Đứa ngốc, bởi vì buổi chiều phải đấu thầu a. Thiên Tường, người đối chính mình yêu cầu rất cao! Đừng luôn tự mình gánh vác, đừng quên người còn có chúng ta a!” Viên Ngang ôn nhu nhìn nam nhân trước mắt này. Hần yếu ớt chỉ có thể để hần Viên Ngang nhìn thấy!

-“Àn, cảm ơn a tiểu Ngang!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười. Khi đó gió thổi động bức màn, gợi lên khuôn mặt tươi cười của Thiên Tường, gợi lên tâm Viên Ngang, cũng gợi lên tầm mắt Lang Trạch Thiên. Hần bị ai nhìn hai người kia, thần nhiên nở nụ cười. Có một số việc thật sự không thể thay đổi, tựa như chính mình không thể thay đổi được người gặp Viên Ngang trước là thiên tường mà không phải hần. Trong lúc Viên Ngang khó khăn nhất, vì sao ở bên cạnh Viên Ngang không phải là hần mà là Thiên Tường...

Đấu thầu tiến hành thật sự là thuận lợi, Nhâm Thiên Tường dẫn dắt tiểu đội tiến hành lễ tổng kết quý nhất thuận lợi. Mọi người đang cùng một chỗ uống rượu chúc mừng, Nhâm Thiên Tường đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức lấy điện thoại di động ra.

-“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Lang Trạch Thiên nhướn mày.

-“Gọi điện cho Dự nhi, tối nay ta mới về, gọi cho hần đi về trước a!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, cười đến rất là đáng vẻ hạnh phúc. Nhìn nụ cười như vậy, Viên Ngang quay mặt đi, cúi thấp đầu, uống hồng rượu.

-“Thật là, có lão bà liền đã quên huynh đệ!” Lang Trạch Thiên liếc trắng mắt.

-“Nào có, người xem ta đều không phải ở lại cùng các người sao!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười đựng phải Lang Trạch Thiên, nghiêng mặt đi nghe điện thoại: “Dự nhi, ta đêm nay có chút việc, tối nay mới về. Người về trước...”

Nói còn chưa xong, tươi cười trên mặt Nhâm Thiên Tường tức thì biến mất không thấy. Sắc mặt hần tái nhợt, sau đó lập tức ngắt điện thoại, cũng không quay đầu lại buông ly rượu, liền xông ra ngoài

-“Thiên Tường!” Viên Ngang còn không kịp phản ứng lại đây, Thiên Tường sớm đã lên xe.

-“Làm sao vậy?” Âu Dương Vũ cùng Âu Dương Trụ chạy tới “Thiên Tường xảy ra chuyện gì vậy?”

-“Liên quan đến Văn Dự!” Lang Trạch Thiên thần nhiên nhìn Viên Ngang.

-“Có thể là đã xảy ra chuyện đi! Muốn qua đó xem sao không? Lúc này Văn Dự hần là còn tại trường học!” Viên Ngang nhíu nhíu mày.

-“Làm bóng đèn sao? Sao có thể có chuyện gì a?” Lang Trạch Thiên như trước thần nhiên. Hần chính là không thích người này như vậy. Rõ ràng để ý muốn chết, ngay cả chính mình đều không chịu được còn muốn cố tình nhện.

-“Tiểu a Thiên!” Âu Dương Vũ nhìn Lang Trạch Thiên liếc mắt một cái.

-“Hảo hảo, chúng ta đi xem đi!”

38. Chương 38

Lúc Nhâm Thiên Tường thở hổn hển, tức tốc xông lên ký túc xá của Văn Dục, Văn Dục đang nằm ở trên giường, mặc áo ngủ màu nâu cọ, sắc mặt dị thường tái nhợt, mắt nhắm chặt, cơ hồ có thể nhìn thấy lông mi đang run rẩy. Lạc Kỳ Hoảng ngồi ở một bên, gắt gao nắm tay Văn Dục, vẻ mặt lo lắng. Phó Cự tựa vào một bên, cầm ống nghe bệnh, cẩn thận chuẩn đoán.

-“Dục nhi làm sao vậy?” Nhâm Thiên Tường xông lên, đẩy ra Phó Cự cùng Lạc Kỳ Hoảng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, tâm đau nhức, hướng về phía bọn họ rống to “Chết tiệt, các người làm cái gì hần!”

-“Hỗn đản, nếu không bởi vì người, người cho là tiểu Dục sẽ...” Lạc Kỳ Hoảng cũng phát hỏa, đang muốn xông lên, Phó Cự lại dè lại hần, nháy mắt với hần, Lạc Kỳ Hoảng mới nén giận.

-“Cái gì? Sao lại vì ta?” Nhâm Thiên Tường mở to hai mắt nhìn.

-“Ha ha, tiểu tử...Không cần quá mức lo lắng, Tiểu Dục chính là không quá thoải mái, nghỉ ngơi một chút mà thôi!” Phó Cự tận lực làm mình tươi cười thoát nhìn tự nhiên một chút. Nam nhân này chính là người lần trước nhìn thấy a.

-“Không thoải mái sẽ yếu ớt đến như vậy sao!” Nhâm Thiên Tường nhướn mày, túm lấy áo Phó Cự “Nói rõ cho ta, sao lại vì ta? Dục nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

-“Người tên hỗn đản này, dám vô lý với Phó giáo thụ!” Lạc Kỳ Hoảng cũng phát hỏa. Chết tiệt...tiểu Dục sao lại có thể coi trọng nam nhân này.

-“Ta không cần biết người là ai. Nếu Dục nhi có chuyện gì, ta tuyệt đối...”

-“...Thiên Tường...” Âm thanh nỉ non vang lên, Văn Dục tỉnh lại, hần cố hết sức kéo góc áo Thiên Tường.

-“Dục nhi!” Thiên Tường lập tức buông ra Phó Cự, nửa quỳ trên mặt đất, ôm lấy nửa người trên Văn Dục đang nằm ở trên giường “Người làm ta sợ muốn chết!”

-“Thiên Tường...ta không sao...là Phó giáo thụ cùng Kỳ Hoảng đã cứu ta!” Văn Dục suy yếu cười. Nam nhân này lo lắng cho chính mình như thế, vậy mình trả giá cũng đáng.

-“Người...” Nhâm Thiên Tường buông ra Văn Dục, lo lắng nhìn Văn Dục “Đã xảy chuyện gì?”

-“Bởi vì người a...bởi vì nhớ người...cho nên trượt chân ngã xuống thang lầu!” Văn Dục nhìn nhìn Phó Cự cùng Lạc Kỳ Hoảng đang đứng sau lưng Thiên Tường. Lạc Kỳ Hoảng nhin xuống bọt nước ở khóe mắt, quay mặt đi. Phó Cự cho Văn Dục một cái an tâm tươi cười.

-“Vậy có làm sao không? Té bị thương thế nào? Bây giờ còn có chỗ nào đau không?” Nhâm Thiên Tường lo lắng đến thiếu chút nữa đem Văn Dục toàn thân xem xét.

-“Không có...may mà không có trực tiếp ngã xuống sàn nhà...có thảm ở trên a...” Văn Dục có đôi khi cảm thấy chính mình nói dối thật là đã đạt tới cảnh giới cao nhất.

-“Không có là tốt rồi!” Nhâm Thiên Tường tựa hồ nhớ tới cái gì, hần lập tức đứng lên xoay người, vẻ mặt xin lỗi “Này...hai vị...thật sự là thật có lỗi a!”

-“Không có việc gì, quan tâm bằng hữu là chuyện hết sức bình thường. Chính là bằng hữu tốt giống các người như vậy thật sự là làm cho người ta hâm mộ a!” Phó Cự thần nhiên cười, nhìn ánh mắt kính ngạc của đối phương “Người yêu cũng không tốt giống người như vậy! Các người thật sự là bằng hữu sao?”

-“...Vâng...” Chần chờ một chút, Nhâm Thiên Tường nhìn Phó Cự, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp. Bạn đang ?

Lòng bàn tay Văn Dục có chút lạnh như băng. Lạc Kỳ Hoằng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Văn Dục, trong lòng căng thẳng, thiếu chút nữa liền động thủ.

-“Vậy tốt lắm a. Hiện tại xã hội này có nhiều như vậy...nhiều như vậy... bằng hữu thâm tình, thật sự là làm người ta phải hâm mộ!” Phó Cự cố ý cảm thán.

-“Thật có lỗi...hai vị, hiện tại ta sẽ đưa hấn về! Đã không còn sớm, cảm ơn hai vị a!” Nhâm Thiên Tường lập tức quay đầu lại, nâng Văn Dục dậy, ôn nhu hỏi “Còn có thể đi sao?”

-“Hoàn hảo...” Văn Dục tái nhợt cười.

Lúc hai người đi tới cửa, Phó Cự đột nhiên thản nhiên nói một câu: “Có thể cả đời nâng đi xuống như vậy...vậy cũng là vĩnh viễn, người nói đúng không a?”

-“...” Nhâm Thiên Tường giật mình ngăn người, không nói được lời nào. Văn Dục nhìn mặt hấn có chút tái nhợt, vội cầm tay đối phương. Bọn họ cứ thế tiếp tục đi xuống...

Bọn họ đi rồi, Lạc Kỳ Hoằng suy sụp ngồi xuống, bọt nước bọt cũng nhịn không được nữa: “Tiểu Dục tên ngu ngốc này...ngu ngốc...ngu ngốc!”

-“Kỳ Hoằng a” Phó Cự vỗ vỗ bờ vai của hấn, thản nhiên cười “Trong lòng tiểu tử kia hấn thật sự là có tiểu Dục, nếu không phải như vậy...vậy hấn sẽ không vừa nghe đến người nói tiểu Dục không thoải mái liền chạy đến. Phản ứng đầu tiên của con người thường thường đều là chân thật nhất. Ai cũng đều không thể lừa gạt cảm tình chân thật nhất trong nội tâm mình.”

-“Hấn căn bản cũng không dám thừa nhận tiểu Dục, cho dù có đứa nhỏ của hấn lại làm sao? Ngay cả dũng khí để thừa nhận thích một người đều không có, nói gì đến chuyện thích!” Lạc Kỳ Hoằng sụt sịt “Nếu tiểu Dục có cái gì không hay xảy ra, ta vĩnh viễn đều không thể tha thứ chính mình!”

-“Thượng Đế nói a, hấn thích những người dũng cảm, cho nên hấn sẽ không thương tổn tiểu Dục!” Phó Cự ôm Lạc Kỳ Hoằng “Ta cũng phải đi về thôi, bằng không lão bà của ta sẽ tức giận a!”

Lạc Kỳ Hoằng nhìn hấn, trầm mặc...

39. Chương 39

Sau khi trở lại gian nhà kia, Nhâm Thiên Tường vẫn im lặng trầm mặc, im lặng đến nhìn không ra biểu tình. Xe vừa dừng lại, hấn liền ôm lấy Văn Dục, vẫn hướng trên lầu đi, sau đó nhẹ nhàng đem Văn Dục đặt ở trên giường. Lúc hấn xoay người phải rời đi, Văn Dục lo lắng giữ chặt tay hấn: “Thiên Tường, người đang giận sao? Thật có lỗi a, giáo thụ hấn nói lung tung... Ta...”

-“...Dục nhi...” Thiên Tường không quay đầu lại, vẫn đứng ở nơi đó, mặc hấn kéo tay, thanh âm hơi có chút run run “Thực xin lỗi!”

Văn Dục ngây ngẩn cả người, nội tâm bất an tinh tế tràn ra. Hấn cố chống đỡ thân mình suy yếu, khởi động nửa người trên ôm lấy Thiên Tường: “Thiên Tường...không cần xin lỗi ta...Ta sẽ sợ hãi...ta sẽ sợ hãi người phải rời khỏi ta! Thiên Tường...không cần như vậy...”

-“Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường quay người lại, vẻ mặt ưu thương, hấn nửa quỳ ở bên giường, khẽ hôn hai má Văn Dục, thẳng tắp nhìn khuôn mặt cũng ưu thương kia “Ta nhận ra chính mình thật sự thực vô dụng, không có cách nào bảo hộ người!”

-“...Thiên Tường, sao lại nghĩ như vậy a! Như thế này đã là đủ rồi...Thiên Tường, không cần nghĩ nhiều như vậy. Ta cảm thấy như vậy là đủ rồi!” Văn Dục tái nhợt nở nụ cười. Trong đáy lòng hấn lặng lẽ thở ra. Sau đó, hấn hôn lên cặp môi duyên dáng kia của Thiên Tường, tinh tế hôn...Thiên Tường đáp lại, quấy vị ngọt trong miệng Văn Dục, sau đó cả người đem Văn Dục đặt tại trên giường. Ánh mắt tràn ngập yêu thương

nhìn thẳng cặp mắt xinh đẹp kia của Văn Dục “Dục nhi, vừa nghe thấy người bị thương, lòng của ta đều sợ muốn chết, người giúp ta nhìn xem hiện tại đã sống lại chưa?”

Khuôn mặt tái nhợt của Văn Dục lập tức đỏ lên. Tay hắn bị Thiên Tường nhẹ nhàng bắt lại, đặt ở nơi trái tim đã muốn rối loạn của Thiên Tường, cảm thụ nhịp đập rộn ràng kia. Tim của hắn tựa hồ cũng bắt đầu rối loạn.

Nhâm Thiên Tường vươn tay vuốt ve hai má tái nhợt của Văn Dục, trong lòng đau đến độ co rút. Hắn cúi người xuống, đầu chạm vào đầu Văn Dục, nhắm mắt lại, tinh tế nỉ non: “Dục nhi...nếu có một ngày...ta nghèo túng, hai bàn tay trắng...người có thể rời đi ta hay không?”

–“Sẽ không, ta lấy mạng của ta mà đảm bảo, kiếp này vĩnh viễn không rời khỏi người!” Văn Dục ôm lấy eo Thiên Tường, nhắm mắt lại, tinh tế cảm thụ hơi thở của Thiên Tường vờn quanh tại bên người “...Bởi vì ta yêu người!”

–“Dục nhi, ta đời này đều không thể rời đi người...làm sao bây giờ a?” Nhâm Thiên Tường mở mắt ra, nhìn Văn Dục từ từ nhắm lại hai mắt. Trong mắt hiện lên một tia phức tạp, hắn nằm xuống cạnh Văn Dục “Người còn có thể đối ta phụ trách sao?”

–“Đứa ngốc, ta Văn Dục nói được thì làm được...Nhưng người không được rời khỏi ta a!” Văn Dục mở mắt ra, nở nụ cười, nằm vào trong lòng Nhâm Thiên Tường.

–“...” Nhâm Thiên Tường ôm chặt người trong lòng, vẻ mặt lo lắng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Văn Dục thói quen sờ sờ chỗ bên cạnh...Không có...rất lạnh...Trong lòng cả kinh, hắn lập tức ngồi dậy. Trong phòng không có bóng dáng Thiên Tường. Hắn hoảng hốt một chút, lập tức nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không đeo, cuống quýt lao ra phòng gọi: “Thiên Tường! Thiên Tường!”

–“Dục nhi!” Thiên Tường kinh ngạc ở phòng bếp xoay người, nhìn Văn Dục đi chân không chạy lại đây ôm lấy hắn “Sao vậy...làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

–“Không, không có!” Văn Dục sụt sịt, đem mặt vùi vào sâu trong lòng Thiên Tường. Nguy rồi...Thiên Tường, ta trúng độc rồi...Trúng một loại độc kêu là Thiên Tường..

Nhâm Thiên Tường khó hiểu nâng lên mặt Văn Dục, nhìn cặp mắt đỏ hoe kia. Hắn ngây ngẩn cả người, gầy gầy cái mũi hồng hồng của Văn Dục, thương tiếc thở dài, sau đó ôm lấy hắn: “Ngu ngốc, như vậy sẽ cảm lạnh a. Không biết sắp đến mùa đông rồi sao?”

Văn Dục vẫn là không nói lời nào, như trước đem mặt vùi vào trong lòng hắn.

Nhâm Thiên Tường ôm lấy hắn, đi đến gần sofa, hai người liền ngồi xuống.

–“Thân mình của người vẫn chưa khỏe a, cho nên ta muốn dậy sớm một chút nấu chút cháo cho người a, đứa ngốc!” Nhâm Thiên Tường ôm hắn, nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng Văn Dục “Cháo còn một lúc nữa mới chín, hiện tại đói bụng sao?”

Trong lòng ấm áp, Văn Dục ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Thiên Tường. Nam nhân này có bao nhiêu hảo, hắn thâm nghĩ chính mình đều có được.

Nhâm Thiên Tường bưng lại đây một chén cháo nóng, từng thìa một đút cho Văn Dục. Văn Dục một bên nhìn hắn, lẳng lặng cười. Cuộc đời này có thể có được tình yêu như vậy là đủ rồi...

40. Chương 40

Sở nghiên cứu.

Phó Cự rất là nhàn nhã ngồi ở trước bàn công tác xem báo, cửa mở ra, hắn nở nụ cười: “Làm sao vậy? Thân mình có khỏe không?”

-“Tốt lắm a. Giáo thụ, lần trước...cám ơn người a!” Văn Dục đặt một túi hoa quả trên mặt bàn, nở nụ cười.

-“A, thoát nhìn thực hạnh phúc a!” Phó Cự nở nụ cười, sờ sờ mái tóc mềm mại của Văn Dục.

-“Rất nhanh là có thể rồi...Ngẫm lại đều cảm thấy thực hạnh phúc!” Văn Dục mặt đỏ hồng “May mà hần thấy ta ốm yếu như vậy liền vẫn khắc chế chính mình. Cho nên, giáo thụ...có phải chúng ta...ừm...làm việc kia xong là có thể có thai a?”

-“Chuyện này...ta không thể cam đoan a. Dù sao cũng phải có quá trình thích ứng. Thân thể của người đã đến giới hạn. Hơn nữa...Tiểu Dục, tỷ lệ chỉ có một nửa...” Phó Cự vẻ mặt tiếc nuối “Dù sao đây cũng là kỹ thuật bị cấm, còn chưa hoàn thiện liền đã ứng dụng là trái pháp luật a!”

-“Giáo thụ, cho dù chỉ có một phần trăm...ta cũng sẽ thử. Người đừng quá bận tâm a!” Văn Dục thản nhiên nở nụ cười, sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình “Cứ nghĩ đến nơi đây có thể có kết tinh cùng hần...cũng đã thỏa mãn...”

-“Sao lại còn có người giống người như vậy a?!” Phó Cự bất đắc dĩ cười cười, đứng lên ôm hần một chút “Tiểu Dục, giáo thụ chân thành hy vọng người sẽ cả đời hạnh phúc. Người sẽ mãi mãi được ở bên cạnh đứa nhỏ của người, người người yêu...”

-“Ân, nhất định sẽ như vậy. Ta sẽ cố gắng!” Văn Dục thản nhiên cười.

Tác Phi Á Ny Âu công ty.

Trong văn phòng, cảm giác không khí như hạ đến dưới không độ. Nhâm Thiên Tường nghiêm mặt nhìn văn kiện trong tay, ném mạnh xuống bàn, thét lên: “Con mẹ nó, Tất Đế nữ nhân chết tiết kia! Nàng thông đồng với vị quan chức kia...Dựa vào cái gì sản phẩm mà chúng ta đã đưa ra thị trường lại bị bọn họ giành trước. Chết tiết, ai tiết lộ bí mật a!”

-“Thiên Tường, người trước bình tĩnh một chút...Chúng ta nên tìm ra nội gian đang trốn trong chi nhánh công ty này của chúng ta a!” Viên Ngang đi đến, vẻ mặt ngưng trọng.

-“Xem ra là tại chúng ta sơ sót!” Âu Dương Vũ mỗi một thở dài.

-“Những gì chúng ta làm trước đó đều uống phí sao?” Âu Dương Trụ có chút không cam lòng “Hơi quá đáng a!”

-“Ta làm thịt hần!” Lang Trạch Thiên cứ nghĩ đến mình một bên phải đề phòng lão nhân đến ép hần về, một bên lại phải ở bên cạnh hỗ trợ Thiên Tường, nhưng là hiện tại mọi người đều tay trắng.

-“Giờ ta sẽ đi tìm nữ nhân kia!” Sắc mặt Nhâm Thiên Tường đã muốn lạnh tới cực điểm. Hần đẩy ra Viên Ngang liền xông ra ngoài.

-“Thiên Tường, người bình tĩnh một chút a!” Viên Ngang dùng thân mình ngăn lại hần “Hiện tại người đi là để cho nàng chê cười sao? Người muốn cho phụ thân người cười người, ngay cả một chút khó khăn trên thương trường như vậy đều không vượt qua được sao?”

Nhâm Thiên Tường nhìn Viên Ngang, gắt gao cắn môi dưới, hung hăng đâm một đâm lên vách tường, bàn tay nhất thời chảy ra tơ máu.

-“Tiểu Ngang nói đúng. Giờ mà đến đó chỉ biết càng không xong!” Âu Dương Vũ đè lại Nhâm Thiên Tường “Chúng ta nên bình tĩnh một chút, chậm rãi nghĩ biện pháp!”

-“Ai...Nhưng mà tài chính quay vòng của chúng ta có lỗ hổng lớn...” Âu Dương Trụ nhíu mày “Trước đó bản hợp đồng tài chính đã được chấp nhận tốt, vốn dự tính sẽ có lợi nhuận sao, cho nên các xưởng đều ký với chúng ta. Hiện tại sản phẩm bị giành quảng cáo trước, không chỉ có chúng ta lỗ lỗ rất lớn, ngay cả các nhà xưởng đều đã yêu cầu lui hện trước, thật sự là...”

-“Trụ!” Âu Dương Vũ đẩy thôi hần, sau đó nhìn về phía Thiên Tường “Hiện tại chúng ta chỉ cần tài chính để quay vòng là có thể!”

-“Trước mắt cần bao nhiêu?” Mặt Nhâm Thiên Tường không chút thay đổi nhìn Âu Dương Trụ.

-“Đơn thuần công ty cần 1200 vạn, còn các xưởng sẽ cần 860 vạn, còn có thị trường cung ứng...” Âu Dương Trụ đang muốn tiếp tục nói, giật mình ngăn người. Sắc mặt Thiên Tường đã muốn thực khó coi.

Lúc trước cùng Nhâm Đoạn Phong ước định, cũng chỉ có khoảng 1000 vạn ở chi nhánh công ty làm vốn. Người luôn luôn tâm cao khí ngạo như hắn chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này. Lang Trạch Thiên không có cách nào khác giúp hắn. Tuy rằng hắn là người khá giả nhất, nhưng mà nếu Lang Trạch Thiên giúp hắn, lại phải trở về kế thừa cái chức vị mà hắn không thích nhất. Gia tộc của Viên Ngang chính là một cái xí nghiệp tương đối nhỏ, cũng không có cách nào khác giúp được cái gì. Âu Dương thị chỉ có một quán bar. Từ sau khi bọn họ mở quán bar, lão cha liền cắt đứt quan hệ với bọn họ. (đoạn này toàn về thương trường, ta dịch theo ý hiểu của mình thôi a~~)

Cái gì kêu nghèo túng, Nhâm Thiên Tường cuối cùng đã biết.

Hắn cúi thấp đầu: “Mọi người...thực xin lỗi...” Sau khi nói xong, hắn đẩy ra Viên Ngang “Ta muốn trở về nghỉ ngơi một chút.”

-“Thiên Tường, ta đi cùng người!” Viên Ngang đang muốn tiến lên, Nhâm Thiên Tường lại khoát tay áo. Viên Ngang lần đầu tiên nhìn thấy người kiêu ngạo như vậy, lâm vào cảnh nghèo túng đến mức này. Áp lực rất trầm trọng. Thiên Tường đeo trên lưng chính là ý nguyện của mẫu thân hắn.

-“Hiện tại mọi người đều chỉ có thể bình tĩnh một chút a!” Âu Dương Vũ trầm tĩnh nhìn mọi người đều vẻ mặt mệt mỏi “Về mà hảo hảo nghỉ ngơi một chút, xem xem có thể làm gì bây giờ?”

-“Thị trường cung ứng bên kia ta sẽ thuyết phục họ một chút, xin bọn họ chậm lại một chút thời gian!” Viên Ngang nói.

-“Ta sẽ xem xem có thể vay ngân hàng không?” Lang Trạch Thiên nhún mi.

-“Vây...bên xưởng ta sẽ xem...” Âu Dương Trụ trầm tư...

41. Chương 41

Văn Dục cuống quýt vọt vào nhà, nhìn trước cửa một đồng giày dép hỗn độn, trong lòng hắn càng vội. Lúc ở trường học nhận được điện thoại của Viên Ngang, vừa nghe đến Thiên Tường đã xảy ra chuyện, hắn gấp đến độ muốn chết.

-“Thiên Tường...” Văn Dục xông lên phòng, Thiên Tường đang ngồi ở bên bức màn. Tây trang sớm bị ném tới một bên, chung quanh có rất nhiều vỏ chai rượu. Nhâm Thiên Tường mặt đỏ bừng tựa vào trên vách tường, quần áo cũng hỗn độn, nhìn thấy Văn Dục liền gào lên: “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài a!”

-“Người muốn ta đi đâu?” Trong lòng Văn Dục, nam nhân của hắn...cho tới bây giờ đều là một người vĩ đại...lần đầu tiên nghèo túng như vậy a.

-“Tránh ra! Cút ngay cho lão tử!” Thiên Tường phát hỏa lên. Mùi rượu đã khiến ký trí của hắn đều rối loạn. Hắn tùy tay nắm lên một cái chai, ném về phía Văn Dục. Chai rượu vừa vọt lướt qua vai Văn Dục đập vào tường, vỡ nát thành mảnh nhỏ.

Văn Dục lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt đen trong suốt: “Người ở trong này...ta nên đi đâu?” Văn Dục từng bước một đi đến, nước mắt lẳng lặng chảy xuống. Hắn tiến lên ôm lấy Thiên Tường “Nếu đi đến bên cạnh người...Thiên Tường...ta làm được!”

Đầu Thiên Tường vô cùng đau đớn. Cứ nghĩ đến vất vả lâu như vậy, lại bị người khác ám hại, đánh cắp thành quả...Cứ nghĩ đến đây liền lửa giận bùng lên. Hắn mạnh mẽ lên người Văn Dục, cúi người xuống gắt gao bóp siết cái cổ mảnh khảnh của Văn Dục, rống giận: “Chết tiệt, vì sao phải đối xử với ta như vậy? Chết tiệt!”

Văn Dục cố hết sức hô hấp, hần gian nan vươn tay, vuốt ve đôi mắt đã đỏ hoe của Thiên Tường, đau lòng gọi: “Thiên Tường...”

Nhâm Thiên Tường mạnh cắn cắn môi của Văn Dục. Miệng đầy vị máu, Văn Dục đau đến hôn trả Thiên Tường. Hần không trách nam nhân này. Hần biết người này phải chịu áp lực nhiều thế nào.

Nhâm Thiên Tường cơ hồ đều là thô lỗ cắn cắn nam nhân dưới thân hần. Áo khoác của Văn Dục bị ném tới một bên. Quần áo đơn bạc ở bên trong bị xé rách, Thiên Tường cắn lên da thịt trắng nõn của Văn Dục. Văn Dục đau đến tay nắm thành quyền, móng tay đều thật sâu bầu vào thịt. Lúc quần áo đều bị xé rách rồi, thân thể trắng nõn của Văn Dục lộ ở trên mặt sàn lạnh như băng. Hần khẽ rùng mình, gất gao dựa vào độ ấm của Thiên Tường. Thiên Tường nâng lên chân Văn Dục, ngay cả thử trước, làm trơn đều không có...Thiên Tường hung hăng thẳng hướng vào bên trong cơ thể Văn Dục...

“A!!” Văn Dục đau đến kêu lớn lên, nước mắt đều đi ra. Trong mơ hồ, hần run run gọi “Thiên Tường...” Ta đau...nhưng ta biết người càng đau...

Liên trực tiếp va chạm như vậy, thân mình Văn Dục vốn vừa giải phẫu xong còn đang suy yếu lúc này càng như là thoát phá oa nhi. Hần lại chảy nước mắt, ôm Thiên Tường, cứ như vậy ôm thật chặt. Cái gì hần đều không thể làm, chỉ có thể ôm chặt như vậy, không cho người kia cô đơn...

Vết máu cùng niêm dịch chảy xuống dưới, chảy từng chút một...

Ngày hôm sau lúc Thiên Tường tỉnh lại, sưng sốt thật lâu. Người dưới thân hần sắc mặt trắng bệch như giấy trắng, trên người tràn đầy những vết thương xanh tím, dưới thân dính đầy vết máu đã khô, trên người không có che chắn cái gì...Nhưng là...trên người mình...lại đắp áo bông của Văn Dục.

“A...” Thiên Tường sợ hãi kêu lên. Hần mạnh lui ra phía sau, nhìn Văn Dục đang dần tỉnh lại. Kí ức tới hôm qua dần dần hiện về, đồng tử của hần càng lúc càng lớn.

“Thiên Tường...” Văn Dục suy yếu nhìn Thiên Tường, không quy luật mà hô hấp.

“Đáng chết, ta đều đã làm cái gì thế này!” Thiên Tường cầm lên di động, bấm gọi: “...Mau đến đây! Mau!”

Thiên Tường không thêm để ý chính mình, lập tức ôm lấy thân mình suy yếu của Văn Dục. Trời ạ...thân thể sao lại lạnh như vậy...Hần đem Văn Dục đặt ở trên giường, đem chăn gất gao bao lấy Văn Dục, sau đó ôm chặt lấy hần. Cái trán để lên trên cái trán tái nhợt mà lạnh lẽo của Văn Dục. Hần khóc... Nước mắt theo khóe mắt Thiên Tường lọt vào trong mắt Văn Dục...lại chảy ra khóe mắt hần.

“Trời ạ...Dục nhi...Tiểu Ngư Nhi của ta...ta đều làm cái gì thế này!” Thiên Tường khóc y như đứa trẻ. Hần đem mặt vùi vào hõm vai Văn Dục, thân mình càng không ngừng run run “Người giết ta đi! Dục nhi, ta không biết chính mình đều đã làm ra cái gì!”

“...Thiên Tường...không có việc gì...thật sự...đã muốn không có việc gì... đứa ngốc...” Văn Dục khóc. hần rất muốn ôm trước mắt nam nhân này, nhưng là hiện tại lại một chút khí lực đều không có.

“...Dục nhi...ta không có cách nào tha thứ chính mình...Dục nhi...Dục nhi...Dục nhi...” Thiên Tường khóc gọi tên Văn Dục...thể cho nên sau đó...hần vẫn gất gao ôm Văn Dục khóc.

“Nhâm thiếu gia, Văn thiếu gia sốt cao. Hơn nữa...miệng vết thương có chút nhiễm trùng, người rồi đi một chút, ta giúp hần xử lý một chút miệng vết thương!”

Nhâm Thiên Tường rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, dựa vào cạnh cửa, suy sụp ngồi xuống.

Viên Ngang chạy đến đây. Vừa rồi nhận được điện thoại của Lương y sư nói Thiên Tường bên kia tựa hồ đã xảy ra chuyện, hần liền vội vàng chạy đến đây. Vừa đến liền nhìn thấy nam nhân luôn luôn cao ngạo kia, ngồi ở cạnh cửa ôm đầu gối, lẳng lặng nức nở.

“Thiên Tường!” Viên Ngang ngồi xổm xuống, đem Thiên Tường ôm vào lòng, nhẹ giọng an ủi: “Không có việc gì...Thiên Tường...không có việc gì!” Bạn đang ?

“Viên Ngang, ta có phải phế vật hay không?” Thiên Tường ngẩng đầu, cặp mắt sưng đỏ lại làm cho người ta đau lòng.

-“Thiên Tường...người không phải a. Người vẫn là tên bạn kiêu ngạo của chúng ta. Chuyện thương trường chúng ta đều còn rất non...là tại người kỳ vọng quá nhiều...Đứa ngốc, không có việc gì, chuyện này thực bình thường!”

-“...Viên Ngang...ta là phế vật...đúng hay không...Nếu không...Tại sao ngay cả gia đình của mình ta đều không bảo vệ được...tại sao ngay cả mẫu thân ta đều không bảo vệ được...tại sao ngay cả phụ thân cũng không cần ta...ngay cả tâm ý của mọi người đều không giữ được...sao lại...ngay cả người mình âu yếm cũng không bảo vệ được!” Thiên Tường chưa từng có thất vọng với chính mình như vậy. Hắn tựa đầu thật sâu vào trong lòng Viên Ngang, thân mình run run, khóc thật sự là lợi hại “Viên Ngang, người giết ta đi! Ta quả thực là phế vật mà!”

-“Thiên Tường, người không phải như vậy! Người không phải như vậy! Người không phải như vậy a!” Trong lòng Viên Ngang thật sự rất đau, hắn ôm chặt Thiên Tường, hốc mắt đều ướt đẫm “Thiên Tường...ta...chúng ta đều yêu người...tin tưởng người...cho nên chúng ta đều biết người không phải như vậy!”

Lúc Lang Trạch Thiên bọn họ chạy tới, vừa vặn nghe được câu nói của Thiên Tường, mọi người đều đau lòng nhìn nam nhân từng cao ngạo kia...

42. Chương 42

Làm Lương y sư rồi đi rồi, Thiên Tường lập tức vọt vào. Người trên giường đã thay một bộ áo ngủ màu trắng sạch sẽ, càng làm hiện nước da tái nhợt của Văn Dục. Trên cái cổ trắng nõn còn có rõ ràng dấu hôn.

-“Dục nhi...” Thiên Tường ngồi xổm ở bên giường, hai tay nâng lên bàn tay lạnh lẽo của Văn Dục, ánh mắt đều ướt ướt “Thực xin lỗi...”

-“...Thiên Tường...đứa ngốc...Ta...không có việc gì...” Văn Dục suy yếu cười, cố hết sức vươn tay vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của Thiên Tường về mặt đau lòng “Đứa ngốc, đừng khóc...ta thật sự không có việc gì a...”

Nhâm Thiên Tường nhìn Văn Dục, trong lòng quặn đau, mạnh cúi người xuống ôm lấy Văn Dục, đem mặt thật sâu vùi vào hõm vai Văn Dục, lên tiếng khóc. Áp lực lớn như vậy, đau khổ nhiều như vậy...tất cả lập tức đều tuôn trào.

Văn Dục cũng khóc, hắn ôm chặt lấy nam nhân kia, nhẹ giọng trấn an: “Đừng sợ...Thiên Tường...ta ở đây...ta sẽ luôn luôn ở tại nơi này cùng người...không có việc gì...không có việc gì...”

Viên Ngang đứng ở cửa quay mặt đi, bọt nước làm nhòe mắt kính của hắn. Hắn tập tễnh vài bước tựa vào trên tường.

Lang Trạch Thiên đi tới, vội ôm lấy hắn, đem đầu Viên Ngang nhẹ nhàng đặt tại trên vai mình. Viên Ngang liền thuận theo tiến lại gần.

Âu Dương Vũ nắm chặt tay Âu Dương Trụ, ưu thương nhìn hai người trên giường...

Một tuần này, Nhâm Thiên Tường cũng chưa đi qua công ty. Ngẫu nhiên Viên Ngang bọn họ đến một chuyến thì hoặc là thương lượng một vài sự tình, hoặc là tụ tập nói chuyện. Dù sao hắn chính là không ra khỏi cửa, từng bước một dõi theo Văn Dục đang chậm rãi khỏi hắn. Hắn còn riêng vì Văn Dục mà xin nghỉ dài hạn.

Văn Dục ở trong phòng thật sự rất buồn chán. Thiên Tường tựa hồ giống như muốn đền bù lại cái gì, không chỉ có không cho Văn Dục ra khỏi phòng, ngay cả nấu cơm, tắm rửa, mấy việc linh tinh hắn đều bao hết.

-“Dục nhi, đây là canh ta vừa mới nấu tốt, nghe nói có tác dụng bổ huyết a!” Thiên Tường mỉm cười bưng tới một chén canh, ngồi ở bên giường. Văn Dục mỉm cười nhìn hắn.

-“Nào, uống một chút thử xem...” Thiên Tường múc một thìa đưa tới bên môi Văn Dục, về mặt mong đợi.

Văn Dục nhìn nam nhân cao húng liền uống một ngụm, rồi nở nụ cười, cặp mắt xinh đẹp lộng lộng. Nhâm Thiên Tường ngậy ra một lúc, kìm lòng không đậu hôn hôn Văn Dục, cũng nở nụ cười, ôm lấy Văn Dục: “Dục nhi, cuộc đời này, điều hạnh phúc nhất của ta chính là gặp gỡ được người, hơn nữa còn được ở bên người!”

-“Ta cũng vậy!” Văn Dục tựa vào trong lòng Thiên Tường, nhìn lá cây bay bay phía ngoài cửa sổ, thản nhiên nở nụ cười. Cả đời đều nói được như vậy...thật tốt a!

Di động trên mặt bàn ngoài phòng khách đột nhiên vang lên. Thiên Tường buông bát canh, khẽ hôn Văn Dục liền đứng lên: “Ngoan ngoãn uống hết canh a, ta đi nghe điện thoại!”

-“Hảo!” Văn Dục vẫn như cũ an tường cười, một bàn tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng. Tuy rằng nói giải phẫu xong phải chờ một đoạn thời gian mới có thể sinh hoạt vợ chồng, nhưng mà thế nhưng lại...hy vọng không cần xảy ra chuyện gì.

Thiên Tường đi đến đại sảnh, cầm lấy điện thoại:

-“Thiên Tường, ta là a Thiên!”

-“Công ty vẫn như vậy sao? May mà có các người a.”

-“Có chuyện không biết có nên nói với người hay không...Mọi người đều nói chưa đến lúc, cho nên sẽ không nói. Nhưng là ta nghĩ thế nhưng có liên quan tới người. Người có quyền biết a.”

-“Chuyện gì?”

-“Còn nhớ rõ tình trạng của chúng ta sau khi thảm bại không? Thực không ngờ lại có người ở phía sau luôn luôn tại giúp chúng ta. Thị trường cung ứng bên kia, còn có bên ngân hàng đều do hắn hỗ trợ. Khi đó chúng ta nghĩ hắn là phụ thân người đang giúp người, cho nên thấy thực đương nhiên. Cũng chưa nói với người là vì sợ người sẽ tức giận!”

-“Rồi sao? Không phải hắn chứ!”

-“Ân! Là một nữ nhân giúp chúng ta! Ta nghĩ người quen nàng!”

-“Nữ nhân? Ta làm gì quen nữ nhân nào lợi hại như vậy!”

-“Trước kia nàng sống ở Nhật Bản. Nàng nói hồi đó nàng bị lạc đường trong rừng anh đào, là người đã dẫn nàng về...”

-“Gì? Không nhớ rõ...chuyện xảy ra từ bao giờ?”

-“Lúc người sáu tuổi không phải đã từng đi một chuyến đến Nhật Bản sao?”

-“Nghe người nói như vậy, ta nhưng thật ra nhớ tới một người...Nàng có phải kêu Hạnh Tử không?”

-“Đúng vậy! Thiên Tường, nàng là con gái một của thủ tướng Nhật Bản-Thương Biên Hạnh Tử, trước mắt đã là người kế thừa kế chính thức!”

-“Nàng muốn trả ơn?”

-“Cứ coi như vậy...Nàng luôn luôn đi tìm người! Thiên Tường, người nghĩ một người sẽ vì một người ân nhân đưa nàng về mà làm nhiều chuyện vô điều kiện như vậy sao?”

-“Có ý tứ gì?”

-“Nàng nói, người vẫn là người trong mộng của nàng. Có thể trở thành thê tử của người là ước mơ duy nhất đời này của nàng!”

-“..Ta từ chối!” Thiên Tường lạnh mặt xuống.

-“Nếu từ chối, số tiền bị mất đều không thể lấy lại, lại có thể rơi vào nguy cơ phá sản...Hay nói cách khác, nữ nhân này...chính là lợi thế duy nhất để chúng ta xoay chuyển tình thế a! Người nghe hiểu sao?”

-“Đùa cái gì, người nghĩ rằng ta sẽ giống nam nhân kia vì sự nghiệp mà vứt bỏ thê tử sao?”

-“Ngày mai nàng hẹn gặp người, nếu người không đến công ty...”

-“Người...đồng ý rồi?”

-“Thiên Tường, dù sao cũng phải có hy sinh!” Điện thoại ngắt xong, sắc mặt Thiên Tường đã muồn băng đến cực điểm. Hắn tuyệt đối sẽ không lặp lại con đường mà nam nhân kia đã đi!

43. Chương 43

Ngon đèn màu tím có chút mờ nhạt chiếu xuống, Nhâm Thiên Tường ngồi ở một cái bàn gần cửa sổ, mặt không chút thay đổi mà uống cà phê.

Sau đó, một nữ nhân trông rất tao nhã, rất tự nhiên đi tới trước mặt hắn, thanh âm rất là ngọt: “Thật có lỗi a, ta đến trễ!” Dùng tiêu chuẩn ngôn ngữ.

Nhâm Thiên Tường cũng không quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, chính là nhìn ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Hạnh Tử tiểu thư, trước đó rất là cảm tạ người đã giúp. Số tiền này ta sẽ mau chóng trả lại cho người, nhưng là về phần chuyện kết hôn...hy vọng người có thể rút lại những lời này. Ta đã có người yêu!”

-“Thật sao?” Nữ nhân vẫn là một thân tao nhã. Nàng ngồi xuống, tự gọi một cốc cà phê “Ta đây muốn cùng nàng cạnh tranh một chút!”

-“Hạnh Tử tiểu thư, xem ra người không hiểu được ý của ta!” Nhâm Thiên Tường có chút không kiên nhẫn. Lúc hắn quay đầu lại nhìn liền ngây ra một lúc. Ngoại trừ anh em sinh đôi lớn lên sẽ giống nhau như đúc, hắn chưa từng tin tưởng sẽ có hai người không hề quan hệ lại giống nhau đến như vậy.

-“Vậy ý của người kia thì sao?” Thương Biên Hạnh Tử thản nhiên nở nụ cười, im lặng nhìn ánh mắt thất thố của Thiên Tường.

-“Người chính là Thương Biên Hạnh Tử?”

-“Đúng vậy, ta nên xưng hô với người thế nào a?”

-“Gọi ta Thiên Tường!” Ánh mắt Nhâm Thiên Tường vẫn không có rời đi khuôn mặt của Hạnh Tử. Thế nhưng lại giống như vậy. Nếu hỏi đôi phương có phải đã từng phẫu thuật thẩm mỹ hay không, không biết có phải quá thất lễ không.

-“Thiên Tường a, ta nghĩ người ít nhiều cũng biết ta nghĩ muốn làm gì a!” Thương Biên Hạnh Tử vẫn duy trì tư thái tao nhã “Thiên Tường, ta đã tìm người thật lâu...” Trong con mắt đẹp tràn đầy thật sâu tình ý, bàn tay thon dài nhẹ nắm lấy tay Thiên Tường.

-“Hạnh Tử tiểu thư...” Thiên Tường đột nhiên có chút không thoải mái, xấu hổ rút tay về, vẻ mặt đỏ bừng.

-“Thiên Tường, người nói người có người yêu phải không?” Thương Biên Hạnh Tử ôn nhu nở nụ cười, cùng với mái tóc ngang vai trông có vẻ rất là ôn nhu.

-“Cái gì...Àn...” Nhâm Thiên Tường gật gật đầu, có chút mất tự nhiên.

-“Thiên Tường, ta không ngại người đã có người yêu...Nhưng mà hãy cho ta một cơ hội. Nếu cuối cùng người vẫn lựa chọn nàng, ta sẽ chúc phúc cho người!” Thương Biên Hạnh Tử chân thành nhìn hắn, cặp mắt xinh đẹp tràn đầy ôn nhu thâm tình.

Nhâm Thiên Tường lẳng lẳng nhìn nàng, một câu cũng nói không nên lời. Là lão thiên gia muốn trêu đùa hắn sao?

Trở lại căn nhà kia, hắn lẳng lẳng ngồi ở trên sofa, nhìn chung quanh. Trước kia mẫu thân rất thích đem tranh dung của mình treo lên vách tường. Trên bàn sẽ đặt một lọ hoa tươi mẫu thân vừa mới hái. Mỗi lần tan học về nhà, mẫu thân sẽ hôn hai má hắn, sờ đầu của hắn, ôn nhu tượng như ánh trăng nói: “Tường nhi,

gần đây trong trường học có chuyện gì thú vị sao?” Mỗi lần trở về sẽ được ăn đồ ăn mẫu thân tự mình làm. Buổi sáng tỉnh dậy sẽ có món cháo mà mẫu thân tự mình nấu...

Căn nhà này có bao nhiêu kỉ ức về mẫu thân, cho tới bây giờ đều không thể quên...Cho tới bây giờ...hắn đều không thể tha thứ cho nam nhân kia...

Hai mắt đột nhiên bị bịt kín, phía sau truyền đến thanh âm của Văn Dục: “Đoán xem ta là ai?”

-“Đoán không ra a!”

-“Cố mà đoán đi!”

-“Người hôn ta một cái liền đoán được a!” Thiên Tường xấu xa nở nụ cười, giữ chặt tay hắn mạnh kéo xuống. Văn Dục liền ngã vào trong lòng hắn. Thiên Tường cúi người xuống, thâm tình hôn Văn Dục, đầu lưỡi linh hoạt câu dẫn đầu lưỡi vẫn còn cứng ngắt của Văn Dục.

-“Ân...” Văn Dục đắm chìm trong sự ôn nhu của Thiên Tường, hai tay ôm lấy cổ Thiên Tường.

Thật vất vả bỏ được ra, Văn Dục từng ngượng từng ngượng thở dốc. Khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng, đầu nhẹ nhàng tựa vào hõm vai của Thiên Tường: “Sao lại về sớm như vậy a? Ta còn chưa đi mua thức ăn đâu!”

-“Trong tủ lạnh không có sao? Sức khỏe của người còn chưa tốt lắm, ở nhà nghỉ ngơi cho ta!” Thiên Tường sủng nịch gầy gầy cái mũi của Văn Dục, sau đó ôm chặt Văn Dục.

-“Thiên Tường, mấy ngày nữa ta sẽ qua trường học. Dù sao bỏ nhiều chương trình học như vậy, ta còn phải bổ sung a!”

-“Ta sẽ đưa người đi!”

-“Việc trong công ty có vẻ quan trọng, người cũng phải trở về nhìn xem, biết không a?”

-“Hảo, hết thấy đều nghe lời người!” Thiên Tường ôm lấy hắn đi hướng phòng ngủ “Bất quá...hiện tại...người trước hảo hảo nghỉ ngơi a!”

Văn Dục hạnh phúc nở nụ cười, cả người rơi vào trong lòng Thiên Tường...

44. Chương 44

Phòng nghiên cứu.

Lạc Kỳ Hoảng có chút chịu không nổi nhìn Văn Dục, trên trán thêm mấy cái nếp nhăn: “Tiểu Dục, mùa đông sắp đến rồi a, người đang tư xuân cái gì a! Cười tươi đến như vậy!”

-“A, nói lung tung!” Văn Dục liếc mắt lườm hắn lại tiếp tục làm thực nghiệm. Nụ cười vẫn là bất tri bất giác hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

-“Ai...Thế nào lại từ khi gặp gỡ hắn, người liền trở nên kỳ quái như vậy?” Lạc Kỳ Hoảng buồn bực “Ai...cẩn thận một chút, đừng lẫn lộn được phẩm!”

-“Mắt ta còn nhìn được a!” Văn Dục lại đưa mắt liếc hắn một cái “Đi tìm Diêu Hạ Hạ của người đi! Hiện tại đã tiến triển đến đâu rồi?”

-“Còn đang trong giai đoạn đầu, nha đầu kia trì hoãn muốn chết...” Lạc Kỳ Hoảng thở dài “Mời nàng đi xem phim a, nhưng nàng lại tránh ở ký túc xá kêu cũng không chịu xuống, muốn gặp mặt khó muốn chết!”

-“Đúng rồi, Phó giáo thụ khi nào thì lại đến trường học?”

-“Hắn chỉ đến nơi này một tuần mà thôi a, chỉ sợ lại bị lôi về sở nghiên cứu rồi!”

-“Muốn mời hắn đi ăn bữa cơm, tự mình nói lời cảm tạ a!”

-“Hảo, cái lương không bằng bạo lực, liền bây giờ đi đi. Ta đi gọi điện thoại!”

Quán cà phê.

Lạc Kỳ Hoàng sờ sờ cái bụng đói, rất là buồn bực nhìn Phó Cự ngồi ở đối diện đang nhàn nhã mà uống cà phê: “Giáo thụ, tại sao không đi nhà hàng ăn cơm a, dù sao cũng là tâm ý của tiểu Dục a!”

-“Ta ăn rồi a, hơn nữa a...khó được có người mời mình, đương nhiên là muốn đến quán cà phê này a. Bình thường đều rất muốn tới nơi này, lão bà luôn nói đến được nơi này quý phải chết.” Phó Cự nở nụ cười, chồm râu dưới cằm tựa hồ lại dài quá.

-“Không có việc gì...Kì Koằng, nơi này có điểm tâm, đợi ta giúp người đi lấy!” Văn Dục vỗ vỗ vai Kỳ Hoàng.

-“Để ta đi!” Lạc Kỳ Hoàng đứng lên “Biết vậy lần sau mang Hạ Hạ đến đây.”

Đợi Lạc Kỳ Hoàng rời đi rồi, Phó Cự buông cốc cà phê, nhìn sắc mặt Văn Dục hồng nhuận, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Tiểu Dục a, xem ra sự tình phát triển thật sự là thuận lợi a!”

-“A, hoàn hảo!” Văn Dục đỏ mặt lên, nở nụ cười có chút xấu hổ “Vây giáo thụ...đại khái bao lâu mới có thể biết?”

-“Nóng vội như vậy sao?” Phó Cự ha ha cười, cười đến Văn Dục mặt đỏ hoàn toàn “Đến lúc đó chính người sẽ cảm giác được, biết không? Hơn nữa a, kể cả nữ nhân cũng đều không phải là một trăm phần trăm trùng mục tiêu, hướng chỉ là người a...Tiểu Dục, đừng nóng vội, nếu không sẽ hoàn toàn trái lại. Người xem hiện tại người không phải tốt lắm sao?”

-“...” Văn Dục thản nhiên nở nụ cười, uống ngụm sữa, nhìn phía ngoài cửa sổ “Giáo thụ, hiện tại rất hạnh phúc, khiến ta có chút không biết làm sao...Nhờ may có một ngày Thiên Tường có nữ nhân mà mình thích, hẳn nhất định sẽ cùng nàng lập gia đình...Ta biết, Thiên Tường vẫn khát vọng có một gia đình bình thường mà lại hạnh phúc...Ta sợ, nếu thất bại...nếu ta thua...ta sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng...”

-“Tiểu Dục...” Phó Cự lo lắng nhìn Văn Dục. Tiểu tử này còn không phải hoàn toàn bị luyện ái làm cho mê muội.

-“Ta chỉ có thể tại khi hắn yếu ớt, tiến nhập thế giới của hắn, thương hắn, yêu hắn...Càng đi về phía trước càng sợ hãi loại cảm giác bất an này...Chính vì hắn yếu ớt nên mới muốn làm bạn cùng ta...Như vậy, nếu có một ngày trong lòng hắn sẽ có một người khác có thể cho hắn cảm giác gia đình...Ta sẽ thua thực phẩm...” Hai bàn tay Văn Dục nắm cùng một chỗ, trong cặp mắt xinh đẹp tràn đầy ưu thương.

-“Hài tử ngọc, Thượng Đế thích người dũng cảm, cho nên người sẽ thắng. Ta tin tưởng người!” Phó Cự vỗ vỗ bờ vai của hắn.

-“Ha ha, cảm ơn người a, giáo thụ. Ta xin phép một chút đi toilet!” Văn Dục đứng lên, đi hướng toilet.

Ở trong toilet, hắn nghe được cuộc đối thoại của hai người. Ở trong toilet nghe được chuyện gì đó là rất bình thường, nhưng nếu trong câu chuyện lại xuất hiện người người chú ý nhất thì sao?

-“Chính là chỗ ngồi cạnh cửa sổ a!”

-“Đúng đấy, người không thấy trong cả quán cà phê có mỗi nơi đó là tỏa sáng nhất sao?”

-“Là nữ thì bị nam nhân kia hấp dẫn, nam lại bị nữ nhân kia hấp dẫn!”

-“Nghe nói, nam nhân kia tên là Nhâm Thiên Tường, chính là đứa con tư sinh mà năm đó được bàn tán xôn xao a, nghe nói chính hắn đang chống lại lão cha mình ở công ty a!”

-“Là hắn a. Ta nghe qua tên, thật đúng là lần đầu tiên gặp! Bất quá hình như xảy ra vấn đề gì đó, là nữ nhân kia giúp hắn a! Ta hình như đã gặp qua nữ nhân kia...Thương Biên Hạnh tử...a gặp quỷ...không nghĩ tới lại trông thấy nàng ở chỗ này...Thật sự là con mẹ nó xinh đẹp. Đáng tiếc ta lại không có phúc a!”

-“Ta có bằng hữu đang công tác tại công ty kia, có cái tin tức ta sẽ chỉ nói cho người, nhưng người đừng đi nói lung tung a! Nghe nói Nhâm Thiên Tường người kia...nếu kết hôn cùng nữ nhân kia sẽ có thể cứu được công ty của hắn a!”

-“Gì? Không phải đâu, dựa vào nữ nhân hỗ trợ sao? Người nói dối, Nhâm thị gia tộc luôn luôn đều rất cẩn thận. Tin tức quan trọng như vậy, người làm sao biết được?”

-“Hừ, tin hay không tùy người. Người có xem báo tài chính và kinh tế không? Thời gian trước không phải có một cái hội đấu thầu sao? Vốn là do hắn chiếm được, kết quả sau lại không hiểu sao bị một công ty mới mở khác chiếm mất. Sau đó lại không hiểu sao sau một đêm, công ty đã mắc nợ hơn một triệu...Ai, hắn cũng thật là không hay ho, sau đó mới ngăn ngừa có một tuần, hắn đang nghĩ cách khôi phục lại, nữ nhân này liền xuất hiện. Vốn cũng không có vấn đề gì...Vấn đề là, nàng nhưng là con gái một của thủ tướng Nhật Bản a!”

-“Gì cơ, hắn may mắn như vậy sao? Được một nữ nhân có quyền lại xinh đẹp, có năng lực coi trọng như vậy...Ta mà được nàng chú ý thì tốt rồi!”

-“Thôi đi a...Hừ, mau đi ra ngoài đi, đỡ phải bị người khác nghe thấy!” Người kia vội vàng đi ra ngoài.

Văn Dục run run mở ra cửa phòng vệ sinh, đứng ở bên cạnh gương, vẻ mặt khiếp sợ. Sau đó, hắn ngăn lại nhịp tim đang kinh hoàng không thôi, chạy lên lầu hai. Ở trên lầu hai, không khí thực lãng mạn, hắn đứng vững tại chỗ, vụng trộm nhìn về phía chỗ ngồi cạnh cửa sổ, sững sờ thật lâu.

Bóng hình quen thuộc như vậy, nam nhân kia chói mắt như vậy...Cho dù ở dưới ánh đèn mờ nhạt như vậy vẫn là khiến mọi người chú ý. Giờ phút này, hắn chính đang mỉm cười nhìn nữ nhân đang ngồi đối diện với hắn, nhẹ nhàng nâng nên bàn tay nữ nhân, tựa hồ muốn nói cái gì, nữ nhân lại cười.

Môi Văn Dục môi đang run rẩy, Hắn phát hiện tay của chính mình lạnh lẽo đến đáng sợ. Lúc hắn hoang mang rối loạn mà chạy xuống, liền đụng vào bồi bàn, nói một câu thật có lỗi xong liền lập tức chạy xuống, ngay cả chạy về chỗ cũ cũng không dám, bỏ chạy khỏi cửa hàng.

Nghe được thang lầu bên kia truyền đến tiếng vang, Nhâm Thiên Tường buồn bực nhìn qua, buông ra tay nữ nhân, khôi phục mỉm cười: “Phong tục trước kia của người Trung Quốc chúng ta chính là thích giúp người khác xem chỉ tay a. Kỳ thật nói cách khác, vận mệnh không phải đều nắm ở trong tay chính chúng ta sao?”

-“Quá đúng! Thiên Tường, trò này hay lắm a! Ta cũng muốn giúp người nhìn xem!” Thương Biên Hạnh Tử rất là hưng phấn thấp giọng kêu lên.

Bên kia, Văn Dục cố sức chạy trên đường, khoe mắt đều đã muốn ướt đầm. Hắn vẫn là không ngừng chạy, biết mệt mới ngừng lại được. Đang muốn về mới phát hiện...chính mình căn bản không biết nên về đâu...

45. Chương 45

Lúc Nhâm Thiên Tường về đến nhà, trong phòng tối như mực. Hắn hồ nghi một chút, Văn Dục còn chưa về a, sớm biết vậy đi qua đón hắn. Mở đèn lên, hắn đi lên lầu, muốn đi lấy bộ quần áo tắm rửa, vừa mở đèn phòng ngủ lên đã bị hoảng sợ. Văn Dục cả người ngồi ở trên giường ôm lấy đầu gối. Đèn sáng ngời, hắn khép hờ hai mắt, lại mở ra, sắc mặt rất là tái nhợt, trong ánh mắt tựa hồ trống trơn.

-“Dục nhi! Dục nhi! Người làm sao vậy?” Nhâm Thiên Tường trong lòng hoảng hốt xông lên ôm lấy Văn Dục “Dục nhi, nói chuyện với ta đi, xảy ra chuyện gì sao?”

-“...Thiên Tường...” Văn Dục gian nan phát ra tiếng “Ta mơ thấy ác mộng!”

-“Người hôm nay ở nhà ngủ sao?” Thiên Tường xoay người, đem cả người Văn Dục ôm vào trong ngực “Đứa ngốc, không có việc gì... Chỉ là ác mộng mà thôi, tỉnh lại là tốt rồi!”

-“Trong mộng...người kết hôn...tân nương rất được a...” Văn Dục nói xong như là đang nỉ non, cặp mắt xinh đẹp tràn đầy bọt nước “Ta muốn tiến lên ngăn lại các người...sau đó, muốn kéo lại tay người...nhưng là bắt không được...”

-“Ngu ngốc...Tiểu Ngư Nhi...người suy nghĩ nhiều quá!” Trong lòng Nhâm Thiên Tường sợ run một chút, tùy theo càng ôm chặt hẳn “Ta không phải đang ở trong này sao?”

-“Thiên Tường...người có thể hay không...kết hôn?” Văn Dục nhìn Thiên Tường, nước mắt đã muốn chảy xuống dưới.

-“Tất nhiên...sao lại không a?” Thiên Tường khẽ hôn môi Văn Dục “Nhưng mà tân nương là người a!”

-“...Người nói gì...” Văn Dục giật mình ngây ngốc nhìn Thiên Tường, sau đó tươi cười chậm rãi hiện lên trên khuôn mặt tiểu tụy kia “Người nói thật sao?”

-“Ân, chúng ta sẽ có một gia đình...Trong nhà sẽ có một bà nội trợ, đương nhiên sẽ là người không phải ta...Sau đó lúc nghỉ chúng ta sẽ về chơi...Rồi nếu người thích, trong nhà liền nuôi một con chó hay mèo gì đó, hoặc là nuôi cả hai. Nếu người thích, chúng ta sẽ nhận nuôi một đứa nhỏ...đứa nhỏ gọi người là mẹ, gọi ta là ba ba...Ha ha, nếu chưa đủ lại nhận nuôi thêm một đứa, người nghĩ muốn nuôi bao nhiêu?” Thiên Tường ôn nhu tựa vào đầu giường, ôm Văn Dục, nhìn ngắm cặp mắt xinh đẹp kia của Văn Dục.

-“Nhiều như vậy, người nuôi được hết sao?” Văn Dục nở nụ cười, ánh mắt lộng lộng.

-“Ta đây liền cố gắng kiếm tiền nuôi cả gia đình chúng ta!” Thiên Tường gầy gầy cái mũi của Văn Dục “Nhất định sẽ đem người dưỡng mập mập!”

-“Người cho ta là heo a!” Văn Dục đánh nhẹ ngực Thiên Tường một chút, nở nụ cười.

Thiên Tường thần nhiên nở nụ cười, hân hân hơi nhắm mắt lại, đầu tựa vào trên đầu Văn Dục, nhẹ giọng nói: “Dục nhi, nếu một ngày nào đó ta biến thành kẻ xấu, hoặc là làm một số việc khiến người thực tức giận...người có thể rời đi...Ta không thể tha thứ nhất là chính mình xúc phạm tới người...Tiểu Ngư Nhi của ta!”

-“Không, chết cũng không rời đi!” Văn Dục đột nhiên có chút hoảng hốt, hân ôm chặt Thiên Tường. Hân biết Thiên Tường đang phải chịu đả kích... Nhưng hân tuyệt đối sẽ không rời đi!

Tại nhà Viên Ngang.

Viên Ngang có chút đau đầu nhìn hai người ngồi ở trên sô pha đối diện, gian nan mở miệng nói: “Này...Bá phụ, ngài muốn uống chút gì không?”

-“Còn mời hân uống cái gì a. Đây là nhà người, người sao không đuổi lão nhân này về a!” Lang Trạch Thiên giận trừng mắt Viên Ngang.

-“Người cái tên hỗn đản này. Người có thái độ gì, đây là người báo đáp ta nuôi người hai mươi năm vất vả sao? Tiểu tử thối, người...” Lang phụ tức giận đến không nhẹ, xông lên túm lấy áo Lang Trạch Thiên “Hỗn đản, cút về cho ta!”

-“Ta chết cũng không về!” Lang Trạch Thiên gắt gao cắn môi “Tử lão nhân, người thừa kế của người nhiều như vậy, thiếu ta sẽ chết sao!”

-“Đúng vậy, thiếu người sẽ chết!”

-“Gì cơ?!” Lang Trạch Thiên buồn bực một chút “Lão nhân, loại thủ đoạn này đối với ta không có hiệu quả a!”

-“Tin hay không ta sẽ từ người! Tiểu tử thối, ai kêu lúc trước người nghịch ả cái gì dấu tay, kết quả cái quy định gia tộc chết tiết kia liền nhận định người là người thừa kế tiếp theo!” Lang phụ buông ra Lang Trạch Thiên, ngồi về chỗ cũ, đen mặt.

-“Lão tử mới mặc kệ cái gì quy củ, gia pháp. Dù sao ai kêu các người lấy cái quỹ này nọ kia ra!”

-“Là người tên hỗn đản này trộm lên vào phòng hộp bí mật của chúng ta a!”

-“Ai kêu các người không đóng cửa cẩn thận!”

-“Hỗn đản, bây giờ còn cãi láo. Đệ đệ người so với người lợi hại mấy trăm lần. Người cho là lão tử thích chơi đùa a!”

-“Ta nghĩ thế đấy!”

....

Viên Ngang quyết định lảng tránh khỏi cuộc chiến tranh giữa cha con Lang gia. Trở lại thư phòng, hần đóng cửa lại...Oa...thật sự là thanh tĩnh hơn a.

Viên Ngang đứng ở phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nở nụ cười. Có thể sống thật tốt!

46. Chương 46

Mỗi một ngày, quy luật nghỉ ngơi vẫn là giống nhau. Văn Dục đã muốn thực thỏa mãn. Đặc biệt lúc buổi sáng thức dậy, lúc nấu cháo xong đi gọi nam nhân kia tỉnh dậy, nam nhân sẽ cho hần một nụ hôn ấm áp. Nam nhân sẽ đưa hần đến trường học, sau đó chạng vạng lại đến đón hần về. Có đôi khi thức ăn trong tủ lạnh không còn, hai người liền cùng nhau đi siêu thị mua. Sau khi trở về, nam nhân thỉnh thoảng sẽ vào bếp giúp hần làm thịt. Mỗi lần nhìn thấy nam nhân ăn cơm, trong lòng như là bị hạnh phúc tràn đầy, rồi tràn ra khỏi miệng. Lúc nghỉ ngơi, hần sẽ đi chuẩn bị nước tắm thật tốt cho nam nhân, sau đó hai người tắm rửa xong, sẽ ôm nhau ngồi ở trên sofa xem tivi. Có khi hần sẽ thực tức nam nhân vì tranh xem tài chính và kinh tế với hần. Nhưng hần cảm thấy...có lẽ đây mới là cuộc sống...Sau đó a, buổi tối hai người sẽ ôm nhau mà ngủ. Có đôi khi ngủ không được, hần dùng sức đánh thức nam nhân. Nam nhân cho dù thực buồn ngủ cũng sẽ khẽ hát mấy bài hát ru dỗ hần ngủ. Khi đó, hần thật sự cảm thấy thực hạnh phúc, trong lòng đều bị hạnh phúc tràn đầy...

Có đôi khi, loại hạnh phúc này cũng sẽ làm cho ông trời đỏ mặt. Kể như nói...Thương Biên Hạnh Tử tiểu thư đột nhiên xuất hiện.

Một ngày trong tuần, Thiên Tường phải tăng ca. Văn Dục nhàn nhã không có việc gì, đang ở nhà nghiên cứu thực đơn thì chuông cửa vang lên. Hần buồn bực một chút. Thiên Tường có mang chìa khóa, bằng hữu của hần nếu không có chuyện quan trọng rất ít đến đây. Như vậy...

Cửa mở ra, Văn Dục ngây ngẩn cả người. Thương Biên Hạnh Tử nhìn hần cười rất là ôn nhu.

-“Người muốn uống chút gì không?” Văn Dục có chút bối rối. Nữ nhân này là ai? Vì sao nàng lại biết nơi này? Nàng cùng Thiên Tường có quan hệ gì?

-“Một ly nước lọc đi!” Thương Biên Hạnh Tử tao nhã mỉm cười, dáng ngồi thực nữ. Nàng nhìn quanh bốn phía “Thiên Tường ở nơi này a! Căn nhà thực tao nhã a, rất đẹp!”

-“Ha ha, đúng vậy!” Đưa lên một ly nước lọc, Văn Dục có chút bất an ngồi ở đối diện nàng.

-“Nhĩ hảo, mạo muội đã quấy rầy. Ta gọi là Thương Biên Hạnh Tử, người Nhật Bản a!” Thương Biên Hạnh Tử hơi xoay người.

-“A...Ta là Văn Dục...” Văn Dục có chút khó xử. Thương Biên Hạnh Tử, cái tên này nghĩ đã sớm quên, lại lập tức xuất hiện. Chính là trên báo chí đăng tin ầm ĩ...nữ nhân sẽ kết hôn cùng Thiên Tường...Thật sự rất được a.

-“A, người là bằng hữu của Thiên Tường sao?”

-“...Àn.” Đương nhiên không thể nói là tình nhân a!

-“Thật tốt quá, vậy người ở cùng Thiên Tường sao?”

-“A...ừ!”

-“Vậy người có thể nói cho ta biết...người Thiên Tường thích cũng ở đây sao?”

-“Cái gì?” Mạnh ngẩng đầu, Văn Dục ngây ngẩn cả người, nhìn nữ nhân trước mắt này.

-“A, là như vậy...Thiên Tường đã nói với ta, hắn có người yêu. Ta rất muốn làm quen với người kia a. Có thể được một người vĩ đại lại ôn nhu như vậy thích là chuyện hạnh phúc cỡ nào a!”

-“Hắn làm sao mà vĩ đại ôn nhu? Có ai lại yêu cái tên xấu xa như vậy. Ngồi xe đạp rõ ràng là tại hắn tự làm mình bị ngã còn luôn trách người khác. Bóng đập vào hắn cũng không phải do ta còn muốn ta phụ trách. Lại nhát gan, suốt ngày trốn...” Văn Dục đột nhiên kích động lên, tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn xấu hổ cúi thấp đầu “Thật có lỗi a, ta không nên...” ?

-“Nhưng là người vẫn ở bên cạnh hắn a. Hắn hắn là có lí do để người bên cạnh hắn đi!” Hạnh Tử nhẹ nhàng nở nụ cười “Ta rất hy vọng có thể nhìn thấy một mặt cuộc sống của hắn! Từ nhỏ liền vẫn bị ép buộc trước con đường phải đi...Lúc này đây, ta đã cùng phụ thân ta đánh cược...Nếu trong vòng ba tháng ta không có cách nào làm cho Thiên Tường yêu ta...Ta sẽ nghe hắn quyết định chuyện hôn sự của ta.”

-“...” Văn Dục kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Ha ha, Thiên Tường mới trước đây trông rất được a, nhìn giống như búp bê. Lần đầu tiên gặp mặt, ta bị lạc trong rừng anh đào, vừa vặn gặp gỡ hắn đang ngủ ở đó. Hắn tỉnh lại rồi liền dẫn ta về, cái gì cũng chưa lưu lại. Ta cố gắng nhớ lại, nghĩ có một ngày nhất định phải tìm được hắn, sau đó làm thê tử của hắn. Vì thế ta đã thực cố gắng!”

Văn Dục nhìn nữ nhân kia, không biết vì sao trong lòng lại căng thẳng.

-“May mà hắn còn chưa kết hôn, ít nhất ta còn có cơ hội. May mà Thiên Tường cũng không cự tuyệt ta a!”

Văn Dục ngây ngẩn cả người, hắn kinh ngạc nhìn nữ nhân, lỡ tai có chút tạp âm.

-“Văn Dục...phải không? Ta muốn trông thấy cô gái kia mà Thiên Tường thích, có thể giúp ta sao?”

-“...Ta nghĩ...không thể, thật có lỗi!” Văn Dục nắm chặt tay, xoay người.

-“Người nói xem, cô gái kia có hận ta hay không, đột nhiên xuất hiện phá đám hạnh phúc của nàng?”

Văn Dục có chút tức giận, quả thực là vô nghĩa!

-“Nhưng là tình yêu không phải đều cần khảo nghiệm sao? Ha ha, nếu Thiên Tường thật là muốn dùng tâm để bảo vệ người kia cả đời...Vô luận ta cố gắng thế nào đều không được a, không phải sao?”

Văn Dục ngây ngẩn cả người, quả nhiên là một nữ nhân rất lợi hại, hiểu rõ như vậy.

-“Cho nên, ta sẽ cố gắng...Nếu trong ba tháng này, Thiên Tường vẫn là không thể yêu ta, như vậy ta cũng chỉ có thể rời đi! Thật có lỗi a Văn Dục, đã quấy rầy người!” Thương Biên Hạnh Tử đứng lên, cúi đầu đáp lễ.

-“Hạnh Tử tiểu thư...nếu...” Văn Dục không biết vì sao đột nhiên bắt lấy tay nàng, sau đó lại buông ra, nhẹ nhàng nở nụ cười “Nếu hắn vẫn không lựa chọn người...Một cô gái tốt giống như Hạnh Tử tiểu thư, nhất định sẽ có người khác tốt hơn đến với người a!”

-“Àn, cảm ơn người. Bất quá chưa đến phút cuối, ta cũng sẽ không nghĩ là ta thua!” Hạnh Tử nở nụ cười, cười đến trong lòng Văn Dục có chút hoảng. Lúc này đây, hắn thật sự hoảng. Nữ nhân kia muốn tranh giành Thiên Tường...

Hạnh Tử...Ta cũng sẽ không buông tay...Bởi vì người kia là Bá vương của ta...là nam nhân của ta!

47. Chương 47

Thiên Tường cảm thấy rất kỳ quái. Tiểu Ngư Nhi mà hắn biết ngây thơ cỡ nào a, sẽ không giống như bây giờ...A, câu dẫn hắn...Dùng từ thực không thỏa đáng a. Hắn thừa nhận, nhưng mà người nào đó thực sự rất kỳ quái...Kể như, không biết đi đâu mua được áo ngủ bằng lụa mỏng...Dáng người mảnh khảnh kia, còn có

về mặt mê người kia...Thật sự chịu không nổi. Kết quả, Thiên Tường nhịn không nổi, trực tiếp ở trên sofa đem người kia ăn tươi nuốt sống. Kết quả cuối cùng, Văn Dục cả ngày đều không xuống giường được.

-“Hiện tại khá hơn chút nào không?” Thiên Tường bưng bát cháo lại đây, lại vừa đau lòng vừa tức, vỗ vỗ Văn Dục đang ngồi ở trên giường “Nói, ai dạy người làm như vậy?”

-“Cái gì a!” Văn Dục quyết định giả ngu, hẳn mới không cần nói cho Thiên Tường a. Hắn lén lút chạy đến nhà nghỉ, sau đó chủ nhà nghỉ nhiệt tình nói cho hắn cách này. Chủ nhà nghỉ thật đúng là lợi hại, nói trăm phần trăm trúng chiêu thật đúng là trúng.

-“Về sau không được xằng bậy, thân thể của người không phải tốt lắm a!” Thiên Tường đau lòng ôm lấy hắn “Nếu còn muốn...liên lập tức nghỉ ngơi cho khỏe, biết không?”

-“...” Mặt Văn Dục lập tức một lần nữa đỏ lên.

Thiên Tường thật buồn bực bởi vì, Thương Biên Hạnh Tử tiểu thư cơ hồ mỗi ngày đều ở công ty chờ hắn, tuy rằng đã tránh được giới truyền thông, nhưng mà cứ thường xuyên đến như vậy, thật sự là...

-“A?! Tan tầm rồi phải không?” Thương Biên Hạnh Tử hưng phấn mà đứng lên, đi đến trước mặt Thiên Tường “Chúng ta đi ăn cơm trưa đi, ta biết một nhà hàng mới mở, nghe nói rất được, cùng đi đi!”

-“A, đến nhà ăn cùng mọi người ăn hay hơn a, người muốn ăn cái gì ta gọi đầu bếp nấu cho người ăn!” Thiên Tường có chút khó xử, nếu là những người khác sớm đã từ chối nằng thẵng thừng, sao có thể chờ tới bây giờ a.

-“Như vậy a...Hảo, ta cũng muốn nếm thử đồ ăn mà Thiên tường Thích!” Hạnh Tử cười đến rất là thoải mái.

Viên Ngang nhẹ nhàng cười cười, lắc lắc đầu.

Lang Trạch Thiên cười khi người gặp họa, nhìn nhìn.

Âu Dương huynh đệ về mặt hâm mộ.

-“Ta cũng muốn nếm thử đồ ăn mà Thiên Tường thích a!” Âu Dương Vũ kéo dài ngữ điệu, mọi người trong văn phòng đều nở nụ cười. Khuôn mặt trắng nõn của Hạnh Tử lập tức đỏ lên.

-“A vũ!” Thiên Tường trừng mắt nhìn người nào đó một cái, có chút xấu hổ “Hạnh Tử, người tới nhà ăn trước chờ chúng ta, chúng ta đợi một lát sẽ đi xuống.”

-“A, Hảo...” Hạnh Tử đỏ mặt chạy ra ngoài.

Nhâm Thiên Tường thở hơi.

-“Người “một cước đạp hai thuyền”(tựa như bắt cá hai tay) a!” Âu Dương Trụ không có hảo ý cười “Cẩn thận tiền mất tật mang a.”

-“Người nói vớ vẩn cái gì!” Thiên Tường buồn bực trừng mắt nhìn người nào đó một cái.

-“Nhưng mà...Người không thể bởi vì nàng giống mẫu thân người nên không cự tuyệt được a!” Đi thẳng vào vấn đề, Viên Ngang thần nhiên tựa vào ghế, nhìn Thiên Tường.

Nhâm Thiên Tường có chút bất đắc dĩ thở dài, thần nhiên nở nụ cười: “Khi đó, ta đã nghĩ mình thật sự nhìn thấy mẫu thân...”

-“Ha ha, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng...Nói thật, dọa chết ta, còn tưởng rằng...” Gấp ma. Âu Dương Trụ đương nhiên không dám nói hết câu nói kia.

-“Nàng muốn kết hôn với người a, đồng chí!” Lang Trạch Thiên hừ một tiếng “Tuy rằng nói giống, nhưng mà chỉ là giống khoảng sáu mươi phần trăm thôi!”

-“...” Thiên Tường trầm mặc, cúi thấp đầu, không thèm nhắc lại. Hắn không rõ loại cảm giác này là gì, khác hoàn toàn cảm giác lúc cùng Dục nhi. Là bởi vì nàng giống mẫu thân hay là bởi vì nàng thích mình. Hắn cảm nhận được trên người cô gái kia một loại cảm giác rất kỳ quái, nói không nên lời. Sự nghiệp hiện tại bởi vì được Hạnh Tử hỗ trợ, đang có khởi bước. Hắn không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Viên Ngang nhìn hần, hần lại thản nhiên cười. Nếu là hần, hần nên chọn ai a? Thực rõ ràng Hạnh Tử tiểu thư không chỉ là nữ nhân, có thể cho hần một đứa nhỏ, một gia đình đầy đủ, còn có thể giúp cho sự nghiệp của hần. Huống hồ Hạnh Tử tiểu thư lại xinh đẹp, lại ôn nhu. Ai không thích a?

Vậy còn “nàng” Ngu cơ ở trên vũ đài kia đâu? Nam nhân phấn đấu quên mình để yêu, lại hai bàn tay trắng kia đâu?

Văn Dục a, nếu Thiên Tường cuối cùng thực sự lựa chọn Hạnh Tử...người... có thể hay không buông tay?

48. Chương 48

Văn Dục vẫn là thực lo lắng, hần không biết vì sao cái loại cảm giác bất an này lại mãnh liệt như vậy. Là vì mỗi ngày Thiên Tường đều về muộn sao? Đột nhiên có một ngày, Thiên Tường nói công ty vừa mới khôi phục, phải tăng ca, vậy nên Văn Dục từ hôm đó liền tự mình về. Nhưng là trừ lúc buổi tối, bọn họ ở chung thật sự ít a. Mà Hạnh Tử lại càng ngày càng quen thuộc với việc lên công ty...

Hần thực ngốc, hần không biết nên làm thế nào mới tốt. Mỗi ngày dốc hết tâm tư đi mua rất nhiều đồ ăn, nghĩ cách làm thật nhiều món ăn ngon. Nhưng là Thiên Tường lại cũng không phát giác, cũng chỉ là lướt qua một chút, tựa hồ không có khẩu vị gì. Hần có chút bối rối, buổi tối thật vất vả cố lấy dũng khí, muốn dùng thân thể hần để làm Thiên Tường vui...Kết quả lại làm Thiên Tường tựa hồ mệt chết đi, hần cũng không nhẫn tâm.

Giống như ngày thường, Văn Dục làm tốt thức ăn, nhìn xem đồng hồ treo trên tường, Thiên Tường hần là sắp về. Hần liền đem tất cả đồ ăn đều bung lên, im lặng ngồi ở trên bàn cơm. Ánh đèn trắng xóa làm bóng dáng hần tái nhợt.

Qua một tiếng đồng hồ, trong lòng Văn Dục bắt đầu hoảng. Có phải kẹt xe hay không? Có thể nửa đường gặp phải chuyện gì hay không? Có thể hay không...Ngón tay hần có chút tái nhợt, ấn gọi số điện thoại quen thuộc kia, vừa kết nối liền nghe được một giọng nữ lạnh như băng: “Số điện thoại bạn vừa gọi hiện không liên lạc được!” Hần giật mình ngẩng người, có phải nhầm số rồi hay không? Hần ấn lại một lần nữa. Không biết vì sao, thực cố chấp, hần ngồi ở bên bàn cơm, một lần lại một lần gọi đến số di động của nam nhân kia. Cứ ấn bọt nước lại chậm rãi theo hốc mắt rơi xuống. Cho tới bây giờ cũng chưa từng hoảng loạn như vậy. Hần ngay cả áo ngủ đều không thay, đeo dép lê liền xông ra ngoài. Hần chặn một chiếc xe ở ven đường liền đi đến công ty của Thiên Tường.

Đi đến công ty rồi, Văn Dục xuống xe liền vội vàng chạy vào mới phát hiện công ty đã đóng cửa. Một người bảo an ngăn hần lại, nói với hần tổng giám đốc đã sớm đi rồi, cùng với một nữ nhân ngồi trên một chiếc xe.

Hần rùng mình một cái, mới phát hiện không khí lại lạnh như vậy...

Tổng giám đốc đã sớm đi rồi, cùng với một nữ nhân ngồi trên một chiếc xe...

Những lời này sao lại chói tai như vậy? Không chỉ có chói tai, ngay cả trong lòng đều rất đau. Hần đeo dép lê, chậm rãi đi trong đêm đen, gió lạnh cứ thổi qua...

Nhâm Thiên Tường thật vất vả mới tiến bước được Hạnh Tử, có chút mệt mỏi. Gần đây Hạnh Tử luôn đến tìm hần muốn cùng hần đi ăn cơm, còn nói cái gì mà buổi sáng với buổi tối sẽ đều cho người hần thích. Để cho công bằng thì hai buổi hần sẽ đi cùng nàng. Lúc trước sao lại cũng chưa phát hiện nàng lại thích làm nũng như vậy a!

Nguồn:

Trở lại cửa, đèn sáng, trong lòng hần than nhẹ một tiếng. Không ổn, đã quên giờ giấc...Hần vội vàng trở về, vừa mở cửa ra vừa nghĩ nên nói như thế nào. Nói công ty tăng ca, Dục nhi hần là sẽ hiểu a!

“Dục nhi...” Thiên Tường một bên cởi giày một bên kêu “Dục nhi, ta chết đói mất, hôm nay công ty lại tăng ca!”

Không có người trả lời? Thiên Tường vội vàng đi vào. Trong đại sảnh, trên bàn cơm để đầy đồ ăn, nhưng là đã nguội lạnh. Hai bộ bát đĩa trên mặt bàn vẫn còn nguyên. Trong lòng căng thẳng, hắn ném cái cặp trên tay xuống, đang muốn lao ra ngoài, Văn Dục vừa vặn xuất hiện ở cửa. Nhìn thấy Thiên Tường, Văn Dục muốn cười một chút, nhưng lại không biết vì sao, trên mặt tựa hồ bị gió tấp vào có chút đau xót.

–“Dục nhi, người đi đâu vậy?” Thiên Tường vừa thấy Văn Dục cả người nhẹ nhàng thở ra. Hắn xông lên ôm chặt lấy Văn Dục. Thân mình Văn Dục rất lạnh, hắn vừa phản ứng mới phát hiện Văn Dục chỉ đeo dép lê, trên người cũng chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng tanh. Nhìn nhìn biểu tình có chút đại ra của Văn Dục, hắn nhú mày, lập tức đem người kia bế lên. Trong phòng mở lò sưởi, hắn lấy áo khoác ôm cả người Văn Dục. Thiên Tường ngồi ở trên sofa, ôm chặt lấy Văn Dục, hai tay đang cầm bàn tay lạnh như băng của Văn Dục, không ngừng mà hà hơi “Người chạy đi đâu, cho dù đi ra ngoài cũng phải mặc nhiều quần áo a. Ngủ ngốc, không biết chăm sóc chính mình!” Hắn không phải ngu ngốc, hắn có thể cảm thấy tâm tình của Văn Dục thực không tốt.

–“...” Văn Dục lẳng lẳng nhìn Thiên Tường, sau đó cúi đầu vào hõm vai của Thiên Tường, thanh âm có chút run run “Ta gọi điện thoại cho người không được, nghĩ người xảy ra chuyện gì...”

Nhâm Thiên Tường giật mình ngẩng người, lấy ra di động mới phát hiện di động đã hết pin, hắn đau lòng ôm sát người kia: “Dục nhi, ta nên làm thế nào mới tốt...”

Văn Dục lẳng lẳng khóc, hắn nắm chặt tay Nhâm Thiên Tường. Đôi bàn tay ấm áp kia...hắn không muốn buông ra...hắn không muốn buông ra. Cứ nghĩ đến hai bàn tay này sẽ cầm tay một nữ nhân khác, trong lòng hắn liền đau đớn.

Chúng ta kết hôn được không...? Những lời này...Văn Dục thủy chung không thể nói ra...

49. Chương 49

Vì không muốn Văn Dục suy nghĩ nhiều, Nhâm Thiên Tường quyết định để chính mình nghỉ một ngày, sau đó liền dẫn Văn Dục đi ra ngoài chơi. Hắn suy nghĩ thật lâu, hiện tại mới phát hiện chính mình thực sự hiểu Văn Dục rất ít. Kết quả vẫn là Văn Dục nói muốn đi đến khu vui chơi gần đó.

Ngày đó Văn Dục thật sự thực vui vẻ, mặc một bộ trang phục màu trắng, bên ngoài bị Nhâm Thiên Tường cưỡng chế bắt mặc thêm một cái áo khoác màu trắng. Mà Nhâm Thiên Tường lại khoác một cái áo choàng màu đen, liền cứ nắm tay Văn Dục như vậy, đi loăng quăng trong khu vui chơi náo nhiệt.

Văn Dục thực hưng phấn, lôi kéo Nhâm Thiên Tường chạy lung tung, một bên liếm kem một bên chạy, sau đó liền nhìn trúng thuyền hải tặc. Hai người ngồi lên, Văn Dục ở một bên hò hét ầm ĩ, mà Nhâm Thiên Tường lại xanh cả mặt, hắn sắp muốn nôn ra...Một chốc sau, Văn Dục hưng phấn mà chỉ vào bục nhảy cao kêu “Thiên Tường, chúng ta đi chơi cái kia đi!” Sắc mặt Nhâm Thiên Tường lập tức thay đổi. Gặp quỷ! Rốt cuộc là cái tên hỗn đản nào phát minh ra cái trò nhảy cao này a!

Nhưng mà nhìn người kia cười dưới ánh mặt trời đẹp đến như vậy, trong lòng hắn chậm rãi thả lỏng một chút. Đã bao lâu rồi không được nhìn thấy nụ cười kia...Gần đây hắn luôn bận rộn, lo lắng chuyện công ty, lo nghĩ chuyện của Hạnh Tử...

–“Thiên Tường, vòng đu quay! Chúng ta đi vòng đu quay đi!” Văn Dục cười y như trẻ con “Ta đi mua vé!”

–“Dục nhi, ta đi toilet trước một chút, lần này người chơi trước a. Đứng đây chờ ta, nhớ đấy!” Thiên Tường cảm thấy buồn nôn, hắn vừa nói vừa chạy ra. Văn Dục đứng ở nơi đó nhìn bóng dáng Thiên Tường, ngừng lại một chút...Làm phiền hắn rồi sao? Sau đó, Văn Dục lại thần nhiên nở nụ cười. Không được nghĩ nhiều a. Hào hạo quý trọng mỗi ngày ở chung cùng hắn a! Nhưng mà không có hắn ở bên cạnh, chơi cái gì cũng không có hứng thú a. Vì thế, Văn Dục liền dựa vào lan can, nhìn vòng đu quay từ từ di chuyển. Hắn thần nhiên nở nụ cười...Từng được nghe qua một truyền thuyết kể rằng...nếu ngồi trên vòng đu quay đến chỗ cao nhất...hai người yêu nhau mà hôn nhau...sẽ tương thân tương ái đến vĩnh viễn...

Thiên Tường không thể không thừa nhận, chính mình tựa hồ già đi, không chơi nổi mấy trò đáng sợ kia. Hắn rửa sạch tay liền đi ra, di động đột nhiên vang lên: “Thiên Tường, Hạnh Tử ngã xuống cầu thang, hiện tại đang ở bệnh viện a!”

–“Cái gì?” Thiên Tường nhú mày. Nha đầu ngốc đi đứng mất mũi đều để đâu a...“Ở bệnh viện nào? Bây giờ ta sẽ đến!”

–“Bệnh viện Thánh mẫu Maria!” Âu Dương Vũ vừa nói xong, Thiên Tường liền ngắt máy. Ở phòng bệnh, Âu Dương Vũ thản nhiên nở nụ cười... Văn Dục, chớ có trách ta a. Ta chỉ hy vọng bằng hữu của ta có thể đi con đường thích hợp với hắn mà thôi. Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Lang Trạch Thiên mặt không chút thay đổi. Hắn sưng sột một chút, lập tức nở nụ cười.

–“Kỳ thật cũng không bị thương nặng, chỉ là bị thương ngoài da thôi. Nhưng lại kêu Thiên Tường bỏ Văn Dục để chạy tới, khó tránh khỏi Văn Dục lại suy nghĩ a!” Lang Trạch Thiên không nhìn hắn, nhìn về phía ngoài cửa sổ “Người vẫn không xem trọng Văn Dục!”

–“Cứ coi như vậy đi! Chính là không muốn hai người đều bị thương mà thôi!” Âu Dương Vũ vẫn thản nhiên cười “Người có thấy cặp đôi đồng tính nào lại có thể lâu dài a?”

–“Có! Tại người không biết mà thôi!”

–“Dù gì cũng rất ít không phải sao? Dù sao cũng phải có người đi phá đám a...Ta sẽ đảm nhận nghĩa vụ ấy a!” Âu Dương Vũ lắc mình “Được rồi, đi về thôi. Hạnh Tử tiểu thư còn đang chờ chúng ta a!”

–“...” Lang Trạch Thiên trầm mặc. Khuôn mặt lúc ngủ thực an tường của Viên Ngang kia, lẳng lặng trầm dưới đáy lòng.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Văn Dục khẽ nhú mày. Đi lâu quá a! Hắn thò tay vào túi tiền muốn lấy điện thoại di động ra mới nhớ tới buổi sáng hôm nay, bởi vì phải ra ngoài chơi cùng Thiên Tường nên không mang di động. Những người muốn tìm hắn cũng không nhiều lắm, di động đều là vì Thiên Tường mới mang theo. Nếu Thiên Tường ở bên người, hắn liền đã quên mang theo di động...

Đi tìm hắn a... Văn Dục mới vừa đi vài bước mới nghĩ không ổn. Chính mình không mang theo di động, ở đây lại nhiều người như vậy. Nhờ may Thiên Tường trở về tìm không thấy mình thì làm sao bây giờ? Quên đi, hay là cứ ở chỗ này chờ a. Hắn chắc là rất nhanh sẽ trở lại.

Một tiếng đồng hồ trôi qua...

Nửa giờ nữa trôi qua...

–“Ca ca, muốn mua nhẫn không? Thực tiện nghi a, mười đồng tiền một đôi nga!” Một cậu nhóc thực đáng yêu ôm một cái rổ to để đầy đồ chơi linh tinh kêu “Ca ca, mua một cái đưa cho bạn gái a!”

–“Ha ha!” Văn Dục cười. Hắn ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu nhóc “Người sao lại biết ca ca đang đợi bạn gái a?”

–“Mụ mụ nói, chỉ có yêu một người mới có thể kiên nhẫn chờ hắn như vậy!” Nhóc con hăng hái nói “Ca ca rất được...Ta từ này giờ đều chú ý tới ca ca. Ca ca đã ở chỗ này chờ thật lâu a!”

–“Vậy cho ta hai cái đi!” Văn Dục nở nụ cười, thiếu chút nữa liền ôm cậu nhóc vào trong lòng.

Cậu nhóc đưa cho Văn Dục hai chiếc nhẫn bằng nhựa màu lam nhạt. Trên nhẫn có một mặt hình trái tim bằng nhựa. Văn Dục đem nhẫn cất thật kỹ vào túi áo trong, sờ đầu cậu nhóc hỏi: “Người có biết thật lâu là bao lâu không?”

–“...Gì a?” Cậu nhóc nghiêm túc suy nghĩ một chút “Chính là thật lâu, thật lâu a. Lâu đến mức ca ca vẫn nguyện như cũ chờ thật lâu thật lâu!”

Văn Dục ngây ngẩn cả người, hắn đứng thẳng lên, khẽ sờ tóc cậu nhóc, thực mềm mại...Nếu Văn Dục có thể cho Thiên Tường một đứa nhỏ ngoan lại đáng yêu như vậy, hắn sẽ không rời đi...

–“Cám ơn người...Vô luận phải chờ bao lâu...ca ca đều nguyện ý chờ!”

Đúng vậy, hần nguyện ý chờ... Vô luận phải chờ bao lâu...hần đều nguyện ý chờ...chờ cái người từng đòi mình phụ trách với hần cả đời kia...

Nhưng mà, những người ngồi trên vòng đu quay đều đã đổi lượt liên tục...Vì sao người hần phải đợi vẫn chưa tới...

Văn Dục dựa vào lan can, chậm rãi ngồi xuống, tâm tình rất là ảm đạm. Thiên Tường có phải lạc đường hay không. Hay là hần nhớ nhầm đường nên tìm không thấy mình...Vài lần muốn rời đi tìm Thiên Tường, Văn Dục lại vẫn là không thể đi. Nhờ may hần trở về tìm không thấy mình thì sao? Trong lòng liền vẫn nghĩ như vậy. Có lẽ Thiên Tường bị lạc đường...Khu vui chơi lớn như vậy, người nhiều như vậy a... Bạn đang ?

Người nhiều như vậy...ta sao lại liền yêu người, Thiên Tường, người làm sao ở bên cạnh ta...Ta không tham muốn gì, chỉ muốn người ở bên ta cả đời mà thôi...Nhưng mà nói như vậy có phải rất tham lam không?

Kết quả ngày đó chờ đã bao lâu hần cũng đã quên. Lâu đến khi hần nghe được tiếng xin lỗi của Thiên Tường kêu tên chính mình. Thiên Tường vừa gọi vừa chạy tới, Văn Dục đột nhiên nở nụ cười, mở ra hai tay, chờ nam nhân kia vọt lại đây, sau đó ôm chặt lấy hần. Nam nhân muốn giải thích cái gì, Văn Dục lại chặn lời hần, nhẹ nhàng kéo tay nam nhân, nở nụ cười: “Thiên Tường, chúng ta về nhà đi!” Cái gì nguyên nhân hần cũng không cần nghe. Hần chỉ cần biết rằng...Có phải chỉ cần hần kiên nhẫn chờ, người kia cuối cùng sẽ trở về tìm được hần, sau đó ôm chặt hần...Thật sự, hần thật sự một chút cũng không tham lam.

Thiên Tường ngây ngẩn cả người, nhìn hai lúm đồng tiền kia. Vì sao lại cảm thấy chói mắt như vậy, đâm vào lòng hần có chút khó chịu. Hần muốn giải thích, nói Hạnh Tử bị thương, chính mình lại quên chưa nói với hần một tiếng đã bỏ chạy. Sau đó hần nhớ tới liền gọi điện thoại, mới phát hiện di động của đối phương lại để ở trong nhà.....

50. Chương 50

Buổi tối hôm đó, không biết có phải tại chính mình chột dạ hay không, Thiên Tường cảm giác Văn Dục thực im lặng. Mỗi lần muốn mở miệng nói cái gì đó, lại luôn cảm thấy không thể nói ra. Người kia vẫn giống như mọi khi, ôm chặt hần ngủ...Vẫn là giống như mọi khi, đem mặt đều vui vào trong ngực hần...

Tác Phỉ Á Ny Âu công ty.

Nhâm Thiên Tường ở trong phòng nghỉ bên cạnh. Hần nằm ở trên giường, có chút mệt mỏi mà nhắm mắt lại.

Viên Ngang bưng cốc cà phê tiến vào, ngồi ở bên giường: “Muốn uống một cốc không?”

-“Không được...” Thiên Tường vẫn nhắm mắt lại “Viên Ngang...Dục nhi... gần đây rất kỳ lạ...”

-“Kì lạ như thế nào? Không phải vẫn đều tương thân tương ái sao?”

-“Không biết...Cứ cảm thấy có chút mệt mỏi...Không muốn nói dối hần, nhưng lại sợ hần sẽ nghĩ ngợi lung tung.” Nhâm Thiên Tường có chút phiền toái nắm tóc “Cảm giác cũng không giống như trước...Cũng không biết sao lại thế này. Cảm thấy giống như chính mình thực có lỗi...”

-“Vậy chia tay a! Cũng không đúng a, các người có hứa hẹn cùng một chỗ sao?”

Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Từ sau vở kịch, bọn họ liền coi như không có chuyện gì mà ở cùng nhau. Ai cũng chưa từng nói điều gì...

-“Văn Dục là người thông minh...Nếu người thật sự thấy chán ghét, liền tách ra thôi!”

-“Người nói bậy gì a! Không thấy công ty đang phải mở rộng nghiệp vụ sao? Mấy vấn đề này ta không muốn suy nghĩ nhiều!” Nhâm Thiên Tường có chút tức giận ngồi dậy.

-“Nếu thật sự không muốn tiếp tục, kéo dài sẽ chỉ làm cả hai bị thương càng nặng...” Viên Ngang nhìn hần, đôi mắt dưới cặp kính kia không hề gợn sóng.

-“Mặc kệ người!” Nhâm Thiên Tường có chút tức giận “Làm phiền người đi ra ngoài một chút. Ta muốn nghỉ ngơi!”

Viên Ngang nhìn hần một cái thật lâu liền rời đi.

Văn Dục biết, bình thường giữa trưa Thiên Tường đều là ăn ở công ty. Không vì cái gì khác, chính là để cho tiện mà thôi. Hần muốn tự mình nấu chút gì đó đem đến, ít nhất hần muốn làm một chút canh gì đó a. Quyết định như vậy liền làm, hần làm mất bốn tiếng đồng hồ mới xong liền để trong cặp lồng mang đến. Đến công ty rồi, bí thư nói còn đang họp, không tiện quấy rầy. Vì thế hần ngồi ngay tại phòng tiếp khách mà đợi, sau đó liền gặp gỡ Thương Biên Hạnh Tử cũng mới vừa tới.

-“Nha, Văn Dục!” Thương Biên Hạnh Tử thực hưng phấn mà đi tới ngồi xuống đối diện với Văn Dục “Thật vui khi gặp lại người a, còn nhớ ta không? Hạnh Tử a! Thương Biên Hạnh Tử!”

-“A, Hạnh Tử tiểu thư a!” Văn Dục có chút xấu hổ cười cười. Thật là...Người không muốn nhìn thấy nhất thế nhưng lại xuất hiện.

-“Đã lâu không gặp...Đúng rồi, nói cho người một tin tốt a!” Hạnh Tử thực hưng phấn mà hạ giọng, tới gần Văn Dục “Ta cảm thấy chính mình dường như có một chút cơ hội thắng a!”

-“Cái gì? Vì sao lại nói như vậy a?” Văn Dục ép chính mình nhất định phải trấn định, vẫn mỉm cười.

-“Bởi vì a...Ta phát hiện cho tới bây giờ hần đều chưa từng dẫn bạn gái hần ra ngoài bao giờ. Hò hẹn hay tiệc mừng gì đó đều không có dẫn theo...Như vậy không phải rất kỳ quái sao? Bình thường những chuyện vui vẻ như vậy không phải đều hy vọng được chia sẻ cùng người mình thích sao?”

Một tiếng xuyên tim. Toàn thân Văn Dục đều cứng lại rồi...

-“Cho nên a...Các người không cần giúp nhau gạt ta a. Tường hần kỳ thật không có bạn gái đi!” Thương Biên Hạnh Tử vì phát hiện của chính mình mà rất là hưng phấn.

-“Hạnh Tử tiểu thư, bởi vì Thiên Tường thương hần...cho nên không muốn dẫn hần ra ngoài cho người khác xem...Ha ha, Thiên Tường rất keo kiệt a!” Văn Dục ép chính mình mỉm cười, ngay cả chính mình cũng không phát hiện mà nắm chặt tay. Móng tay đều đâm sâu vào da thịt.

-“Như vậy a...” Thương Biên Hạnh Tử có chút ảm đạm. Văn Dục đột nhiên có chút khoái cảm được trả thù.

-“Người là một cô gái tốt, sẽ có rất nhiều người tốt thích hợp với người a!” Đột nhiên lại cảm thấy không đành lòng, hần hảo tâm an ủi đối phương.

Thương Biên Hạnh Tử không cẩn thận liền thấy được cặp lồng trên tay Văn Dục, nghi hoặc hỏi: “Cái kia là cái gì? Có vẻ giống hộp đựng canh ở bên nước ta a!”

-“Không có gì...” Văn Dục đang muốn ngăn lại, Thương Biên Hạnh Tử đã một tay cầm lấy cặp lồng kéo. Văn Dục có chút tức giận. Nữ nhân này sao lại kì quái như vậy? Cũng chưa được chủ nhân đồng ý liền... Văn Dục nắm chặt quai cặp lồng, không buông tay “Hạnh Tử tiểu thư, chỉ là chút canh thôi a!”

-“Ta chỉ là muốn xem là canh gì thôi a!” Từ nhỏ được nuông chiều, Hạnh Tử vừa gặp được người quen liền muốn đùa một chút. Cả người nàng cơ hồ đều dựa vào, dường như nhất định phải lấy cho bằng được.

Văn Dục thở dài “Cho người xem đi!”

Hần buông lỏng tay ra, Thương Biên Hạnh Tử đứng không vững, mất đi một bên sức kéo, cả người liền ngã về phía sau. Trùng hợp Thiên Tường đi từ phòng bên cạnh ra, nghe bí thư nói có người tìm liền đi tới, vừa vặn liền thấy Văn Dục buông tay ra...Hạnh Tử đứng không vững một cái, cả người đổ về phía sau. Văn Dục phản ứng lại đây đang muốn đỡ lấy, Hạnh Tử đã ngã xuống. Đầu nàng vừa vặn đụng vào cạnh bàn, Hạnh Tử đau đến hôn mê bất tỉnh. Văn Dục ngậy ngậy cả người, hần đang muốn lập tức làm cấp cứu, Thiên Tường đã chạy lại đây. Hần dùng lực đẩy ra Văn Dục, ôm lấy Hạnh Tử, gấp đến độ lớn tiếng quát: “Mau, kêu xe cứu thương!”

-“Thiên Tường...” Văn Dục trực giác Thiên Tường tựa hồ hiểu lầm hần.

-“Người cầm miệng cho ta! Chết tiết, người để làm chi buồng tay ra! Nếu nàng có chuyện gì, người bồi thường được sao?” Ánh mắt lạnh băng của Thiên Tường quét qua. Hần ôm chặt Hạnh Tử, sờ sờ đầu Hạnh Tử, trên tay dính tơ máu “Chết tiết! Còn đứng làm gì, mau đi gọi xe cứu thương cho ta!”

Trong lòng Văn Dục có chút lạnh, hần gian nan nói: “Để ta...Ta từng học lớp hộ lý!”

Thiên Tường đẩy ra tay Văn Dục. Ánh mắt lạnh lùng quả thực cũng sắp giết hần: “Không cần!”

Sắc mặt Văn Dục tái nhợt thật sự, bờ môi của hần đều đang run run. Sau đó hần liền xông lên, đẩy ra Thiên Tường, tiếp được đầu Hạnh Tử, trấn định kêu: “Lấy thuốc cầm máu và băng gạc cho ta!”

-“Không cần người động vào nàng!” Thiên Tường tựa hồ bị chọc giận, hần đẩy ra Văn Dục.

-“Con mẹ nó! Để ta làm!” Văn Dục cắn môi trắng bệch. Hần hung hăng đâm Thiên Tường một cái. Thừa dịp đối phương còn đang kinh ngạc, hần tiếp nhận thuốc và băng gạc Viên Ngang đưa qua, kiên nhẫn băng bó cho Hạnh Tử “Không muốn nàng chết liền giao cho ta!”

Văn Dục cảm thấy chính mình thực kiên cường. Tối thiểu tại lúc này...Hần vẫn cố nén nhịn nước mắt đang đảo quanh trong hốc mắt, rất là kiên nhẫn mà tiếp tục băng bó. Thiên Tường ngậy ngẩn cả người, tựa hồ thanh tỉnh lại. Hần ngồi xổm dưới đất, kinh ngạc nhìn Văn Dục. Đột nhiên tỉnh lại, mới phát giác chính mình đều đã làm những gì.

Âu Dương Vũ nhìn bọn họ, xoay người đi vào văn phòng. Lang Trạch Thiên không có đi ra ngoài xem, nhìn mặt Âu Dương Vũ không chút thay đổi, hần thần nhiên nở nụ cười.

Băng bó tốt xong, Văn Dục đứng lên. Mặt hần không chút thay đổi nhìn Viên Ngang: “Nàng không có gì nguy hiểm...Đi bệnh viện rồi nên cẩn thận rửa sạch miệng vết thương một chút...”

Xoay người, hần hít vào một hơi thật sâu, lẳng lặng nhìn Thiên Tường đang tỏ vẻ xin lỗi: “Thật sự thật có lỗi...Làm cho Hạnh Tử tiểu thư bị thương...Tiền thuốc men ta sẽ trả...Nếu có di chứng gì, ta sẽ chịu trách nhiệm...”

-“Văn Dục...” Thiên Tường lập tức đứng lên, giữ chặt tay Văn Dục, mới phát hiện nơi đó lạnh lẽo đến cỡ nào “Đúng...thực xin lỗi...Ta điên rồi...thật sự...”

-“Vì sao lại nói như vậy a?” Văn Dục thần nhiên nở nụ cười, trong mắt cũng đã ướt đẫm “Là tại ta sai...Thật sự là thật có lỗi...Sao lại muốn đến đây a? Thật có lỗi a...Làm Hạnh Tử tiểu thư gặp chuyện không hay...Thật sự thực có lỗi...”

-“Dục nhi...” Hần muốn ôm người kia vào trong ngực. Rốt cục biết chính mình làm người kia bị thương nhiều đến mức nào.

Văn Dục đẩy ra hần, lui lại mấy bước, cúi thấp đầu xoay người: “Thật có lỗi đã làm phiền mọi người. Ta còn có việc đi trước!” Văn Dục lập tức bỏ chạy. Vừa chạy nước mắt vừa không ngừng xẹt qua hai má tái nhợt.

Thiên Tường đang muốn đuổi theo, xe cứu thương đã đến đây. Hần bất đắc dĩ ôm lấy Hạnh Tử chạy xuống...

Viên Ngang lẳng lặng đứng ở tại chỗ, nhặt cặp lông rơi lán lóc ở dưới chân lên, mở ra. Mùi thuốc bắc xông vào mũi, canh vẫn còn nóng...

51. Chương 51

Trên đường thực ồn ào, người đến người đi. Văn Dục nghiêng ngả lão đảo đi trên đường. Người đi đường rất là tức giận mắng một câu, Văn Dục lại chỉ cúi đầu, càng không ngừng nói...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Đầu

cũng không dám nâng lên. Trong mắt không biết làm sao...Hạt cát bay vào sao? Vì sao lại khó chịu như vậy. Mắt khó chịu như vậy...khó chịu đến không ngừng rơi nước mắt.

Đột nhiên, một chiếc xe đi ra từ ngã rẽ chợt dừng lại đây, Văn Dục đứng không vững liền ngã trên mặt đất.

-“Người...người có khỏe không!” Chủ nhân trên xe lập tức chạy đến, hần cuống quýt nâng Văn Dục dậy, sau đó động tác ngừng một chút “Văn Dục...”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Văn Dục ngậy ra một lúc. Hần ngẩng đầu nhìn, sau đó hoang mang rồi loạn vội đẩy ra đối phương muốn né ra, kết quả lại bị đối phương nắm chặt tay.

Âu Dương Trữ ngậy ngẩn cả người, hần thấy được hai mắt sưng đỏ của Văn Dục, cái mũi cũng hồng hồng, sắc mặt lại tái nhợt. Cảm giác không ổn, hần lập tức kéo lại đối phương đang muốn đẩy ra mình.

-“Buông!! Buông ra!!” Văn Dục cố sức giãy dụa. Không nên trông thấy ta như vậy...Không muốn cho các người, bất cứ người nào trông thấy ta như vậy...Rất khó xem, thật sự rất khó xem...

-“Văn Dục! Người không phải nam nhân sao a, sao lại khóc thành như vậy? Thật là, đi theo ta!” Âu Dương Trữ cường ngạnh đem hần kéo vào trong xe. Cứ để mặc Văn Dục như vậy, không khéo lại xảy ra chuyện gì...Đến lúc đó hần làm sao tìm được một Tiểu Ngư Nhi khác cho cái tên quốc vương kia a.

-“Người rốt cục muốn làm gì a!” Văn Dục bị ném vào trong xe, phần nộ trùng mắt Âu Dương Trữ đã khởi động xe muốn đi “Dừng xe lại cho ta!”

-“Cãi nhau sao?” Âu Dương Trữ cũng không quay đầu lại giữ tay lái. Lí do duy nhất làm cho vĩ đại Văn chủ tịch, “nàng” Ngu Cơ từng chấn động một thời, thương tâm thành như vậy...ngoại trừ Thiên Tường ra, hần thật sự nghĩ không ra còn có ai vào đây. Quan trọng nhất là, ngay gần đây là công ty của Thiên Tường. Hần vốn muốn đến công ty, không nghĩ tới lại gặp gỡ được Văn Dục thê thảm như vậy.

-“Không có!” Văn Dục dùng sức lắc đầu.

-“Thật sự là không có biện pháp với người a! Muốn đi đâu a?”

-“Tùy tiện!”

-“Đi uống một chén đi!” Âu Dương Trữ xoay tay lái.

Mạn đà la quán bar.

Ánh đèn không ngừng nhấp nháy, âm thanh ồn ào, nghe vào trong tai Văn Dục cảm thấy mình có vẻ thực cô đơn. Hần nằm úp sấp ngồi ở bên quầy bar, một ly tiếp theo một ly uống. Âu Dương Trữ ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia.

-“Làm sao vậy? Các người chia tay sao?” Âu Dương Trữ thản nhiên cười cười “Hay là Thiên Tường có người ở ngoài a?”

-“...Người nói xem, cá vì sao không thể cùng chim chóc ở cùng một chỗ a?” Văn Dục đau khổ cười cười “Bởi vì một cái ở trên trời một cái ở dưới nước sao?” Bạn đang ?

Âu Dương Trữ lẳng lặng nhìn hần: “Bởi vì, chim không thể nhỏ cánh. Rơi vào trong nước, nó sẽ chết...Con cá cũng không thể chặt vây đi. Rời đi nước, nó sẽ chết...Cho nên chúng nó chỉ có thể ngóng nhìn mà không thể yêu nhau...Người nghe hiểu sao?”

-“...” Cái ly trong tay dừng lại, Văn Dục đem mặt vùi vào trong khuỷu tay, áp lực mà nức nở “Nhưng mà...đã yêu rồi lại nên làm cái gì bây giờ?”

-“...” Âu Dương Trữ há miệng mới phát hiện không nói được lời nào...Đúng vậy...Yêu mà lại không thể yêu, nên làm cái gì bây giờ?

-“Ta rõ ràng không cô đơn...vì sao yêu người rồi...ta càng thêm tịch mịch?” Văn Dục cúi đầu khóc. Ở trong quán bar ồn ào, có vẻ thực áp lực “Đều là người không tốt...đều là người không tốt...Người cướp đi không khí trong thế giới của ta...Người bảo ta làm sao hô hấp đây...đều là người không tốt...”

-“Văn Dục...” Âu Dương Trụ khe khẽ thở dài. Nếu hắn đoán không sai, hẳn là Văn Dục đã gặp Hạnh Tử...Hắn tiến lên, nâng dậy Văn Dục “Đừng uống, sẽ hại thân, ta dẫn người đi nghỉ ngơi!”

-“Không, không cần đụng vào ta!” Văn Dục rõ ràng đã say. Tầm mắt mơ hồ hắn có chút nhìn đối phương, dùng sức đẩy ra đối phương “Ta muốn về...Có nghe hay không, ta muốn về!”

-“Hảo hảo, ta đưa người về trường học!” Âu Dương Trụ có chút bất đắc dĩ. Vốn chỉ muốn cho hắn uống chút rượu giải sầu mà thôi a.

-“Không, ta không cần về nơi đó!” Văn Dục thấy đầu vô cùng choáng váng, thân thể bắt đầu lắc lắc. Âu Dương Trụ vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn.

-“Vậy người phải về đâu?”

-“Về đâu?” Văn Dục nhắm mắt, rồi nước mắt rơi xuống “Ta muốn trở về bên cạnh hắn...nhưng mà ta sợ hãi...”

-“Văn Dục...” Âu Dương Trụ có chút bất đắc dĩ “Hảo...Ta đưa người đến chỗ hắn!”

-“Không cần! Ta không cần!” Môi Văn Dục bắt đầu trắng bệch. Hắn bắt lấy quần áo Âu Dương Trụ, sụt sịt. Nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống hai má tái nhợt của hắn “Thiên Tường...không cần ta...Người muốn cái gì...ta đều cho người! Điều cho người! Không cần...”

Âu Dương Trụ có chút lo lắng. Hắn rõ ràng đem cả người Văn Dục ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Khóc đi Văn Dục...Thiên Tường hẳn không xứng với người a...”

-“...Ta cái gì đều cho người...” Văn Dục đem mặt vùi vào trên vai Âu Dương Trụ khóc. Thân mình mảnh khảnh không ngừng run rẩy “Cái gì đều cho người...”

Nhẹ nhàng vỗ lưng Văn Dục, Âu Dương Trụ khó được đứng đắn. Văn Dục a...người yêu quá sâu...Thiên Tường hẳn thừa nhận không nổi...

52. Chương 52

Thiên Tường có chút mệt mỏi, thật vất vả đợi cho Hạnh Tử tỉnh lại đã là chạng vạng. Hắn thở ra, nhẹ giọng nói: “Cảm thấy khá hơn chút nào không?”

-“A! Thiên Tường!” Hạnh Tử nở nụ cười, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, vươn tay bắt được tay Thiên Tường “Thực xin lỗi a, làm cho người lo lắng rồi!”

-“Thật có lỗi a Hạnh Tử, Văn Dục hẳn thực sự không muốn khiến cho người bị thương a!” Thiên Tường chân thành nói xin lỗi.

-“Văn Dục?! A, đúng rồi! Thiên Tường, là ta không tốt. Nếu ta không cố chấp muốn xem hắn nấu canh gì, sẽ không biến thành như vậy a. Văn Dục đâu?”

-“Cái gì? Cái gì canh?” Thiên Tường nhíu mày.

-“Gì? Thiên Tường không biết sao?” Vì thế Hạnh Tử liền đem chuyện hôm đó kể lại hết, vẻ mặt xin lỗi “Đều là ta không tốt, làm cho mọi người lo lắng a!”

-“Không sao, người không có việc gì thì tốt rồi!” Thiên Tường chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay thực lạnh. Hắn đứng lên, sắc mặt có chút tái nhợt “Ta sẽ gọi cho trợ lý của người đến đây. Hạnh Tử tiểu thư, thật có lỗi a...Ta có chút việc phải về!”

Không đợi Hạnh Tử đáp lại, Nhâm Thiên Tường chạy đi. Hắn cố hết sức mà chạy.

‘Văn Dục nói, bởi vì người yêu, người thích cô gái kia...cho nên không muốn mang nàng đi ra cho người khác xem...’ bên tai tựa hồ vẫn còn vang lên thanh âm tiếc nuối của Hạnh Tử.

Hắn suy nghĩ, lúc ấy Văn Dục nói lời này thì tâm tình sẽ thế nào? Người kia cũng chỉ là muốn mang canh cho mình...Nhưng hắn lại đã làm ra cái gì? Cứ nghĩ đến nét mặt người kia tái nhợt, rõ ràng cũng sắp khóc...Chết tiệt...Hắn quả thực không thể tha thứ chính mình.

Xe dừng lại, hắn liền vọt vào trong nhà, ra sức kêu: “Dục nhi! Dục nhi!”.

Trong căn phòng trống rỗng quanh quẩn tiếng gọi “Dục nhi”...Chính là không thấy một người. Thiên Tường đột nhiên hoảng, hắn đi mở ra từng cái phòng một, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Văn Dục. Hắn vội vàng chạy về phòng ngủ, mở ra tủ quần áo. May mà quần áo vẫn còn đây, va li vẫn còn đây. Va li?

Thiên Tường mở va li ra, bên trong để vài món quần áo rất đơn giản. Áo sơmi trắng, quần bò...Mà quần áo để ở trong tủ đều là do Thiên Tường mua cho hắn, nhưng là rất ít mặc. Văn Dục vẫn đều thích mặc áo sơmi trắng thêm quần bò. Hành lý đơn giản như vậy, dường như tùy thời đều phải rời đi. Một cảm giác trống rỗng đột nhiên nảy lên trong lòng. Thì ra người kia...ngay từ đầu liền chuẩn bị phải rời đi...Thì ra trong đoạn cảm tình này, yêu không đủ là hắn...Dục nhi của hắn lại dùng tất cả đến yêu mình...

Dục nhi...

Hắn mạnh đứng lên, liền xông ra ngoài...

Âu Dương gia.

Âu Dương Vũ đứng ở đầu giường, nhìn Văn Dục vẫn ngủ không an ổn, lông mày vẫn nhăn chặt, khóe mắt luôn ẩm ướt, sắc mặt rất là tái nhợt, bàn tay nắm chặt lấy góc chăn.

–“Suy nghĩ cái gì vậy?” Âu Dương Trụ đi đến, khẽ vỗ vai Âu Dương Vũ “Chuyện hôm nay, có phải do Thiên Tường hiểu lầm không?”

–“...Ta chỉ nghĩ, thừa dịp bây giờ còn chưa lún quá sâu liền chặt đứt đi...Nhưng mà...” Âu Dương Vũ hơi nhíu mày, cúi người xuống, đem tay Văn Dục bỏ vào trong chăn, kéo lại chăn cẩn thận “Văn Dục thực ngốc. Rõ ràng như vậy, vì sao lại không chịu buông tay?”

–“Hắn hỏi ta...Yêu rồi thì nên làm cái gì bây giờ?...” Âu Dương trụ thản nhiên nở nụ cười “Có thể làm sao bây giờ a? Hoặc là dừng cảm đi yêu, hoặc là rời đi!”

–“Hắn nói như thế nào?”

–“Hắn chính là ở đó khóc, khóc thật sự áp lực...Hắn nói rất nhiều, nhưng mà ta lại không nói được một câu.”

–“Thiên Tường...” Đột nhiên Văn Dục kêu sợ hãi lên, cả người bưng tỉnh. Hắn vội ngồi dậy, hô hấp có chút dồn dập. Rõ ràng thời tiết đang rất lạnh, Văn Dục lại thấy người mồ hôi lạnh.

–“Làm sao vậy Văn Dục?” Âu Dương Trụ chạy vội tiến lên. Hắn đỡ lấy Văn Dục “Mơ thấy ác mộng sao?”

–“Ta đang ở nơi nào?” Văn Dục vừa trông thấy đối phương, sợ run một chút, vội vàng xuống giường “Hiện tại là mấy giờ, ta phải đi về!”

–“Văn Dục, ngươi phải đi về đâu a?” Âu Dương Vũ lẳng lặng nhìn Văn Dục, nhìn thẳng vào ánh mắt có chút kinh hoảng của Văn Dục.

–“Ta muốn về nấu cơm, Thiên Tường thích ăn nhất món ta nấu!” Văn Dục vẫn có chút men say liền đứng không vững. Hắn hơi loạng choạng một chút “Thật có lỗi, đã quấy rầy rồi...Ta phải chạy về a!”

Văn Dục đang muốn đi qua, Âu Dương Vũ đột nhiên kéo lại tay hắn, lẳng lặng nói: “Văn Dục, Thiên Tường cần chính là một gia đình đầy đủ...Trong nhà sẽ có một nữ nhân giống như Hạnh Tử tiểu thư. Nữ nhân sẽ mỗi ngày nấu cơm cho hắn, sẽ cho hắn một đứa nhỏ...Đứa nhỏ sẽ gọi Thiên Tường ba ba, gọi nữ nhân mẹ mẹ. Cả nhà họ sẽ thực tự nhiên mà đi chơi ở khu vui chơi, sẽ nắm tay nhau đi tham gia hội trường của bọn nhỏ...Mọi người sẽ chân thành mà chúc phúc cho vợ chồng họ mà không phải dùng ánh mắt khác thường đi phỏng đoán...Văn Dục, ngươi hiểu ta nói gì sao?”

–“Ta không hiểu!” Sắc mặt Văn Dục có chút trắng bệch, dùng sức bỏ ra tay hắn, lắc đầu “Thiên Tường thích uống cháo ta nấu, thích món sườn sào chua ngọt mà ta làm...” Thanh âm đã muốn run thật sự, Văn Dục lui lại mấy bước “Hắn nói ta phải ở bên hắn cả đời...Chúng ta đã ngoắc tay thề...không thể...”

-“Lần trước...” Âu Dương Vũ mạnh xoay người, nhìn thẳng vào ánh mắt thất kinh của Văn Dục “Lần trước các người đi khu vui chơi, bởi vì Hạnh Tử bị ngã, Thiên Tường liền chạy qua xem nàg, sau đó hấn không phải đã quên người sao?”

-“Không có! Không có!” Văn Dục nắm chặt tay “Hấn cuối cùng vẫn là về đón ta!”

Bạn đang ?

-“Người rốt cuộc có hiểu ta đang nói gì hay không a! Các người ở cùng một chỗ, Thiên Tường liền không thể hoàn thành ý nguyện của mẫu thân hấn, bảo vệ cho công ty. Tác Phỉ Á Ný Âu công ty sẽ không thể để cho một người đồng tính tiếp nhận, người muốn làm cho Thiên Tường cả đời sống trong ánh mắt khác thường của người khác? Người muốn làm cho hấn cả đời này không ngẩng được mặt lên sao?” Âu Dương Vũ cho tới bây giờ cũng chưa cảm thấy chính mình thực tuyệt tình. Lúc này đây, hấn lại cảm thấy chính mình thật sự thực vô tình.

-“Không...không phải...không phải như thế!” Nước mắt chậm rãi bùng lên, Văn Dục suy sụp ngồi xuống, tay run run từ trong túi lấy ra một đôi nhẫn bằng nhựa “Thiên Tường nói...chúng ta sẽ có một gia đình...trong nhà sẽ có người nội trợ là ta...Sau đó khi được nghỉ chúng ta sẽ đi chơi...Sau đó...nếu ta thích...trong nhà liền nuôi chó hay mèo gì đó...Nếu ta thích chúng ta đi sẽ nhận nuôi một đứa nhỏ...Đứa nhỏ gọi ta mẹ, gọi hấn ba ba...Nếu không đủ lại nhận nuôi thêm...”

-“Người nghĩ xem, để đứa nhỏ kêu một người nam nhân là mẹ, người khác sẽ nghĩ thế nào a?” Âu Dương Vũ rút cục mềm lòng, hấn nửa quỳ xuống, đem Văn Dục khóc không thành tiếng ôm vào trong ngực “Đứa ngốc, buông tay đi! Đã muốn kết thúc rồi a!”

-“...” Văn Dục mạnh đứng lên, hung hăng đẩy ra Âu Dương Vũ, cố sức chạy ra, ngay cả giày cũng không đeo, liền trực tiếp liền xông ra ngoài...

-“Văn Dục!” Âu Dương Trụ gấp đến độ đang muốn lao ra, Âu Dương Vũ ảm đạm ngăn lại hấn “Để hấn bình tĩnh một chút đi! Người nói ta có phải quá đáng không?”

-“Có!” Âu Dương Trụ im lặng nhìn hấn “Nhưng ta biết người đều là vì Thiên Tường.”

-Âu Dương Vũ ảm đạm thở dài. Nên làm cái gì bây giờ mới tốt? Ta có nên buông tay một chút không a?

53. Chương 53

Văn Dục không biết tâm tình của mình là thế nào, tựa hồ có cái gì vẫn chặn ở ngực. Hấn vẫn chạy, vẫn chạy. Nên đi đâu? Sau buổi tối hôm đó, hấn chạy về trường học. Đêm đã khuya, Lạc Kỳ Hoảng có chút giật mình nhìn hấn, nhìn khuôn mặt tái nhợt kia còn vương đầy nước mắt, hấn cái gì cũng không nói liền kéo người kia vào kí túc xá. Kỳ Hoảng rót một cốc nước ấm, đi đến bên cạnh Văn Dục, đem cốc nước đặt ở trong lòng bàn tay lạnh như băng của Văn Dục. Văn Dục vẫn là mặt không chút thay đổi ngồi ở trên giường dựa vào tường, ánh mắt rất là trống rỗng.

-“Không có việc gì...Tiểu Dục, không có việc gì a!” Lạc Kỳ Hoảng nhẹ nhàng vỗ vai Văn Dục, đem đầu Văn Dục nhẹ nhàng đặt tại trên vai mình.

-“Kỳ Hoảng...người nói xem...ta có phải đã làm sai rồi hay không? Yêu hấn...có phải là sai lầm rồi hay không?” Văn Dục nắm chặt lấy cốc nước ấm, đầu tựa vào trên vai Kỳ Hoảng. Trên khuôn mặt tái nhợt, hai hàng nước mắt trong suốt lẳng lẳng rơi.

-“Đứa ngốc, Tiểu Dục là đứa ngốc!” Kỳ Hoảng ưu thương nhìn phía trước, tay không tự chủ được ôm lấy vai Văn Dục “Mặc kệ người lựa chọn đi con đường nào, ta đều là người ủng hộ người nhất!”

Đột nhiên, trong bụng mạnh một trận đau nhức, Văn Dục thống khổ ôm bụng, tầm mắt lập tức tối đen...

Buổi tối hôm đó, Văn Dục mơ thấy một giấc mơ. Hắn mơ thấy hắn ở trong một giáo đường, mặc tây trang, đẩy ra cánh cửa giáo đường. Nhâm Thiên Tường xoay người lại. Thiên Tường mặc một thân tây trang màu đen nhìn vẫn thật anh tuấn. Trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy hạnh phúc tươi cười. Hắn vươn tay, Văn Dục nở nụ cười. Hắn đang muốn chạy tới giữ chặt lấy tay hắn, nhưng là không biết vì sao...Hắn càng cố gắng chạy về phía trước, Thiên Tường cách hắn càng xa. Hắn hoảng sợ, nóng nảy, cố sức gọi tên Thiên Tường, cố sức bắt lấy tay hắn...Nhưng mà, vì sao đặt ở trên tay Thiên Tường lại không phải tay hắn...mà là tay của Hạnh Tử...Hắn nhìn thấy trên tay Hạnh Tử đeo chiếc nhẫn bằng nhựa mà hắn đã mua...

Lúc Văn Dục tỉnh lại, mới thấy khóe mắt đã ướt hơn phân nửa. Hắn ngồi dậy, mới phát hiện chính mình tựa hồ không ở ký túc xá, lại không giống ở bệnh viện. Lạc Kỳ Hoàng chính đang ghé vào bên cạnh ngủ say.

“A? Tỉnh rồi sao?” Phó Cự tùy tiện đá cửa tiến vào, Lạc Kỳ Hoàng bị bừng tỉnh, hắn vội ngẩng đầu, trông thấy Văn Dục, lo lắng tiến lên hỏi “Tiểu Dục, cảm thấy đỡ hơn chút nào không?”

“Làm người lo lắng rồi, thật sự thực có lỗi a!” Văn Dục thản nhiên cười.

“Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng bụng người mọc u a!” Lạc Kỳ Hoàng thở ra. Hắn đứng lên, sắc mặt có chút mệt mỏi, tựa hồ tối hôm qua mệt muốn chết rồi!

“Cái gì?” Văn Dục có chút buồn bực nhìn Lạc Kỳ Hoàng vẻ mặt xấu hổ, còn có Phó Cự đang cười đến rất là vui vẻ.

“Chúc mừng người Văn Quân!” Phó Cự mạnh mẽ ngồi xuống, sờ sờ đầu Văn Dục, cười đến thực hiền lành “Chúc mừng người, người có...”

“Cái gì?” Văn Dục hơi nhíu mày.

“Hài tử của người, đứa nhỏ của Nhâm Thiên Tường! Các người đứa nhỏ!” Lạc Kỳ Hoàng nói ra, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy mâu thuẫn.

“...A, như vậy a!” Văn Dục im lặng một hồi, lẳng lẳng nở nụ cười.

“Các người về sau sẽ thực vất vả, đã chuẩn bị sẵn sàng sao?” Phó Cự ôm lấy Văn Dục “Tiểu tử, người thật sự thực dũng cảm a!”

Văn Dục lẳng lẳng nở nụ cười, hắn vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, rất là im lặng nở nụ cười.

“Tiểu Dục, hiện tại hối hận còn kịp!” Lạc Kỳ Hoàng vội bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của Văn Dục.

“Ta muốn...” Văn Dục cho Kỳ Hoàng một cái an tâm mỉm cười “Ta muốn tự mình nuôi nấng đứa nhỏ này, ta sẽ cho hắn một gia đình an ổn!”

“Cái gì?” Phó Cự ần ần tựa hồ cảm giác được chuyện gì, nhìn sắc mặt ngưng trọng của Kỳ Hoàng, hắn có chút giật mình nhìn Văn Dục “Tiểu Dục, các người...”

“Không...Không liên quan đến chuyện của hắn!” Văn Dục nhẹ nhàng mà nở nụ cười “Là ta muốn rời đi...Giáo thụ, Kỳ Hoàng, thật sự thực cảm ơn các người luôn luôn giúp đỡ ta. Ta nghĩ là lúc phải rời đi. Thiên Tường không thể bởi vì ta mà đánh mất tiền đồ. Hắn không thể chỉ vì ta mà bỏ qua nguyện vọng của mẫu thân hắn. Cho dù rời đi, ta không phải còn có đứa nhỏ của hắn sao? Như vậy là đủ rồi, thật sự!”

“...Tiểu Dục!” Hốc mắt Lạc Kỳ Hoàng đều ướt, hắn mạnh cúi xuống ôm lấy Văn Dục “Nếu người xảy ra chuyện gì...ta...ta tuyệt đối không thể tha thứ chính mình!”

“Không có việc gì, Kỳ Hoàng...Ta là nam tử hán a, ha ha...” Văn Dục vỗ nhẹ lưng Lạc Kỳ Hoàng, nhẹ nhàng nở nụ cười “Tựa như giáo thụ nói, Thượng Đế thích những người dũng cảm, cho nên...Ta không có việc gì a!”

Phó Cự nhìn tiểu tử xinh đẹp trước mắt này, khâm phục đến nói không nên lời. Hắn vỗ thật mạnh vai Văn Dục: “Ta tin rằng, nhất định sẽ có người thiết tình muốn bảo vệ người!”

“Cám ơn!” Văn Dục nhẹ nhàng nở nụ cười “Giáo thụ, xin đồng ý cho ta được học tập cùng người đi!”

“Học tập? Thực gian khổ nga!” Phó Cự nở nụ cười, nhìn tiểu tử kia, trong lòng rất là thoải mái. Đã bao lâu không thấy được một tiểu tử nhu thuận như vậy a!

54. Chương 54

Nhâm Thiên Tường sắp nổi điên, cơ hồ toàn bộ những nơi trong thành phố mà Văn Dục có thể tới hẳn đều đi tìm một lần. Trong trường báo Văn Dục đã học xong, hiện tại đang thực tập, về phần sẽ thực tập ở trường nào cũng không biết. Ngay cả ký túc xá Văn Dục cũng không ở đó, vài lần muốn tìm Lạc Kỳ Hoàng, lại luôn bị tránh mặt.

Lúc này đây, Nhâm Thiên Tường rốt cục đã biết, chính mình lại không hiểu rõ Văn Dục đến mức nào.

Đúng rồi, Văn Dục có thể về nhà cũ hay không a. chỗ cửa hàng bán cháo kia, nơi hai người cùng nhau có được những kỉ niệm tốt đẹp.

Văn mẫu im lặng, đoạn trang ngồi ở đối diện với Nhâm Thiên Tường, đang thực nhả nuốt nước lọc. Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ thản nhiên tươi cười. Văn Dục hẳn là di truyền nụ cười của nàng, cười rộ lên khiến mọi thứ chung quanh dường như cũng đều rực rỡ lên.

–“Cảm giác người thành thực lên rất nhiều a!” Văn mẫu như trước cười cười.

–“A, đúng vậy...A di, ta có vẻ sớm ra trường làm việc...Chuyện này...Văn Dục thật sự không có ở nhà sao?”

–“Àn, Dục nhi tiểu tử kia bảo hẳn bạn a! Không biết có phải lại yêu đương gì không a? Ha ha, tiểu tử này...Có chuyện gì xảy ra là trên mặt đều hiện rõ ra ngay a!”

–“Yêu đương?”

–“A, lúc trước, tiểu tử kia có gọi điện báo, ăn nói rất ngượng ngùng. Hẳn có người mình thích, hỏi ta nên làm cái gì bây giờ a! Thật là khờ a, có thể làm sao bây giờ a? Liền dừng cảm đi yêu đi!”

–“...Vậy a di...Dù Văn Dục yêu ai, người đều ủng hộ hẳn sao?”

–“Ha ha, đó là người mà Dục nhi lựa chọn a. Từ nhỏ ta đã biết tính tình của hắn. Nếu là đã quyết định việc gì, hẳn sẽ toàn tâm toàn ý đi làm, ai cũng ngăn không được. Bất quá, ta tin tưởng người mà Dục nhi thích nhất định thực vĩ đại.”

Nhìn Văn mẫu im lặng mỉm cười, hẳn giật mình ngây người, trong lòng ảm áp. Mẫu thân có phải đều là ôn nhu như vậy không? Yêu đứa nhỏ liền yêu hết thấy...

–“A di, nếu ta nói...” Nhâm Thiên Tường cố lấy dũng khí, kiên định nhìn Văn mẫu “Ta...”

–“Có khách đến sao?”

Cửa mở ra, một thân ảnh xuất hiện ở cửa, Văn phụ một thân phong trần tiến vào, vừa trông thấy Thiên Tường liền hữu hảo cười cười “Vị này là?”

–“Bằng hữu của Dục nhi a!” Văn mẫu lẳng lặng cười “Một tiểu tử rất được, đúng không!”

–“Ha ha...” Văn phụ ngồi xuống bên cạnh Văn mẫu. Văn mẫu đứng lên, ôn nhu giúp hắn cởi áo khoác, đi đến một bên, rót một ly sữa nóng bùng lên. Văn phụ tiếp nhận rồi khẽ hôn lên trán Văn mẫu. Văn mẫu nhẹ nhàng cười gật gật đầu.

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người, trong lòng như bị cái gì đâm vào “Tình cảm của bá mẫu cùng bá phụ tốt lắm a!”

–“Ha ha, người quá khen! Kỳ thật cũng chỉ là sinh hoạt bình thường a...” Văn phụ nở nụ cười. Trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy nụ cười “Khi tình yêu đi đến giai đoạn nhất định rồi, sẽ biến thành thân tình. Đó là một loại cảm tình giống như muốn đem đối phương dung tiến thế giới của chính mình vậy. Loại cảm tình này a...Chính là tín nhiệm cùng tin cậy. Biết ta đang nói cái gì sao, Dục nhi bằng hữu?”

–“Hắn tên Thiên Tường a. Đúng rồi, Thiên Tường a, người vừa mới muốn nói cái gì với ta sao?” Văn mẫu đem tầm mắt theo trên người Văn phụ chuyển tới Thiên Tường.

-“A!” Nhâm Thiên Tường giật mình tỉnh ngộ. Cái gọi là “đêm dài trời rộng” là như vậy sao? (ý tứ như “gừng càng già càng cay”) “Bá phụ, bá mẫu...Các người thực yêu con của các người sao?”

-“Dĩ nhiên!” Văn phụ lẳng lặng nhìn tiểu tử kia đột nhiên đứng lên, vẻ mặt kiên định.

-“...” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, sau đó trịnh trọng quỳ xuống “Xin các người hãy đem Dục nhi giao phó cho ta, ta sẽ đời đời kiếp kiếp đều đối xử tốt với hắn!”

Nói không khiếp sợ là nói dối, Văn phụ cái gì cũng không nói, quay đầu lại, lẳng lặng uống sữa. Trên khuôn mặt bình tĩnh chính là thần nhiên cười. Văn mẫu có chút kinh ngạc, sau đó cũng chỉ là cúi thấp đầu, nhìn Văn phụ.

-“Bá phụ, bá mẫu, ta nói thật a!” Nhâm Thiên Tường có chút lo lắng nhìn hai vị kia.

-“Tiểu tử, người hiểu cái gì gọi là tình yêu sao?” Văn phụ thần nhiên cười, nhìn tiểu tử quỳ gối trước mặt này.

-“Ta không rõ ràng lắm...Duy nhất ta chỉ biết là, Dục nhi là người mà ta muốn sống chung cả đời!” Nhâm Thiên Tường kiên định nhìn ánh mắt không chút gợn sóng kia của Văn phụ. Cặp mắt đen láy như vậy, Văn Dục là di truyền cặp mắt của Văn phụ a.

-“Tiểu tử, người biết đấy...Cả đời là rất dài. Cả cuộc đời, sẽ có thương tâm, sẽ có hiểu lầm, sẽ có khắc khẩu...Các người nếu chỉ vì chút việc đó mà tách ra sẽ không còn là chuyện cả đời nữa, người hiểu không?”

-“Ta biết, chúng ta có lẽ sẽ khắc khẩu, có lẽ sẽ bởi vì chuyện gì đó hay người ngoài mà xô sát...Nhưng mà vô luận thế nào, chỉ cần giữ vững được cảm tình của đối phương, như vậy khó khăn gì cũng không là khó khăn. Bá phụ, người nói xem có phải không a?”

-“Ha ha...” Văn phụ nở nụ cười. Hắn cầm lấy tay Văn mẫu, nhìn thẳng cặp mắt tràn đầy ý cười của Văn mẫu “Mẹ nó a, người có ngại chúng ta có thêm một đứa nhỏ nữa không a!”

Nhâm Thiên Tường mạnh ngẩng đầu, nhìn Văn phụ, Văn mẫu cười rất hiền lành. Hắn chưa từng có cái loại cảm giác ấm áp này. Không, thật lâu trước kia từng có. Lúc đó, mẫu thân luôn bị phụ thân nắm tay, ôn nhu cười.

-“Tiểu tử, người đứng lên đi!” Văn mẫu hướng hắn khẽ gật đầu.

Nhâm Thiên Tường đứng lên, kính lễ nhìn bọn họ: “Bá phụ, bá mẫu, các người đồng ý đem Dục nhi giao phó cho ta sao?”

-“Ta tin người cả đời sẽ hảo hảo đối xử tử tế với Dục nhi nhà chúng ta a!” Văn mẫu kéo qua tay Nhâm Thiên Tường, ở trong lòng bàn hắn vẽ lên một hình trái tim, hiền lành cười “Tiểu tử, muốn tin tưởng ai đó...dù thân tình vẫn là tình yêu, đều nên biết khoan dung a.”

-“Đi thôi, ta tin Dục nhi đang chờ người tìm được hắn! Hiện tại hắn đang ở cùng một vị giáo thụ tên Phó Cự để học tập a!” Văn phụ đứng lên, trịnh trọng vỗ vỗ vai Nhâm Thiên Tường.

-“...Bá phụ, bá mẫu...” Tâm tình chưa từng có kích động như vậy, hắn cung kính cúi đầu chào hai vị liền lập tức đi ra ngoài. Dục nhi, phải chờ ta a! Phải chờ ta!!

-“Người tin Nhâm tiểu tử này sao?” Văn mẫu im lặng nhìn Văn phụ.

-“Ta tin tưởng những người ta đã gặp trong cuộc đời này!” Văn phụ nắm chặt tay Văn mẫu, hai người nhìn nhau cười...

55. Chương 55

Căn nhà cho thuê không lớn, một phòng ngủ một phòng khách. Tuy rằng có chút nhỏ, nhưng là thực sạch sẽ. Ít nhất, Văn Dục sống ở đó cảm thấy thực thư thái. Đặc biệt mỗi lần vuốt ve cái bụng vẫn thực bằng

phẳng, hần đều cười đến rất là ôn nhu. Đó là đứa nhỏ của hần cùng người kia a!

-“Tiểu dục, hôm nay sư mẫu người nấu riêng chút canh bảo ta mang đến cho người a!” Phó Cự đem canh đặt ở trên mặt bàn, thoải mái ngồi trên ghế gỗ dài.

-“Giáo thụ, sao người chỉ mang canh đến a, những thứ này đều là ta lấy a!” Lạc Kỳ Hoàng bắt mãi lâu bầu, đem toàn bộ những thứ trên tay đặt ở trên mặt bàn “Tiểu dục a, người sao không đến ở cùng ta a. Còn muốn ở trên lầu cao như vậy, mệt chết đi. Về sau người sẽ không đi xuống nữa sao!”

-“Ồ cao một chút, sẽ không bị người khác phát hiện a!” Văn Dục thản nhiên nở nụ cười, bắt đầu bắt tay vào làm những thứ trên mặt bàn “Cám ơn các người a, chờ một lát là được rồi, giờ ta sẽ xuống bếp!”

-“Không cần a. Tiểu Dục, hôm nay ta mời!” Phó Cự nở nụ cười, đứng lên, hỗ trợ đem những thứ này nọ kia đều nhét vào tủ lạnh.

-“Đúng vậy a! Tiểu Dục, nghe nói giáo thụ được thăng cấp nga, hắc hắc!” Lạc Kỳ Hoàng chạy tới, ôm Văn Dục “Đi đi, thừa dịp bây giờ thân hình người còn nhìn không ra được gì, chúng ta đi xuống ăn một chút!”

-“Hảo!” Văn Dục nở nụ cười, cuộc đời này có thể gặp được những người tốt như vậy... Vậy là đủ rồi a...

Phó Cự chọn cửa hàng nào là không thành vấn đề. Nhưng mà hần ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng lại lựa chọn đúng khách sạn của Âu Dương gia. Sau đó lại rất là trùng hợp, hôm đó Âu Dương Trụ cũng vụng trộm tới chỗ khách sạn đó gặp quản lý của khách sạn để hỏi tình huống của nhà hàng. Tuy nói Âu Dương huynh đệ không thích nhận công ty của gia tộc, nhưng mà hiếu tâm vẫn phải có a, không muốn toàn bộ trọng trách đều đặt ở trên người lão nhân.

Rồi liền đứng dịp như vậy, Âu Dương Trụ đi toilet, gian vệ sinh bên cạnh đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc. Ngay từ đầu hần cũng không thể xác định có phải người mà quốc vương muốn tìm không, nhưng mà sau lại nghe được có người gọi hần:

-“Tiểu Dục, chờ ta một chút a!” Lạc Kỳ Hoàng từ gian bên cạnh đi ra, vỗ vỗ vai Văn Dục.

-“Ai, người rửa tay chưa a!” Văn Dục cười đẩy ra tay hần.

-“Có cần sạch sẽ quá mức như vậy không a!” Lạc Kỳ Hoàng nở nụ cười, xoay vòi nước “Nói thật, tí đừng uống rượu cùng giáo thụ, đối cục cưng không tốt a!”

-“Nhỏ giọng một chút!” Văn Dục đè thấp thanh âm, đụng vào vai Lạc Kỳ Hoàng.

-“Ai, ta là nói thật a. Người chú ý một chút, tuy rằng nói mới ba tháng...” Thanh âm ép tới thấp nhất, gần như là nói thầm.

-“Khó được cao hứng, chỉ uống một chút thôi. Được rồi, ta sẽ chú ý đúng mực a!” Văn Dục nhẹ nhàng nở nụ cười “Đi ra ngoài đi, đừng để giáo thụ chờ lâu!”

Xác định hai người kia đều rời đi rồi, Âu Dương Trụ về mặt ngưỡng trọng đi ra. Cục cưng?! Ba tháng?! Nói đùa sao?! Không quá giống a. Văn Dục rời đi Thiên Tường rồi, rốt cuộc đều đã làm những gì a? Nên nói cho Thiên Tường sao? Hay là nói cho Âu Dương Vũ?

Âu Dương Trụ có chút do dự, cuối cùng vẫn là gọi đến số điện thoại của Nhâm Thiên Tường. Hần nhưng là trông thấy nam nhân kiêu ngạo kia giống như là nổi điên chạy đi tìm Văn Dục. Thật là ngốc a! Thế giới này không phải còn có thám tử tư sao?

Văn Dục bưng lên chén rượu, mỉm cười chúc mừng Phó Cự lúc này cũng đã uống không ít.

Nhâm Thiên Tường dường như là không thể tin được vào hai mắt của mình. Lúc Âu Dương Trụ gọi điện thoại cho hần, hần vui sướng lái xe vọt đến đây, rốt cục đã trông thấy người kia. Vẫn là con người xinh đẹp như vậy, khuôn mặt quen thuộc kia hiện lên hai lúm đồng tiền quen thuộc. Hơi thở thân thuộc như vậy... Trong mắt Nhâm Thiên Tường hàm chứa bọt nước, nói không nên lời tưởng niệm cùng vương bận liền kết thành một tiếng: “Dục nhi...”

Văn Dục ngây ngẩn cả người. Thanh âm quen thuộc như là trực tiếp đâm vào trái tim hắn. Cánh tay giơ lên chén rượu dừng lại ở giữa không trung, đầu cứng ngắc quay lại đây. Người kia liền đứng ở trước mặt mình, khuôn mặt tái nhợt có vẻ rất là tiêu tụy, trên cằm đầy râu.

–“Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường từng bước một đi hướng người kia. Rõ ràng gần như vậy, vì sao hắn lại phải dùng đến toàn bộ thể xác và tinh thần mới có thể đi đến bên cạnh hắn.

Văn Dục lập tức đứng lên, có chút kích động, trong óc trống rỗng. Sau đó hắn bỏ chạy...

–“Dục nhi!” Nhâm Thiên Tường vội vã kêu. Hắn lập tức xông lên, đang muốn bắt lấy Văn Dục. Lạc Kỳ Hoàng phản ứng lại đây, hắn lập tức xông lên ngăn lại Nhâm Thiên Tường, hướng về phía đối phương rống to: “Con mẹ nó, Nhâm Thiên Tường! Ngươi muốn như thế nào a!”

–“Ta không muốn như thế nào cả! Tránh ra, ta muốn đi tìm Dục nhi!” Nhâm Thiên Tường dùng sức muốn đẩy ra Lạc Kỳ Hoàng. Mắt thấy Văn Dục sắp chạy đến con đường đối diện, trong lòng rất là lo lắng. Lúc này mà buông tay, lần sau sẽ rất khó tìm a.

–“Con mẹ nó, ngươi còn muốn tổn thương hắn thế nào nữa!” Lạc Kỳ Hoàng vốn sẽ không thích nam nhân này, hiện tại nợ cũ nợ mới đều giải quyết luôn đi. Sau đó, hắn vừa định động thủ, Nhâm Thiên Tường tung ra một chiêu cầm nã thủ liền đẩy Lạc Kỳ Hoàng qua một bên, sau đó cố hết sức chạy ra ngoài!

–“Hỗn đản! Nhâm Thiên Tường!! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào a!” Lạc Kỳ Hoàng cũng liền xông ra ngoài.

Phó Cự vẻ mặt bất đắc dĩ. Hắn già rồi, đánh không lại bọn họ a. Việc của mấy người trẻ tuổi để mấy người trẻ tuổi đi làm đi!

Âu Dương Trụ đứng ở cách đó không xa lẳng lặng nhìn, trầm mặc...

56. Chương 56

Văn Dục không biết chính mình có phải thật sự đã buông ra hắn. Nếu thật sự đã buông tay, vậy vì sao vừa nhìn thấy hắn trong lòng sẽ là như vậy...Loại cảm giác này nói không nên lời, chính là thực...

–“Dục nhi...Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường liềm mạng chạy qua. Vừa vặn Văn Dục vừa đi qua, đèn xanh ở ngã tư đường liền biến thành đèn đỏ. Nhâm Thiên Tường liền lập tức vọt qua. Lúc này, một chiếc xe siêu tốc nhanh chóng lao đến.

Văn Dục không biết lúc ấy là cảm giác gì. Vừa quay đầu lại, tâm trí hắn liền dâng lên đến cao nhất. Chiếc xe kia nháy mắt sẽ lao tới, đâm vào người kia. Sau đó, hắn quay người lại, liềm mạng chạy về, một bên chạy một bên kêu: “Hỗn đản, đừng chạy lại đây!”

Trong tiếng xe cộ ồn ào, hắn nghe không rõ ràng lắm. Trông thấy Văn Dục quay đầu chạy hướng mình, hắn nở nụ cười, vẫn là vọt qua đèn đỏ...

Ngay tại một khắc chiếc xe lao tới chỗ Nhâm Thiên Tường, hắn mới phản ứng lại đây. Phản xạ có điều kiện hắn liền ngừng lại. Ngay tại vài giây kia, Văn Dục liềm mạng chạy tới, dùng sức đẩy ra Nhâm Thiên Tường. Tựa hồ không kịp phản lại, xe liền hung hăng đâm vào thân mình mảnh khảnh của Văn Dục. Cả người Văn Dục bay lên giữa không trung tạo ra thành một đường vòng cung, rồi thật mạnh ngã xuống ở cách đó không xa. Máu tươi màu đỏ sậm tinh tế theo cái trán, khóe miệng trào ra...

Lạc Kỳ Hoàng vừa chạy đến nửa đường liền kinh ngạc dừng lại...

Âu Dương Trụ cùng Phó Cự đứng ở bên cửa sổ thủy tinh cũng kinh ngạc dừng lại.

Tim Nhâm Thiên Tường dường như ngừng đập. Hắn như đang nổi điên mà xông lên, ôm thân thể lụy tàn kia mà gào thét: “Ngươi thật ngu ngốc a! Tại sao ngay lúc đó lại chạy đến! Tại sao a!” Nước mắt mãnh liệt chảy ra khỏi cặp mắt màu hổ phách kia, hắn hướng đám người xung quanh gào thét: “Giúp ta kêu xe cứu thương! Mau giúp ta kêu xe cứu thương! Hỗn đản! Hỗn đản!!”

Nhâm Thiên Tường ra sức gào thét. Nhìn đám người vây xung quanh, hắn ôm lấy Văn Dục, chạy đến chỗ để xe, thật cẩn thận đem Văn Dục đặt ở trên xe. Một tay hắn che cái trán đang không ngừng chảy máu của Văn Dục, cắn chặt hai môi tái nhợt, cắn cả ra máu. Hắn khởi động xe, chạy bằng tốc độ lớn nhất.

–“Dục nhi...không có việc gì...cố gắng chống đỡ một chút...Chúng ta mau đến bệnh viện a!” Nước mắt đã vương đầy trên khuôn mặt tuấn mỹ mà tái nhợt kia, trong lòng kinh hoàng không ngừng “Dục nhi...người sẽ không có việc gì...người sẽ không có việc gì a!!” Hai tay cầm lấy tay lái không ngừng run rẩy, Thiên Tường đã khóc đến không kiềm chế được.

–“...Thiên Tường...” Văn Dục suy yếu hô hấp, máu chảy xuống dính trên mắt hắn, nhưng hắn vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của Thiên Tường “...Thiên Tường...”

–“Dục nhi...không có việc gì...người sẽ không có việc gì...Bệnh viện...cũng sắp đến bệnh viện!” Nhâm Thiên Tường run rẩy mà nói ra, bàn tay che đi vết thương trên trán Văn Dục cũng đang run run.

–“...Thiên Tường...” Văn Dục cảm thụ được người kia bối rối cùng khủng hoảng. Không biết vì sao, hắn lại nhẹ nhàng nở nụ cười, cố hết sức vươn tay, nhẹ nhàng bắt được bàn tay của Thiên Tường đang che đi cái trán của mình. Tay của hai người đều lạnh như băng giống nhau.

–“Dục nhi, ta ở đây! Ta ở đây!! Ta ở đây a!!!” Nhâm Thiên Tường khóc thành tiếng, nước mắt đều nhanh che kín tầm mắt. Hắn ép buộc chính mình nhất định phải trấn định “Dục nhi, ta vĩnh viễn đều ở đây...đều ở đây...”

–“Đừng khóc...Thiên Tường...” Văn Dục chung quy biết chính mình vẫn là không thể từ bỏ được “Người sẽ có một...thê tử...Người sẽ có một...gia đình...Trong nhà có...đứa nhỏ...Đứa nhỏ sẽ gọi...người ba ba...Người sẽ...hạnh phúc...” Hai mắt ươn ướt...Văn Dục không biết là máu hay là nước mắt. Tuy rằng hắn vẫn muốn cho đối phương một gia đình ấm áp. Nhưng mà dường như lại không làm được...

–“Đúng vậy...Ta sẽ có một thê tử...hắn chỉ có thể là Văn Dục...Chúng ta sẽ có một gia đình...trong nhà sẽ có một đứa nhỏ...hoặc là hai đứa nhỏ...” Nhâm Thiên Tường chưa từng khóc được thê thảm giống như bây giờ. Cái loại cảm giác khủng hoảng, sắp phải mất đi người kia này, dường như sắp giết hắn “...Nếu không đủ...chúng ta có thể có rất nhiều...rất nhiều đứa nhỏ... Bọn nhỏ đều kêu Dục nhi mẹ mẹ...đều gọi ta ba ba...Chúng ta mà rảnh rồi...có thể dẫn bọn nhỏ...đi vườn bách thú...Sau đó...” Thanh âm phát run rớt cục cũng không nói ra được “Dục nhi...chúng ta sẽ...sẽ có một...có một gia...gia đình...của chúng ta...”

Xe dừng lại, Nhâm Thiên Tường ôm lấy hắn, nổi điên mà vọt vào bệnh viện...

Văn Dục nở nụ cười. Như vậy là đủ rồi...thật sự như vậy là đủ rồi...

Trước kia không rõ vì sao bướm bướm biết rõ lao vào lửa sẽ chết lại vẫn phẫn đấu quên mình lao vào lửa. Cảm thấy chúng nó thật mù quáng, ngu xuẩn như vậy a. Hiện tại mới coi như chân chính hiểu được, thì ra bướm bướm đều không phải là ngu xuẩn, mà là vì yêu thâm trầm, yêu đến không tiếc hết thấy...

Thiên Tường, cuộc đời này không thể cho người một gia đình đầy đủ, chỉ mong có thể có kiếp sau...Kiếp sau...ta có thể làm thê tử của người sao...?

~~Dục ca: Ô ô~~chương này và chương sau lấy đi nhiều nước mắt của ta quá~~tiểu Dục, tiểu Tường Tường hảo đáng thương a *chấm mắt*

57. Chương 57

Đèn trong phòng cấp cứu vẫn luôn sáng, Nhâm Thiên Tường vẫn buộc chặt thần kinh ngồi ở dãy ghế trước cửa phòng. Trên khuôn mặt tái nhợt vẫn còn vương đầy nước mắt. Lúc Viên Ngang chạy tới, hai mắt Nhâm Thiên Tường giống như vô thần, cảm giác trống rỗng. Hắn đau lòng đem nam nhân kia ôm vào trong ngực.

Âu Dương huynh đệ chạy tới, nhìn Thiên Tường thê thảm như vậy, Âu Dương Trụ áy náy đi tới. Nếu hắn không gọi điện thoại kêu Thiên Tường tới, sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Âu Dương Vũ nhìn Âu Dương

Trụ liếc mắt một cái, thần sắc rất là phức tạp, lại lẳng lặng nhìn Thiên Tường. Hắn không ngừng xui khiến Văn Dục rời đi Thiên Tường liệu có phải liền thật sự sai lầm rồi không!

-“Nhâm Thiên Tường!!!” Một tiếng rống to, mọi người đều còn chưa kịp phản ứng, một quyền liền đâm vào khuôn mặt trắng bệch của Thiên Tường. Nhâm Thiên Tường nương theo cú đâm ngã trên mặt đất. Lạc Kỳ Hoàng cơ hồ là ngồi cả trên người hắn, liều sức ra nắm đầm, một bên khóc một bên mắng: “Hỗn đản! Vì sao lại đến tìm hắn! Người rốt cuộc còn muốn như thế nào thương tổn hắn nữa! Con mẹ nó, ta chịu đủ rồi, dựa vào cái gì tiểu Dục lại yêu người tên hỗn đản này. Người cái tên nhu nhược, chết tiệt này!”

-“Đủ rồi!” Viên Ngang mạnh bắt lấy nắm đầm của Lạc Kỳ Hoàng, dùng sức lôi kéo, đem đối phương đẩy ra, sau đó ôm chặt lấy Nhâm Thiên Tường.

-“Cái gì kêu đủ!” Lạc Kỳ Hoàng lui hướng vách tường, oán hận trừng mắt Nhâm Thiên Tường “Đem một người thương tổn thành như vậy đã kêu đủ sao?”

-“Đây là ngoài ý muốn! Xin người đừng quá xúc động như vậy!” Âu Dương Trụ kéo lấy Lạc Kỳ Hoàng.

-“Kỳ Hoàng, bình tĩnh một chút!” Phó Cự thở hổn hển vội vã chạy tới. Rốt cục hắn cũng già đi, thể lực đều so ra kém mấy tên thanh niên này. Hắn đi đến trước mặt Lạc Kỳ Hoàng, nhìn mọi người sắc mặt đều rất kém, đặc biệt là nam nhân bị cái cậu đeo kính ôm vào trong lòng kia, sắc mặt lại trắng bệch đáng sợ. Không cần suy nghĩ cũng biết, nam nhân kia chính là người yêu của tiểu Dục a!

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người vị bác sĩ, ông ta vội vàng hỏi: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

-“Là ta!” Nhâm Thiên Tường rút cục phản ứng lại đây, hắn túm lấy góc áo blue kều: “Dục nhi...Dục nhi hiện tại thế nào?”

-“Trong bụng hắn dường như có thứ sinh mệnh gì đó đang sống. Chúng ta không dám chắc có phải vật thể đột biến gen hay không. Hiện tại thân thể bệnh nhân thực suy yếu, đề nghị các người đồng ý cắt bỏ...”

-“Người con mẹ nó có phải hay không! Cái kia là đứa nhỏ của tiểu Dục a!” Cơ hồ không khống chế được, Lạc Kỳ Hoàng chịu không nổi xông lên rống to.

-“Đứa nhỏ?” Ánh mắt mọi người đều nhất thời tụ lại trên người Lạc Kỳ Hoàng.

-“Là như vậy...” Phó Cự lần đầu tiên không biết nên làm thế nào. Hắn kéo qua bác sĩ nói chuyện một chút, giải thích sự việc. Tiếp theo, Phó Cự liền đi theo bác sĩ vào phòng cấp cứu, cửa phòng lại một lần nữa bị đóng lại.

-“Là cái gì đứa nhỏ?” Nhâm Thiên Tường tiến lên phía trước, kéo lấy cổ áo Lạc Kỳ Hoàng, sắc mặt vẫn là dị thường tái nhợt.

Âu Dương Trụ nhìn Lạc Kỳ Hoàng. Lúc trước nghe được bọn họ đang nói đến cực cương...Không phải là thật chứ?

-“Con mẹ nó! Người nói cái gì đứa nhỏ!” Lạc Kỳ Hoàng phẫn nộ quăng một cái tát, trên khuôn mặt tái nhợt của Thiên Tường lập tức xuất hiện dấu tay hồng hồng.

-“Chết tiệt, người nói rõ ràng cho ta! Đứa nhỏ là của ai a!” Nhâm Thiên Tường nổi giận. Hắn xông lên, lao vào đánh nhau cùng Lạc Kỳ Hoàng.

-“Con mẹ nó! Không liên quan đến người! Về sau một mình ta chiếu cố tiểu Dục là được! Người đi chết đi!”

-“Hắn là của ta, không tới phiên người chiếu cố!”

-“Người nếu chiếu cố hảo, liệu hắn có biến thành như vậy không a?”

-“Đây là chuyện nhà chúng ta! Không liên quan đến người!”

-“Cái gì kêu không liên quan đến ta, tiểu Dục là bằng hữu của ta!”

-“Chết tiệt! Là bằng hữu người cũng dám động vào hắn!”

-“Ta khi nào thì động vào hắn! Hỗn đản, là người động vào hắn!”

-“Vậy đứa nhỏ kia là của ai?!”

-“Khốn kiếp, người cho rằng người là ai! Trừ người ra, tiểu Dục đã để cho ai chạm qua a?”

-“Cái gì?!” Rốt cục phản ứng đã trở lại, nắm đấm của Nhâm Thiên Tường dừng lại giữa không trung, hần kinh ngạc nhìn Lạc Kỳ Hoàng “Đó là...hài tử...của ta?”

-“Hiện tại không phải vấn đề này được không!” Vừa mới xuất hiện, Lang Trạch Thiên liền nhìn thấy chuyện lộn xộn như thế. Hần nhìn nhìn ba tên bằng hữu đang đứng đó nhìn trò hay, nhíu mày “Văn Dục là nam nhân a, vậy đứa nhỏ đến từ đâu?”

Một vấn đề đơn giản...Mọi người đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Lạc Kỳ Hoàng.

-“Nhìn ta làm gì!” Lạc Kỳ Hoàng còn đang tức giận “Cũng không phải của ta!”

-“Đứa nhỏ làm sao lại có?” Nhâm Thiên Tường trừng mắt Lạc Kỳ Hoàng.

-“Chết tiệt! Nếu không phải tại người tên hỗn đản này...vẫn muốn có một gia đình bình thường, lại muốn có đứa nhỏ...tiểu Dục mới không nghĩ đến muốn phẫu thuật...ghép một cái tử cung vào cơ thể để mang thai!”

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Lạc Kỳ Hoàng.

Mọi người đều giật mình ngây người...

-“...Cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì...” Hốc mắt Lạc Kỳ Hoàng đỏ lên, hần quay đầu đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ “Ít nhất ta cùng giáo thụ thử nghiệm một chút, còn chưa có ví dụ thành công...Tiểu Dục cái tên ngu ngốc kia...nếu không yêu thăm người, liệu hần có dùng sinh mệnh đi mạo hiểm không a? Ta thật đúng là con mẹ nó hỗn đản, vì sao lúc trước sẽ không ngăn cản hần!”

Hai môi Nhâm Thiên Tường tái nhợt thật sự, hai nắm tay không ngừng run rẩy. Thì ra người kia...người vẫn yêu chính mình kia...ngay từ lúc đầu đã quyết tâm muốn cho mình một gia đình đầy đủ...

‘Nếu ta chỉ muốn trong kiếp này thì sao a? Người có thể cùng ta kiếp này sao?’

‘Nếu kiếp sau ta tìm không thấy người...người tìm không thấy ta...vậy phải làm sao bây giờ? Nếu lên trời chỉ cho phép chúng ta có duyên trong kiếp này...chúng ta phải làm sao bây giờ?’

‘Sau đó...chúng ta sẽ tìm một nơi có hồ nước...xây một ngôi nhà của chúng ta...Sau đó chúng ta sẽ có đứa nhỏ...đứa nhỏ sẽ di truyền của người anh tài...Một nhà chúng ta sẽ luôn luôn bên nhau...ta sẽ kể cho hần nghe rất nhiều...rất nhiều chuyện xưa...Người sẽ dạy hần rất nhiều binh pháp, kiếm thuật...Sau đó ta sẽ mỗi ngày ở nhà chờ người sẵn thú trở về...sau đó nấu những món mà người thích ăn...Trời lạnh...ta sẽ đắp chăn cho người...ta sẽ nấu nước ấm cho người...Người bị thương...ta sẽ ôm người...Người muốn gì...hết thấy những gì của ta...hết thấy...đều có thể cho người...đều cho người...Của ta sở hữu đều cho người...Người có thể vì ta mà sống tốt kiếp này sao...’

...

Dục nhi...thì ra ngay từ khi đó...người đã muốn cho ta một gia đình đầy đủ...Nhưng ta đều lại đã làm những gì...

Đột nhiên, trong lòng Nhâm Thiên Tường quặn đau, máu tươi nẩy lên yết hầu, lập tức phun tới. Nhâm Thiên Tường ưu thương ôm ngực, tầm mắt dần dần mơ hồ. Hần há mồm muốn kêu lên cái gì, lại chính là tràn ra máu tươi...

Tiểu Ngư Nhi của ta, chúng ta lại một lần nữa bắt đầu được không...Lúc này đây chúng ta không bao giờ nữa rời xa nhau được không...Chúng ta cùng nhau nuôi con của chúng ta được không...

58. Chương 58

Khi Nhâm Thiên Tường mở mắt ra, khuôn mặt hắn tái nhợt. Hắn lập tức ngồi dậy, đang muốn xuống giường, mới phát hiện Viên Ngang vẽ mặt ưu thương ngồi ở bên giường, bắt lấy tay hắn rất là lạnh lẽo.

–“Buông ra!” Sắc mặt Nhâm Thiên Tường vẫn thực tái nhợt.

–“Người đừng quá xúc động, hảo hảo nghỉ ngơi một chút a.” Viên Ngang đứng lên, hai tay ấn hắn ngồi xuống trên giường.

–“Buông tay ra, ta muốn đi xem Dục nhi!” Nhâm Thiên Tường dùng sức muốn đẩy ra Viên Ngang. Viên Ngang lại không nghe, vẫn gắt gao giữ chặt hai vai của hắn. Thiên Tường không thể động đậy, hung hăng trừng mắt hắn, gào thét “Viên Ngang, đừng ép ta động thủ!”

–“...Thiên Tường, người như vậy...” Viên Ngang lẳng lặng nhìn hắn một cái, dùng sức đem hắn ôm vào trong ngực “Ta rất cuộc nên làm như thế nào mới tốt đây...” Đằng sau kính mắt, một giọt nước trong suốt tình tế chảy xuống.

–“Con mẹ nó, người không hiểu tiếng quốc ngữ a!” Nhâm Thiên Tường một lòng chỉ hướng về Văn Dục liền hung hăng đẩy ra Viên Ngang, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Viên Ngang ngã trên mặt đất, cười khổ một chút. Hắn thủy chung không có được dũng khí giống như Văn Dục, cho nên chỉ có thể làm kẻ thất bại. Nhưng mà rõ ràng là hắn gặp được Thiên Tường trước, rõ ràng là hắn không có lúc nào là không canh giữ ở bên cạnh Thiên Tường a... Vì sao đến cuối cùng, người có thể ở lại bên cạnh hắn cũng không phải là mình...

Lang Trạch Thiên lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, cúi đầu trầm mặc... Viên Ngang, chúng ta vẫn đều không có dũng khí như vậy a...

Nhâm Thiên Tường chạy đến quầy y tá hỏi phòng Văn Dục nằm, hỏi xong liền chạy tới phòng bệnh của Văn Dục. Bàn tay đẩy ra cửa phòng bệnh có chút run run, trong lòng vô cùng hoảng hốt và bất an. Khi cửa bị đẩy ra rồi, hắn ngơ ngác đứng ở tại chỗ...ngây ngẩn cả người...

Người bệnh trên giường bị khăn trắng che kín, Lạc Kỳ Hoàng vẽ mặt ưu thương đứng ở một bên, cúi đầu lẳng lặng nhìn người trên giường. Trong phòng bệnh yên tĩnh đến đáng sợ, yên tĩnh đến mức làm người ta cảm thấy hít thở không thông. Không khí còn sót lại trong lồng ngực Nhâm Thiên Tường tựa hồ đều bị trút hết, hắn nghiêng ngả lao đảo đi tới, tay lạnh lẽo run run kéo khăn trắng ra. Mặt Văn Dục trắng bệch, môi không hề huyết sắc.

–“Người làm gì a!” Lạc Kỳ Hoàng lớn tiếng gào thét, đẩy ra hắn “Người ngay cả hắn đã chết cũng không để hắn được an bình sao?”

–“Không...hắn còn chưa chết...còn chưa chết!” Toàn thân Nhâm Thiên Tường đều đang phát run. Hắn đứng lên, nhẹ tay vuốt ve da mặt lạnh lẽo của Văn Dục. Hai hàng nước trong vắt xẹt qua hai gò má tái nhợt của hắn. Thiên Tường quỳ xuống, hai tay gắt gao cầm lấy bàn tay lạnh như băng của Văn Dục, đem bàn tay kia dán tại trên khuôn còn đang chảy lệ, tầm mắt sớm bị nước mắt làm cho mờ nhạt “Dục nhi...đừng ngủ nữa được không... ngủ nhiều sẽ bị béo nga! Nếu bị béo...ta sẽ không thích người...Đừng ngủ nữa...Dục nhi...”

Nhâm Thiên Tường rốt cục chịu không nổi, vùi đầu vào trong chăn, hai tay nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Văn Dục, rốt cục khóc rống lên...

–“...Dục nhi, người tỉnh lại được không? Dục nhi...Chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không...Dục nhi...Đừng ngủ nữa...người còn phải nấu cháo cho ta a...Ta thích nhất uống cháo lươn...Còn có đồ ăn người làm cho ta...Buổi tối ngủ...một mình sẽ rất lạnh...Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường chưa từng có cảm thấy thể xác và tinh thần đau đớn như vậy. Hắn khóc không ra tiếng, cả người ghé vào trên người Văn Dục “Dục nhi...Nhà của chúng ta...không thể...không thể thiếu người...Con của chúng ta...Dục nhi...chúng ta sẽ...sẽ có rất nhiều đứa nhỏ...Đứa nhỏ đều gọi người mẹ mẹ...đều gọi ta ba ba...Người sẽ kể cho chúng thật nhiều chuyện xưa...Ta sẽ để cho bọn nhỏ cười ở trên đầu...Bọn nhỏ sẽ giống ta...mà yêu người...vẫn...vẫn đều yêu người...Dục nhi...Ta yêu người...ta yêu người...ta yêu người a...”

Một giọt nước trong vắt, theo khóe mắt Văn Dục nhẹ nhàng chảy xuống...

Lạc Kỳ Hoàng cắn môi dưới, ngửa đầu lên, nhưng nước mắt vẫn cứ bùng lên. Hắn dùng lực giữ lấy vai Nhâm Thiên Tường, lẳng lặng nói: “Coi như hết rồi a...Nhâm Thiên Tường...Coi như tiểu Dục không có phúc...Tương lai, người sẽ là người kế thừa của một công ty lớn...Tiểu Dục nói...tương lai người sẽ trở thành một nhân vật xuất chúng, người sẽ dắt tay thế tử của người đi khắp nơi...Như vậy mới không bị người khác ở sau lưng giễu cợt người...Người cũng có thể thực hiện được nguyện vọng bảo vệ công ty của mẫu thân người...Cảm ơn người đã yêu hắn!”

-“...Con mẹ nó...Ta mặc kệ mấy thứ thế tục chết tiệt này!” Nhâm Thiên Tường kích động gào thét, hung hăng nhìn Lạc Kỳ Hoàng, trên mặt vẫn là càn không ngừng rơi xuống nước mắt “Người ta yêu là Dục nhi...Người ta yêu chính là cái người bị ta trêu tức vẫn còn nói sẽ phụ trách với ta cả đời kia...Yêu cái người dạy ta đạp xe đã hứa cả đời sẽ không buông tay kia...Yêu cái người ở trên sân khấu khóc muốn ta ở bên cạnh hắn cả đời này...Yêu cái người nói chúng ta sẽ có một gia đình...sẽ có rất nhiều đứa nhỏ...đứa nhỏ sẽ gọi hắn mẹ...sẽ gọi ta ba ba...Yêu cái người tên Dục nhi...vĩnh viễn ở tại chỗ chờ ta...”

Nhâm Thiên Tường khóc không thành tiếng. Hắn xông lên túm lấy cổ áo Lạc Kỳ Hoàng, khóc gào thét: “Nói cho ta biết a! Hắn đang ngủ có phải không a? Hắn sẽ tỉnh lại được có phải không? Hắn tỉnh lại sẽ hỏi hôm nay ta muốn ăn cái gì có phải không?”

-“Con mẹ nó...Dục nhi đã chết...Hắn đã chết a!” Lạc Kỳ Hoàng hung hăng đánh Nhâm Thiên Tường.

-“Không!! Hắn không chết...Hắn chính là đang ngủ a!” Nhâm Thiên Tường run rẩy, đi đến bên người Văn Dục, ôm lấy thân mình Văn Dục, khóc thật sự là thê lương “Dục nhi...người tỉnh lại đi a...người tỉnh lại nói cho hắn nghe...người chính là đang ngủ đi...Dục nhi...người tỉnh lại đi a...Dục nhi...”

Phó Cự đứng ở ngoài cửa, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nở nụ cười. Âu Dương huynh đệ cũng đứng ở ngoài cửa, còn có Lang Trạch Thiên cùng Viên Ngang. Âu Dương Vũ bất đắc dĩ cười cười nhìn về phía Âu Dương Trụ: “Có lẽ chúng ta đều sai lầm rồi!” Âu Dương Trụ đáp lại hắn bằng một nụ cười bất đắc dĩ, không nói gì.

Viên Ngang nhìn nam nhân từng kiêu ngạo không ai bì nổi kia, thế nhưng sẽ vì một nam nhân khác khóc tê tâm liệt phế thành như vậy.

Hắn đau lòng đến nói không nên lời, trái tim đau nhói, ngón tay trở nên trắng bệch. Hắn đau lòng vì nam nhân thương một người khác...Lang Trạch Thiên tiến lên, kim lòng không đau muốn ôm chặt lấy Viên Ngang, lại bị Viên Ngang đẩy ra, hai tay vươn ra dừng ở giữa không trung. Hắn ảm đạm hạ tay xuống, cúi đầu...

Văn Dục...người thắng rồi...

59. Chương 59

-“...Thiên Tường...”

Thanh âm nhẹ nhàng, nghe vào trong tai Nhâm Thiên Tường lại giống như là từ trên thiên đường truyền đến. Hắn ngẩng đầu, nhìn sắc mặt Văn Dục vẫn trắng bệch như trước. Hắn cố gắng kiềm chế trái tim đang vô cùng hoảng loạn, lẳng lặng nhìn Văn Dục.

-“...Thiên Tường...” Đôi môi tái nhợt của Văn Dục khẽ mấp máy.

Kinh hãi...cái loại cảm giác tưởng tim sắp muốn nhảy ra ngoài này...cái loại cảm giác tưởng như cả thế giới đang lặn xuống này...Nhâm Thiên Tường mở to mắt, hai bàn tay ôm lấy Văn Dục bắt đầu đổ mồ hôi. Hắn khẽ gọi một tiếng: “Dục nhi...Dục nhi...”

-“Thiên Tường...”

Nhâm Thiên Tường thề là hắn thật sự không nhìn lầm. Môi Văn Dục đang mấp máy. Thanh âm gần như nghe không rõ kia thật sự là từ trong miệng Văn Dục truyền ra.

-“Dục nhi! Dục nhi!! Dục nhi!!!” Nhâm Thiên Tường vui sướng hô, hôn đôi môi tái nhợt của Văn Dục, cả người ôm lấy thân thể suy yếu của Văn Dục. Dục nhi của hắn không chết...Dục nhi của hắn hảo hảo tốt...Tiểu Ngư Nhi của hắn...vẫn ở đây...

Nhâm Thiên Tường nhịn không được khóc. Hắn liều gắng kìm nén tâm tình kích động, thân mình run rẩy dính sát vào Văn Dục. Tiểu Ngư Nhi của ta vẫn còn đây...còn đây...Hắn thật sự chỉ đang ngủ...hiện tại đã tỉnh lại...

-“Dục nhi không chết, hắn tỉnh lại rồi a!” Nhâm Thiên Tường kinh hỉ vô cùng, túm lấy quần áo Lạc Kỳ Hoàng kêu “Ngươi xem a, Dục nhi thật sự tỉnh lại...”

-“Thiên Tường...” Lạc Kỳ Hoàng đột nhiên bắt được tay Thiên Tường, mới phát hiện nó lạnh cỡ nào. Hắn cúi đầu nói “Dục nhi chỉ là hôn mê mà thôi, vừa mới phẫu thuật xong, thuốc mê còn chưa hết tác dụng...”

-“...Ngươi...” Nhâm Thiên Tường nắm chặt tay, sắc mặt nhất thời tái xanh. Hắn hung hăng huy một quyền “Con mẹ nó, loại sự tình này cũng có thể nói giỡn được!”

Ôm mặt bị đánh xưng tím, Lạc Kỳ Hoàng cũng phát hỏa, đồng thời cũng huy một quyền, gào thét: “Con mẹ nó! Lúc ngươi ôm lấy hắn không nghe được tim hắn đập a!”

-“...Khi đó...bầu trời đều muốn sụp xuống, ngươi bảo ta làm thế nào nghe được...” Nhâm Thiên Tường gắt gao nắm lấy nắm tay của Lạc Kỳ Hoàng. Trên khuôn mặt tái nhợt, nước mắt lã lã rơi.

Lạc Kỳ Hoàng ngây ngẩn cả người. Người kia vừa rồi khóc đến tê tâm liệt phế a.

Đột nhiên, máu tươi nẩy lên yết hầu, Nhâm Thiên Tường ói ra một ngụm máu, ngã xuống trên người Lạc Kỳ Hoàng.

Lạc Kỳ Hoàng hoảng, hắn đỡ lấy Nhâm Thiên Tường kêu: “Người đâu đến đây a, Thiên Tường bất tỉnh rồi a, mau lên a!”

Cửa phòng chỉ hơi khép hờ lập tức bị đá văng ra. Viên Ngang vọt vào đầu tiên, không nói hai lời, ôm lấy Nhâm Thiên Tường liền chạy ra ngoài. Âu Dương Vũ cũng nóng ruột, hắn trừng mắt nhìn Lạc Kỳ Hoàng một cái, đỡ lấy Thiên Tường cũng chạy theo. Âu Dương Trụ cùng Lang Trạch Thiên đều ở lại.

-“Tiểu Dục...” Lạc Kỳ Hoàng tiến lên, nhẹ nhàng trấn an Văn Dục vẫn đang mê man. Văn Dục hình như đang nằm mơ, nhất định là mơ thấy Thiên Tường, mới có thể luôn gọi tên của hắn như vậy a.

-“Các ngươi sao không đi xem Nhâm Thiên Tường a?” Phó Cự đi đến, nhìn về phía Văn Dục còn đang mê man, Lang Trạch Thiên, còn có Âu Dương Trụ.

-“Ta đi a. Thiên Tường nhất định rất muốn được ở bên Văn Dục đi.” Âu Dương Trụ thần nhiên nở nụ cười, đến gần bên giường, nhìn sắc mặt nam nhân kia vẫn trắng bệch. Giờ nhìn xem, thật sự cảm thấy nam nhân này rất được, khiến ai cũng phải khâm phục a.

-“Ta lười động!” Lang Trạch Thiên không chút để ý tựa vào trên vách tường, thoát nhìn rất điềm tĩnh, nhưng ánh mắt lại thường thường nhìn về phía Văn Dục.

Nguồn:

Phó Cự thần nhiên nở nụ cười. Tiểu Dục a, có thể gặp gỡ được bọn họ, thật tốt a!

60. Chương 60

Khi Văn Dục tỉnh lại, Nhâm Thiên Tường nằm úp sắp ngủ ở bên giường, bàn tay nắm chặt tay của mình, thực ấm áp. Văn Dục sợ run một chút. Sau đó...một nụ cười ấm áp hiện lên trên khóe môi Văn Dục. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt có chút tái nhợt của Thiên Tường.

-“Dục nhi...Dục nhi...Không cần rời đi a...” Trong khi ngủ mê, Nhâm Thiên Tường vẫn cau mày, một giọt nước trong veo từ khóe mắt chảy xuống, bàn tay càng cầm chặt lấy tay Văn Dục “...Dục nhi...Ta yêu người...Không cần đi...”

Văn Dục ngậy ngẩn cả người, bàn tay đang vuốt ve Thiên Tường cũng cứng lại rồi. Sau đó, không biết vì sao, Văn Dục khóc. Lần đầu tiên, hẳn là lần đầu tiên nghe được Thiên Tường nói yêu hẳn...

-“...Ta yêu người...” Văn Dục run rẩy khẽ nói, cúi đầu xuống, hôn lên cặp môi có chút tái nhợt của Thiên Tường, rồi nắm chặt lấy tay Thiên Tường “Ta sẽ không rời đi...không bao giờ rời đi nữa...”

Viên Ngang đang muốn đẩy cửa vào, tay còn cầm hoa quả, lại dừng lại. Vừa Vặn nhìn thấy một màn kia, không biết vì sao, hẳn lại nở nụ cười, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Viên Ngang tựa vào trên cửa, thần nhiên cười. Là lúc phải buông tay a...Hắn không có dừng cảm như Văn Dục, biết rõ con đường kia khó đi như vậy, lại vẫn dũng cảm đi yêu. Văn Dục a, Thiên Tường về sau giao cho người a! Ha ha, đã đánh cược rồi...xem ra cũng không thể ở lại đây được lâu a...

Quán cà phê.

Thương Biên Hạnh Tử lẳng lặng nhìn Âu Dương Trụ ngồi ở đối diện, như trước tao nhã cười: “Ý của người là...Thiên Tường đã có hôn thê?”

-“Ta muốn tự mình nghe được Thiên Tường nói rõ với ta!” Thương Biên Hạnh Tử buông chén cà phê. Tuy rằng là đang cười, nhưng trong ánh mắt nàng lại toát ra vẻ kiên định.

-“Ta chỉ là không muốn người sẽ bị thương tổn mà thôi...” Âu Dương Vũ cười cười “Trước đây ta rất muốn tác hợp cho các người, nhưng mà không có cách nào khác a. Người kia, thật sự rất dũng cảm...Hạnh Tử tiểu thư, người so ra kém hẳn a!”

-“Ta cũng có thể!” Thương Biên Hạnh Tử ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Âu Dương Vũ “Người tin ta cũng có thể sao?”

-“Hạnh Tử tiểu thư...” Âu Dương Vũ bừng chén cà phê lên, nhẹ nhàng uống một ngụm “Ta nghĩ người nên xem vở diễn tại bữa tiệc đón người mới của trường chúng ta năm nay. Kịch bản tên là “Bá vương biệt cơ”. Tin là người trí tuệ như Hạnh Tử tiểu thư hẳn là sẽ hiểu!”

-“...Người cảm thấy...ta có điểm nào so ra kém nữ nhân kia a?” Hạnh Tử cúi thấp đầu, nhìn không rõ biểu tình.

-“Không, người dường như đều có được tất cả những ưu điểm mà nữ nhân nên có...Nhưng điều duy nhất người so ra kém hẳn là...Hẳn là dùng cả sinh mệnh để yêu Thiên Tường!”

-“Ta cũng có thể!”

-“Ha ha, Hạnh Tử tiểu thư, đừng như vậy. Nói như vậy lệnh tôn sẽ giết chúng ta mất a!” Âu Dương Vũ nở nụ cười, đứng lên “Cứ như vậy đi! Trước đây thật cảm ơn sự giúp đỡ của người, giúp công ty của Thiên Tường có thể hoàn được tiền. Ta tin Thiên Tường nhất định sẽ hoàn lại đầy đủ cho người a!”

-“Các người đùa giỡn ta sao?” Thương Biên Hạnh Tử khẽ nhíu mày, lạnh mặt xuống.

-“Không a. Hạnh Tử tiểu thư xin hãy hiểu ý tứ của ta a!” Âu Dương Vũ cười “Ngay từ đầu đều là do tiểu thư ra tay trước a.”

-“Vậy vì sao đối xử với ta tốt như vậy a? Là bởi vì chuyện trước kia sao?”

-“Không...” Âu Dương Vũ nhìn Thương Biên Hạnh Tử “Bởi vì, người rất giống mẫu thân của Thiên Tường! Nói thật ra, khi vừa nhìn thấy người, quả thật hoảng sợ. Sao lại có hai người giống nhau đến như vậy a. Nếu không tin, người có thể tự tìm hiểu a!”

-“Cái gì...” Sắc mặt của Thương Biên Hạnh Tử trầm xuống. Là vì nguyên nhân này sao?

-“Chuyện của mẫu thân Thiên Tường, nếu người có hứng thú, cũng có thể tìm hiểu...Ta đi đây, tiểu thư xinh đẹp!” Âu Dương Vũ thông thả rời đi, đương nhiên cũng không quên thanh toán tiền.

Ra khỏi quán cà phê rồi, không biết vì sao, hắn cảm thấy rất là thư thái. Văn Dục a, trước kia ta làm người tổn thương nhất định rất nặng...Hiện tại ta sẽ bồi thường cho người a...Từ nay về sau đều phải hảo hảo yêu quý chính mình đây, hảo hảo sống với Thiên Tường a. Việc ta có thể làm chính là giúp người giảm bớt một ít chướng ngại...

61. Chương 61

Nhâm Thiên Tường tỉnh lại, việc thứ nhất chính là chạy đi tìm Văn Dục. Lúc đẩy cửa ra, tìm hắn vẫn đập nhanh không ngừng, thẳng đến khi nhìn thấy người kia ngồi ở trên giường, quay đầu ôn nhu cười nhìn hắn. Nhâm Thiên Tường khóc, hắn vọt tới, găt gao ôm chặt lấy Văn Dục, ôm rất chặt, dường như muốn đem người kia khắc sâu vào trong thân thể mình.

-“Thiên Tường...” Văn Dục nhẹ nhàng nở nụ cười, hắn ôm lấy Nhâm Thiên Tường, nhẹ nhàng gọi tên người kia.

-“...Dục nhi...người đã ngủ rất lâu...rất lâu...lâu đến mức ta gọi cũng không tỉnh...Ta rất sợ...Dục nhi...người có biết hay không lúc ấy ta sợ hãi đến cỡ nào a...Cứ nghĩ nhờ may người vẫn không tỉnh lại...vậy ta phải làm sao bây giờ? Không có người ngủ bên cạnh...ngủ một mình thật sự rất lạnh a...” Kể từ khi mẫu thân qua đời, đây là lần thứ hai Nhâm Thiên Tường khóc vô thức đến như vậy. Hắn găt gao ôm thân mình mảnh khảnh của Văn Dục “Dục nhi...đừng đi được không...đừng rời ta đi nữa được không?”

-“Ta không đi...Thiên tường, ta thề...Từ nay về sau, ta sẽ bất ly bất khí... Được chứ?” Văn Dục thoáng buông ra Nhâm Thiên Tường, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt, vương đầy nước mắt của hắn. Nam nhân là vì hắn mà rơi lệ a. Một nam nhân kiêu ngạo như vậy...Hắn lại vì một người mà khóc...Là vì Thiên Tường thật sự yêu hắn a...

Nhâm Thiên Tường ngừng khóc mà cười, hắn hôn lên đôi môi duyên dáng của Văn Dục, thâm tình, ngọt ngào. Cảm giác như hôn cả đời cũng không đủ. Lúc bàn tay hắn thò vào trong quần áo Văn Dục, Văn Dục bắt được tay hắn, trên mặt đỏ bừng: “Nơi này là bệnh viện a!”

-“Nhưng mà ta rất nhớ người làm sao bây giờ?” Cái trán Nhâm Thiên Tường tựa vào trán Văn Dục, cảm thụ được hơi thở của đối phương.

-“Thiên!” Một câu nói lạnh lùng đánh vỡ không khí lãng mạn, Lạc Kỳ Hoàng mang theo rõ hoa quả đi đến, vẻ mặt lạnh lùng mà giáo huấn Nhâm Thiên Tường “Người có điên hay không a? Hiện tại hắn là bệnh nhân, còn chưa khôi phục hoàn toàn. Huống hồ...trong bụng hắn hiện tại còn có đứa nhỏ, nếu bị thương thì làm sao?”

-“...Đúng rồi...” Nhâm Thiên Tường rốt cục phản ứng lại đây. Hắn vội vàng buông ra Văn Dục, ôm lấy hắn, xin lỗi mà khẽ hôn cái trán của Văn Dục “Thân ái, thực xin lỗi...Để người một mình chịu đựng nhiều như vậy...Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác được chứ?”

-“Ấn!” Văn Dục nở nụ cười, cười đến thực hạnh phúc. Hắn nắm chặt tay Thiên Tường. Đời này kiếp này, cũng không muốn buông tay.

-“Này, hai người...đừng ở trong này làm mấy chuyện ghê tởm đó đi!” Lạc Kỳ Hoàng buồn bực trừng mắt Nhâm Thiên Tường, cầm trong tay một cái áo khoác.

-“Ai...Của người này!” Lạc Kỳ Hoàng còn chưa trừng mắt xong, vai bị vỗ một cái. Hắn quay đầu lại, hai chiếc nhẫn nhựa xuất hiện ở trước mặt. Viên Ngang ôn hòa cười “Vừa mới thấy nó rơi ra từ trong cái áo người cầm trên tay.”

-“A? Thứ này là cái gì?” Lạc Kỳ Hoàng không hiểu gì, nhìn nhìn Văn Dục “Tiểu Dục, là rơi từ trong áo của người ra a.”

Văn Dục vừa nhìn rõ hai cái nhẫn màu lam kia liền ngậy ngấn cả người, sau đó mặt lại lập tức đỏ lên, nhỏ giọng kêu: “Đưa cho ta a!”

-“Gì? Tiểu Dục, là của người sao?” Viên Ngang tiến lên, đem nhẫn đặt ở trong lòng bàn tay Văn Dục.

-“Dục nhi?” Nhâm Thiên Tường có chút khó hiểu nhìn Văn Dục.

-“Nhìn cái gì a!” Văn Dục có chút buồn bực “Lần trước ở khu vui chơi chờ người, thấy nhầm chán liền mua một đôi a. Dù sao người cũng không thích, để ta ném đi!” Sau đó đang định ném tới thùng rác, Nhâm Thiên Tường vội kéo lại tay hắn, nở nụ cười.

Thiên Tường mở ra lòng bàn tay Dục nhi, cầm lấy một chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út bên tay trái, lại cầm lấy một chiếc nhẫn khác, nhìn Văn Dục mà thâm tình hỏi: “Có muốn cả đời đều đi theo ta...làm bà nội trợ đảm đang của ta không?”

Văn Dục ngậy ngấn cả người, mặt càng hồng lên.

Viên Ngang sợ run một chút, lại thản nhiên nở nụ cười. Lạc Kỳ Hoàng giờ phút này cũng chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà.

-“Ân!” Văn Dục vội gật đầu, sau đó bắt lấy chiếc nhẫn trên tay Thiên Tường, đeo vào ngón áp út bên tay trái.

Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, hắn ôm chặt lấy Văn Dục, nhẹ giọng hỏi: “Thân ái, chúng ta kết hôn được không? Đến nước Pháp đi.”

Văn Dục càng không ngừng gật đầu. Cuộc đời này, tất cả những gì mình mong muốn, thật sự đều đã có được. Ông trời, thực cảm ơn người đã ưu ái a!

62. Chương 62

Có người nói, quá mức hạnh phúc, luôn bị người khác đổ kỵ.

Nhâm Thiên Tường dường như mỗi ngày đều dính sát bên người Văn Dục. Dù nam nhân kia đi đến đâu, hắn đều đi theo. Từng mất đi một lần, nhưng ông trời đã ưu ái hắn, để hắn lại chiếm được nam nhân kia. Giờ đây, hắn nhất định phải hảo hảo mà giữ gìn, không bao giờ để đánh mất hắn nữa.

Hạnh phúc như vậy, luôn không thể lâu dài.

Một hôm, Nhâm Thiên Tường tan tầm, giống như thường lệ đến cửa hàng bán hoa mua một bó hoa, bởi vì Văn Dục thích hoa. Sau đó hắn lái xe về nhà. Bình thường hắn đều thích nhẹ nhàng mở cửa, sau đó từ sau lưng ôm lấy nam nhân đang ở phòng bếp bận rộn kia, rồi hôn hắn một cái.

Đúng vậy, liền bởi vì điều này...Văn Dục đang ở trong phòng bếp bận rộn, sau lưng dường như có ai đó. Văn Dục cười cười, nói khẽ một tiếng: “Đừng đùa nữa, đang rán cá a!”

-“Văn tiên sinh, mời đi theo chúng ta một chuyến. Đừng giỡn đùa, chúng ta sẽ không làm người bị thương!” Sau lưng truyền đến một thanh âm xa lạ lạnh lùng, Văn Dục ngậy ngấn cả người, mạnh quay đầu lại. Ba người hắc y nam nhân đeo kính đen đứng ở phía sau, một người cầm lấy tay hắn. Văn Dục lập tức cảnh giác, hắn tỉnh táo lại, cau mày: “Các người có phải nhận sai người rồi không? Ta không biết các người! Muốn đi đâu a? Ta phải nói một tiếng với người yêu ta, không hắn sẽ sốt ruột a!”

-“Văn tiên sinh, không cần nói nhiều như vậy. Nếu người không phản kháng chúng ta sẽ không làm người bị thương. Phu nhân nhà chúng ta chỉ là muốn mời người đi qua một chuyến mà thôi!” Thanh âm của hắc y nhân lạnh như băng. Sau đó Văn Dục còn chưa kịp phản ứng, đối phương hung hăng đánh một cái vào ốt Văn Dục. Văn Dục liền hôn mê bất tỉnh...

Nhâm Thiên Tường về đến nhà, mở cửa ra, đem bó hoa giấu ở phía sau, thật cẩn thận đi vào phòng bếp rồi lại ngậy ngẩn cả người. Người đâu? Trong lòng hắn không hiểu sao có chút bối rối, vội gọi: “Dục nhi! Dục nhi...”

Di động đúng lúc này vang lên, hắn vội cầm di động lên kêu: “Dục nhi, người đang ở đâu?”

-“Tình nhân của người hiện tại đang ở trong tay chúng ta. Nếu không muốn hắn bị thương...thì một mình đến đây. Địa chỉ ta sẽ gửi cho người. Nhớ kỹ, nếu kêu cảnh sát liền thay hắn nhặt xác đi!”

-“Hỗn đản, người muốn làm gì! Đây...” Còn chưa rống xong, đối phương đã ngắt máy. Bó hoa từ trong tay Nhâm Thiên Tường rơi xuống đất, hắn dậm một dậm thật mạnh lên tường “Shit! Sao lại luôn phát sinh việc này...Chết tiệt! Nếu Dục nhi có chuyện gì, ta nhất định sẽ làm thịt các người!”

Di động rung lên một chút, Nhâm Thiên Tường vội vàng cầm lên xem, sau đó lập tức chạy ra ngoài. Dục nhi, người không thể có việc a, trăm ngàn lần không thể...Bằng không ta tuyệt đối không thể tha thứ cho chính mình!

Văn Dục cảm giác có chút choáng váng. Hắn cố sức mở mắt ra, chung quanh một mảnh hắc ám, căn bản thấy không rõ cái gì, tay chân hình như đều bị cột chặt, cả người đang nằm trên cái gì đó rất mềm mại...Giường? May mà còn cảm giác được mình đang mặc quần áo, rốt cuộc sao lại thế này?

Đột nhiên trên trần nhà lập tức sáng lên, hình như là một cái màn hình. Văn Dục tức thời không mở mắt ra được, thật lâu mới có thể thích ứng. Kết quả xuất hiện ở trên màn hình lại là Nhâm Thiên Tường...

-“Thiên Tường, Thiên Tường...” Văn Dục ra sức gọi.

-“Đau lòng sao? Còn chưa bắt đầu đâu, ha ha...” Một giọng nữ cao không biết từ đâu truyền đến.

-“Người là ai? Chúng ta cũng không quen biết người, tại sao lại bắt ta tới đây a?” Văn Dục cố sức giãy dụa.

-“Ta là ai? Chúng ta có quan hệ gián tiếp đấy chứ, lại là quan hệ lợi ích nữa. Người chính là mấu chốt giúp ta chiếm được Tác Phẩm Á Nỵ Ấu công ty a!”

-“Người có ý tứ gì?”

-“Đương nhiên, cái thứ nghèo túng như người đương nhiên không hiểu rồi. Nhưng mà không thể tưởng được, Thiên Tường tiểu tử kia thế nhưng chứa chấp một cái tình nhân như người. Thật sự là làm cho ta thấy thú vị a! Lần trước đâm xe người lại làm kẻ chết thay, nhưng lần này hắn không tốt số được như vậy đâu! Ha ha ha...”

-“Đâm xe?” Văn Dục đột nhiên nhớ tới vụ tai nạn kia, trong lòng căng thẳng. Không phải ngoài ý muốn, mà là thật sự có người muốn hại Nhâm Thiên Tường “Ta nói cho người biết, nếu Thiên Tường xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ giết người! Ta thề ta làm được!”

-“Hừ, tiểu quỷ. Người mà cũng dám đấu với ta sao, còn non lắm!” Thanh âm tiêu thất.

-“Này, người đi ra đây, người đi ra đây! Không cho phép người động tới Thiên Tường! Thối nữ nhân, người có nghe hay không!” Văn Dục liều mạng giãy dụa, nhìn Nhâm Thiên Tường xuất hiện trên màn hình, chính đang từng bước một bước vào chỗ hiểm ác này.

-“Thiên Tường...”

63. Chương 63

Nhâm Thiên Tường lẳng lặng nhìn căn nhà trống vắng này, nó được xây trong rừng, hình như chuyên môn dùng để làm những vụ giao dịch phi pháp. Trong nhà thực sạch sẽ, cảm giác có chút giống kiến trúc Âu Mỹ. Hắn vừa bước vào nhà, cửa chính liền lập tức tự động đóng lại. Hắn mạnh quay đầu lại, ngọn đèn lập tức sáng lên. Nhâm Thiên Tường cởi áo khoác ra, nhắm ngay người đang ngồi ở trước mặt mình. Đó là một

nam nhân trông rất khí phách. Hắn cũng mặc tây trang màu đen, nhưng khác ở chỗ là hắn lại đeo một cái mặt nạ màu bạc. Chung quanh có một đồng người vây quanh, ai cũng mặc quần áo đen, đeo kính đen, súng trên tay đều nhắm vào Nhâm Thiên Tường.

-“Người thật là can đảm, tự mình đến a!” Nam nhân dường như đang cười, thanh âm nghe giống như vẫn còn trẻ tuổi “Người thật đúng là rất giống phụ thân người năm đó a!”

-“Người rốt cuộc là ai? Ta không nhớ là chúng ta đã từng gặp nhau!” Nhâm Thiên Tường vừa nói vừa nhìn chung quanh. Chết tiệt, ngoại trừ cầu thang phía sau nam nhân kia, dường như không có lối thoát nào khác. Hay là Văn Dục đang ở trên lầu?

-“Đừng nhìn nữa, tiểu quỷ. Trừ phi người đồng ý điều kiện của ta, nếu không người có làm cách nào cũng không thể đi lên. Đương nhiên, người cứ yên tâm. Một khi người còn chưa đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ không để bất luận kẻ nào động vào hắn!” Nam nhân dường như nhìn ra được tâm lý của đối phương.

-“Hừ!” Nhâm Thiên Tường nhíu mày. Chết tiệt, căn bản đều không thể nhúc nhích, cứ như vậy quả thực là chết chắc. Sao lại xúc động như vậy a, như vậy không chỉ có chính mình chết, ngay cả Văn Dục cũng sẽ bị liên lụy “Nói đi, người muốn điều kiện gì!”

-“Trước tiên buông ra đi!” Nam nhân đứng lên, so với Nhâm Thiên Tường cao hơn hắn một cái đầu, có vẻ thực khí phách. Hơi thở này, hình như từng ở đâu đó gặp qua rồi. Nhâm Thiên Tường lần đầu tiên thấy hận chính mình bình thường ở các bữa tiệc đã không tìm hiểu kỹ vài người.

Nhâm Thiên Tường ném áo xuống, lạnh lùng nhìn hắn nghênh diện đi tới. Hắn đang định đợi đối phương vừa đi tới liền ra tay thì nam nhân đã bắt được nắm tay của hắn, sau đó nhanh chóng đem hai tay Nhâm Thiên Tường vịn ra phía sau, buộc Nhâm Thiên Tường quỳ xuống. Nhâm Thiên Tường trong lòng ai oán “Buông tay ra!”

-“Ha ha, người cũng chỉ có mấy chiêu này thôi sao?” Nam nhân nở nụ cười, liền một tay chế trụ được Nhâm Thiên Tường. Dù gì lúc học trung học hắn cũng từng học qua Taekwondo đến hàng tứ cấp, nhưng không thể ngờ được cao thủ thật là chỗ nào cũng có.

-“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Nhâm Thiên Tường nghiêm mặt, cố bình tĩnh. Mấy người huynh đệ kia của hắn ngày nào cũng tầm mười hai giờ đêm liền tới bàn bạc một chút vấn đề công ty cùng hắn. Nếu họ phát hiện hắn không ở nhà lại không phải tăng ca, hắn là sẽ tìm đến đây. Gia tộc của Lang Trạch Thiên là xã hội đen, vậy nếu nam nhân này cũng là xã hội đen, Lang Trạch Thiên hắn là có thể tìm được hắn. Có lẽ kéo dài thời gian một chút có vẻ tốt hơn.

-“Cổ phần công ty của mẫu thân người hãy giao hết cho ta. Năm mươi phần trăm cổ phần công ty!”

-“Người đừng có mơ!”

-“Vậy tên tình nhân tươi đẹp kia của người...không ngại để cho thuộc hạ của ta giải sầu chứ? Dù sao thuộc hạ của ta đã lâu không chạm qua nữ nhân a!”

-“Hừ, hắn là nam nhân a. Người già quá hóa ngu sao?”

-“Ha ha, tiểu quỷ...Vậy có muốn cho tiểu tình nhân của người thử xem ta có phải già hay không không? Nam hay nữ ta đều tiếp hết!”

-“Biến thái!”

-“Biến thái sao? Tiểu quỷ, bằng một nửa của người sao? Nếu chuyện người kế thừa của Nhâm là một kẻ đồng tính bị truyền ra, người đoán sẽ thế nào a? Người cho là đến lúc đó các người còn có thể vui vẻ bên nhau sao?”

-“...Chuyện của ta không tới phiên người ngoài quản!”

-“Người ngoài? Ta cũng không nghĩ như vậy nga!” Nam nhân nhấc lên Nhâm Thiên Tường, ném hắn xuống cái ghế sofa nam nhân vừa ngồi, sau đó đem hai tay hắn trói chặt ra phía sau. Nam nhân đứng nhìn xuống Nhâm Thiên Tường, hắn đeo mặt nạ nên nhìn không ra biểu tình gì. Mấy tên đứng xung quanh giống như mấy con rối gỗ, cứ nhắm nhắm chìa súng vào Thiên Tường.

Bạn đang ?

-“Shit!” Nhâm Thiên Tường thấp giọng mắng một câu, quay mặt đi, không nhìn tới nam nhân.

-“Khuôn mặt này...thực giống...” Bàn tay đeo găng nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt Thiên Tường, sau đó lại nâng cằm Thiên Tường lên. Khuôn mặt đeo mặt nạ cũng đến gần sát Thiên Tường. Giống như chợt nhớ tới điều gì, nam nhân lẳng lặng, xuyên thấu qua mặt nạ nhìn về phía Nhâm Thiên Tường.

Nhâm Thiên Tường gắt gao nhìn chằm chằm đối phương. Sau mặt nạ, hẳn không nhìn rõ được ánh mắt của đối phương “Người rốt cuộc muốn thế nào a! Là nam nhân thì hãy đường đường chính chính mà nói ra!”

-“Không phải ta đã nói rồi sao? Năm mươi phần trăm cổ phần công ty mà mẫu thân để lại cho người!”

-“Người đừng có mơ!”

Nam nhân tựa hồ phát hỏa, hung hăng quăng Thiên Tường một cái tát. Khóe miệng Thiên Tường lập tức chảy xuống tơ máu. Chết tiệt...Một cái tát này, hẳn nhất định sẽ trả lại...Đau muốn chết!

-“Vậy tiểu quỷ tên Văn Dục kia...để ta ném thử trước, sau đó liền cho thuộc hạ của ta thưởng thức. Bọn họ có vẻ rất thích thú a!”

-“Hỗn đản! Người thử động vào hẳn xem, ta nhất định sẽ giết người!” Giờ phút này, Nhâm Thiên Tường thấy hận chính mình thực vô dụng. Vì sao lại phải lựa chọn giữa mẫu thân và Dục nhi? Hẳn đã khiến Văn Dục chịu khổ một lần, giờ không thể để xảy ra lần nữa. Quan trọng nhất là, hiện tại Dục nhi còn mang cốt nhục của hẳn a!

-“Ha ha ha, điểm này phụ thân người so với người bình tĩnh hơn. Khi đó lúc hẳn chạy thoát được thiếu chút nữa đã làm hỏng hai mắt của ta a...” Nam nhân phá lên cười “Lúc ấy phụ thân người vì mẫu thân người, bất kể cái gì đều nguyện ý!”

-“Mẫu thân?” Nhâm Thiên Tường ngẩng đầu lên, nhìn về phía nam nhân kia. Tại sao hẳn lại không biết chuyện mẫu thân bị bắt cóc? Chẳng lẽ đoạn kí ức đó đã bị mất?

-“Muốn biết sao?” Nam nhân cúi xuống, cười đến rất là khó hiểu “Có muốn biết không...Phụ thân người từng ở dưới thân của ta...Về mặt đó thật sự là mê người a!”

-“Người...” Nhâm Thiên Tường giật mình nhìn hẳn, vẻ mặt khiếp sợ, sau đó lại khôi phục bình tĩnh “Nam nhân kia...không liên quan đến chuyện của ta!”

-“Không, liên quan đến người đấy!” Nam nhân giơ tay lên một cái, sô pha lập tức đưa tới. Nam nhân ngồi ở đối diện Thiên Tường, bắt chéo chân, ngón tay thon dài cầm lên một ly rượu vang, lẳng lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ “Năm ấy người vừa mới sinh ra không lâu, để ăn mừng, ta đã mời mẫu thân người cùng người đến đây. Nhưng không ngờ phụ thân người lại dường như phát điên vọt đến đây a. Ha ha...”

Nhâm Thiên Tường lẳng lặng nhìn nam nhân đang uống rượu vang trước mắt. Cái loại động tác này có chút giống người nào đó, nhưng mà giống ai a? Nghĩ mãi không ra... Chuyện trước kia mà nam nhân kia nói tới hình như là chuyện từ hồi mình mới sinh ra, thế nào lại không nhớ...

64. Chương 64

Nam nhân uống rượu vang, tựa hồ nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn phía Nhâm Thiên Tường: “Mặt mũi người có điểm giống mẫu thân người, còn vóc dáng lại tựa như phụ thân người...Thật sự rất giống a!”

-“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tỉnh táo lại, tuy rằng hẳn rất muốn mau chóng cứu Văn Dục ra, nhưng mà như vậy không những có thể kéo dài thời gian còn có thể nghe được đoạn chuyện cũ kia.

-“Người muốn ta nói cho người sao? Hay là muốn kéo dài thời gian?” Nam nhân này, dường như đều đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì. Chết tiệt, hắn cảm thấy người này đúng là đã từng gặp qua, cảm giác quen thuộc đến nói không nên lời.

Nhâm Thiên Tường quay mặt đi. Chết tiệt...Mau nhớ ra đi a.

-“Không sao, ta đang chờ một người, sợ lãng phí thời gian mới gọi người đến đây sớm một chút! Chờ cùng ta đi, dù sao ta đều đã đợi nhiều năm như vậy, huống chi chỉ là một buổi tối.”

-“Ân?” Nhâm Thiên Tường cau mày. Không lẽ mục đích của hắn không phải là một nửa cổ phần công ty kia.

-“Đừng cho là ta không cần một nửa cổ phần công ty kia. Chỉ khi ta càng mạnh, mới càng có thể nắm chặt trong tay con người cao ngạo kia!” Nam nhân gờ lên chén rượu, một tên thuộc hạ liền rót thêm rượu. Hắn phát tay, mấy tên thuộc hạ đều lui xuống. Nhưng chắc chắn bọn chúng còn chưa bỏ đi, bởi vì Thiên Tường cảm giác được ẩn ẩn có ánh mắt bắn lại đây. Kéo dài thời gian một đêm cũng tốt, Lang Trạch Thiên hẳn là sẽ có thời gian chạy tới.

-“Tối nay thực im lặng, giống như ông trời biết ai đó sắp phải chết, nên mới vì hắn bi ai a!” Nam nhân đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Nhâm Thiên Tường. Toàn thân Thiên Tường lập tức cảm thấy không được tự nhiên. Nam nhân tới gần sát Thiên Tường, dường như chỉ cách một lớp mặt nạ. Đột nhiên, chỗ miệng hình cung trên mặt nạ nhẹ nhàng đụng vào môi Thiên Tường. Nhâm Thiên Tường gần như có thể cảm nhận được cảm giác nồng đậm, cực nóng từ phía bên kia mặt nạ, còn có mùi vị của rượu vang.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, nam nhân đã dựa vào Thiên Tường nằm xuống, đầu gối lên trên đùi Thiên Tường. Mái tóc nhuộm màu vàng thoạt nhìn rất là hỗn độn. Nhâm Thiên Tường lấp bắp kinh hãi, gắt gao trừng mắt nhìn nam nhân. Tên hỗn đản này đang làm gì vậy?

-“Mẫu thân người năm đó sắm vai Ngu Cơ. Bá vương của nàng, đáng lẽ ra phải là ta...Nhưng mà bởi vì lúc đó đột nhiên ta lại bị viêm dạ dày, phải nằm viện. Sau đó lại để cho phụ thân người lên sân khấu...” Nam nhân lẳng lặng kể lại, như là đang nhớ lại chuyện đã qua.

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Như vậy người này...là bằng hữu của nam nhân kia sao?

-“Ta luôn luôn tưởng tượng, nếu không có vở kịch Bá vương biệt cơ kia, liệu có phải kết cục cũng không giống như bây giờ...liệu có phải bọn họ sẽ không yêu nhau thắm thiết như vậy không? Khi đó, ta yêu mẫu thân người! Mẫu thân người rất đẹp, nàng tựa như một vị tiên tử trong lúc vô ý lạc xuống thế gian này, không thể chạm vào...Vì muốn cùng nàng diễn vở kịch kia, ta đã cố gắng thật lâu. Nhưng mà tại sao đến cuối cùng vẫn là Nhâm Đoạn Phong lên sân khấu. Thật không cam lòng...Ngay cả Nhược Thủy hắn đều chiếm được. Khi đó, ta hận không thể làm cho phụ thân người biến mất khỏi thế gian này. Trông thấy cả nhà các người hạnh phúc như vậy, ta đồ kị muốn chết. Cảm giác đồ kị này không ngừng tra tấn ta...Cuối cùng ta đã bắt cóc mẫu thân người. Lại nghĩ rằng chỉ cần bắt được mẫu thân người đến đây là đủ, nhưng mà Nhược Thủy lại chỉ muốn chết mà không muốn sống cùng ta. Ta càng hận, muốn ngay tại trước mặt Nhược Thủy, giết chết Nhâm Đoạn Phong, như vậy nhất định rất khoái trá. Nhưng mà thật đáng tiếc, ta đã xem thường hắn! Ngay cái đêm ta đã gần chiếm được phụ thân người, thì ngày hôm sau, hắn rất thông minh cứu đi mẫu thân người cùng người. Sau đó...càng làm ta chán nản chính là...Ta thể nhưng lại yêu phụ thân người. Thực buồn cười, đúng không?”

Nhâm Thiên Tường rất là khiếp sợ. Hắn nhìn nam nhân đang hét sức bi ai này, nhủ thầm.

-“Có một chuyện người vẫn không biết, cho nên vẫn ghi hận hắn. Nhâm lão nhân tìm được phụ thân người rồi liền lấy cớ bệnh nặng yêu cầu Đoạn Phong trở về kế thừa tổ nghiệp. Đoạn Phong quyết định trở về, nhưng mà một năm nọ, hắn gặp một vụ tai nạn nghiêm trọng. Vụ tai nạn kia giống như ta vận may của ta vậy. Hắn hôn mê suốt một năm, tỉnh lại lại bị mất trí nhớ, đã quên người, đã quên mẫu thân người, nhưng mà lại chỉ nhớ rõ ta. Ha ha...Khi đó, ta kinh hãi đến phải cảm tạ ông trời đã cho ta một cơ hội để được ở bên cạnh bảo vệ hắn. Càng làm ta kinh hãi chính là, hắn vẫn không chịu lấy Tát Đế phụ nhân. Sau đó liền cứ như vậy, bên cạnh hắn ngoài ta ra không còn bất kỳ ai. Suốt hai năm, mặc kệ làm cái gì, đi nơi nào, chúng ta đều vẫn ở cạnh nhau. Nhưng mà sao đó lão nhân chết tiệt kia lại làm gian kế, để Tát Đế có cơ hội...Đoạn Phong cái tên này có đôi khi lại khiến ta thực thất vọng. Hồi ấy cả thế giới lâm vào khủng hoảng kinh tế,

công ty bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Bởi vì áp lực, Đoạn Phong vẫn phải cưới Tát Đế. Kết quả, mẫu thân người lại phải đau khổ mà chết...”

-“Đều là tại người ở giữa xen vào?” Thiên Tường giận trừng mắt nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ lạnh băng kia. Thảo nào, phụ thân lại không nhận ra mình, không nhận ra mẫu thân. Thì ra rất cả đều tại tên hỗn đản này khiến gia đình mình cửa nát nhà tan. Từ đây! Nam nhân vẫn ở bên cạnh phụ thân, lại là hảo bằng hữu của phụ thân...Không lẽ là...

-“Ta từng nghĩ tới, nếu lúc Đoạn Phong mất trí nhớ, ta liền dẫn hắn đi, đi thật xa, xa đến hắn không thể trở về nơi này...Như vậy hắn sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta. Chúng ta sẽ cùng nhau đứng ở trên tầng lầu cao nhất nước Mĩ, nói chuyện tán gẫu...Mặc kệ có khó khăn gì, chúng ta đều ở bên nhau cùng đối mặt.”

-“Biết không? Năm mẫu thân người chết, hắn đột nhiên khôi phục trí nhớ. Khi đó, Đoạn Phong khóc như một tiểu hài tử, cũng chỉ là ở trước mặt ta mới khóc vô thức như vậy. Hắn yếu ớt cũng chỉ có ta mới có thể trông thấy. Khi đó, ta đã nghĩ...Hy vọng thế giới này cũng chỉ có ta ở bên cạnh hắn. Hắn hỉ nộ ái ố, cũng chỉ có ta được thấy. Ham muốn cố chấp đến như vậy, ngay cả ta đều ghét hận chính mình...”

-“Nói bậy! Năm đó hạ táng mẫu thân, hắn căn bản đều không xuất hiện!” Nhâm Thiên Tường cắn chặt môi, trong đôi mắt phần nộ tràn đầy bọt nước.

-“Ha ha...Tiểu quỷ, ở trong lòng của người, người từng trông thấy phụ thân người yếu ớt rồi sao? Nam nhân kia cao ngạo như vậy...Sự ôn nhu của hắn đều cho mẫu thân người, tất cả những bất an cùng sợ hãi hắn lại đều giữ ở sâu trong đáy lòng, người đều đã từng trông thấy sao? Năm đó Nhược Thủy mất đi, Đoạn Phong đã tự sát đến hai lần, lần đầu tiên ở trong bồn tắm lớn cắt cổ tay, may mắn ta phát hiện sớm...Lần thứ hai đứng ở trên thuyền chở dầu, hắn đã nhảy xuống biển, không hề giãy dụa, cứ thế chìm xuống...Lúc ấy ta thực sự sợ hãi đến sắp điên rồi! Lúc cứu hắn lên, hắn đã suýt nữa thì tắt thở...” Bàn tay của nam nhân có chút lạnh lẽo, hắn nắm lấy góc áo khoác của Thiên Tường, tay run nhè nhẹ “Sau đó, nếu không phải vì người, chỉ sợ hắn thật sự đã đi cùng Nhược Thủy rồi. Ta hận mẫu thân người, hận nàng ngay cả đã chết cũng không buông tha Đoạn Phong. Hắn cùng lúc phải chịu đựng áp lực của gia tộc, cùng lúc lại phải chịu đau đớn vì mất đi người thân. Hắn không thể lựa chọn...Chỉ sợ ngay cả chính người cũng không biết, Nhâm Đoạn Phong, nam nhân kiêu ngạo kia, hắn rất yêu người...Người là do Nhược Thủy để lại cho hắn, là cái cơ duy nhất để hắn còn sống trên cõi đời này...Nhưng mà người lại vẫn không chịu gọi hắn ba ba. Thật sự là một tên tiểu quỷ bướng bỉnh!”

-“Người nói bậy!!!” Một giọt nước trong veo xẹt qua hai má Thiên Tường. Hắn chỉ biết rằng, năm đó cả gia đình hạnh phúc như vậy. Phụ thân vừa nghiêm khắc lại vừa hiền hậu, hắn vẫn luôn tin tưởng phụ thân sẽ không vô tình như vậy. Vậy mà sao lại đi tin lời đồn vớ vẩn này, tin lời nữ nhân kia...Mẫu thân vẫn luôn tin tưởng phụ thân, cho nên thà rằng chết cũng không chịu rời đi ngôi nhà kia. “Ta muốn ở lại đây...Nhờ may hắn trở về không tìm thấy chúng ta thì biết phải làm sao a?” Bên tai tựa hồ vẫn còn vang lên thanh âm đầy chờ mong, thương yêu của mẫu thân.

Nam nhân nhẹ nhàng nở nụ cười, trầm mặc. Nhâm Đoạn Phong a, người phải cảm kích ta đi a. Ta đã thay người nói tất cả những gì người muốn nói với con trai bảo bối của người rồi...

65. Chương 65

-“Này, người không được ngủ a! Người rốt cục muốn làm gì?” Nhâm Thiên Tường khẽ rung đùi. Giờ lại đột nhiên nhắc đến chuyện gia đình hắn, còn cả nam nhân mà hắn vẫn luôn không chịu gọi là phụ thân kia...Không lẽ từ trước tới nay đều hiểu lầm hắn?

-“Đừng động dậy, tiểu quỷ...” Nam nhân đột nhiên ngồi dậy, đè lại đùi Nhâm Thiên Tường, nhìn về phía cửa. Cửa phòng lập tức bị đá văng ra, một nữ nhân kiều mỵ lập tức tiến vào. Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người...Tát Đế phu nhân?

-“Mặt nạ bạc! Người rốt cục muốn kéo dài tới lúc nào a? Không phải đã nói chỉ cần lấy được cổ phần công ty liền giải quyết hẳn sao?” Tất Đế thở hổn hển chạy đến, thẳng hướng tới trước mặt Nhân Thiên Tường cùng nam nhân.

-“Hừ, thật sự là ngu xuẩn!” Nam nhân hừ lạnh một tiếng.

-“Người nói cái gì! Ta đã thanh toán cho người năm trăm vạn, người định đổi ý sao a!”

-“Ha ha! Tất Đế, người cho là người kế thừa của Nhâm gia chỉ đáng giá bằng năm trăm vạn thôi sao? Người cho là năm trăm vạn có thể mời được ta mặt nạ bạc sao?” Nam nhân nở nụ cười.

-“Người...” Khuôn mặt trắng trẻo phẫn hồng của Tất Đế giờ phút này đều đã tái nhợt “Giờ Nhâm Đoạn Phong đang chạy đến đây. Nếu như bị phát hiện, người đừng nghĩ người sẽ thoát được!”

-“Thế người nghĩ người sẽ thoát được sao?” Nam nhân hừ lạnh một chút.

-“Hảo, người không ra tay, chính ta sẽ ra tay!” Tất Đế lập tức rút ra một khẩu súng chìa vào Nhâm Thiên Tường. A đang định bóp cò, nam nhân vươn tay ra một cái, khẩu súng trong tay Tất Đế không biết khi nào thì đã ở trong tay nam nhân. Khẩu súng chìa về phía Tất Đế. Khuôn mặt của Tất Đế đều trắng bệch.

-“Mặt nạ bạc, người rốt cuộc muốn làm gì a!” Tất Đế lớn tiếng hét chói tai, trừng mắt nhìn nam nhân “Người đâu, làm thật tên trên đầu cho ta!”

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Trên đầu...Nguy rồi! Văn Dục! Không lẽ Văn Dục là mục tiêu của ả?

-“Người của người? Ha ha, người nghĩ từ lúc người đi vào căn phòng này, thuộc hạ của người còn dùng được sao?”

Bạn đang ?

-“Người có ý gì? Người rốt cuộc đứng ở bên nào a? Người không phải hận Nhâm Đoạn Phong đã cướp mất Nhược Thủy sao?”

-“Thật đúng là ngây thơ a. Tất Đế, lệnh tôn không dạy người phải đề phòng người khác sao? Hay là người quá yêu Đoạn Phong nên đã quên?”

-“Người nói cái gì?”

-“Đừng cho là ta không biết mưu mô của người. Mượn tay ta để trừ khử Thiên Tường, sau đó người sẽ trừ khử cả ta. Rồi không chỉ có Nhâm Đoạn Phong sẽ thuộc về người, ngay cả công ty của Nhâm gia cũng đều sẽ thuộc về người. Ngay từ đầu người không phải đã suy tính như vậy sao?”

-“Cái gì? Ta không có!” Tất Đế lui về phía sau vài bước, nhìn chung quanh. Mấy tên hắc y nhân cầm súng lại vây quanh.

-“Muốn đấu với ta sao? Người còn non lắm!” Nam nhân vung tay lên, hai tên hắc y nhân tiến đến đem Tất Đế trói chặt lại, đẩy ngã xuống sàn.

-“Này, buông ra! Nếu ba ba của ta mà biết, người sẽ chết thật thảm a!” Tất Đế lớn tiếng hét “Buông ra, buông ra! Có nghe không!”

Nam nhân đi qua, đứng ở trước mặt Tất Đế, sau đó một bàn tay chém xuống, Tất Đế liền hôn mê bất tỉnh.

-“Đoạn Phong đã sắp đến rồi sao? Thật đúng là rất nhanh a!” Nam nhân hình như đang cười. Hắn quay về bên cạnh Thiên Tường ngồi xuống, tựa vào sofa, lẳng lặng nhìn phía cửa “Giờ hẳn hẳn là đang chuẩn bị đến đây a!”

Thì ra, nam nhân này phủ phục lâu như vậy là để chờ một người. Mục tiêu của hắn vẫn luôn là phụ thân. Nam nhân này yêu Nhâm Đoạn Phong, cho tới giờ đều vẫn chờ đợi. Hao hết tâm tư như vậy đều là vì muốn giữ người kia ở bên người mà thôi. Cho tới giờ? Cho tới giờ đều ở bên cạnh phụ thân, hơn nữa đã từng quen biết mình, hiểu được suy nghĩ của mình...Trên đời này ngoại trừ người kia, hẳn là không còn ai khác.

-“Tùng Ngụy!” Nhâm Thiên Tường thốt ra, trợn to mắt nhìn nam nhân. Nam nhân kinh ngạc quay đầu nhìn Nhâm Thiên Tường, hình như đang nở nụ cười. Cái gì hắn cũng không nói, chỉ vươn tay, sờ sờ mái tóc mềm mại của Thiên Tường, lẳng lặng nhìn về phía cửa, khẽ nói: “Người nói xem, suốt một năm kia ta chiếm đoạt thân thể hắn...hắn có biết ta là ai sao? Ha ha, hắn có thể hận ta không?”

-“Từ khi nào người lại biến thành mặt nạ bạc, thủ lĩnh của tổ chức sát thủ? Từ khi nào a?” Nhâm Thiên Tường cảm thấy có chút khó chấp nhận. Hay nói cách khác, chuyện trước kia của phụ thân, thứ tình cảm phức tạp như vậy, hắn thực sự không hiểu nổi.

Nam nhân nở nụ cười, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn về phía cửa. Mấy tên hắc y nhân đứng vây quanh lại ẩn trong bóng tối...

66. Chương 66

Cửa chậm rãi mở ra, Nhâm Thiên Tường có chút sốt ruột nhìn người đang chậm rãi đi vào. Dáng vẻ tuấn mỹ, đôi mắt hữu thần, một thân áo choàng trắng ở dưới ngọn đèn như phát ra một luồng sáng nhợt nhạt.

Nhâm Đoạn Phong mặt không chút thay đổi nhìn về phía nam nhân. Phía sau hắn không có lấy một người nào khác. Tiến vào rồi, cửa liền tự động đóng lại. Hắn liếc mắt nhìn Tát Đế té xỉu trên mặt đất, lại quay đầu nhìn Nhâm Thiên Tường ngồi ở bên cạnh nam nhân, bị chói chặt tay. Trong ánh mắt hiện lên một tia khác thường.

-“Thả con ta ra!” Đôi môi của Nhâm Đoạn Phong có chút tái nhợt, hắn từng bước một đi đến. Nhâm Thiên Tường ngẩng ngăn cả người, câu nói kia...‘Thả con ta ra!’ như là thứ gì đó nặng nề mà đâm sâu vào trong đáy lòng hắn.

Nam nhân nở nụ cười, hắn lẳng lặng nhìn Nhâm Đoạn Phong chậm rãi đi tới, kim lòng không đậu vươn tay, nhẹ nhàng mà nói: “Người đã đến rồi a!”

Kết quả đáp lại nam nhân lại là một khẩu súng lạnh như băng chia vào, nam nhân giật mình ngậy người, nụ cười sau mặt nạ lập tức cứng ngắc.

-“Thả con ta ra!” Nhâm Đoạn Phong vẫn lạnh như băng mà nhìn nam nhân “Những chuyện khác, ta có thể tha thứ người...Nhưng nếu người dám thương tổn con ta, ta suốt đời cũng không tha thứ người!”

-“...Ha ha...” Nam nhân chần chờ một chút, đột nhiên nở nụ cười “Người cho là hiện giờ người có thể bỏ chạy được sao?”

-“Ngay từ đầu ta cũng chưa nghĩ muốn chạy trốn!” Nhâm Đoạn Phong nhìn về phía Nhâm Thiên Tường, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu từ ái. Nhâm Thiên Tường giật mình ngậy người. Phụ thân, phụ thân, phụ thân...Giờ khắc này, lần đầu tiên hắn lại muốn gọi nam nhân này nhiều tiếng phụ thân đến như vậy “A Ngụy, thả Thiên Tường ra, còn ta sẽ tùy người xử lý!”

Tùng Ngụy ngậy ngăn cả người, sau đó lẳng lặng tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt soái khí kia. Hắn im lặng cười, ngẩng đầu lên nhìn Nhâm Đoạn Phong: “Từ khi nào thì người biết được?”

-“Từ lúc người ôm ta lần đầu tiên ta đã biết!” Quay đầu lại, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Tùng Ngụy. Nhâm Đoạn Phong nhìn Tùng Ngụy, mặt không chút thay đổi.

-“Vậy vì sao không phản kháng? Không vạch trần ta?”

-“...Bởi vì...người người yêu bị ta cướp mất...” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên nói “...Cho nên...ta muốn bồi thường người. Ta biết người cũng không muốn thương tổn Tường nhi cùng Nhược Thủy, cho nên cũng không lập tức giết người!”

-“...Vậy chuyện sau đó...người đều biết rõ sao?”

Nhâm Đoạn Phong nhìn hắn, không nói lời nào.

Tùng Ngụy đứng lên, lẳng lặng nhìn Nhâm Đoạn Phong: “Vậy người cũng biết vụ tai nạn khiến người mất trí nhớ kia là do ai làm sao?”

Nhâm Đoạn Phong vẫn là nhìn hẩn mà không nói.

-“Vậy...” Tùng Ngụy cười gượng một chút, rồi chăm chú nhìn Nhâm Đoạn Phong “Ta yêu người, người có biết không?”

Tay cầm súng run lên một chút, Nhâm Đoạn Phong hơi nghiêng đầu, thản nhiên nói: “Thả con ta ra ngay!”

-“Vậy lần trước người vì Nhược Thủy uống rất nhiều rượu, cuối cùng lại thương ta, người có biết không?” Tùng Ngụy khẽ cắn cặp môi tái nhợt, từng bước một tới gần Nhâm Đoạn Phong “Vậy mỗi buổi tối ta vụng trộm hôn người, người có biết không? Ta mỗi ngày ôm người ngủ, đợi người ngủ liền dựa vào người, người có biết không a...”

-“Câm mồm!” Nhâm Đoạn Phong lui về phía sau hai bước, sắc mặt tái mét, môi nhợt nhạt đáng sợ, sau đó quăng một cái tát trên mặt Tùng Ngụy.

-“Người đều biết rõ không phải sao? Người đều biết rõ a!!” Tùng Ngụy nổi điên mà gào thét, cướp đi khẩu súng trong tay Nhâm Đoạn Phong, đem Nhâm Đoạn Phong bức đến vách tường. Hai tay hẩn nắm chặt tay Nhâm Đoạn Phong “Người đều rõ có phải không a!!!”

-“Người rốt cục còn muốn làm gì nữa đây?”

Nhâm Đoạn Phong cổ hết sức gào thét, tim bắt đầu có chút đau, hô hấp có chút khó khăn.

-“Ta muốn thương người!” Tùng Ngụy nổi điên mà cắn lấy môi Đoạn Phong “Đừng nghĩ rằng hiện tại thân thể người như vậy còn muốn đấu được với ta!”

-“Hỗn đản! Biến thái!! Buông phụ thân ra! Hỗn đản, buông phụ thân ta ra!” Nhâm Thiên Tường liều mạng giãy dụa, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đến ra tơ máu “Tùng Ngụy, buông phụ thân ta ra!”

-“A...” Tùng Ngụy đột nhiên buông ra Nhâm Đoạn Phong, lui về phía sau hai bước, khóe miệng chảy ra tinh tể tơ máu.

-“Biến thái!” Nhâm Đoạn Phong ôm ngực, cổ hết sức tròng mắt nhìn Tùng Ngụy, gắt gao dựa vào vách tường.

-“Biến thái? Ha ha...” Tùng Ngụy nở nụ cười “Vậy con người thích nam nhân, không lẽ người cũng không biết?”

Nhâm Thiên tường ngây ngẩn cả người, nhìn Nhâm Đoạn Phong. Không có khả năng phụ thân sẽ không biết. Một nhân vật lợi hại như vậy a...Phụ thân nếu thật sự quý trọng hẩn, vậy nhất cử nhất động của hẩn, phụ thân hẩn là đều đã biết.

-“Ta biết!” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên nói, nhìn Tùng Ngụy “Ta tôn trọng tình cảm của hẩn!”

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Nhâm Đoạn Phong. Phụ thân của hẩn...người phụ thân mà hẩn nghĩ đã bỏ rơi hẩn cùng mẫu thân...

Bạn đang ?

-“...” Tùng Ngụy ngây ngẩn cả người, sau đó phá lên cười. Hẩn phát tay, một đám người liền tiến tới bắt Nhâm Đoạn Phong “Người đâu, giải người này đi!”

-“Người muốn làm gì!” Nhâm Thiên Tường nóng nảy, nhìn phía Nhâm Đoạn Phong lại nhìn phía Tùng Ngụy.

-“Phong, ta muốn trông thấy con trai yêu quý của người nhìn người thương yêu của mình chết ở trước mặt lại bất lực bị thống. Hừ, sau đó khiến cho con người giống như người...thống khổ cả đời!”

Nhâm Đoạn Phong ngây ngẩn cả người...

67. Chương 67

-“Tùng Ngụy!” Nhâm Đoạn Phong có chút phát hỏa, hắn xông lên túm lấy cổ áo Tùng Ngụy “Người rút cuộc muốn làm gì a!”

-“...Ha ha...Phong, người biết ta muốn cái gì mà, chẳng lẽ không đúng sao?” Tùng Ngụy thản nhiên nở nụ cười. Hắn nắm chặt lấy tay Nhâm Đoạn Phong đang túm lấy áo mình, nhìn về phía cặp mắt từ trước đến nay luôn luôn bình tĩnh mà giờ phút này lại tỏ ra vô cùng bối rối kia “Phong, người đang sợ phải không?”

-“Người nói cái gì! Ta cảnh cáo người, thả con ta ra, còn cả tiểu tử kia nữa!” Nhâm Đoạn Phong ép chính mình tỉnh táo lại.

-“Nếu ta không đồng ý thì sao? Giết ta sao? Hay là người sẽ giao hết tất cả những gì của người cho ta?” Tùng Ngụy lặng lẽ nhìn nam nhân trước mắt.

-“...Hảo!” Nhâm Đoạn Phong khẽ nhướn mày “Ta sẽ tự tay đưa người!”

-“Ha ha...” Tùng Ngụy nở nụ cười, một tay vòng qua thắt lưng của Đoạn Phong. Cảm nhận được thân thể của đối phương cứng ngắc, hắn liền nở nụ cười, tựa đầu vào trên vai Nhâm Đoạn Phong. Hương vị quen thuộc như vậy, hắn đã giữ nhiều năm như vậy... “Phong, qua ngày hôm nay là ta đã ở bên cạnh người được ba sáu năm...”

Nhâm Đoạn Phong ngây ngẩn cả người, hắn nhanh chóng tung ra một nắm đấm rồi lui về phía sau vài bước. Tâm tình bối rối trong tức khắc liền bình tĩnh lại, mặt hắn không chút thay đổi nhìn khóe miệng Tùng Ngụy chảy ra tơ máu.

Tùng Ngụy nhìn hắn, trong đôi mắt màu râm nắng tràn đầy ưu thương cùng bất đắc dĩ. Hắn đột nhiên lại phá lên cười, sau đó nhanh chóng rút ra một khẩu súng chìa vào Nhâm Thiên Tường, mặt không chút thay đổi nói: “Ta đổi ý rồi, để con trai yêu quý của người chết ở trước mặt người tốt lắm!”

-“Người dám!” Nhâm Đoạn Phong trừng lớn mắt, tay cầm súng có chút run run.

-“Phong, người nghĩ người sẽ nhanh hơn ta sao?”

Đang nói chuyện, hai tên áo đen liền đem Văn Dục áp xuống lầu. Hai tay Văn Dục đều bị chới chặt, vừa trông thấy Thiên Tường liền kêu lên: “Thiên Tường...Thiên Tường!”

-“Dục nhi! Dục nhi! Bọn chúng có làm người bị thương không?” Nhâm Thiên Tường liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi dây trói.

-“Ta không sao a!” Văn Dục bị đẩy ngã xuống dưới chân Tùng Ngụy, sắc mặt có chút tái nhợt.

-“Ta đột nhiên nghĩ ra...Trước tiên giết tiểu tử này, cho con trai yêu quý của người phải thống khổ, sau đó giết hắn. Phong, người nghĩ thế nào?” Tùng Ngụy cười lạnh một chút, chìa đầu súng hướng đầu Văn Dục.

-“Tùng Ngụy, người dừng tay! Nếu người dám làm hắn bị thương, ta chết cũng sẽ không tha cho người! Ta thề cho dù ta có chết cũng sẽ biến thành lệ quỷ đeo bám người đến chết!” Nhâm Thiên Tường gần như nổi điên kéo dây trói, cổ tay bị siết ra tơ máu cùng những vết thâm tím.

Bạn đang ?

Nhâm Đoạn Phong cắn chặt đôi môi tái nhợt, giống như đang hạ quyết tâm, ném súng qua một bên, nói:“Thả bọn họ ra, ta tùy người xử lí! Người muốn thế nào được thế đó!”

-“Phụ thân!” Nhâm Thiên Tường nhìn phía hắn, trong lòng lo lắng dị thường.

-“Ta hỏi người!” Tùng Ngụy lặng lẽ nhìn Nhâm Đoạn Phong “Lâu như vậy tới giờ, người có yêu ta hay không?”

-“Không hề!” Nhâm Đoạn Phong lạnh lùng nhìn hắn “Vĩnh viễn, người ta yêu vẫn đều là Nhược Thủy!”

-“Vây, đã từng có khi nào trong đầu có ý niệm yêu ta hay chưa?” Môi Từng Ngụy có chút trắng bệch, thanh âm bắt đầu có chút run run.

-“Không có! Không có!! Không có!!!” Cặp môi tái nhợt của Nhâm Đoạn Phong đã bắt đầu run run, hấn hung hăng trừng mắt nhìn Từng Ngụy “Người...Mẹ nó tên hỗn đản này, lúc trước người không phải đã nói cho ta biết người yêu Nhược Thủy sao? Người rốt cục muốn làm gì a!”

-“...Người không phát hiện ra người cùng Nhược Thủy có điểm giống nhau sao?” Từng Ngụy cười khổ một chút, cúi thấp đầu, nhìn phía Nhâm Thiên Tường.

Nhâm Đoạn Phong ngậy ra một lúc.

-“Tường nhi sinh ra, người cũng không phát hiện ra hấn vừa giống người vừa giống Nhược Thủy sao? Bởi vì ta yêu người, cho nên mới cảm thấy các người giống nhau đến như vậy a...” Tay Từng Ngụy cầm súng có chút run run “Người nói ta có phải điên rồi không? Vì sao lại tự dưng yêu người? Rõ ràng biết người có chết cũng sẽ không yêu ta, vì sao còn muốn yêu người? Vụ giao dịch này thật quá bất công, thế mà ta lại đồng ý kí tên...Thế mà ta cũng làm được...ha ha...”

-“Người nói đúng, ta có chết cũng không yêu người! Ta chỉ yêu một mình Nhược Thủy...Những người khác ai ta cũng không để vào mắt!” Nhâm Đoạn Phong run rẩy quắt. Không biết vì sao, trong lòng bàn tay thực lạnh, trong lòng rất phức tạp.

-“Phong?!” Tát Đế tỉnh lại đúng lúc Nhâm Đoạn Phong đang nói những lời này, ả kinh ngạc nhìn Nhâm Đoạn Phong “Người...không yêu ta sao?”

68. Chương 68

-“Tát Đế?” Nhâm Đoạn Phong có chút giật mình nhìn Tát Đế ngồi ở góc phòng. Nói thật ra, ngay từ đầu trong mắt hấn cũng chỉ có con hấn, lại không phát hiện Tát Đế cũng ở đây.

-“Phong, người không yêu ta sao?” Trong đôi mắt xinh đẹp tràn ra bọt nước, Tát Đế cố chống đỡ mà đứng lên. Hắc y nhân bên cạnh lập tức tiến lên bắt lấy ả.

-“Ta không yêu người!” Nhâm Đoạn Phong thần nhiên nhìn ả “Thật xin lỗi!”

-“Người không yêu ta vậy vì sao lại muốn kết hôn với ta!” Tát Đế hét lên, đôi môi hồng nhuận của ả giờ phút này đang khẽ run.

-“Bởi vì lúc đó người là người duy nhất có thể giúp công ty của chúng ta.” Tàn nhẫn một chút đi, dù sao đều đã xong... Nhâm Đoạn Phong có chút đau đầu. Sao lại đụng phải nhiều người yêu hấn như vậy.

-“Là bởi vì lý do này sao? Hôn nhân của chúng ta kỳ thực cũng chỉ là giao dịch sao?” Tát Đế khóc, thân hình hơi lão đảo. Trong lòng như bị thứ gì đó đâm vào đau đớn “Chẳng lẽ ta vì người làm nhiều việc như vậy, người đều không quan tâm sao?”

-“...Ta không xứng với người...Thực xin lỗi...” Nhâm Đoạn Phong bắt đầu xanh cả mặt, hấn nắm chặt tay, trái tim ả ả đau.

-“Thứ ta muốn không phải một câu thực xin lỗi a!” Tát Đế hét to, nước mắt chảy ra làm tẩy đi lớp phấn trang điểm trên mặt, bộ dạng thật đáng thương “Người vốn chưa từng có tình cảm với ta sao?”

-“Ta...chỉ yêu Nhược Thủy!” Rốt cục hấn phải nói bao nhiêu lần đây. Hấn chỉ yêu nữ nhân nguyện cả đời làm Ngu Cơ của hấn kia. Nữ nhân luôn ôn nhu sẵn sốc, luôn kiên cường chờ hấn, có thể cho hấn không khí gia đình...

-“Người gạt ta! Người gạt ta!!” Tát Đế nổi điên mà liên tục lắc đầu.

Tùng Ngụy đột nhiên nở nụ cười. Thì ra trên đời này vẫn có những người bi ai như hắn. Nhâm Đoạn Phong, người thật sự là yêu nghiệt a, khiến bao nhiêu người yêu người...

-“Quyết định nhanh một chút đi, Tùng Ngụy. Ta không có thời gian chơi đùa với người!” Nhâm Đoạn Phong lui về phía sau vài bước, tựa vào trên tường, thở hổn hển. Ngực đau quá, giống như có cái gì sắp nứt ra rồi, ngay cả hô hấp đều khó khăn như vậy “Ta sẽ ở lại, người thả bọn họ đi!”

Động tác rất nhỏ của Nhâm Đoạn Phong không thoát khỏi ánh mắt của Tùng Ngụy. Trong lòng hắn căng thẳng, rất muốn chạy đến ôm lấy nam nhân kia. Tùng Ngụy không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Nhâm Đoạn Phong, nam nhân kia thật cố chấp. Thực đáng giận, vì sao chính mình cứ yêu hắn như vậy.

Tát Đế rút cục nhìn thấy Tùng Ngụy, giật mình ngây ngốc “Thì ra là người! Người là mặt nạ bạc sao?”

-“Hừ, giờ người mới biết đã quá muộn!” Tùng Ngụy lạnh lùng nhìn thoáng qua ả nữ nhân ngu xuẩn kia.

Tát Đế giật mình nhìn Tùng Ngụy, nhìn Nhâm Đoạn Phong, lại nhìn Nhâm Thiên Tường cùng Văn Dục, đột nhiên nở nụ cười. Thì ra là thế...Thì ra ngay từ đầu mình chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi a. Ngay từ đầu mình cũng chỉ là công cụ để Nhâm Đoạn Phong khiêu khích Thiên Tường. Mà Tùng Ngụy vẫn lợi dụng mình để tiếp cận Nhâm Đoạn Phong. Thì ra là như vậy a!

-“Ha ha...” Tát Đế giống như điên rồi, cười thật lớn.

-“Người cười cái gì!” Tùng Ngụy lạnh lùng trừng mắt ả.

Tát Đế không nói lời nào, vẫn đứng yên ở đó cười không ngừng. ả thừa dịp tên đứng bên cạnh lơ lửng, lập tức rút ra khẩu súng rất bên thắt lưng tên hắc y nhân kia, không nói hai lời liền hướng Tùng Ngụy mà bóp cò. Tùng Ngụy bị kinh hách, lập tức ôm lấy Nhâm Thiên Tường, nhanh chóng đẩy sô pha che ở phía trước Tát Đế.

-“Dục nhi!” Nhâm Thiên Tường trong lòng quỳnh lên, giấy dựa muốn tìm Văn Dục. Giờ phút này Văn Dục chính đang quỳ rạp trên mặt đất ôm lấy đầu.

-“Shit!” Tùng Ngụy nhanh chóng đem Văn Dục ôm vào chỗ nấp, tay trái trúng đạn, máu chảy không ngừng.

-“Thiên Tường!” Trên khuôn mặt tái nhợt của Văn Dục tràn đầy kinh hoảng. Lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này, hắn gất gao tựa vào bên người Nhâm Thiên Tường. Thiên Tường nhẹ nhàng hôn trán hắn, trấn an hắn.

-“Bắt lấy ả điên kia cho ta!” Tùng Ngụy dường như phát hỏa mà gào thét.

Nhâm Đoạn Phong tựa vào trên tường, ngay từ đầu đã bị dọa cho cứng đờ, sau lại nhìn thấy Tùng Ngụy bảo vệ Thiên Tường. Bất tri bất giác, một chút ý cười ở bên môi hắn chợt lóe lên.

-“Đừng lại đây!” Tát Đế hiện giờ giống như đã đánh mất lý trí. Tóc tai rối tung, giống như phát điên mà bắn lung tung. Cuối cùng ả đi đến trước mặt Nhâm Đoạn Phong, chĩa súng vào hắn “Nhâm Đoạn Phong...ta cho người một cơ hội cuối cùng...Người rốt cuộc có yêu ta hay không a?”

-“Tát Đế, ta không hề yêu người, cho tới bây giờ đều không!” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên nở nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng vào Tát Đế cũng rất thản nhiên “Thực xin lỗi...”

Tay cầm súng run rẩy, Tát Đế khóc. Lốp phấn trang điểm trên mặt đều chảy ra, ả cắn chặt môi dưới, cuối cùng rống lên: “Vậy người đi chết đi! Những thứ ta không có được, ai cũng không chiếm được!” Tát Đế bóp cò, Nhâm Đoạn Phong nở nụ cười. Đầu chấm dứt đi...

-“Phụ thân!” Nhâm Thiên Tường gào thét “Xú nữ nhân, người đừng tay lại cho ta!”

Ngay tại lúc viên đạn sắp bắn trúng Nhâm Đoạn Phong, cái người ở bên cạnh Nhâm Thiên Tường kia lập tức lao ra. Sau đó Tùng Ngụy ôm lấy Nhâm Đoạn Phong. Viên đạn xuyên qua lưng Tùng Ngụy găm vào trên tường. Nhâm Đoạn Phong trừng lớn mắt...

Tát Đế vẫn như điên hướng phía Nhâm Đoạn Phong mà bắn liên tục. Vài viên đạn lại bắn trúng người Tùng Ngụy. Hắn nặng nề mà nôn ra máu, ngã vào trong lòng Nhâm Đoạn Phong.

Súng hết đạn, Tát Đế sững sờ đứng ở đó, ả kinh ngạc nhìn sau lưng Tùng Ngụy dính đầy máu...

Tùng Ngụy nhìn Nhâm Đoạn Phong, nhìn thẳng vào cặp mắt lợi hại kia. Nhìn thấy Đoạn Phong vừa kinh ngạc vừa bi thống, hắn liền lẳng lặng nở nụ cười...

“A Ngụy...” Thanh âm khàn khàn vang lên, Nhâm Đoạn Phong đột nhiên nắm lấy khẩu súng trong tay Tùng Ngụy, hướng về phía Tát Đế, run run mà bóp cò súng, viên đạn liền găm vào trên vai Tát Đế.

Tát Đế ngây ngẩn cả người, cảm giác đau xót trong ngực hòa cùng với đau đớn trên vai lan tràn khắp cơ thể. Ắ nhìn nam nhân anh tuấn trước mắt này. Ắ toàn tâm toàn ý muốn ở bên cạnh hắn. Không hối hận, không từ thủ đoạn nào muốn ở bên cạnh hắn. Vì muốn cho hắn một đứa nhỏ, ắ trăm phương ngàn kế sắp đặt...Kết quả...kết quả ắ có được là kết cục này sao?

Tát Đế nở nụ cười, ngã xuống đất. Ắ tưởng rằng mình đã sắp thắng...Thì ra cuối cùng kẻ thua chính là mình...Thật ngu xuẩn a! Tát Đế, người cao ngạo như vậy, thế nhưng chung quy lại cũng chỉ đến hư thế này mà thôi a...

69. Chương 69

“Thủ lĩnh!”

“Thủ lĩnh!!”

Mấy tên hắc y nhân đứng chung quanh đều kêu lên, thế nhưng lại không có một ai tiến đến. Nhâm Thiên Tường kinh ngạc, lúc này mới phát hiện chung quanh hắc y nhân không biết từ khi nào đều đã bị chói chết. Như vậy...

“Thiên Tường!” Lang Trạch Thiên vội vàng từ trên cầu thang nhảy xuống, chạy đến trước mặt Nhâm Thiên Tường, lo lắng hỏi: “Có bị thương không?”

“Các người đến lúc nào vậy?” Nhâm Thiên Tường sững sốt một chút, nhìn mấy tên hắc y nhân bị trói lại chung quanh. Thảo nào nữ nhân kia lại có thể dễ dàng cướp được súng. Thì ra...Nếu hắn đoán không sai, hắn chỉ là cái kẻ mà thôi.

Đôi môi của Đoạn Phong trông rất tái nhợt. Hắn gắt gao ôm Tùng Ngụy ngã vào trong lòng hắn. Sắc mặt Tùng Ngụy trắng bệch đáng sợ. Sau lưng hắn tràn đầy đều là máu, thấm ướt đầm cả người Nhâm Đoạn Phong cũng đều là máu...Trên khuôn mặt tái nhợt của Nhâm Đoạn Phong lẳng lặng xẹt qua bọt nước, thanh âm run run phát ra từ cặp môi tái nhợt: “...Tại...sao?...”

Tùng Ngụy cố hết sức hô hấp, vừa thâm tình lại bất đắc dĩ nhìn Nhâm Đoạn Phong, nhẹ nhàng mà nở nụ cười. Hắn vẫn đều rất sợ hãi, nghĩ trong lòng nam nhân kia có lẽ thật sự không có mình. Nhưng mà, nam nhân kia lại khóc...Là bởi vì hắn vẫn chiếm một địa vị nào đó trong lòng nam nhân kia sao?

Thực không muốn rời đi a...Nhâm Đoạn Phong, ta yêu lắm người. Làm sao ta có thể còn chưa chiếm được người lại cứ như vậy mà đi a. Về sau lúc người khóc một mình, không có ta ở bên, người chẳng phải sẽ càng cô đơn sao...

“Nhâm Đoạn Phong a...người yêu ta được không?...Người yêu ta được không a?...Người...mà yêu ta...thì tốt...” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng rốt cục đều tiêu thất.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, để lại một nụ cười bi thương, Tùng Ngụy lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

“A Ngụy! A Ngụy!! A Ngụy!!!” Nhâm Đoạn Phong gào thét, ôm chặt lấy Tùng Ngụy liều mạng lay hắn. Người sao lại có thể như vậy? Hồn đản! Hồn đản!! Hồn đản!!!

“Tùng Ngụy?!” Đang được Lang Trạch Thiên cõi trối, Nhâm Thiên Tường thấy vậy thì ngây ngẩn cả người. Tùng Ngụy đã chết? “Tiểu Thiên, mau giúp Văn Dục!”

Hắn chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Nhâm Đoạn Phong, nhìn Tùng Ngụy cả một thân nhuốm máu, tràn đầy lòng chua xót. Nam nhân này, vẫn đều yêu phụ thân đến như vậy...Hắn quay đầu lại nhìn về phía Nhâm

Đoạn Phong, mới phát hiện đôi môi tái nhợt của Đoạn Phong, còn có sắc mặt đã xanh mét, trong lòng liền căng thẳng: “Phụ thân!”

–“A Nguy...” Trái tim Nhâm Đoạn Phong như là bị cái gì đó hung hăng xé rách, máu chảy ra, vọt tới yết hầu. Nhâm Đoạn Phong mạnh ói ra một ngụm máu tươi, cổ sức thổ dốc. Giống như đang gắng tranh thủ từng giờ từng phút, hắn gian nan cầm lấy tay Thiên Tường, cố hết sức nói: “Tường nhi...hảo...hảo...sống...”

–“Phụ thân! Phụ thân!! Người cố gắng chống đỡ a, ta lập tức đưa người đi bệnh viện!” Nhâm Thiên Tường nóng ruột, hoảng loạn. Ông trời a, người muốn ta lại một lần mất đi người thân sao?

Hắn nắm chặt tay Thiên Tường, nói không nên lời. Nhâm Đoạn Phong thống khổ vạn phần nhìn Từng Nguy, lại nhìn phía Thiên Tường. Rốt cục, Đoạn Phong liền ngã xuống trên người Từng Nguy...

–“Phụ thân!!!” Nhâm Thiên Tường tê tâm liệt phế mà gào thét, ôm lấy Nhâm Đoạn Phong “Phụ thân, người tỉnh lại đi!! Phụ thân!!”

Văn Dục ngây ngẩn cả người, hắn lập tức chạy tới, dò xét mạch đập của Đoạn Phong, nghe nhịp tim, vội vàng kêu: “Tường, mau đặt bá phụ nằm xuống, còn có thể cố gắng a!”

Nhâm Thiên Tường khóc nhìn Văn Dục, vội vàng đặt Nhâm Đoạn Phong xuống. Văn Dục lập tức tiến lên, dùng sức đè ngực Nhâm Đoạn Phong.

Lúc này, Viên Ngang rốt cục đá văng cửa chính mà vọt vào, phía sau là Âu Dương huynh đệ.

Âu Dương Vũ chạy đến trước mặt Tất Đế, thử xem có còn hô hấp. May mà ả còn thở, hắn lập tức ôm lấy Tất Đế rồi xông ra ngoài.

Đồng thời, Lang Trạch Thiên cùng Âu Dương Trụ cũng chạy đến bên cạnh Từng Nguy. Lang Trạch Thiên nhìn Từng Nguy, khe khẽ thở dài. Một thế hệ mặt nạ bạc kiêu hùng như vậy...sao lại rơi vào kết cục như thế này. Bạn đang ?

–“Tiểu Thiên, Từng Nguy hình như vẫn còn thở a!” Âu Dương Trụ kinh hỉ kêu lên, nhẹ nhàng ôm lấy đầu Từng Nguy.

Lang Trạch Thiên ngây ngẩn cả người, vội vàng cúi người xuống, lỗ tai dán sát vào ngực Từng Nguy “Gặp quỷ a...Nhưng mà giờ chảy nhiều máu như vậy, đưa đi bệnh viện chỉ sợ cũng...”

Lúc này Nhâm Đoạn Phong dường như cũng khôi phục được hô hấp, ngực mỏng manh phập phồng.

–“Phụ thân! Phụ thân!!” Nhâm Thiên Tường kinh hỉ kêu lên “Dục nhi, phụ thân thở được rồi!”

–“Mau đưa hắn đi bệnh viện!” Dục nhi trầm tĩnh hô.

–“Thiên Tường, xe của ta ở bên ngoài!” Viên Ngang tiến lên, nâng dậy nửa người trên của Đoạn Phong “Người định công bá phụ sao?”

–“Mau!” Nhâm Thiên Tường lập tức nghiêng người, đem Nhâm Đoạn Phong công lên trên lưng, vội vàng chạy ra ngoài.

–“Văn Dục, người mau nhìn xem tình huống của Từng Nguy!” Lang Trạch Thiên vội vàng gọi lại Văn Dục đang muốn chạy theo ra ngoài.

Văn Dục ngừng lại, vội chạy tới quỳ xuống, tách ra hai mắt Từng Nguy, trong lòng cả kinh. Nam nhân này, ý chí sinh tồn rất mạnh a!

–“Trước tiên phải cầm máu đã!” Văn Dục bình tĩnh xé quần áo trên người “Mau đỡ hắn dậy!”

Âu Dương Trụ vội vàng nâng dậy Từng Nguy, giúp Văn Dục băng bó cho hắn, sau đó hai người liền vội vã đưa Từng Nguy đến bệnh viện.

Lang Trạch Thiên thở phào một cái, vội đứng lên. Phía sau, một tên hắc y nhân tiến lên, thấp giọng nói: “Đều giải quyết xong, thừa thiếu chủ! Giờ nên xử lý thuộc hạ của mặt nạ bạc thế nào?”

-“Chuyện này từ từ hẵng tính. Trước tiên đem nhốt hết tất cả bọn chúng lại!” Lang Trạch Thiên lãnh nghiêm mặt nói. Mặt nạ bạc a mặt nạ bạc...Người ngay từ đầu chỉ cần Nhâm Đoạn Phong, vì sao còn làm những chuyện như vậy a?

Hôm nay thật sự quá loạn. Chuyện cảm tình, khúc mắc, sinh tử đều loạn cả...

70. Chương 70

Tại bệnh viện tư nhân của Lang Trạch Thiên, ba phòng cấp cứu đều sáng đèn. Nhâm Thiên Tường ngồi ở trước cửa một phòng, hai tay nắm chặt cùng một chỗ, lông mày vẫn nhăn chặt.

Văn Dục nhẹ nhàng cầm lấy tay Thiên Tường, nhẹ giọng trấn an: “Sẽ không có việc gì đâu. Tường, bá phụ sẽ không có việc gì a!”

-“Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường thật sâu nhìn Văn Dục, ôm lấy Văn Dục, đem mặt vùi vào hõm vai Văn Dục, thanh âm có chút phát run “Nếu phụ thân cũng...”

-“Sẽ không a! Thiên Tường, bá phụ có một đứa con vĩ đại như ngươi ở đây, hẳn không muốn phải rời đi a! Tin ta a, bá phụ sẽ không có việc gì!” Văn Dục nhẹ nhàng vỗ về Thiên Tường, lo lắng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu còn đang đóng chặt.

Lang Trạch Thiên đi đến gần Nhâm Thiên Tường, nhìn cửa phòng cấp cứu, cúi đầu nói: “Thật có lỗi a, chúng ta đã tới chậm!”

-“Từ lúc nào?” Nhâm Thiên Tường cúi đầu hỏi, cũng không ngẩng đầu lên.

-“Chúng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tổ chức của mặt nạ bạc, mỗi người đều đã trải qua quá trình huấn luyện rất đáng sợ, giống như địa ngục vậy...Tùng Ngụy lại là loại người khó lường...Ta sợ nếu tùy tiện lao ra sẽ nguy hiểm, cho nên đã nghĩ nên giải quyết từng tên một, không nghĩ tới...”

-“Khẩu súng mà nữ nhân kia rút ra là từ người của người hay người của hắn?”

-“...Là người của ta, thực xin lỗi...Là tại ta sơ sẩy...” Lang Trạch Thiên xin lỗi, ngẩng đầu nhìn. “Ta không nghĩ nữ nhân kia lại ghê gớm như vậy. Ta đã cho xử phạt hai tên kia rồi!”

-“Vậy lúc ả bóp cò súng, vì sao không ngăn ả lại? Nếu không có Tùng Ngụy, ta cùng Dục Nhi không phải đều đã chết rồi sao?” Nhâm Thiên Tường ngẩng đầu lên, có chút tức giận nhìn Lang Trạch Thiên. ?

-“Thiên Tường, lúc ấy ả đang phát điên mà bắn lung tung, căn bản không thể tới gần a!” Văn Dục bắt lấy hai bàn tay lạnh lẽo của Thiên Tường.

-“Vậy vì sao không xông lên mà bắt ả lại a!!!” Cứ nghĩ đến nữ nhân kia thiếu chút nữa bắn trúng Nhâm Đoạn Phong, trái tim hắn lại thấy kinh hoàng.

-“Nếu Tất Đế chết ở chỗ này, không chỉ có phụ thân ngươi sẽ phải chịu phiền toái, toàn bộ công ty của người cũng sẽ bị vạ lây a. Gia tộc của Tất Đế không thể xem thường a!” Lang Trạch Thiên nhăn mày. Nếu không lo lắng đến mấy chuyện này, hẳn cũng đã sớm xử lý ả nữ nhân kiêu ngạo kia.

-“Ta cóc thêm quan tâm đến mấy chuyện đó, ta chỉ muốn phụ thân của ta a!” Nhâm Thiên Tường cắn chặt môi môi tái nhợt, điên cuồng gào thét, nhìn cánh cửa còn đang đóng chặt kia “Ta khó khăn biết mấy...khó khăn biết mấy mới biết được sự thực...Không thể cứ như vậy đã xong...Không thể!!! Ta muốn chính tai ta nghe được hắn nói với ta những gì Tùng Ngụy đã nói...Hắn không thể cứ như vậy mà...” Đột nhiên như là nói không được nữa, Nhâm Thiên Tường tựa đầu vào trên vai Văn Dục, nước mắt lã lã rơi. Mẫu thân, phụ thân không có phần bội chúng ta a...Từ đầu đến giờ, phụ thân đều yêu chúng ta. Mẫu thân nói rất đúng, phải tin tưởng phụ thân... Nhưng mà ta đã hận hắn suốt mười hai năm, hẳn rốt cục đã đau khổ đến thế nào? Phụ thân, van cầu người, tỉnh lại đi. Ta muốn chính mồm nói với người một tiếng thực xin lỗi. Phụ thân...

Văn Dục ưu thương vô nhẹ vai Thiên Tường, ôn nhu nói: “Đừng sợ a...Bá phụ nhất định sẽ không có việc gì...”

Lang Trạch Thiên quay mặt đi, không nói gì. Thiên Tường, người hần là nên cảm tạ Từng Ngụy. Hần đã dùng sinh mệnh của mình đi che chở người hần yêu...phụ thân của người...

Quay đầu lại, Viên Ngang đứng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn Thiên Tường. Đường như nhận thấy được điều gì, hần ngẩng đầu nhìn. Tầm mắt liền đụng phải ánh mắt của Lang Trạch Thiên. Sau đó hần thần nhiên nở nụ cười, quay đi, nhìn căn phòng cấp cứu trước mặt. Đèn vẫn sáng...Bên trong, nam nhân đã dùng thân mình mà đỡ đạn cho Đoạn Phong kia rồi cuộc nghỉ thế nào? Rõ ràng vẫn đều ở bên cạnh Nhâm Đoạn Phong, vì sao lại lựa chọn phương thức này để ép buộc Nhâm Đoạn Phong? Rõ ràng có rất nhiều cơ hội, nhưng tại sao lại phải làm như vậy? Ngay từ đầu, hần cũng không muốn thương tổn Nhâm Thiên Tường và Văn Dục. Nhưng nếu chỉ vì muốn đối phó với Tát Đế mà làm như vậy thì thật không giống với tác phong của sát thủ mặt nạ bạc a.

Từng Ngụy, người là một kẻ ngu xuẩn hay khôn khéo đây? Người rất cực thắng hay là thua? Nhâm Đoạn Phong vì người mà bắn Tát Đế...Bởi vì người, hần gào thét kêu tên người, vì người mà rơi lệ. Nhưng hần không phải bởi vì có cảm tình với người a. Ai cũng không thể đi chứng minh được điều này...Mau tỉnh lại đi, sau đó đi tìm nam nhân kia hỏi đáp án. Ta cũng muốn biết, Nhâm Đoạn Phong nếu còn có thể sống, hần liệu có thể trở lại bên cạnh người không a...

Trước cửa một căn phòng cấp cứu khác, Âu Dương huynh đệ có chút buồn rầu, đang thương lượng nên xử lý Tát Đế như thế nào. Nữ nhân này có một thể lực hậu thuẫn phía sau không thể xem thường. Giờ lại là tại Nhâm Đoạn Phong bắn a, nhờ may mà truy cứu ra thì...Xem ra tốt nhất phải mau chóng tìm ra càng nhiều thứ có thể uy hiếp được Tát Đế...

Một đêm này, nhất định không thể yên ổn...

71. Chương 71

Lúc đèn phòng cấp cứu của Nhâm Đoạn Phong đột nhiên nhạt đi một chút, Nhâm Thiên Tường gần như nhảy dựng lên. Hần vọt tới trước cửa. Bác sĩ đi ra, sắc mặt không tốt lắm. Hần vừa trông thấy Lang Trạch Thiên, vội hơi cúi người xuống nói: “Thiếu chủ, chúng ta đã cố hết sức...Nhâm tiên sinh mắc bệnh tim, đã là giai đoạn cuối. Hơn nữa đã từng phải phẫu thuật...Giờ nếu không nhanh chóng tìm được một trái tim thích hợp để thay. Chỉ sợ là Hoa Đà tái thế cũng không cứu được...”

–“Người nói cái gì!” Nhâm Thiên Tường chết lặng. Hần xông lên, túm lấy áo bác sĩ, kích động gào thét “Con mẹ nó!! Người nói rõ lại cho ta, cái gì kêu không cứu được a?! Cần một quả tim a, người lấy đi, ta cho hần! Ta cho hần a!!”

–“Thiên Tường! Người bình tĩnh một chút!” Văn Dục nắm chặt tay Thiên Tường. Bàn tay lạnh lẽo đến đáng sợ.

–“Thiên Tường, đừng kích động. Bây giờ ta lập tức phái người đi tìm!” Lang Trạch Thiên dè dặt hai vai Thiên Tường, nhìn phía bác sĩ “Người hãy tận lực duy trì sinh mệnh của hần...Hần là sẽ rất nhanh tìm được!”

–“Vâng, thiếu chủ!” Lại lần nữa đi vào trong.

–“Tiểu Thiên...” Nhâm Thiên Tường nắm chặt tay Lang Trạch Thiên, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu “Cuộc đời này...thỉnh cầu duy nhất của ta...”.

–“Ta hiểu!” Lang Trạch Thiên nhẹ nhàng nở nụ cười, ôm lấy Nhâm Thiên Tường “Ai bảo ta quen biết người a! Tin ta đi, bá phụ nhất định sẽ không có việc gì!” Nói xong, Lang Trạch Thiên vội vàng rời đi.

Nhâm Thiên Tường ôm lấy Văn Dục, lẳng lặng ôm thật chặt. Văn Dục lo lắng trấn an hần.

Lúc Tát Đế tỉnh lại, Âu Dương huynh đệ một người ngồi ở bên giường, một người đứng ở trước cửa sổ. Ắ nhìn chung quanh một chút, lại có chút thất vọng. Nam nhân kia, thật sự đã bỏ rơi ả...

-“Cảm thấy khỏe hơn không, Tát Đế phu nhân?” Âu Dương Vũ tao nhã, tựa tiểu phi tiểu nhìn Tát Đế nằm trên giường. Giờ phút này, Tát Đế thoạt nhìn trông rất là tái nhợt.

-“Đoạn Phong đâu?”

-“Bị người làm cho tức giận đến phải vào phòng cấp cứu, đến bây giờ còn chưa ra!” Đứng ở phía trước cửa sổ, Âu Dương Trụ mặt không chút thay đổi nhìn Tát Đế. Không hiểu nổi ca ca sao lại có thể cười với nữ nhân này.

Tát Đế lẳng lẳng nhìn trần nhà, một giọt nước mắt lăn xuống trên mặt: “Hắn hận ta sao?”

-“Người nói gì vậy?” Âu Dương Vũ vẫn cười, nụ cười rất lạnh lùng “Người hại chết vợ của hắn, lại hại chết huynh đệ của hắn. Người nghĩ cả cuộc đời này hắn sẽ tha thứ được cho người sao?”

-“...Ha ha...” Tát Đế bất đắc dĩ cười khổ “Vậy vì sao còn muốn cứu ta?”

-“Người Trung Quốc chúng ta lấy ơn báo oán a!” Âu Dương Trụ lạnh lùng nhìn ả “Không giống người nào đó không từ thủ đoạn...”

-“...Lần đầu tiên ở yến hội gặp được Phong, hắn rất được...Ở trong mắt ta, tựa hồ cả thế giới cũng chỉ có mình hắn. Một nam nhân tao nhã lại vĩ đại như vậy a...Ta liền cứ như vậy mà yêu hắn...Như người Trung Quốc các người vẫn nói...Chấp tử tay, cùng tử giai lão...Một khắc kia, ta liền muốn kết hôn cùng nam nhân này...rồi sinh ra một đứa nhỏ giống hệt hắn...vừa xinh đẹp, vừa vĩ đại...Nhưng mà vì sao lại thành như vậy?” Thanh âm bắt đầu nghẹn ngào “Ta chỉ là yêu hắn thôi a, vì sao lại như vậy a?”

-“...Yêu một người không phải như vậy a!” Âu Dương Vũ thản nhiên nở nụ cười. Không biết vì sao hắn lại nhẹ nhàng thở ra “Tát Đế phu nhân, từ bỏ đi...Coi như các người không có duyên với nhau a!” Ý khác của hắn chính là hy vọng Tát Đế có thể không yêu cầu Nhâm Đoạn Phong phải chịu trách nhiệm.

-“...” Tát Đế lẳng lẳng nhìn trần nhà, không nói lời nào. Đôi mắt màu lam nhạt giống như vô thần.

-“Tát Đế phu nhân, ở nước Trung Quốc chúng ta, yêu một người chính là hy vọng người kia có thể hạnh phúc. Chỉ cần có thể nhìn thấy hắn cười cũng đã thực thỏa mãn...Nhưng mà, Nhâm Đoạn Phong hắn không thương người a. Người cứ dây dưa sẽ chỉ khiến hắn càng vất vả...” Âu Dương Trụ đi tới bên cạnh Âu Dương Vũ, lẳng lẳng nhìn sắc mặt tái nhợt của Tát Đế “Người có biết không...Phải thừa nhận tình cảm của một người mà mình không hề yêu thì mệt chết đi a. Hơn nữa yêu người ta cả đời mà không được đáp lại, như vậy chỉ khiến cho mình phát điên mà thôi. Liệu người có thể để người người yêu đi yêu người khác không a!”

Tát Đế nhìn về phía ánh mắt kiên định của Âu Dương Trụ, lại quay đi, trầm mặc không nói lời nào.

-“Nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi đi!” Âu Dương Vũ đứng lên, tao nhã cười cười, sau đó kéo theo Âu Dương Trụ rời đi.

Đóng cửa lại rồi, Âu Dương Vũ thở phào một cái, nhìn Âu Dương Trụ vẫn mặt không chút thay đổi, nở nụ cười, ôm cổ hắn: “Vừa rồi người nói hay quá, thực không ngờ a!”

-“...Vũ...” Âu Dương Trụ ôm lấy Âu Dương Vũ, lẳng lẳng nói “Ta đột nhiên cảm thấy mệt chết đi a...Giải quyết chuyện này xong chúng ta trở về được không?”

-“Hảo!” Âu Dương Vũ ngậy ra một lúc rồi lại nở nụ cười, nhẹ nhàng ôm lấy Âu Dương Trụ “Còn tưởng rằng ả sẽ làm khó a, không ngờ lại im lặng như vậy, làm ta chuẩn bị lâu như thế...”

?

-“...Bởi vì, hết hy vọng rồi đi!” Âu Dương Trụ thản nhiên nhìn về phía hành lang bên cạnh “Trên thế giới này, tình yêu đều sẽ khiến lòng người ta chết hoàn toàn a!”

-“Ha ha, đùa ngốc! Đó là bởi vì người còn chưa được ném thử thôi. Không phải thứ tình yêu nào cũng như vậy đâu a.” Âu Dương Vũ thản nhiên thở dài. Gần đây thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Nhâm Thiên Tường,

quen biết người thật đúng là không hay ho a...Ha ha!

72. Chương 72

Viên Ngang cầm lấy cánh tay, hơi nhú mảy, nhìn y tá đem một túi máu lớn mới rút ra từ chính người mình đưa đến chỗ Từng Ngụy, đầu óc có chút choáng váng. Từng Ngụy, người nên cảm tạ ta thế nào đây?

Hắn có chút suy yếu đi đến chỗ Từng Ngụy nằm, ngồi xuống, nhẹ nhàng mà thở. Vừa bị lấy máu, cảm giác thật sự rất mệt mỏi.

Từng Ngụy mất máu quá nhiều, may mà có nhóm máu của Viên Ngang là phù hợp. Giờ trên người Từng Ngụy băng đầy băng, trên dải băng màu trắng thấm ra máu hồng. So với sắc mặt trắng bệch của hắn càng đỏ hơn.

Viên Ngang có chút hâm mộ nam nhân này. Rõ ràng đều trúng đến năm viên đạn, lại còn có thể gắng gượng đến tận bây giờ, thật không hổ là sát thủ mặt nạ bạc.

Lang Trạch Thiên nghe xong điện thoại, vui sướng chạy đến chỗ Nhâm Thiên Tường. Hắn có chút kích động kêu: “Thiên Tường, tìm được trái tim thích hợp cho phụ thân ngươi rồi, hiện tại Hạnh Tử đã phái người chuyển tới đây, hắn là rất nhanh sẽ nhận được a.”

Nhâm Thiên Tường kích động nhảy dựng lên. Hắn cầm lấy tay Lang Trạch Thiên, kinh hỉ ôm chặt lấy Trạch Thiên.

Văn Dục rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt quá, thật sự thật tốt quá...Nhưng mà...Hạnh Tử?

–“Đừng sợ, bá phụ còn có thể được cứu a!”

–“...Ta nên cảm ơn người như thế nào đây a! Hồn đản, hồn đản...” Nhâm Thiên Tường kích động khóc, hắn ôm chặt lấy Lang Trạch Thiên, thân mình không ngừng run rẩy.

–“Thằng ngốc, chúng ta là huynh đệ a. Huynh đệ không phải đều nên như vậy sao?” Lang Trạch Thiên nở nụ cười, vỗ nhẹ vai Thiên Tường, nhìn phía Văn Dục. Văn Dục liền hướng hắn nở nụ cười.

Thiên Tường a, cuộc đời này người có thể có được bọn họ, thực hạnh phúc đến cỡ nào a!

Nhâm Đoạn Phong thay tim thành công, lúc này vẫn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh. Cặp môi tái nhợt, khuôn mặt xanh trắng như trước nhắc nhở Nhâm Thiên Tường...Nam nhân này đang mắc phải căn bệnh tim nghiêm trọng.

Nhâm Thiên Tường ngồi ở bên giường, gất gao nắm bàn tay lạnh lẽo của Đoạn Phong, đặt ở trên trán: “Phụ thân...Thực xin lỗi...”

Văn Dục lẳng lặng ngồi ở bên người Thiên Tường. Hắn biết tâm tình của nam nhân lúc này. Giống như cảm giác mất đi thứ gì đó rồi lại tìm được, muốn hảo hảo quý trọng, không muốn lại mất đi lần nữa.

Cửa nhẹ nhàng bị gõ một chút, Viên Ngang đi đến, sắc mặt có chút tiều tụy. Hắn nhìn Nhâm Thiên Tường, thân nhiên nở nụ cười: “Nghe nói đã qua cơn nguy hiểm, giờ chỉ cần bá phụ tĩnh lại là ổn rồi.”

–“...Ừ...” Nhâm Thiên Tường cũng không ngẩng đầu lên, vẫn nắm chặt tay của Đoạn Phong “Viên Ngang, thật sự cảm ơn các người!”

–“Đứa ngốc...” Viên Ngang đi qua, khẽ sờ tóc Thiên Tường “Người muốn nghỉ ngơi một chút không? Người đã trông suốt một ngày một đêm rồi. Để tiểu Thiên kêu y tá cao cấp đến trông cho.”

–“Không cần, ta muốn khi phụ thân tỉnh lại có thể trông thấy ta!” Nhâm Thiên Tường có chút mệt mỏi ngẩng đầu lên, sắc mặt tiều tụy, rất là miễn cưỡng mà cười cười. Đột nhiên phía sau gáy bị đánh mạnh, trước mắt Thiên Tường tối đen dần, rồi ngã vào trên người Nhâm Đoạn Phong.

-“Văn Dục?!” Viên ngang có chút giật mình nhìn Văn Dục để tay giữa không trung.

-“Ta không muốn bá phụ tỉnh lại rồi, hấn lại ngã bệnh...” Văn Dục đứng lên, thản nhiên nở nụ cười, sau đó đỡ Thiên Tường lên “Ta muốn giành chút thời gian cho bá phụ và Từng tiên sinh. Thiên Tường ở đây khiến sự tình có chút phức tạp...”

-“Văn Dục? Người biết cả rồi sao?” Viên Ngang ngờ ngạc nhìn Văn Dục ôm lấy Thiên Tường. Người này thật là... Nguồn:

-“Tất Đế phu nhân trời ta lại, sau đó nhốt ở một nơi có thể nhìn thấy hết tất cả. Ngay từ đầu ả có lẽ muốn cho ta thấy Thiên Tường bị giết... cho nên ta đã xem được toàn bộ...”

-“Hắn còn chưa tỉnh lại. Mất máu quá nhiều...”

-“Hắn là cũng nhanh thôi. Ý chí sống của hắn thật đáng nể. Ta tin hắn còn có rất nhiều điều muốn nói với bá phụ. Bá phụ...chắc cũng vậy a!”

Văn Dục ngừng lại một chút, nở nụ cười, sau đó ôm Thiên Tường, đi ra khỏi gian phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc.

-“Ha ha...Thật đúng là cái tên yếu đuối...” Viên Ngang thản nhiên nở nụ cười. Một lúc lâu sau liền thấy Lang Trạch Thiên đi vào. Trong đôi mắt đen, hình ảnh của Viên Ngang trông có vẻ tràn đầy thương tiếc.

-“Người đã cho Từng Ngụy bao nhiêu máu vậy?” Lang Trạch Thiên đi tới gần, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Viên Ngang, có chút đau lòng. Hắn thăm mền nam nhân này. Hắn thực sự rất thiện lương a...Tay nhện không được liền vươn đến, đầu ngón tay gần như đã sắp chạm được vào Viên Ngang, Viên Ngang lại đột nhiên sợ run một chút rồi quay đi, vẻ mặt thản nhiên mỉm cười nhìn Nhâm Đoạn Phong.

-“Thật tốt quá! Tất cả mọi người đều còn sống...Lần này Hạnh Tử tiểu thư đã giúp rất nhiều a!”

-“...Ừ...” Lang Trạch Thiên xấu hổ rút tay về, lảng lảng nhìn hắn “Quả tim thay thế là do Hạnh Tử tiểu thư hỗ trợ mà tìm được.”

-“Thật đúng là nên cảm tạ nàng a!” Viên Ngang cười cười, nhìn nam nhân nằm ở trên giường bệnh “Đi tìm một y tá cao cấp nào đó để chăm sóc hảo Nhâm tiên sinh đi. Từng Ngụy nếu mạnh mẽ như vậy...Hắn hẳn là cũng sắp tỉnh lại!”

73. Chương 73

‘Vào một mùa hè, bóng cây bị tia nắng mặt trời chia cắt, hắt vào trên người thiếu niên Nhâm Đoạn Phong, đang dựa vào thân cây mà ngủ yên.

-“Này! Phong, chúng ta đi chơi bóng được không?” Thiếu niên Từng Ngụy nhảy từ trên cây xuống, ngồi xuống bên cạnh Nhâm Đoạn Phong. Hắn cầm lọ nước trái cây ở bên cạnh lên, tu một ngụm, rồi nhìn về phía Đoạn Phong đang ngủ say, nhẹ nhàng nở nụ cười “Thật đúng là trư mà, đi đến đâu cũng ngủ được!” Hắn vươn tay sờ sờ mái tóc mềm mại của Đoạn Phong. Nhâm Đoạn Phong hơi nghiêng đầu lại, nằm trên vai Từng Ngụy. Từng Ngụy lập tức cứng ngắc, một loại cảm giác khác thường nổi lên. Gió dường như cũng xua hơi thở của Đoạn Phong qua đây, thổi tới bên tai hắn, làm tai hắn đều đỏ bừng lên...”

...

‘Từng Ngụy ra sức chạy, hướng tới phía trước gọi to:“Phong, từ từ đợi ta a!”

Dưới ánh mặt trời, trong đám người, Nhâm Đoạn Phong quay đầu lại, hơi nheo lại mắt nhìn Từng Ngụy. Cả người hắn giống như đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Từng Ngụy trông thấy mà ngây người, sau đó cứ chạy chạy mà bị vấp ngã. Nhâm Đoạn Phong vội vàng chạy tới, nâng hắn dậy, có chút giận dữ: “Mất người để đâu thể hả?” Từng Ngụy ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, nhếch môi cười, không thềm chú ý đến vết máu trên tay...”

...

-“Uống thuốc đi Phong. Người không ăn ta cũng không khách khí nga!” Từng Ngụy bưng chén thuốc tới, cau mày nhìn Nhâm Đoạn Phong chằm chằm. Nam nhân này bình thường nghiêm túc là thế, lúc sinh bệnh lại xấu tính không chịu nổi. Từng Ngụy uống một ngụm nước thuốc, nhanh chóng xốc chén lên, nâng cằm Đoạn Phong lên, thừa dịp hắn còn đang kinh ngạc liền hôn thật mạnh lên môi hắn. Nước thuốc đắng ngắt bị đưa vào trong miệng Nhâm Đoạn Phong. Đoạn Phong lập tức đá văng hắn ra, cố sức mà ho khan, trừng mắt nhìn Từng Ngụy, gào thét: “Hỗn đản! Đó là nụ hôn đầu tiên của ta a!!!”

Từng Ngụy ngơ ngác nhìn hai má đỏ hồng của Đoạn Phong, đầu ngón tay khẽ sờ lên môi của mình, cười cười. Nụ hôn đầu tiên a...Ha ha, ta chiếm được rồi...’

...

Từng Ngụy nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười, khóe mắt lại ướt át. Mở mắt ra, Từng Ngụy nhìn trần nhà màu trắng tinh, ngây người một hồi lâu. Y tá ở bên cạnh vui sướng kêu những gì hắn cũng đều không nghe thấy. Hắn cố gắng tự ngồi dậy, nhìn trên người mình bị băng kín tầng tầng lụa trắng, sắc mặt không chút thay đổi liền muốn xuống giường.

-“Tiên sinh, người còn chưa thể xuống giường! Thương thể của ngài rất nghiêm trọng a! Ta khuyên ngài không nên lộn xộn, tránh để miệng vết thương bị nứt ra.” Y tá có chút lo lắng chặn lại Từng Ngụy.

Từng Ngụy nhìn y tá, khẽ nở nụ cười. Hộ sĩ lập tức đỏ mặt. Người này thật sự rất đẹp trai a...Lúc phản ứng kịp rồi thì Từng Ngụy đã đứng lên đi ra khỏi phòng bệnh.

Hắn nhìn chung quanh bốn phía, một bệnh viện rất im lặng. Nhìn phía ngoài cửa sổ, cách đó không xa, một cái hồ nhỏ ở dưới ánh mặt trời, dường như đang tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh như kim cương. Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười. Bệnh viện của Lang gia sao? Xem ra tiểu tử kia ở phút cuối đã chạy đến a. Nếu Tát Đế không tung tin giả, mấy tên tiểu tử này chắc còn đến sớm hơn cả Phong rồi...

Phong?! Từng Ngụy dường như nhớ tới cái gì đó, hần hơi nhíu mày. Từng Ngụy đi dọc theo hành lang, nửa đường bắt gặp một y tá hỏi đường, rồi không quên cười một cái với nữ y tá, liền đi đến phòng bệnh của Nhâm Đoạn Phong. Bàn tay đẩy ra cửa phòng có chút run run, một y tá đang ở đó theo dõi máy đo nhịp tim. Nàng nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, nhìn Từng Ngụy mà ngây ngẩn cả người: “Tiên sinh...Ngài...”

-“Ta muốn ở bên cạnh hắn một lúc...” Từng Ngụy tao nhã nở nụ cười. Y tá đỏ mặt rồi đi ra ngoài, cũng không quên nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Từng Ngụy ngồi ở đầu giường, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Đoạn Phong, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Đoạn Phong, lặng lẽ nhìn khuôn mặt trắng bệch kia. Trong lòng hắn căng thẳng, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tái nhợt kia.

-“Phong, may mà người không có việc gì a...” Từng Ngụy nhẹ nhàng nỉ non, rồi lại thản nhiên nở nụ cười “Ta đã nhìn thấy nga...Người đã bắt nữ nhân kia...Ta nhìn thấy người khóc...Là vì ta sao?” Ngón tay nhẹ nhàng chạm đến khuôn mặt của Đoạn Phong, khẽ hôn lên mặt hắn. Từng Nghe đột nhiên lại khóc. Nước mắt lặng lẽ rơi xuống trên mặt Đoạn Phong, chảy xuống cằm. Từng Ngụy mở rộng hai tay, gắt gao đem nam nhân ôm vào trong ngực, mặt dán vào trong ngực của nam nhân, cảm thụ nhịp đập nơi trái tim. Thanh âm khàn khàn, đứt quãng theo bên môi Từng Ngụy truyền ra:

-“...May mà...người còn...còn sống...còn sống...Nếu người mất...Ta...ta nhất định...nhất định cũng sẽ không...cũng sẽ không sống được...”

Cửa phòng không biết từ khi nào hơi hé ra. Sắc mặt Thiên Tường có chút tái nhợt, nhìn nam nhân kia thống khổ như vậy, không biết vì sao trong lòng lại cảm giác có chút đau đớn. Hắn nhẹ nhàng đóng cửa, rồi quay đầu lại. Văn Dục đứng ở phía sau, lo lắng nhìn hắn, không nói lời nào. Nhâm Thiên Tường thản nhiên nở nụ cười, sau đó dang hai tay ôm lấy Văn Dục, ôm lấy người mà cả cuộc đời này hắn đều phải ở bên cạnh...Tuyệt sẽ không giống cảm tình của mấy vị tiền bối khúc mắc như vậy. Hắn muốn hảo hảo quý trọng người mình yêu.

Phụ thân, ta cùng mẫu thân hy vọng người có thể hạnh phúc. Chuyện quá khứ đều đã qua đi, người còn sống cần phải tiếp tục sống. Người không thể tự trách mình cả đời được...Có một người ở bên bảo vệ người

như vậy a...Nếu người tỉnh lại rồi, mong các người sẽ hảo hảo tôn trọng đối phương, được chứ? Bởi vì người kia đã dùng tất cả cuộc đời của hắn đi bảo vệ người a...

74. Chương 74

Nhâm Đoạn Phong vẫn hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường bệnh, nhưng mà sắc mặt ít nhất cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Tùng Ngụy ngoại trừ đi thay băng, thời gian còn lại đều canh giữ ở bên người Đoạn Phong. Lúc Nhâm Thiên Tường tới, hắn luôn trầm mặc không nói lời nào, cứ lẳng lẳng nắm tay Đoạn Phong, nhìn Đoạn Phong, cái gì cũng không nói. Trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng ưu thương.

Nhâm Thiên Tường mỗi lần mở miệng muốn nói gì đó, lại đều không nói ra được. Hắn vốn nên hận người này, dù sao cũng là tại hắn gián tiếp hại mình cửa nát nhà tan. Nếu không tại vì hắn, phụ thân cũng sẽ không bị kích động đến hôn mê bất tỉnh. Nhưng mà, quả thật nam nhân này đã từng che chở cho phụ thân, yêu phụ thân.

Lúc không có người, Tùng Ngụy thích nhất chính là nhấc lên chăn, chui vào, ôm Đoạn Phong vào trong ngực, thầm thì nhắc lại chuyện trước kia. Nói xong, Tùng Ngụy hình như cũng cảm nhận được nam nhân kia đang hạnh phúc, rồi hắn cũng lại nở nụ cười, cũng lại khóc...

-“Người đang giận ta sao? Cho nên...vẫn không chịu tỉnh lại?” Tùng Ngụy gắt gao ôm Nhâm Đoạn Phong, vùi mặt vào hõm vai của hắn “Về sau ta sẽ không làm như vậy nữa, người tỉnh lại được không? Người tỉnh lại đi được không?”

Nhâm Thiên Tường đứng ở cửa, tay vẫn nắm chặt nắm cửa, lắc lắc đầu. Đều đã là trung niên rồi, còn trẻ con như vậy a. Hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại, nét mặt tươi cười nở rộ.

-“Sao lại cười hạnh phúc như vậy a?” Văn Dục đứng bên cạnh cửa sổ, gió nhẹ nhàng gọi lên mái tóc mềm mại, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp hiện lên một nụ cười ôn nhu, một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng đã thoáng nhô lên.

-“Người kia vẫn cứ như vậy a.” Nhâm Thiên Tường nhún vai, tiến lên, từ phía sau ôm lấy Văn Dục. Hai tay đặt ở trên bụng Văn Dục, cầm tựa trên vai hắn “Thế nào? Đứa nhỏ đá người sao?”

-“Nói bậy...Mới mấy tháng a!” Văn Dục cười, gãi gãi cái mũi của Thiên Tường “Về sau chắc không thể đến đây vấn an bá phụ được rồi...Bộ dáng như vậy sẽ hù chết người mất!”

-“Ừ, ừ...Tiểu Ngư Nhi của ta...” Nhâm Thiên Tường sủng nịch cọ cọ trên mặt hắn “Thật sự không tính nói cho bá phụ và bá mẫu sao?”

-“Không...Ta sợ bọn họ sẽ sợ hãi...” Văn Dục thản nhiên cười “Chờ đứa nhỏ sinh ra rồi, đưa hắn cùng người đi theo chân bọn họ thỉnh tội a! Trong thời gian này, ta đã báo tin cho cha mẹ rồi. Ta nói ta phải đi tập huấn, còn nhờ Kỳ Hoằng và Phó giáo thụ nói giúp ta nữa.”

-“Thật không hổ là Tiểu Ngư Nhi của ta a!” Nhâm Thiên Tường nghiêng mặt, khẽ hôn Văn Dục “Thật có lỗi, phụ thân còn chưa tỉnh lại. Chờ hắn tỉnh lại, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ, được chứ?”

-“Chỉ là hình thức mà thôi a!” Văn Dục quay mặt đi, nở nụ cười.

Bạn đang ?

-“Không phải hình thức...” Nhâm Thiên Tường cầm lấy hai tay Văn Dục đặt ở bên miệng “Ta muốn cùng người có một lời thề thật trịnh trọng...Chấp tử tay, cùng tử giai lão!”

Văn Dục nở nụ cười, cả người tựa vào trong lòng Thiên Tường, hai tay gắt gao cầm lấy tay hắn. Trên hai bàn tay đều đang đeo hai chiếc nhẫn màu lam mà lần trước Văn Dục mua ở khu vui chơi. Dưới ánh mặt trời, hai chiếc nhẫn giống như đang tỏa ra thứ ánh sáng xanh lấp lánh.

-“Dục nhi, ta nghĩ kĩ rồi. Nếu là con trai, sẽ đặt tên là Nhâm Văn Khâm, còn nếu là con gái, sẽ đặt tên là Nhâm Văn Văn, được không?” Nhâm Thiên Tường cọ cọ lên mặt Văn Dục.

-“Vì sao lại chọn tên này a?” Văn Dục nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Tường.

-“Nhâm, Văn là họ của chúng ta. Khâm là tên tự của gia tộc ta, Văn là tên ở nhà của mẫu thân ta, người xem được không?”.

-“Người chọn tên gì, ta đều thích!” Văn Dục khẽ hôn lên má Thiên Tường, nở nụ cười, đôi mắt đen xinh đẹp lộng lẫy, đầy vẻ hạnh phúc. Hắn nhìn không được nắm chặt lấy tay Thiên Tường. Hắn thật sự đã có thể nắm chặt lấy nam nhân này cả đời...

75. Chương 75

Mạn Đà La quán bar.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, trên sân khấu, có mấy người đang nhảy hăng say, làm đám người dưới sân khấu thét chói tai.

Viên Ngang lẳng lẳng ngồi ở bên quầy bar, thản nhiên uống rượu. Nhìn mấy người trên sân khấu, thản nhiên cười, kính mắt dưới ánh đèn có hơi phát sáng.

-“Sao lại rảnh rỗi mà đến đây? Bình thường người cũng không thích đến những chỗ ẩm ỉ mà.” Âu Dương Trụ ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn mọi người trên sân khấu nhảy, nở nụ cười.

-“Trước kia ta không hiểu được, Thiên Tường cứ cảm thấy phiền lòng liền chạy đến chỗ này. Tâm tình không tốt lại đi xem những người đang vui vẻ thế này chẳng phải sẽ càng buồn bực sao?”.

-“Vậy bây giờ thì sao?”

-“Thì ra tới nơi này là có thể làm bộ đang vui vẻ. Cho dù ở trong này nhảy nhót điên cuồng cũng sẽ không có người chú ý tới...”

-“Vậy hiện tại tâm tình của các hạ thấy thế nào a? Nhìn người hoàn toàn không hợp với chỗ này!”

-“...Ha ha...” Viên Ngang đột nhiên nở nụ cười, buông ly rượu “Còn nhớ vụ đánh cược kia không?”

-“Cái gì?”

-“Nếu bọn họ có thể ở bên cạnh nhau, ta sẽ trở về Pháp để tiếp tục học. Trừ khi có việc thì sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Âu Dương Trụ ngây ngẩn cả người, ly rượu trên tay hơi run rẩy một chút. Hắn nhìn nam nhân vẫn đang im lặng này. Như là lập tức hiểu ra cái gì, hắn ngẩng người nửa ngày mới phản ứng: “Tiểu Ngang, người muốn bỏ lại chúng ta a!”

-“Sao lại thế được a!” Viên Ngang nở nụ cười, sờ sờ đầu Âu Dương Trụ “Các người là bạn thân nhất của ta, ta chỉ là muốn ra nước ngoài giải sầu chút thôi, tiện thể học tập nữa. Tạm thời ta sẽ không trở lại.”

Bạn đang ?

-“Vậy hôn lễ của Thiên Tường và Văn Dục, người cũng phải nể mặt chứ!”

-“...Ta sẽ cố gắng về.” Viên Ngang ngừng lại một chút, vẫn tao nhã mỉm cười “Hiện tại Thiên Tường đã gần như tiếp nhận hoàn toàn công ty, ta tin dù không có chúng ta ở bên cạnh, hắn vẫn có thể làm được tốt. Còn hai huynh đệ các người, vẫn là không có cách nào khác nhưng bá phụ cũng không để ý đi. Cho nên quán bar này các người nên tìm một người khác đi quản lý, sau đó nên tiếp nhận công ty. Còn...” Viên Ngang dừng lại một chút. Người kia...

-“Thật không hổ là tiểu Ngang a. Mà người không muốn tiếp nhận công ty của cha người sao?”

-“Ta muốn theo ngành y!” Viên Ngang nói rất tự nhiên “Trước giờ cứ nghĩ ta cũng giống Thiên Tường thích kinh doanh, thì ra ta chỉ là đang biến giấc mộng của hần trở thành của mình mà thôi. Giờ hết thấy điều đã xong, ta cũng nên bắt đầu con đường mới của mình, không phải sao?”

-“Vậy tiểu Thiên thì sao?” Âu Dương Trụ uống một hợp rượu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Viên Ngang “Ồ trong ấn tượng của ta, hần gần như từ lúc nhìn thấy người liền vẫn bám theo người. Còn người cũng chỉ ở trước mặt hần mới tỏ ra yếu đuối...”

Viên Ngang giật mình ngậy người, hần có chút kinh ngạc nhìn Âu Dương Trụ. Đứng nghĩ hai huynh đệ này bình thường chỉ biết đùa dai, nhưng nhiều lúc cũng nghiêm túc không kém.

-“Hần đã đánh cược, nếu bọn họ có thể ở bên cạnh nhau, vậy cả đời này hần sẽ ở lại Trung Quốc, cho dù phải kế thừa tổ nghiệp cũng không thành vấn đề. Cho nên, hần quyết định sẽ kế thừa tổ nghiệp...Đây là trốn không thoát a!” Viên Ngang cúi thấp đầu, lẳng lặng nở nụ cười. Dưới ánh đèn mờ nhạt, người này trông có chút cô đơn.

-“Người hiểu tâm ý của tiểu Thiên đúng không? Ngay từ đầu người cũng đã biết a!” Âu Dương Trụ nhướn mi “Nói thật, ngay từ đầu chúng ta quả thật không đồng ý huynh đệ của mình trở thành đồng tình luyện ái. Nhưng từ khi thấy được tình cảm của Văn Dục và Thiên Tường, ta mới biết được, thì ra trên thế giới này thật sự có thứ tình yêu chân chính. Tiểu Thiên thích người, ta tin người hần là đã biết điều này.”

-“...Biết thì tính sao a...Hai chúng ta không giống nhau.” Viên Ngang đứng lên, sửa sang lại một chút tây trang “Mấy ngày nữa ta sẽ đi, không cần tiễn. Ta không thích mấy vụ đưa tiễn!”

-“Nhanh như vậy sao?” Âu Dương Trụ nhủ mảy “Tiểu Thiên còn đang phải xử lý chuyện tổ chức của mặt nạ bạc. Người dù sao cũng phải chờ hần một chút chứ!”

-“...Ha ha, thủ tục đều đã làm tốt rồi a. Ta đến bên kia rồi sẽ nói với hần! Đi thôi, đêm nay cảm ơn người đã chiêu đãi!” Viên Ngang cười cười, liền rời đi.

Âu Dương Trụ khe khẽ thở dài. Người này cười thật giả dối...

Trở lại nhà trọ, Viên Ngang có chút mệt mỏi nằm ở trên giường, ngay cả tây trang cũng không thay, lẳng lặng nhìn trần nhà. Không biết vì sao, khóe mắt lại tinh tế chảy xuống một giọt nước trong...Từ khi gặp gỡ Văn Dục, nam nhân kia liền gần như không đến nơi này nữa. Trong phòng đọc sách, có những quyển sách mà nam nhân thích xem, có cái ghế dựa mà nam nhân thích nằm, có mùi hương trầm mà nam nhân thích ngửi...

Lần đầu tiên cảm thấy, ngôi nhà này lại lạnh lẽo đến như vậy...

76. Chương 76

Trong căn nhà trọ lạnh lẽo, Viên Ngang đang thu thập quần áo. Trên đầu giường có đặt một bức ảnh chụp. Viên Ngang lẳng lặng nhìn nó. Trong ảnh có hình hần đang mặc bộ quần áo thể thao màu trắng dựa vào trên cây. Nhâm Thiên Tường nhếch môi cười, ôm cổ hần. Lang Trạch Thiên khoanh tay đứng cạnh Viên Ngang. Âu Dương huynh đệ ngồi ở trước mặt bọn họ, khoác vai nhau. Âu Dương Vũ còn ôm một quả bóng rổ, bọn họ đều mặc quần áo thể thao màu trắng. Hồi đó là sau khi bọn họ thắng trận bóng rổ đầu tiên thì chụp ảnh lưu niệm.

Viên Ngang bất giác mỉm cười. Hần nhìn không được cầm lấy tấm ảnh, nghĩ nghĩ một chút rồi cất vào trong va ly. Hần đi đến đầu giường, mở ngăn kéo ra, sờng sờng một chút. Tầng thứ nhất có đầy băng gạc và một đồng thứ thuốc bồi linh tinh. Hần hơi nhíu mày, những thứ này hiển nhiên cũng không phải của hần. Lang Trạch Thiên cái tên ngu ngốc kia, mỗi lần gây sự đánh nhau xong lại chạy tới đây. Viên Ngang cũng băng bó cho hần, còn cảnh cáo hần về sau không được đánh nhau nữa. Nhưng mà cái tên đầu heo kia vẫn cứ liên tục đánh nhau. Kết quả không có cách nào khác, mấy thứ này chuyên môn chuẩn bị cho hần.

Mở cái ngăn kéo thứ hai ra, Viên Ngang mặt càng nhẵn hơn. Lang Trạch Thiên cái tên ngu ngốc này, cứ để đĩa đĩa nhạc rock vào ngăn kéo của hắn, đã vậy còn khuyên hắn nghe mấy cái thể loại nhạc này. Đùa cái gì chứ! Cái thứ nhạc nhẽo đình tai nhức óc này, hắn nghe không tiêu a. Hắn lôi hết đĩa đĩa ra, rốt cục cũng tìm thấy đĩa hát yêu thích của mình. Cầm trên tay đĩa nhạc, hắn đột nhiên nhớ tới hồi thi xong năm thứ hai trung học, Lang Trạch Thiên hình như lại cãi nhau với phụ thân hắn, rồi chạy tới đây. Hắn mua ở ven đường một bát bánh lọc (chỗ này ta dịch bữa, không biết là món gì, mọi người bỏ qua nhé~) mang đến, rồi mình cứ thản nhiên ngồi ở trên sô pha thượng ăn bánh lọc, xem cái đĩa này mất nửa ngày. Kết quả lại ôm cả bát mà ngủ trên sô pha. Lúc tỉnh lại, người nào đó trông rất là buồn bực kêu: “Đúng là lừa đảo mà, ta đánh còn hay hơn hắn a!

Đúng rồi, cái bát bánh lọc kia đâu nhỉ? Chắc là vẫn còn trong tủ lạnh. Cái tên ngốc kia, vốn định bỏ mấy thứ không dinh dưỡng đó đi, hắn lại còn nói lần sau hắn đến còn muốn ăn, cảnh cáo mình không được vứt đi. Nhưng mà hắn cũng không đến. Cái tên ngu ngốc này...Chắc là cũng hết hạn rồi, trước khi đi phải bảo quản gia vứt đi thôi.

–“Người dám! Người cứ làm thử xem, ta sẽ đổ hết sữa trong tủ lạnh nhà người đi đấy!” Chuyện trước kia dường như chỉ mới gần đây, Viên Ngang bất giác nở nụ cười. Quả thực rất trẻ con a...

Đi đến thư phòng, hắn vừa chọn mấy bộ sách yêu thích xong, đang muốn rời đi, đột nhiên một trận gió thổi qua, truyền đến một mùi thơm nhẹ nhàng. Viên Ngang đi tới, mở cửa sổ ra, một chậu hoa màu tím lay động trước gió, mùi thơm ngát. Thì ra đều đã nở hoa rồi a. Trồng lúc nào nhỉ? Không nhớ rõ nữa. Chỉ nhớ có một lần, cái tên mặt mũi vẫn còn bầm tím kia ôm một chậu hoa nhỏ chạy đến, trực tiếp treo qua cửa. Mặc kệ hắn có phải đang ngủ trưa không, cứ gọi ầm cả lên: “Viên Ngang, ta mang bảo bối đến đây! Người xem, người xem, nghe nói giống cây này có thể nở hoa a. Kết quả, hắn nói hắn muốn xem hoa có nở không, nên sẽ thường xuyên đến đây. Vì thế Viên Ngang liền đưa luôn chùm chìa khóa cho hắn. Thế nhưng người này lại ném đi đâu rồi không biết.

Ai...Nếu mình mà đi, chậu hoa này phải xử lý thế nào đây? Giao cho quản gia chăm sóc là được. Đúng rồi, cây hoa màu tím này tên gọi là gì nhỉ? Chắc cái tên Lang Trạch Thiên ngu ngốc kia cũng không biết, thích thì mang về thôi.

Hắn cười cười, đi đến trước giá sách, nghĩ nghĩ. Nên mang thêm sách gì qua Pháp bây giờ?

“Bang bang...” Có người gõ cửa, quản gia đi đến, cầm trong tay một cái bát tinh xảo: “Thiếu gia, thứ này sẽ bỏ đi sao?”

–“Cái gì vậy?” Cái bát này trông rất quen a, nhưng mà lập tức không nghĩ ra được gì.

–“Thiếu gia, ngài đã quên sao? Là bát của tiểu Thiên a? Nhưng mà thực đáng tiếc a, con chó nhỏ đáng yêu như vậy lại mất rồi.” Quản gia vẻ mặt tiếc nuối.

–“Tiểu thiên?!” Viên Ngang đột nhiên nhớ tới con chó nhỏ màu đen lông xù nọ. Lang Trạch Thiên tìm thấy nó lang thang trên đường, vào một ngày mưa tầm tã. Còn nhớ rõ khi đó, Lang Trạch Thiên vội vàng vàng ôm nó đến, gọi ầm ỹ cả lên: “Viên Ngang, mau đến xem xem. Ta mang về một con chó nhỏ a, nó hình như bị bệnh...”

Nhớ ngày đó, hắn vội vàng cùng Lang Trạch Thiên chạy giữa trời mưa, đưa con chó nhỏ đến chỗ bệnh viện thú y. Cái tên ngu ngốc kia nghe thấy con chó nhỏ kêu rên liên hồi liền tỉnh cả lên “Có cứu được không a? Nó đã nhận được đến lúc ta mang nó về mà! Chắc chắn nó sẽ không sao a!” Hắn chỉ có thể dở khóc dở cười, sờ sờ đầu hắn. Cái tên giống con nít này thật sự rất thiện lương a.

Con chó nhỏ khỏi rồi, Lang Trạch Thiên quyết định để con chó nhỏ ở lại đây cho hắn chăm sóc. Lý do rất tự nhiên, chỉ là phụ thân hắn không chịu cho hắn nuôi chó. Sau đó hắn còn đặt tên cho con chó nhỏ: “Gọi nó là tiểu Thiên đi, về sau người cần phải hảo hảo chăm sóc nó đấy. Nó đói bụng, người phải đích thân nấu cơm cho nó ăn. Nó không thích ngủ một mình, người phải ôm nó ngủ!

Thật là ngu ngốc a! Cảm tình rõ ràng như vậy, sao mình lại không phát hiện ra chứ? Cũng tại khi đó trong lòng mình đều chỉ có một người khác, cho nên đã không phát hiện ra. Thì ra cái tên giống trẻ con này đã ở bên mình lâu như vậy.

-“Giữ lại đi!” Viên Ngang thản nhiên vuốt ve cái bát màu xanh ngọc kia một chút. Cái bát này do hắn tự chọn a. Hồi tiểu Thiên bị xe đâm, Lang Trạch Thiên chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn mà uống rượu. Hắn uống rất nhiều, sau đó liền ôm Viên Ngang khóc, chẳng nói gì. Hắn cảm thấy rất áy náy vì đã không hảo hảo chăm sóc tiểu Thiên. Sau đó hắn định mua một con chó khác giống như vậy cho hắn, nhưng mà lại luôn không có thời gian. Rồi chuyện này cũng dần dần phai nhạt đi.

Di động trong túi quần đột nhiên rung lên, Viên Ngang cầm lên nghe. Đầu kia truyền đến giọng nói lo lắng của Âu Dương Trụ:

-“Người mau tới lời cái tên bạo long kia về đi! Hắn sắp phát tan quán bar của ta rồi a!” Nói xong liền cúp máy.

Viên Ngang nhíu mày. Cái tên ngu ngốc này, lại gặp rắc rối rồi!

77. Chương 77

Lúc Viên Ngang chạy tới quán Mạn Đà La, bên trong loạn thành một đoàn, quả thực giống sắp bị phá tan rồi. Lang Trạch Thiên loạng choạng bắt lấy mọi người xung quanh, là nam hay nữ cũng ôm hết vào trong lòng, sau đó nhìn chăm chăm người ta nửa ngày, rồi lại bỏ ra, miệng còn lầu bầu: “...Không phải người...”

Mấy cô gái thì không sao, nhiều lắm cũng chỉ đỏ bừng mặt. Chỉ có mấy tên đàn ông trông thấy bạn gái mình bị khinh bạc thì nổi giận đùng đùng. Người người xông lên muốn đánh Trạch Thiên. Lang Trạch Thiên đương nhiên đánh lại. Kết quả quán bar liền biến thành cái sân đấu, mọi người đứng xung quanh hò hét âm ỉ.

Quản lý sợ đến độ sắp khóc, vội vàng đi gọi Âu Dương huynh đệ đến. Kết quả, Âu Dương Vũ đang phải họp nên không đến được, chỉ có Âu Dương Trụ vội vã chạy tới. Hắn vốn định đi can thì lại bị đám cho sưng tím cả hai mắt. Lúc này hắn đang đứng trừng mắt nhìn Lang Trạch Thiên đánh nhau.

-“Tiểu Ngang, rốt cục người cũng đến rồi a!” Vừa trông thấy Viên Ngang, Âu Dương Trụ giống như gặp được cứu tinh. Hắn chạy tới kéo Viên Ngang chen vào trong đám người “Cái tên tiểu tử thối kia, đợi hắn tỉnh lại ta sẽ giết hắn!”

Viên Ngang chen được vào giữa đám đông, nhìn thấy Lang Trạch Thiên đang ôm một cô gái, nhìn chăm chăm mặt đối phương. Viên Ngang có chút tức giận. Hắn xông lên kéo lấy cổ tay Trạch Thiên, gào lớn: “Tiểu Thiên, người đùa đủ chưa a!”

Lang Trạch Thiên sợ run một chút, quay đầu lại, bỏ cô gái kia ra. Híp mắt nhìn Viên Ngang, toàn thân tỏa ra mùi rượu nồng nặc. Viên Ngang chịu không nổi mà hơi nhíu mày, quát khê: “Đi về với ta!”

-“...Ha ha...” Lang Trạch Thiên đột nhiên nhếch môi cười, giờ phút này nụ cười của Lang Trạch Thiên nhìn tựa như ánh mặt trời vậy. Hắn ôm lấy Viên Ngang, vui vẻ nói: “Tìm được người rồi...Ha ha...Tìm được người rồi...”

Mấy người bị đánh, bị ôm, cả đám người đứng vây xung quanh, còn có cả Âu Dương Trụ bị đánh sưng tím mặt lúc này đều đang tròn mắt. Tên hỗn đản này...

Âu Dương trụ vội vàng cùng quản lý sơ tán đám người, sau đó đóng cửa quán. Tên hỗn đản này, nhất định phải tính sổ với hắn a!

Viên Ngang nhẹ nhàng vỗ lưng Trạch Thiên, cau mày, thấp giọng nói: “Sao lại uống nhiều như vậy?”

-“...Nắc... Ha ha a...” Nắc nhẹ một cái, Lang Trạch Thiên vẫn ôm chặt lấy Viên Ngang cười cười “Tìm được người rồi...Ha ha...”

Viên Ngang không biết làm thế nào, liền công Trạch Thiên lên. May mà hắn cũng không nặng lắm. Lang Trạch Thiên ghé vào phía sau lưng Viên Ngang, không biết đang nắm bắt cái gì, rồi hình như ngủ mất luôn. Viên Ngang chỉ cảm thấy được hơi thở đều đều của hắn.

Thật vất vả đem Lang Trạch Thiên ném lên trên giường, Viên Ngang nặng nề mà thở phào một cái, ngồi xuống bên giường, nhìn Lang Trạch Thiên, hắn nhẹ nhàng mà thở dài. Cái tên này, muốn làm hắn tức chết sao?

Viên Ngang đặt hắn nằm thẳng ra, sau đó đi đến phòng tắm bưng một chậu nước ấm. Hắn quay lại ngồi ở đầu giường, cởi quần áo trên người Lang Trạch Thiên, để lại mỗi quần con. Hắn lấy khăn nhẹ nhàng sát người cho Trạch Thiên. Bức màn màu lam nhạt bị gió thổi lay động, gió lạnh làm Lang Trạch Thiên hơi rùng mình một cái. Viên Ngang vội ngừng lại, đắp chăn cho Trạch Thiên, sau đó đang định bê chậu nước đi thì nghe được Lang Trạch Thiên nắm bắt gì đó:

-“...Ngang...đừng...đi...” Lang Trạch Thiên có vẻ rất thống khổ, lông mày rậm nhíu chặt “...Đừng đi a...”

Viên Ngang giật mình ngậy người, nước trong chậu sánh cả ra ngoài. Hắn quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Lang Trạch Thiên nằm trên giường. Trạch Thiên nằm nghiêng người, ôm lấy chăn, cứ ni non: “...Ta thích người... Ngang...Đừng đi...Đừng đi a...”

Viên Ngang cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, rồi lại quay đi, bưng chậu nước đi vào phòng tắm. Đổ nước xong, hắn đứng nhìn chính mình trong gương. Trên khuôn mặt tuần mỹ không có lấy một biểu tình, lạnh như băng giống như cặp kính trên mũi. Hắn tháo kính xuống, lộ ra cặp mắt màu xanh lam. Viên Ngang thần nhiên nở nụ cười. Đến Pháp rồi, sẽ không cần phải đeo kính nữa. Trước kia là vì không muốn để người khác nhìn thấy màu mắt của mình, còn giờ chắc không cần nữa...

Ra khỏi phòng tắm, Viên Ngang đứng ở đầu giường, lẳng lặng nhìn Lang Trạch Thiên. Ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra trong ánh mắt có bao nhiêu ôn nhu. Hắn vươn tay, vuốt nhẹ mái tóc của Trạch Thiên. Lang Trạch Thiên lâu lâu một câu, rồi ôm chặt chăn, nở nụ cười: “Ngang...”

Cánh tay thả giữa không trung, Viên Ngang sững sốt một chút, sau đó nhẹ nhàng cười, cúi người xuống, khẽ hôn má Trạch Thiên, nói khẽ: “Cám ơn người, tiểu Thiên!”

Cửa mở ra, quản gia cung kính đứng ở cửa: “Thiếu gia, xe đã chuẩn bị tốt rồi.”

-“Hảo, hành lý của ta đã đặt ở đại sảnh rồi, bê ra giúp ta nhé. Cám ơn!” Viên Ngang ngẩng đầu nhìn quản gia cười cười. Quản gia giật mình nhìn hắn “Thiếu gia, người tháo kính xuống rồi sao?”

-“Không cần phải đeo nữa. Người ở lại chăm sóc Lang thiếu gia đi. Lái xe sẽ đưa ta tới sân bay.”

-“Thiếu gia, thật sự không cần nói với bọn họ một tiếng sao?” Quản gia nhìn Viên Ngang, đau lòng nói.

-“...Thật sự không cần a! Ta không thích phải đưa tiễn!” Viên Ngang đứng lên, quay đầu lại nhìn Lang Trạch Thiên liếc mắt một cái, liền xoay người rời đi.

Có một số việc, vẫn nên giấu trong lòng tốt hơn...

78. Chương 78

Mọi người đều rất bận rộn. Đứa nhỏ trong bụng Văn Dục ngày ngày lớn lên. Ha ha...Không biết giống Văn Dục hay giống Thiên Tường nữa. Thiên Tường một tác cũng không chịu rời Văn Dục. Hắn vừa mới tiếp nhận công ty, rất là bận rộn. Âu Dương huynh đệ cũng vừa phải quản lý quán bar vừa phải giải quyết việc công ty, cũng bề bộn nhiều việc. Chắc sẽ không đến được đâu a...

Ngồi ở trong xe, Viên Ngang lẳng lặng nhìn cảnh vật lướt qua phía ngoài cửa kính. Đôi mắt màu xanh lam mang đầy vẻ cô đơn.

-“Thiếu gia...” Lái xe hơi nghiêng đầu nói “Sân bay gọi điện báo lại, vì có chút lí do nên chuyến bay của ngài sẽ phải lùi lại giờ cất cánh khoảng ba tiếng. Ngài xem...”

-“Không có việc gì, đến phòng nghỉ ở sân bay chờ cũng được.” Viên Ngang thản nhiên nở nụ cười, cầm tờ báo trên tay, toàn là tiếng Pháp.

...

‘Vào một đêm giữa mùa đông, trong một cái ngõ hẻm, thiếu niên Lang Trạch Thiên đang đánh nhau với tám, chín tên côn đồ nào đó. Trên người đầy vết thương nhưng hắn vẫn cắn răng liều mạng đánh lại. Đối phương đều bị đánh ngã, Lang Trạch Thiên cố gắng đứng vững. Lúc ấy đột nhiên mưa to, hắn thở phì phò, đỡ tường, lảo đảo đi về phía trước. Đột nhiên hắn nhìn thấy có người cầm ô chạy tới phía mình, nhẹ giọng hỏi: “Người có khỏe không?” Tiếp theo trước mắt tối sầm rồi ngã xuống. Trong mông lung, hắn dường như nhìn thấy một cặp kính mắt, còn nghe được một thanh âm rất ôn nhu...’

...

‘Lang Trạch Thiên mở mắt ra, trước mắt là nét mặt ngủ yên của Viên Ngang. Hắn sợ tới mức lập tức đập một cước, mở to hai mắt nhìn, khàn khàn mà hét lên: “Con mẹ nó, ta không có hứng thú với đàn ông a! Người sao lại đến gần ta?” Viên Ngang đầu tiên chính là muốn đánh cho cái tên tiểu tử thối này một cái, nhưng hắn vẫn nhịn xuống. Viên Ngang thản nhiên tiến lên, nâng cằm Trạch Thiên lên, ngăm ngúa: “Àn, mặt bị sưng lên, lần sau đừng có xằng bậy nữa!” Lang Trạch Thiên ngây ngẩn cả người. Gần gũi như vậy mà nhìn khuôn mặt trắng nõn, tuấn mỹ của Viên Ngang, làm cho mặt mũi hắn đỏ bừng...’

...

‘Ngoài ban công là chỗ ngủ mà Viên Ngang thích nhất. Nơi này thực yên tĩnh, hắn thích nhất tựa vào trên lan can, đầu gối lên mấy quyển sách, nằm nghiêng người mà ngủ. Lang Trạch Thiên luôn lén lút đi đến, ngồi xuống bên cạnh hắn, đọc tạp chí bóng rổ một lúc, rồi trộm cúi xuống hôn Viên Ngang một cái. Khi đó, tim hắn đập quả thực rất nhanh, mặt đỏ như quả cà chua. Mỗi khi Viên Ngang tỉnh lại trông thấy hắn, Lang Trạch Thiên cũng đang ôm tạp chí, đầu tựa vào lan can ngủ say sưa, miệng hơi hé ra, dáng ngủ trông rất đáng yêu. Viên Ngang nở nụ cười, sờ sờ đầu hắn...’

...

-“Đau quá! Người không nhẹ nhàng được một chút sao a!” Lang Trạch Thiên nhếch môi kêu lên. Hắn ngồi trên sofa, cánh tay trái bị Viên Ngang băng lại. Trên lớp băng trắng còn có vết máu, Viên Ngang cau mày nhìn nhìn. Băng bó xong, hắn nhẹ nhàng gõ lên đầu Trạch Thiên: “Biết đau còn đi gây chuyện. Lần sau ta mặc kệ người!”

Lang Trạch Thiên lúc ngủ cũng vẫn đang mỉm cười. Đột nhiên hắn tỉnh lại, đầu có nhứt đau nhức. Xem ra rượu vẫn chưa hết tác dụng.

Hắn có chút cố hết sức ngồi dậy, nhìn chung quanh, rồi lại nở nụ cười. Quả nhiên vẫn đến nơi này, hắn ôm chăn cười cười, sau đó định xuống giường mới phát hiện mình đang không mặc quần áo, mặt mũi lập tức đỏ bừng. Vậy người kia chẳng phải đều nhìn thấy hết rồi sao?

Hắn kéo chăn che người lại, đi đến chỗ tủ quần áo, mặc bữa một bộ của Viên Ngang vào, cười cười. Mặc quần áo của người mình thích, thật giống như người kia đang ôm mình vậy.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Lang Trạch Thiên hưng phấn kêu lên: “Ngang, ta đói bụng a!”

-“A, Lang Thiếu gia, người tỉnh rồi sao?” Quản gia có chút giật mình nhìn hắn “Thiếu gia còn tưởng người phải một lúc nữa mới tỉnh lại a.”

-“Viên Ngang đâu?”

-“A, thiếu gia đang đến sân bay, chắc giờ đã đến nơi rồi!”

-“Sân bay?” Lang Trạch Thiên ngây ngẩn cả người, sau đó liền vội vã lao ra ngoài...

‘A, đã quên nói với người a. Tiểu Thiên, tiểu Ngang bảo đã chuẩn bị thủ tục để sang Pháp, lại không nói là ngày nào sẽ đi, thật là đáng trách!’ Đột nhiên nhớ tới lời của Âu Dương Trữ, nhớ tới lí do khiến mình uống

say đến như vậy...Người kia, thật sự phải đi, hơn nữa không thềm nói lại một câu đã đi...Hỗn đản...Hỗn đản!!

79. Chương 79

Viên Ngang ngồi trong phòng nghỉ ở sân bay, lẳng lặng vừa đọc báo vừa uống cà phê. Cà phê hơi đắng, hẳn liền bỏ thêm chút đường. Đột nhiên mí mắt không ngừng giật giật, cảm giác có chút bất an. Không lẽ cái tên ngu ngốc kia lại gặp rắc rối rồi. Chắc là không a, giờ hẳn chắc vẫn đang ngủ.

Di động đột nhiên vang lên, viên ngang nhíu mày: “A lô, có phải Trạch Thiên xảy ra chuyện gì không?”

–“Thiếu gia, Lang thiếu gia tỉnh lại, vừa biết người đi sân bay liền phóng xe máy đi rồi. Giờ ngoài trời đang mưa, ta sợ Lang thiếu gia...”

–“Cái tên ngu ngốc này!” Viên Ngang ngắt điện thoại, lông mày nhăn càng chặt, sau đó lập tức buông tờ báo. Vừa gọi điện thoại vừa vội vàng chạy xuống lầu. Di động đổ chuông thật lâu, nhưng lại không có người nghe. Viên Ngang nhớ tới gì đó, nét mặt phút chốc tái xanh. Sao lại quên được chứ, cái tên ngu ngốc kia mỗi lần đi ra ngoài cũng không mang theo di động.

–“Thiếu gia, làm sao vậy? Máy bay còn nữa tiếng nữa sẽ cất cánh a.” Lái xe vội chạy tới.

–“Có nhìn thấy Lang Trạch Thiên không?” Viên Ngang vội bắt lấy hán hỏi “Nếu thấy hán thì gọi ngay cho ta a!”

–“Vâng...vâng!” Lái xe cuống quýt chạy đi tìm.

Viên Ngang có chút đau đầu chạy đến chỗ cửa sân bay. Thật là, tên hỗn đản này...Ngay cả lúc hán sắp phải đi cũng muốn gây phiền toái cho hán sao? Suy nghĩ một chút, hán gọi điện thoại cho Âu Dương Trụ: “Trụ, người mau đến sân bay một chuyến a. Tiểu thiên cái tên ngu ngốc kia...Ta sợ hán gặp phải chuyện không may...”

–“Sân bay? Tiểu Ngang, người sắp đi sao?”

–“...A, đúng vậy. Người mau đến đây đi. Ta đợi người đến sẽ lên máy bay, đừng nói cho ai được chứ?” Viên Ngang cười, không đợi đối phương phản ứng liền ngắt điện thoại. Thật là buồn bực a. Lang Trạch Thiên, tên hỗn đản này, người lại gây phiền toái cho ta rồi.

Lang Trạch Thiên ngay cả mũ bảo hiểm cũng không mang theo, lái một chiếc mô tô, phóng như điên giữa trời mưa lất phất. Đầu óc hán giờ trống rỗng, chỉ biết mỗi là người kia sắp phải đi, có khả năng sẽ không trở lại nữa. Hán biết, lí do khiến người kia phải rời đi...Nhưng là vì sao a? Rõ ràng còn có mình đứng bên cạnh hán mà. Viên Ngang, vì sao người vẫn luôn không chịu để ý đến ta?

Nếu giờ ta đi ngăn người lại, người có thể vì ta mà ở lại không? Viên Ngang...Viên Ngang...Viên Ngang...

Đến chỗ khúc cua, trên đường cao tốc có chút trơn vì trời mưa, Lang Trạch Thiên còn chạy đến tốc độ lớn nhất, thế là xe liền bị trượt ngay chỗ khúc cua ấy. Lang Trạch Thiên bị bắn qua một bên, nặng nề mà té xuống đất. Hán ói ra một ngụm máu tươi, cả người không biết có bao nhiêu là vết thương.

Viên Ngang ở sân bay lo lắng, chờ đợi, trái tim không biết vì sao cứ run lên. Hán cảm thấy lo sợ không thôi. Tiểu Thiên...cái tên ngu ngốc này...nhất định phải bình an vô sự a...

Lái xe chạy tới “Thiếu gia, còn mười năm phút nữa máy bay sẽ cất cánh, chúng ta nên chuẩn bị đi vào.”

–“Đợi thêm mười phút nữa, cứ đưa hành lý lên đã.” Viên Ngang có chút hoảng loạn. Không biết vì sao, so với lúc biết Thiên Tường bị bắt cóc còn hoảng loạn hơn.

Lang Trạch Thiên cắn chặt răng, cố hết sức mà đứng lên. Thân hình hán lung lay một cái, trước mắt cũng mơ hồ đi. Trước khi ngã đi, hán hình như nghe thấy được tiếng máy bay cất cánh. Viên Ngang...

Một chiếc xe cảnh sát ngừng lại gần đó. Thì ra họ trông thấy Lang Trạch Thiên chạy quá tốc độ nên mới đuổi theo. Một cảnh sát chạy tới đỡ lấy Lang Trạch Thiên. Trạch Thiên đầu óc choáng váng, cố hết sức đâm một đâm vào bụng hắn, rồi nhào cơ hội leo lên xe cảnh sát, tiếp tục đi đến sân bay.

Trên trán hắn bị chảy máu, máu tươi chảy xuống dưới, che mắt mắt hắn. Trạch Thiên cảm thấy hai mắt cay sè, toàn thân cũng không nghe theo hắn. Nhưng Trạch Thiên lại vẫn cắn chặt môi, phóng xe về phía trước...

-“Thiếu gia, chỉ còn năm phút nữa, chúng ta đi vào đi!” Lái xe có chút sốt ruột nhìn Viên Ngang đang rất lo lắng. Viên Ngang đứng ở cửa sân bay, nhìn về phía xa xa, nhưng vẫn không thấy người kia xuất hiện. Hắn có chút bất đắc dĩ mà thở dài “Đi thôi!”

Hai chân Lang Trạch Thiên run run, máu không ngừng chảy ra, cả hai tay cũng bị thương. Nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ, đi về phía trước. Cố gắng lắm mới đi đến được cửa sân bay, phía sau hắn đã có vài cái xe cảnh sát đuổi theo. Hắn xuống xe, nghiêng ngã lảo đảo mà chạy vọt vào sân bay, máu đỏ tươi chảy đầy trên một bên mặt của hắn, toàn thân đau đớn vô cùng. Hắn cố hết sức chạy, ý thức bắt đầu có chút mơ hồ, nhìn thấy ai cũng bắt lại hỏi: “Có...trông thấy...Viên Ngang của ta không...”

-“Mau bắt lấy hắn!” Cảnh sát xông đến.

Lang Trạch Thiên lập tức bị cảnh sát tóm được. Hắn đột nhiên túm lấy áo cảnh sát, hỏi liên tục: “Có...trông thấy...trông thấy...Viên Ngang...của ta không...Viên Ngang...Viên Ngang a...”

Hình như hắn đang khóc, giọng hắn không ngừng run rẩy. Lang Trạch Thiên cố sức vươn tay, hướng đến chỗ soát vé, tầm mắt bắt đầu mơ hồ. Hắn khóc lớn mà kêu lên: “Viên Ngang a...”

Viên Ngang ngồi trên máy bay, ngực đột nhiên cảm thấy đau nhói, ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn. Tiểu Thiên, người nhất định phải bình an a!

‘Người có khỏe không?’ Bên tai tựa hồ lại vang lên thanh âm ấp áp của người nọ, trong cái đêm mưa mùa đông lạnh lẽo kia... ?

Viên Ngang a...

80. Chương 80

Nhâm Thiên Tường chạy tới bệnh viện, Âu Dương Trụ đang ngồi ở bên ngoài phòng cấp cứu, hắn vội vàng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

-“Viên Ngang bảo với ta sẽ chuẩn bị làm thủ tục để sang Pháp học y. Thế rồi hôm nay lên máy bay đi rồi. Hắn gọi điện cho ta, bảo ta đến sân bay, nói là lo lắng cho tiểu Thiên...Thế nên ta mới biết được hắn phải đi.” Âu Dương Trụ có chút ảo não nói.

-“Cái gì? Ngang sang Pháp?” Nhâm Thiên Tường giật mình. Nói đi là đi sao?”

-“Vậy, tiểu Thiên đâu?”

-“Phóng xe giữa trời mưa bụi, rồi bị ngã giữa đường, bị gãy xương không biết bao nhiêu chỗ. Đã vậy tên hỗn đản này còn đánh cả cảnh sát, cướp xe cảnh sát để đến sân bay...” Âu Dương Trụ hít vào một hơi “Nhưng mà thực đáng tiếc, hắn vẫn không thể ngăn tiểu Ngang lại.”

-“...Thật là một đôi ngu ngốc!” Nhâm Thiên Tường nặng nề mà thở dài “Chắc giờ tiểu Ngang cũng sắp đến nơi rồi.”

-“Ừ, đến lúc đó gọi điện cho hắn...” Âu Dương Trụ bóp trán “Hiện tại vấn đề chính là, Lang bá phụ đang gây sự với cảnh sát a!”

-“Cái gì?” Nhâm Thiên Tường ngạc nhiên. Thật đúng là...

-“Lang bá phụ đang ở sở cảnh sát mắng mấy tên cảnh sát đuổi theo con hần, hại con hần ngã bị thương. Đổ hết lỗi cho cảnh sát a!” Âu Dương Trụ có chút dở khóc dở cười.

-“Nếu đổi lại là Trạch Thiên, chắc hần cũng làm như vậy...” Nhâm thiên tường ngồi xuống “Văn Dục thực lo lắng, nhưng mà bụng hần lớn, không tiện. Ta không đưa hần đến được.”

-“Yên tâm đi, ta tin tiểu Thiên, hần là người kế thừa của Lang gia a, sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu!” Âu Dương Trụ có chút mệt mỏi vỗ nhẹ vai Thiên Tường “A Vũ đang ở chỗ sở cảnh sát nói chuyện. Dù sao cũng là tại tiểu Thiên gây sự trước.”

-“Ta cũng tin tiểu Thiên sẽ không có việc gì! Hần còn có tiểu Ngang mà!” Nhâm Thiên Tường nhìn Âu Dương Trụ, nở nụ cười.

-“Người...người cũng biết sao?” Âu Dương Trụ có chút giật mình. Còn tưởng hần chỉ quan tâm đến Văn Dục thôi chứ. Chẳng lẽ hần biết Viên Ngang...

-“...Ta đương nhiên đều biết hết.” Nhâm Thiên Tường khe khẽ thở dài, cúi đầu nói “Người biết không, yêu một người không yêu mình thì rất là khổ sở. Ta hy vọng có một người thực sự yêu hần...”

Âu Dương Trụ kinh ngạc, mở to mắt nhìn Thiên Tường. Thì ra cái tên này không phải không biết, mà chỉ cố tình giả ngu mà thôi. Nếu không thể tiếp nhận tình cảm này, thì thà rằng làm bộ như không biết còn tốt hơn.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang: “Tiên sinh, Lang thiếu gia đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, có thể nói hộ với phụ thân của Lang thiếu gia giúp ta không?”

-“Hảo, cảm ơn người a!” Âu Dương Trụ thở phào nhẹ nhõm “Bọn ta vào xem hần được chứ?”

-“Đợi lát nữa y tá đưa hần chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, các người hãy vào a.”

Lang Trạch Thiên im lặng nằm trên giường bệnh. Lúc hần mở mắt ra, khóe mắt ươn ướt. Tầm mắt bị che kín bởi sương, hần hình như nhìn thấy được vẻ mặt lo lắng của Viên Ngang. Hần nở nụ cười, đang định vươn tay bắt lấy tay đối phương, sương đột nhiên ngưng kết thành giọt nước mà rơi xuống. Tầm mắt liền rõ hơn, hần đang cầm lấy tay Nhâm Thiên Tường, nụ cười biến mất.

-“Tiểu Thiên, có đau không?” Nhâm Thiên Tường nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Trạch Thiên “Trụ sợ người tỉnh lại sẽ đói bụng, đi ra ngoài mua một ít cháo rồi. Người thích nhất cháo hành đúng không? Có đói bụng không? Hay là còn có chỗ nào không thoải mái, ta đi gọi bác sĩ.”

-“...Thiên Tường...” Trạch Thiên lẳng lặng mở mắt nhìn trần nhà. Màu trắng đơn điệu làm cho người ta có cảm giác cô đơn “Ta mơ thấy một giấc mộng...Trong mộng, Viên Ngang cứ đi về phía trước...Ta cố sức đuổi theo hần...gọi tên hần...Nhưng mà hần vẫn không quay đầu lại...” BẠN ĐANG ?

Một giọt nước mắt chảy xuống hai má Trạch Thiên, chua xót vô cùng. Hần xoay người, vùi mặt vào trong chăn, nức nở: “...Hần...vẫn...không quay đầu lại...Mặc kệ...mặc kệ ta cố gắng như thế nào...Hần vẫn...vẫn không quay đầu lại a...Vì sao...vì sao lại khó khăn như vậy...Vì sao thích một người...lại khó khăn như vậy a...”

Nhâm Thiên Tường đứng lặng, trầm mặc một hồi lâu, rồi nhẹ nhàng vỗ vai Trạch Thiên. Tình yêu là chuyện giữa hai người, những người khác lại không thể xen vào. Mà tình yêu đơn phương lại chỉ là chuyện của một người...

81. Chương 81

Âu Dương Trụ mang cháo đến, vừa đi tới cửa liền nghe thấy giọng quát của Lang lão gia: “Người nghĩ ta dùng nhiều tiền như vậy mời các người mấy tên lang băm này đến đây để làm chi hả? Con ta chỉ đơn giản bị gãy xương thôi mà cũng xử lý lâu như vậy! Các người ăn no rồi làm gì hả...”

Âu Dương Trụ quyết định đẩy cửa vào. Quả nhiên Lang Trạch Thiên mang vẻ mặt hồ hững nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà. Nhâm Thiên tường có chút bất đắc dĩ ngồi ở trên giường, một tay còn nắm chặt tay Trạch Thiên. Lang lão gia mặc một bộ vét màu bạc, đang mang một tên bác sĩ.

–“Lão nhân, ồn ào quá đi!” Lang Trạch Thiên giận giữ nói to. Nhâm Thiên Tường nâng hấn ngồi dậy.

–“Người nói cái gì! Tiểu tử thôi, ta còn chưa nói đến người a...Ta cảnh cáo người bao nhiêu lần rồi! Không được đua xe rồi chưa! Người nghĩ người bằng được ta ngày xưa sao. Còn dám đánh cả cảnh sát, cướp xe cảnh sát. Người chán sống rồi chắc! Thanh danh của Lang gia đều bị hủy trong tay người...”

–“Lão nhân, người không mệt sao? Ồn ào lâu như vậy...Nhỡ may có làm sao, ta còn không muốn nhanh như vậy đã phải kế thừa vị trí của người a!” Lang Trạch Thiên hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi nhìn về phía ngoài cửa sổ.

–“Người...Hỗn đản, người nói lại lần nữa xem!” Lang lão gia tiến lên, gõ vào đầu Trạch Thiên “Người chán sống rồi chắc. Ta tốn bao nhiêu tâm tư bồi dưỡng người, người lại đổ đốn ra như vậy hả?”

–“...Mặc kệ người!” Lang Trạch Thiên tựa vào trên vai Thiên Tường, hơi hơi nhắm mắt lại “Lão nhân, ta muốn nghỉ ngơi một chút, cũng mời người đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút a!”

–“Hỗn đản, người có giỏi nói lại lần nữa xem, lão tử đánh chết người!” Lang lão gia thiếu chút nữa muốn xông lên đánh người. Âu Dương Trụ vội vàng xông lên ngăn lại hấn.

–“Bá phụ, tiểu Thiên vừa giải phẫu xong không lâu, để hấn nghỉ ngơi một chút đi!” Vừa nói Âu Dương Trụ vừa kéo lấy Lang lão gia, tiến hấn ra khỏi cửa.

–“Buông ra, các người đều là mấy tên tiểu tử thôi...” Lang lão gia giờ nắm đấm, thiếu chút nữa đã muốn đánh người.

–“Này, lão nhân...” Lang Trạch Thiên vẫn nhìn về phía ngoài cửa sổ, biểu tình thản nhiên “Ta sẽ về với người...”

Lang lão gia ngây ngẩn cả người, nắm đấm dừng ở giữa không trung, lẳng lẳng nhìn cái tên tiểu tử vẫn không chịu quay đầu lại kia. Cái thằng con khó dạy này...lần đầu tiên...lần đầu tiên thỏa hiệp với hấn...
Nguồn:

Bàn tay của Thiên Tường hơi hơi run lên một tí, nhìn chăm chăm Lang Trạch Thiên. Cái tên này không phải vẫn muốn thoát khỏi vị trí kế thừa của Lang gia sao? Hấn ghét nhất bị người khác quản lí a.

Âu Dương Trụ cũng ngây ngẩn cả người, liền ngay cả Âu Dương Vũ vừa mới chạy tới cũng lấp bắp kinh hãi.

–“Người...người nói lại lần nữa xem!” Lang lão gia không thể tin mà tròn tròn mắt.

–“Ta nói, ta sẽ về với người, sau đó kế thừa vị trí của người!” Lang Trạch Thiên nói rất thản nhiên, trên mặt không có bất kì biểu tình gì. Đôi mắt đen thâm thúy, giờ phút này lại thản nhiên tràn ra ưu thương “Cứ như vậy đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút. Người trước hết đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi!”

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, không thể tin mà nhìn chăm chăm Lang Trạch Thiên vẫn đang nhìn về phía ngoài cửa sổ. Lần đầu tiên trông thấy hấn có vẻ cô đơn như thế.

–“Người nói thật chứ?” Lang lão gia có chút không thể tin “Người xác định sẽ không đổi ý?”

–“Ta đã xử lý khá tốt vụ mặt nạ bạc không phải sao? Trưởng họ cũng đã khen ta không phải sao?” Lang Trạch Thiên hơi quay mặt lại “Ta thật sự mệt mỏi, lão nhân...”

–“...Tốt lắm, ngày mai ta sẽ mang tộc ấn đến, vì đề phòng người đổi ý...” Lang lão gia rất nhanh đã đi ra ngoài. Lúc hấn đi ngang qua chỗ Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ có thể trông thấy được Lang lão gia đang nhẹ nhàng nở nụ cười

82. Chương 82

-“Người nói thật đấy chứ?” Nhâm Thiên Tường nhìn Lang Trạch Thiên “Người phải biết người khác chúng ta a, phải gánh vác vận mệnh của cả một gia tộc là rất vất vả. Hơn nữa người...” Hắn không muốn nhắc đến Viên Ngang, sợ người này thương tâm.

-“Ta đã từng đánh cược, nếu các người ở bên nhau, ta sẽ ở lại, dù phải kế thừa gia tộc cũng không sao cả...” Lang Trạch Thiên vẫn quay mặt đi “Ta luôn nghĩ...Những người như chúng ta, bị bắt phải đi những con đường đã định trước. Yêu đương bình thường đã khó, huống chi là thứ tình yêu bị cấm đoán. Xem ra quả thật là ta đã thua...”

-“Tiểu Thiên, Viên Ngang đã nói hắn còn có thể sẽ về a!” Âu Dương Vũ đi vào, vẻ mặt mệt mỏi.

-“...Vậy cũng nhất định không phải là vì ta...” Lang Trạch Thiên thản nhiên nở nụ cười, ánh mắt tràn ngập ưu thương “Cảm ơn các người...Ta muốn nghỉ ngơi một chút...Đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được. Thể xác và tinh thần đều mệt quá...”

Nhâm Thiên Tường cùng Âu Dương huynh đệ nhìn nhau một chút, trầm mặc, rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

-“Vừa rồi tiểu Ngang đã gọi điện thoại tới, nhưng hình như phải làm thủ tục gì đó nên ngắt máy luôn rồi. Chắc tí nữa lại gọi lại!” Âu Dương Trụ nhìn màn hình di động “Cái tên đó thật là...Nói như thế nào chúng ta cũng đã có cảm tình nhiều năm như vậy a. Nói đi là đi, ngay cả một tiếng cũng không nói!”

-“Cái tên đó luôn luôn thích như vậy a. Trước kia hắn vẫn thích đi một mình...” Âu Dương Vũ bóp trán “May mà tiểu Thiên cũng mạnh mẽ. Nếu là người khác, chắc đã không chống đỡ được. Ta về trước đây. Đau đầu muốn chết...Lang bá phụ tự đứng lại đi gây sự với cảnh sát làm gì chứ...”

-“Ta đi cùng người, Vũ!” Âu Dương Trụ vội chạy theo, đột nhiên quay đầu lại “Để tiểu Thiên nghỉ ngơi một chút đi, chỗ này là bệnh viện nhà hắn mà, không có việc gì đâu.”

-“Không được, ta muốn đi thăm phụ thân nữa. Hôm nay cũng tiện mang chút canh cho Ngụy thúc thúc...” Nhâm Thiên Tường cười cười “Xong sẽ quay lại xem tiểu Thiên. Cái tên này vẫn không thể làm cho người ta yên tâm a.”

-“Vất vả người. Ngày mai ta sẽ đến.” Âu Dương Vũ cười cười, có chút mệt mỏi kéo Âu Dương Trụ đi rồi.

Nhâm Thiên Tường đi đến phòng cố vấn, nhìn phía cầu thang. Nam nhân kia vẫn kiên trì bảo vệ ở đó.

Nhâm Thiên Tường đi đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, chần chờ một chút, đang muốn mở cửa ra thì nghe thấy tiếng cửa Lang phụ truyền ra từ bên trong: “Người hết hy vọng rồi, Đoạn Phong có chết cũng không yêu một người nam nhân đâu!”

-“...Chỉ cần ta yêu hắn là được. Lang lão gia, nếu người để ý đến Phong, ta sẽ ôm Phong về!” Từng Ngụy có chút mệt mỏi.

-“Hừ, ta cũng không phải tiểu nhân nha!” Lang lão gia hừ một tiếng “Chỉ là không ngờ, một thể hệ mặt nạ bạc thiên chi kiêu tử như người lại thua ở trong tay một nam nhân. Người nghĩ người ngoài sẽ nghĩ như thế nào a? Thuộc hạ của người sẽ nghĩ về người như thế nào a?”

-“Người đang thương hại ta sao? Vậy Từng Ngụy xin cảm tạ Lang lão gia a. Còn nữa, từ nay về sau không cần gọi ta là mặt nạ bạc nữa. Thuộc hạ của ta không phải đều đã giao hết cho Trạch Thiên rồi sao?”

-“Hừ, đừng nói lung tung. Ta còn ước gì tổ chức của người biến mất a. Như vậy Lang gia càng có địa vị vững vàng.”

-“Vậy được rồi...Người đi ra ngoài được không? Người nói lớn quá, sẽ làm phiền đến Phong a. Hắn thích im lặng...”

-“Người nói cái gì!” Lang lão ra hình như sắp phát hỏa.

Nhâm Thiên Tường vội vàng đẩy cửa ra: “Bá phụ!” Quả nhiên Lang lão gia đang túm lấy cổ áo của Từng Ngụy, vừa trông thấy Thiên Tường liền thu tay về, hừ một tiếng, sau đó lật tức đi ra ngoài.

Tùng Ngụy híp mắt nhìn Thiên Tường, thản nhiên nở nụ cười. Vết thương của hắn đã đỡ hơn rất nhiều, chỉ có sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, trên cằm mọc đầy râu.

Mà Nhâm Đoạn Phong vẫn nằm ở trên giường bệnh, bất tỉnh nhân sự, nhưng môi lại hồng nhuận như trước, sắc mặt tốt hơn rất nhiều, xem ra khôi phục không sai.

Nhâm Thiên Tường đi đến, đặt cặp lồng xuống, nhẹ nhàng mà nói: “Nguy thúc thúc, đây là canh do Dục nấu, người mau uống đi a.”

–“...Tường nhi...” Tùng Ngụy vẫn cúi đầu, lẳng lặng nhìn Nhâm Đoạn Phong, hai tay vẫn nắm chặt tay hắn “Vì sao hắn còn chưa tỉnh lại? Có phải bởi vì ta đang ở đây không, cho nên hắn không chịu tỉnh lại?”

–“Nguy thúc thúc, để thích ứng với trái tim mới cần phải có một quá trình a. Thể chất của phụ thân không tốt, cho nên...” Nhâm Thiên Tường đi đến, nhìn Nhâm Đoạn Phong “Người xem, sắc mặt của phụ thân đã tốt hơn rất nhiều rồi. Ta tin phụ thân nhất định sẽ tỉnh lại...Bởi vì còn có ta, có Nguy thúc thúc ở đây a!”

Tùng Ngụy ngẩng đầu nhìn Nhâm Thiên Tường, rồi ôm lấy hắn, cúi đầu nói: “Người có hận ta không?”

Nhâm Thiên Tường trầm mặc một chút, lẳng lặng nhìn Nhâm Đoạn Phong đang ngủ say, thản nhiên nở nụ cười: “Trước kia hận...Hiện tại sẽ không...”

Tùng Ngụy sợ run một chút, sau đó ôm chặt Nhâm Thiên Tường, thanh âm có chút run run: “...Cám ơn...”

–“Bởi vì phụ thân còn cần Nguy thúc thúc bảo vệ a! Nguy thúc thúc nhất định phải kiên trì nga!”

Tùng Ngụy ngẩng đầu lên, có chút không thể tin nhìn Nhâm Thiên Tường. Khuôn mặt thật giống Nhâm Đoạn Phong.

–“Nguy thúc thúc, cảm ơn người đã yêu phụ thân!” Nhâm Thiên Tường nhìn Tùng Ngụy, mỉm cười.

Tùng Ngụy cũng cảm kích mà nở nụ cười, sau đó ôm chặt lấy Thiên Tường. Nhâm Đoạn Phong a, con trai yêu quý của người cũng đồng ý rồi nga. Nên sau khi người tỉnh lại, chúng ta đi Aegean Sea kết hôn được không? Nguồn:

83. Chương 83

Văn Dục im lặng ngồi ở trên sofa, trên tay đang cầm một quyển sách về y học thật dày, tay cầm một cái bút máy màu bạc, thường thường ghi chép vào trong sách gì đó. Trên người mặc một cái áo lông rộng thùng thình, bụng thật to. Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, Văn Dục ôn nhu mà mỉm cười.

Cửa mở ra, Văn Dục vui sướng quay đầu lại. Nhâm Thiên Tường đi đến, vừa thay dép lê vừa ngó đầu vào, nở nụ cười: “Sao vậy a? Nhanh như vậy lại nhớ phu quân sao?”

–“Ta có nấu một ít chè ngô, rất ngọt a.” Văn Dục buông sách xuống, đang muốn đứng lên, Nhâm Thiên Tường rất nhanh liền đi đến, đè lại bờ vai của hắn. Sau đó Thiên Tường ngồi xuống bên cạnh Văn Dục, không nói hai lời hôn lên đôi môi duyên dáng của Văn Dục, hôn thật sâu, thật sâu...Mặt Văn Dục lập tức đỏ ửng lên.

–“Đứa nhỏ hôm nay có đá người không?” Nhâm Thiên Tường buông Văn Dục ra, vẻ mặt ôn nhu cùng thâm tình, đặt tay lên bụng Văn Dục, nhẹ nhàng vuốt ve. Cảm giác hạnh phúc khiến hắn nhịn không được cúi người xuống, áp tai lên cái bụng tròn tròn, ôn nhu nói: “Bảo bối ngoan, không được đá mụ mụ nga, bằng không đợi người ra đánh cái mông người a.”

–“Bậy bạ!” Văn Dục vỗ nhẹ đầu Thiên Tường, hạnh phúc mỉm cười “Sợ người về muộn, ta nấu xong bữa tối rồi. Còn chưa hâm lại.”

–“Đợi lát nữa ăn a.” Nhâm Thiên Tường ngồi thẳng dậy, ôm Văn Dục vào trong lòng, cọ mắt lên hai má của Văn Dục “Vất vả cho người quá...Tiểu Như Nhi của ta...”

-“Đứa ngốc...” Văn Dục hơi nghiêng đầu, khẽ hôn lên đôi môi của Thiên Tường “Bá phụ giờ thế nào?”

-“Còn đang hôn mê.” Thiên Tường khe khẽ thở dài “Rõ ràng mọi thứ đều đã tốt hơn rất nhiều rồi, nhưng mà phụ thân vẫn hôn mê. Dục nhi, ta hơi sợ...Ta đã nói với Ngụy thúc thúc rằng phụ thân nhất định sẽ tỉnh lại, nhưng mà ta vẫn rất lo lắng a!”

-“Sẽ không có việc gì đâu, đứa ngốc...Sự thích ứng của mỗi người cũng không giống nhau, bá phụ nhất định sẽ tỉnh lại a.” Văn Dục cầm lấy tay Thiên Tường “Hơn nữa, hắc còn có người ở đây a.”

-“Ân, ta cũng tin phụ thân có thể tỉnh lại...Chính là sau khi hắc tỉnh lại, Ngụy thúc thúc...” Cứ nghĩ đến nam nhân kia, không biết vì sao, hắc cảm thấy có chút đau lòng. Nhờ may phụ thân tỉnh lại vẫn không chịu chấp nhận Ngụy thúc thúc, vậy Ngụy thúc thúc sẽ...rất đau khổ...

-“Tường, đây là chuyện của bọn họ a, chúng ta không thể xen vào. Tình yêu có đôi khi là không thể bắt buộc. Không yêu chính là không yêu, yêu chính là yêu. Tựa như ta yêu ngươi, ai cũng khuyên ta từ bỏ, nhưng mà ta vẫn không chịu buông tay, không phải sao?” Văn Dục tựa vào trong lòng Nhâm Thiên Tường, nở nụ cười. Nhớ tới chuyện trước kia, đột nhiên thấy mình thực dũng cảm a.

-“...Thực xin lỗi a, Dục nhi. Lúc ấy ta lại lùi bước...” Nhâm Thiên Tường ôm chặt lấy Văn Dục “Khiến ngươi bị thương...” Bọn đang ?

-“Đều đã qua a, đứa ngốc...Giờ ngươi không được rời bỏ ta nữa nga, biết không?” Văn Dục ngẩng đầu nhìn hắc. Trong đôi mắt đen láy đều là hình ảnh tuần mỹ của Thiên Tường. “Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, cũng không được rời đi nga!”

-“Hảo!” Nhâm Thiên Tường khẽ hôn Văn Dục, nở nụ cười “Bất ly bất khí a!”

Trong phòng bệnh của Nhâm Đoạn Phong, Từng Ngụy bưng đến một chậu nước ấm, cầm lấy khăn mặt, rất cẩn thận mà chà lau bàn tay thon dài của Nhâm Đoạn Phong. Bàn tay đẹp như vậy, lúc đeo nhẫn nhất định sẽ rất hợp a...Trong lúc lơ đãng hắc nhìn thấy chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của Đoạn Phong. Hắc cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nhâm Đoạn Phong vẫn không thể quên được người vợ đã mất kia.

Từng Ngụy không biết mình có bao nhiêu phần thắng. Nếu Nhâm Đoạn Phong tỉnh lại vẫn không thể chấp nhận mình thì sẽ thế nào? Nếu thật sự sẽ như vậy, ta sẽ chết, ta sẽ đau lòng đến chết a...Phong...

Từng Ngụy ôm chặt lấy Nhâm Đoạn Phong, vùi mặt vào trong hõm vai của hắc.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào phòng, chiếu vào trên bàn tay đeo nhẫn của Đoạn Phong, bàn tay liền khẽ động vài cái...

84. Chương 84

Trong đêm tối yên tĩnh, ngón tay của Đoạn Phong khẽ động vài cái, lông mi rung rung, hai mắt chậm rãi mở ra.

Hắc nghiêng người nhìn, phát hiện có người đang gắt gao ôm hắc, trên khuôn mặt anh tuần đầy vẻ mệt mỏi, cằm đầy râu, hơi thở có chút quen thuộc. Đầu của hắc hơi đau một chút, dường như có hình ảnh nào đó xẹt qua, muốn nhìn thấy rõ ràng lại nghĩ không ra.

Hắc nhẹ nhàng cựa quậy một chút, lại dường như đã đánh thức người kia. Nam nhân nỉ non một tiếng: “Phong...”

Nhâm Đoạn Phong ngẩn người, đầu rất đau...

...

-“Phong, mau dậy uống thuốc đi. Nếu không uống, ta sẽ hôn ngươi nga!”

-“Ngươi dám!”

...

-“Vậy...ta yêu người, người có biết không?”

...

-“Nhâm Đoạn Phong a...người yêu ta được không? Người yêu ta được không? Người...yêu ta...được...không...”

...

-“Đau quá...” Nhâm Đoạn Phong ôm đầu, đầu giống như bị hàng ngàn cái kim châm đâm vào, đau đến ngay cả hô hấp đều khó khăn, toàn thân cũng run rẩy không ngừng.

Tùng Ngụy cảm giác được, lập tức tỉnh lại. Hắn vội bật đèn lên, ánh sáng mạnh khiến cho Nhâm Đoạn Phong lập tức nhắm mắt lại, nhú chặt mày, hai tay nắm chặt tóc, vẻ mặt thống khổ vô cùng.

-“Phong? Phong?! Phong!!!” Kinh hãi, Tùng Ngụy quả thực không thể tin vào hai mắt của mình. Hắn đâm thật mạnh lên tường một cái, tay đau. Như vậy...Hắn thật sự không nằm mơ. Phong tỉnh, thật sự đã tỉnh lại a...

-“Phong...” Tùng Ngụy kích động ôm lấy Nhâm Đoạn Phong, nở nụ cười hạnh phúc, nước mắt cũng rơi như mưa “Phong! Phong!! Phong!!! Người mà không tỉnh lại, ta sẽ chết mất!”

Nhâm Đoạn Phong cảm thấy bớt đau đầu hơn. Hắn dùng lực đẩy ra Tùng Ngụy, thở phì phò, nhìn Tùng Ngụy giống như nhìn người xa lạ. Tùng Ngụy ngậy ngẩn cả người.

-“Tiên sinh, người có nhận nhầm người không?” Nhâm Đoạn Phong ngồi dậy, tựa vào đầu giường, ấn thái dương. Nhìn Tùng Ngụy rất là xa lạ...lại giống như rất là quen thuộc...

-“Phong?!” Tùng Ngụy ngồi ở bên giường, trừng lớn hai mắt nhìn Nhâm Đoạn Phong. Vẻ mặt nghi hoặc kia, ánh mắt nhìn mình như nhìn người xa lạ kia giống như thứ gì đó đâm sâu vào trái tim hắn, rất đau...“Ta là A Ngụy...Phong, chúng ta là bạn thân từ nhỏ a! Người đã quên rồi sao?”

-“...A Ngụy?...” Nhâm Đoạn Phong dè thái dương, đầu óc vẫn choáng váng, nghĩ không ra “Thật có lỗi a tiên sinh, ta thật sự không nhớ ta có quen biết người.”

-“...” Sắc mặt của Tùng Ngụy lập tức trắng bệch, môi tái nhợt run run. Muốn nói gì đó lại cái gì cũng không thể nói. Nước mắt dần dựa trên hai gò má tái nhợt, hắn xông lên ôm chặt lấy Nhâm Đoạn Phong, khóc như một tiểu hài tử “...Phong...Không thể a...Người...không thể...như vậy...Không thể a...Ai đều...đều có thể...quên...Nhưng người...không thể...quên ta a...”

-“Buông ra!” Nhâm Đoạn Phong nhú chặt mày, lại một lần nữa dùng sức đẩy hắn ra. Người này sao lại thế?

Tùng Ngụy đứng ở bên giường, mặt hắn tái nhợt, tuyệt vọng và đau thương nhìn Nhâm Đoạn Phong, đôi môi trắng bệch đang run rẩy. Hắn run run mà vươn tay, đầu ngón tay còn chưa kịp chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ của Đoạn Phong, Đoạn Phong đã quay mặt đi: “Tiên sinh, mời người đi ra ngoài đi, bằng không ta sẽ gọi bảo an a!”

Tùng Ngụy đứng chết lặng. Cảm giác bị thương đến không nói thành lời khiến cả người hắn lạnh run. Rõ ràng đứng gần nhau như vậy, lại không thể chạm đến mặt của người, ngay cả chạm vào mái tóc người cũng không được sao...

Tùng Ngụy hít vào một hơi sâu, hơi sụt sịt, rồi cố gắng mỉm cười. Khuôn mặt tiều tụy ngập tràn nước mắt, thanh âm khàn khàn: “Phong...người nghỉ ngơi một chút đi...Ta sẽ đi gọi bác sĩ...”

Nói xong, Tùng Ngụy liền khó khăn mà rời đi. Cho tới bây giờ cũng không thể tin, chỉ là một cái xoay người lại khó khăn đến như vậy...Ngay cả hô hấp đều thực thống khổ...

Đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, Tùng Ngụy dựa vào cửa ngồi sụp xuống, ôm đầu gối, vùi mặt vào hai tay...Hắn khóc...

Phong, người...sao lại có thể quên...ta a...

85. Chương 85

Phòng bệnh của Nhâm Đoạn Phong gần như chật ních người. Bác sĩ, y tá, Thiên Tường, Âu Dương huynh đệ, còn có Lang Trạch Thiên đều ở đó. Nhưng lại không thấy bóng dáng của Từng Ngụy...

-“Lang thiếu gia, cơ thể của Nhâm tiên sinh về cơ bản đã thích ứng được với trái tim mới. Giờ chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, không được quá xúc động, là có thể lại sinh hoạt như bình thường.” Sau khi nói xong, bác sĩ liền cùng y tá rời khỏi phòng.

-“Phụ thân!” Nhâm Thiên Tường kích động ôm lấy Nhâm Đoạn Phong.

-“Tường nhi...” Nhâm Đoạn Phong cũng rất là kích động. Đợi đã bao nhiêu năm, còn tưởng rằng đến tận lúc chết cũng không nghe được Tường nhi gọi mình phụ thân...“Phụ thân ở đây...phụ thân ở đây a...”

-“Thật tốt quá! Bá phụ, đợi lát nữa sẽ làm thủ tục để ngài xuất viện a. Thiên Tường đã đợi ngài rất lâu rồi!” Âu Dương Vũ vui vẻ khoác vai Âu Dương Trụ.

-“Ha ha, yên tâm. Tất cả các thủ tục bọn ta đều lo liệu thỏa đáng rồi!” Âu Dương Trụ rất là vui vẻ.

-“Không có việc gì là tốt rồi. Ta phải đi cảm ơn Hạnh Tử một tiếng a.” Lang Trạch Thiên nở nụ cười. Trên người hắn vẫn còn băng kín, trên chân còn bó bột.

-“Tiểu Thiên...” Nhâm Thiên Tường xoay người, cầm tay Trạch Thiên “Cảm ơn a...Giúp ta gửi lời cảm ơn đến Hạnh Tử nữa!”

-“Đã biết, về sau đừng gây phiền toái cho ta nữa là được a.” Lang Trạch Thiên cười cười, nhờ Âu Dương Trụ đỡ ra ngoài.

-“Bá phụ, tại sao không sớm nói ra tất cả chứ? Dấu kín nhiều năm như vậy, ai mà biết a!” Âu Dương Vũ nở nụ cười, ôm vai Thiên Tường, nhìn Nhâm Đoạn Phong “Lúc ấy thật sự là hù chết chúng ta. Còn tưởng ả nữ nhân kia bắn trúng ngài rồi cơ!”

-“Nữ nhân nào?” Nhâm Đoạn Phong có chút khó hiểu nhìn Âu Dương Vũ.

-“Chính là Tát Đế a! Ắ đúng là điên rồi, tự dưng lại muốn bắn người. Cũng may bá phụ hồng phúc tề thiên, có quý nhân tương trợ a.” Âu Dương Vũ hưng phấn mà nói.

Nhâm Đoạn Phong ngăn người, đầu bắt đầu có chút đau đớn.

-“Phụ thân, Ngụy thúc thúc đã thay người đỡ đạn nga. Cũng may hắn đại nạn không chết...” Nhâm Thiên Tường cứ nhớ đến chuyện hôm đó lại cảm thấy sợ hãi.

-“Ngụy thúc thúc? Hắn là ai?” Nhâm Đoạn Phong bóp thái dương, nhăn mặt.

-“Phụ thân, là Từng Ngụy a. Là do hắn cứu người!” Nhâm Thiên Tường dường như đã nhìn ra có gì đó không ổn, hắn có chút lo lắng nhìn Đoạn Phong “Phụ thân, người sao vậy? Có phải có chỗ nào thấy không thoải mái không? Ta đi gọi bác sĩ a.”

-“Từng Ngụy?” Cái tên rất quen thuộc, nhưng vì sao lại nghĩ mãi không ra? Trong đầu luôn hiện lên một thân ảnh quen thuộc, giọng nói quen thuộc. Đúng rồi, chính là giọng nói của người tối qua...

-“Đúng rồi, sao lại không trông thấy hắn đâu? Thiên Tường, không phải hắn vẫn ở bên cạnh trông bá phụ sao?” Âu Dương Vũ đột nhiên nhớ tới, thể nào cứ cảm thấy thiếu một người.

-“Đúng rồi, Ngụy thúc thúc đâu? Tối hôm qua hắn báo cho ta phụ thân đã tỉnh, ta liền chạy đến đây.” Nhâm Thiên Tường đột nhiên nhớ ra.

-“Cái người tối hôm qua...gọi là Từng Ngụy sao?! Hắn...Ta quen hắn sao?” Nhâm Đoạn Phong nhíu chặt lông mày.

-“Phụ thân...” Nhâm Thiên Tường rốt cục ý thức được vấn đề gì đang xảy ra. Hắn cúi người xuống, nắm lấy hai vai của Đoạn Phong “Ta là ai a?”

-“Thật là, ngươi là con trai duy nhất của ta a, Tường nhi.” Nhâm Đoạn Phong nở nụ cười, xoa đầu Thiên Tường “Ngươi là con trai của ta và Nhược Thủy a. Nhưng mà Tường nhi...Phụ thân có lỗi với ngươi nhiều lắm...”

May quá, phụ thân còn nhớ rõ hắn và mẫu thân, vậy chắc là cũng nhớ rõ công ty của hắn. “Phụ thân, ngươi còn nhớ vụ ta bị bắt cóc không?”

-“Cái gì? Ngươi bị ai bắt đi? Kẻ nào không muốn sống dám động đến con ta?” Nhâm Đoạn Phong đột nhiên nổi giận.

-“Phụ thân, ngươi còn nhớ là ai đã đỡ năm viên đạn kia thay ngươi không?” Nhâm Thiên Tường nhìn thẳng vào Nhâm Đoạn Phong, trong lòng chợt lạnh.

-“Hả? Có người muốn giết ta sao?” Nhâm Đoạn Phong đột nhiên cảm thấy đầu đau nhói, hắn bóp thái dương kêu “Tường nhi, đừng nói chuyện này nữa. Đầu ta hơi đau.”

Bạn đang ?

-“Hảo, không đề cập tới chuyện này nữa. Phụ thân, ngài nghỉ ngơi một chút đi a.” Nhâm Thiên Tường khẽ thở dài.

-“Tường nhi, ta hình như đã quên mất chuyện gì đó...” Nhâm Đoạn Phong cầm lấy tay Thiên Tường. Không biết vì sao, cứ nghĩ đến hình ảnh nam nhân kia ôm hắn khóc, rồi cả nụ cười chua xót kia...đầu hắn lại đau đốn vô cùng, ngực cũng hơi đau xót.

-“Phụ thân...” Nhâm Thiên Tường đột nhiên cảm thấy đau thương. Vì sao, ai phụ thân cũng đều nhớ rõ, lại chỉ quên một mình Từ Ngụy, người đã ở bên phụ thân suốt ba sáu năm “Không có việc gì a, ta đi hỏi bác sĩ một chút. Ngươi cứ nằm một chút đi a.”

Nhâm Đoạn Phong nằm xuống, đầu cũng đỡ đau hơn. Nhâm Thiên Tường cùng Âu Dương Vũ liền đi ra ngoài. Đóng cửa lại, Nhâm Thiên Tường cười khổ một tiếng: “Rốt cuộc hiểu ra tại sao Ngụy thúc thúc lại bỏ đi.”

-“Ông trời đùa thật ác a.” Âu Dương Vũ nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ “Từ Ngụy lần này gặp quả báo rồi. Năm đó hắn hại phụ thân ngươi bị tai nạn mất trí nhớ, gián tiếp hại bá mẫu phải đau khổ mà mất đi. Giờ xem như đây là ông trời trừng phạt hắn...”

-“...” Nhâm Thiên Tường trầm mặc. Hắn rất rõ cảm giác của mình, trong lòng hắn lại có chút ích kỷ. Cứ nhớ tới lúc mẫu thân ra đi có bao nhiêu đau thương, tiếc nuối, hắn liền cảm thấy thật đau đốn.

Ngụy thúc thúc, thực xin lỗi...

86. Chương 86

Làm tốt tất cả thủ tục xong, Lang Trạch Thiên liền trở lại phòng bệnh. Hắn ngồi ở trên giường, nghĩ ngợi, rồi cầm lấy di động, ấn số điện thoại quen thuộc kia. Đây là lần đầu tiên kể từ khi chia tay, hắn gọi điện thoại cho Viên Ngang. Không biết người kia có sống tốt không?

Điện thoại đổ chuông thật lâu, Lang Trạch Thiên thiếu chút nữa định bỏ cuộc, bên kia lại bắt máy:

-“Tiểu Thiên?” Giọng nói quen thuộc vang lên. Lang Trạch Thiên cố gắng kiềm chế tâm tình, thản nhiên trả lời.

-“Àn, không có gì đâu...Chỉ là muốn báo cho ngươi biết một chuyện thôi. Nhâm Đoạn Phong đã tỉnh lại rồi!”

-“A, ta biết mà...” Đối phương cười cười “Vậy mặt nạ bạc đâu?”

-“Không biết. Không trông thấy hấn...Sau khi Nhâm bá phụ tỉnh lại đã không trông thấy hấn đâu nữa.” Cặp môi của Trạch Thiên hơi run run. Người vốn không có chuyện gì muốn nói với ta sao? Ngang...

-“...Như vậy a...Tỉnh lại là tốt rồi. Thiên Tường cuối cùng cũng có thể an tâm.”

-“...Gần đây...gần đây người rất bận sao?” Lang Trạch Thiên tựa vào đầu giường, nhìn cái chân bị bó bột. Lúc đó nếu mình cố gắng thêm một chút nữa thôi là có thể ngăn hấn lại...

-“A, ừ. Vừa mới sang, còn rất nhiều thủ tục cần phải làm, trình tự rất phiền toái a. Đúng rồi, khi ta đi, quản gia có nói người tìm ta. Thật có lỗi a, vốn định gọi điện thoại cho người, nhưng mà người lại không mang theo di động. Sang đến đây rồi định gọi cho người thì thấy muộn rồi...Ha ha...” Đối phương cười nhạt. Không biết là thật tâm, hay là giả dối...Người này vẫn luôn giả dối như vậy, thật không biết hấn đang nghĩ gì.

-“...Ân...” Không biết vì sao, trong lòng hấn thấy khó chịu. Trạch Thiên khẽ cắn môi dưới, trả lời một tiếng.

-“...VẬY...gần đây có tốt không?”

-“Ân...” Cho tới bây giờ mới biết, thì ra không có người ở bên cạnh, ta lại không thể nói được một lời. Mà cả khi có người ở bên cạnh, ta cũng chỉ có thể lặng yên đứng ở bên cạnh người, chưa làm được bất kì điều gì...

-“Bên đó chắc đang là ban ngày a, chỗ ta đã là hơn mười giờ tối rồi. Vừa mới xem qua bài tập xong.” Đối phương dường như bắt đầu tìm đề tài mới. Thỉnh thoảng còn nghe được tiếng cười của hấn, cười có chút giả dối...

-“Ân...” Lang Trạch Thiên im lặng nghe. Không hiểu sao, lúc đi ngăn hấn lại rồi gặp tai nạn, bị thương nghiêm trọng như vậy thì trong lòng rất đau. Mà hiện tại lại không hề cảm thấy như vậy nữa. Chỉ cần nghe được giọng nói của hấn, tất cả những ủy khuất, bị thương cũng không còn quan trọng nữa.

-“Có mệt không? Hay người nghỉ ngơi một chút đi.” Đối phương dường như cũng không còn gì để nói.

-“...Ngang...Hôm đó...nếu ta đến kịp, người có thể vì ta mà ở lại không?” Lang Trạch Thiên lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ.

-“...Sẽ không...” Chần chờ một chút rồi trả lời, rồi lại trầm mặc.

-“...Như vậy a...” Một giọt nước mắt lẳng lặng chảy xuống. Thật là khờ quá mà...Ta thật là khờ quá a...Dù mình có cố gắng đến mức nào đi chăng nữa, người kia cũng sẽ không để ý đến mình...

-“Đứa ngốc, ta cũng không phải không về nữa. Sang Pháp học y vẫn là ước mơ của ta a. Lần này dù thế nào cũng phải học thành tài mới về được. Nếu không, mấy tên bạn của ta đều vĩ đại như vậy, ta làm sao sánh bằng a!”

-“Vậy khi nào thì người trở về?” Lang Trạch Thiên hơi sứt sứt “Ta đi đón người. Vẫn ở chỗ nhà trọ kia sao? Ta đi gọi quản gia của người dọn dẹp một chút...”

-“Tiểu Thiên...” Đối phương thở dài một tiếng “Ta có lẽ sẽ ở đây lâu một chút...”

-“Vậy là bao lâu? Một năm? Hay là hai năm?” Lang Trạch Thiên nắm chặt điện thoại, đôi môi run rẩy.

-“...Không biết nữa...Nếu phải ở lại trường, có lẽ...”

-“Không trở lại nữa...Thật không?” Lang Trạch Thiên rốt cục nhìn không được, thanh âm bắt đầu nghẹn ngào “Cho dù là...cho dù là vì ta...cũng không được sao?”

-“...Tiểu Thiên, người là một tiểu tử có tài, tương lai sẽ có một cô gái thật tốt lấy người...Các người nhất định sẽ rất hạnh phúc a...Ta tin tiểu Thiên!”

-“Ngang...Nếu...nếu người gặp người trước không phải là Thiên Tường, mà là ta...người có thể yêu ta hay không?”

-“...Tiểu Thiên, người biết là không có chữ ‘nếu’...”

-“VẬY...vậy là không thể sao?...”

-“...Tiểu Thiên, đừng nói như vậy nữa!”

-“...” Lang Trạch Thiên khóc, yên lặng nhìn bầu trời. Thật sự không thể được sao? Rõ ràng ta đều đã dừng cảm nói ra, vì sao lại không được a? Rốt cuộc phải làm như thế nào đây?

-“Tiểu Thiên, ta muốn đi ngủ...Ngày mai còn phải đến phòng thí nghiệm...” Đối phương hình như muốn ngắt máy.

-“Ngang...ta hát đồng thoại cho người nghe được không?” Lang Trạch Thiên lẳng lặng chờ đợi đối phương trả lời.

-“Hảo...”

-“Bầu trời đêm buông xuống...Đầy sao sáng lấp lánh...Đom đóm bay...Đom đóm bay...Người đang nhớ tới ai...
Tinh tú trên trời cao rơi lệ...Khắp đại địa hoa hồng ủ rũ...Gió đêm lạnh...Gió đêm lạnh...Chỉ cần có người bên cạnh...”

Đom đóm bay...Hoa ngủ say...Từng cặp từng đôi rất đẹp...Không sợ đêm tối...Chỉ sợ tan nát cõi lòng...Chẳng ngại mệt mỏi hay không...Chẳng bận tâm phương hướng...(bài hát này ta đã sửa một ít theo ý mình và tham khảo tại đây)” Khẽ ngân nga, giờ phút này Lang Trạch Thiên cảm thấy rất nhẹ nhõm, trên mặt lại đầm lệ.

-“Ngủ ngon, tiểu Thiên...” Viên Ngang nhẹ nhàng ngắt điện thoại, nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, cây bút trong không biết khi nào đã rơi xuống, trên mặt cảm thấy lạnh lạnh. Hắn vươn tay lau đi mới phát hiện thì ra trên mặt mình ướt đầm. Bài hát này...Trước đây, mỗi lần Lang Trạch Thiên bị thương chạy tới tìm mình, trước khi ngủ luôn bắt mình hát cho hắn nghe. Cứ tưởng hắn không hát được, thì ra đã học xong lâu rồi a. Giờ nghe lại, cảm thấy thật buồn...

Thực xin lỗi, tiểu Thiên...Hãy cho ta thời gian a...Hiện giờ, ta cảm thấy thực khó xử...

87. Chương 87

Nghe thấy tiếng đối phương ngắt điện thoại, Lang Trạch Thiên nhìn chằm chằm vào màn hình di động, khẽ ngân nga: “Bầu trời đêm buông xuống...Đầy sao sáng lấp lánh...Đom đóm bay...Đom đóm bay...Người đang nhớ tới ai...”

Tinh tú trên trời cao rơi lệ...Khắp đại địa hoa hồng ủ rũ...Gió đêm lạnh...Gió đêm lạnh...Chỉ cần có người bên cạnh...

Đom đóm bay...Hoa ngủ say...Từng cặp từng đôi rất đẹp...Không sợ đêm tối...Chỉ sợ tan nát cõi lòng...Chẳng ngại mệt mỏi hay không...Chẳng bận tâm phương hướng...”

-“Ta nhớ người a...Ngang...” Lang Trạch Thiên khóc, nước mắt tràn đầy trên khuôn mặt tuần tú.

Cửa hơi hé ra, Âu Dương Trụ lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, trầm mặc. Một lúc sau hắn liền rời đi. Trạch Thiên chắc chỉ ở trước mặt Viên Ngang mới biểu hiện như vậy thôi a...Viên Ngang, tên hỗn đản này, tiểu Thiên yêu lắm người như vậy a...

Nhâm Đoạn Phong được đón về nơi trước kia hắn cùng Từ Nhược Thủy và Thiên Tường sinh sống. Mọi thứ thật sự đều không thay đổi. Phòng của hắn và Nhược Thủy vẫn y nguyên như vậy, trên tường vẫn treo ảnh cưới của hai người. Nhược Thủy thực xinh đẹp, ôm lấy mình, còn mình cười thực hạnh phúc. Đáng tiếc, cảnh còn người mất...

-“Phụ thân, hành lý ta đều đã thu dọn cẩn thận rồi. Dục nhi cũng nấu xong cơm rồi, mau xuống dưới nhà ăn thôi. Có món sườn sào chua ngọt mà người thích nhất nga!” Nhâm Thiên Tường đi đến, kéo tay Đoạn Phong, vừa nói vừa đi “Tài nấu ăn của Dục nhi rất tuyệt nga. Phụ thân, người nhất định phải nếm thử một chút a.”

Nhâm Đoạn Phong đi xuống lầu liền trông thấy Văn Dục. Văn Dục mang bụng lớn, dáng vẻ ôn nhu, tóc dài tinh tế thả xuống. Nếu chỉ nhìn qua thật sự không nghĩ hẳn lại là một nam nhân. Một người xinh đẹp như thế, thật đúng là...

Hắn cười gượng một chút, chậm rãi ngồi xuống. Văn Dục vội ân cần múc canh, cung kính đưa tới trước mặt Đoạn Phong, mỉm cười: “Bá phụ, trước khi dùng cơm nên uống một chút canh a.”

Nhâm Đoạn Phong nhận lấy bát, nhìn kỹ Văn Dục. Tuy rằng đã nghe Thiên Tường nói qua về người này, kể về tình yêu của bọn họ, nhưng mà hiện tại nhìn Văn Dục thực sự mang thai, lại cảm thấy có chút kính nể nam nhân này, thật có dũng khí a. Năm đó Nhược Thủy cũng như vậy...Nhược Thủy năm đó rất suy yếu, nhưng lại vẫn mạo hiểm sinh mệnh sinh ra Tường nhi.

–“Dục nhi...Ta có thể gọi người như vậy được không?” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên mỉm cười, nhìn Văn Dục. Con mình có thể có được một người dũng cảm như vậy, thật sự là may mắn a.

–“A, vâng!” Văn Dục đỏ mặt gật đầu, khẽ nhìn Nhâm Thiên Tường vẫn đang ôn nhu nhìn chính mình.

–“Chờ đứa nhỏ ra đời, các người kết hôn đi!” Nhâm Đoạn Phong tháo xuống chiếc nhẫn trên tay, mỉm cười cầm lấy tay trái của Văn Dục, nhẹ nhàng đặt chiếc nhẫn vào trong tay hắn.

–“Bá phụ!”

–“Phụ thân!”

Hai người giật mình nhìn Nhâm Đoạn Phong.

–“Còn gọi bá phụ a. Phải gọi phụ thân chứ!” Nhâm Đoạn Phong vẫn mỉm cười “Nhược Thủy nhất định cũng đồng ý ta làm như vậy!”

–“Bá phụ...A, phụ thân...Đây là...đây là của người và...” Văn Dục có chút ngại ngùng, hắn nắm chặt tay của Thiên Tường.

–“Dục nhi, Tường nhi...” Nhâm Đoạn Phong cầm lấy tay Văn Dục đặt ở trên tay Thiên Tường, mỉm cười nhìn hai người con trước mắt “Hãy thực hiện tốt nguyện vọng của ta và Nhược Thủy đi. Chúng ta đã không làm được...Các người thay chúng làm tốt được không?”

–“Bá phụ...A, phụ thân...” Văn Dục vẫn có chút ngại ngùng.

?

–“...Chúng ta nhất định sẽ làm được a, phụ thân!” Nhâm Thiên Tường nắm chặt tay Văn Dục “Chúng ta nhất định sẽ tương thân tương ái cả đời...Phụ thân, cảm ơn người đã hiểu cho chúng ta a.”

–“Nhất định phải hảo hảo quý trọng lẫn nhau a. Mặc kệ tương lai có gặp phải khó khăn gì, đều phải tin tưởng lẫn nhau, yêu nhau...Hiểu chưa?”

–“Vâng!”

–“Àn!”

Nhâm Thiên Tường cùng Văn Dục nhìn nhau, nở nụ cười.

Nhìn bọn họ, Nhâm Đoạn Phong liền thư thái nở nụ cười. Nhưng mà, vì sao lại cảm thấy trong lòng trống trải như vậy? Rõ ràng đều đã xóa bỏ hết hiểu lầm với con trai mình rồi, lại còn có thể quay trở lại nơi trước kia đã từng chung sống cùng Nhược Thủy nữa. Ngoại trừ việc Nhược Thủy đã mất, có thêm Dục nhi, mọi việc đều không hề thay đổi, lại dường như đều thay đổi. Giống như, trong lòng mất đi thứ gì đó...

–“A, trời mưa rồi. Ta đi đóng cửa sổ.” Văn Dục đột nhiên đứng lên, Nhâm Thiên Tường lập tức dè lại hắn, ôn nhu sờ đầu của hắn “Ta đóng cho.”

–“Người nha, hảo hảo tâm sự cùng phụ thân đi. Để ta đi là được. Ta cũng không phải nữ nhân, vận động một chút đối với thai nhi tốt hơn.” Văn Dục cười cười, sau đó rời đi.

–“Dục nhi thật tốt bụng a, so với nhiều cô gái còn tốt hơn a.” Nhâm Đoạn Phong nhìn Văn Dục nở nụ cười.

-“Đó là ‘nàng dâu’ tốt của người nga.” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, đã bao lâu không được ngồi ăn cơm cùng phụ thân, nói chuyện phiếm.

-“A? Có người đứng ở ngoài cửa nhà chúng ta.” Văn Dục đang đóng cửa sổ thì ngăn người, người này nhìn rất quen a.

-“Có quen không?” Nhâm Thiên Tường đi tới xem, cũng ngăn cả người.

-“Mời hấn vào đi, bên ngoài đang mưa a.” Nhâm Đoạn Phong cũng tiến lên nhìn, nhìn theo phía tầm mắt của hai người. Một người nam nhân mặc áo choàng màu nâu, đội mũ, đứng ở ngoài cổng, không nhìn rõ được nét mặt. Hấn vẫn cúi đầu đứng ở nơi đó, mưa rơi tí tách lên người hấn. Nhâm Đoạn Phong giật mình ngậy người, trong lòng hoảng hốt, xoay người rời đi.

-“Phụ thân, người muốn đi đâu vậy?” Nhâm Thiên Tường vội vàng gọi lại hấn.

-“Trời mưa lớn, ta lấy ô đem cho hấn.” Nhâm Đoạn Phong vừa nói vừa xầm theo ô, đeo giày vào rồi đi ra ngoài.

-“Phụ thân...” Nhâm Thiên Tường đang định chạy theo, Văn Dục lại giữ chặt hấn, mỉm cười lắc lắc đầu.

Nhâm Đoạn Phong che một cái ô, trong tay cầm theo một cái, đi đến gần chỗ nam nhân: “Này, người có muốn vào nhà ngồi không. Hay là người dùng tạm cái ô này đi.”

Nam nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, Nhâm Đoạn Phong liền ngây ngẩn cả người. Là nam nhân ở bệnh viện?

Trên mặt đầy nước, Từng Ngụy khẽ nở nụ cười, hấn giang hai tay, không để ý cả người mình ẩm ướt, ôm lấy Nhâm Đoạn Phong, nhẹ giọng nỉ non: “Phong, ta rất nhớ người...Rất nhớ...Rất nhớ a...”

-“Buông ra!” Nhâm Đoạn Phong dùng sức đẩy Từng Ngụy ra, đầu lại bắt đầu thấy đau, ngực cũng rất đau. Hấn ném cái ô xuống, hét lên “Tránh xa ta ra!” rồi chạy đi...

Tại sao có thể như vậy? Mỗi lần nhìn thấy nam nhân này, ngay cả ngực đều rất đau...

88. Chương 88

-“Phụ thân...” Nhâm Thiên Tường cuống quýt chạy đến. Nhâm Đoạn Phong lại hoang mang rối loạn chạy vào nhà, một bàn tay đặt trên ngực, sắc mặt có chút tái nhợt “Phụ thân, có phải lại cảm thấy khó chịu không. Người kia đã làm gì người?”

-“Không có việc gì...không có việc gì...” Nhâm Đoạn Phong cười ngượng, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra Nhâm Thiên Tường, đi lên lầu “Dục nhi, Tường nhi, ta hơi mệt, lên nhà nghỉ ngơi trước...”

-“Phụ thân! Có phải lại đau hay không, ta đi lấy thuốc cho người a!” Nhâm Thiên Tường có chút lo lắng, vội vàng chạy lên, lại bị hấn vươn tay ngăn lại “Phụ thân...”

-“Tường nhi, ta muốn yên lặng một mình a.” Nhâm Đoạn Phong cười cười, rồi lên phòng.

-“Phụ thân...” Nhâm Thiên Tường có chút đau lòng nhìn Đoạn Phong.

Văn Dục đi lên, nhẹ nhàng giữ chặt tay Thiên Tường, mỉm cười khẽ lắc đầu.

-“Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường hơi nhíu mày “Phụ thân hình như không muốn đối mặt Ngụy thúc thúc.”

-“Tường, đáy lòng người ta che giấu tất cả. Còn một ngày chưa chịu đi đối mặt, thì còn một ngày đau đớn.” Văn Dục nắm tay hấn, rồi đi xuống dưới. Cửa sổ vẫn mở, bọn họ nhìn ra phía ngoài, trong tay Từng Ngụy cầm chiếc ô mà phụ thân vừa ném xuống, lẳng lặng đứng ở đó. Hấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía lầu hai, đó là phòng của phụ thân...Hấn cứ như vậy lẳng lặng ngắm nhìn, thật lâu mới rời đi, bóng dáng rất là bi thương.

-“Phụ thân...” Nhâm Thiên Tường có chút phức tạp nhìn Từng Ngụy rời đi, lại nhìn phía trên lầu.

-“Phụ thân chắc không muốn đối mặt với Nguy thúc thúc. Bởi vì không dám mở miệng, không thể đối mặt, cho nên cũng chỉ có thể tránh né. Rồi một ngày người kia đột nhiên không ở bên cạnh nữa, lại đóng chặt trái tim mình lại. Trừ phi người kia nguyện ý tìm ra chìa khóa, mà hắn nguyện ý mở rộng tấm lòng, nếu không sẽ chỉ có khúc mắc, có tổn thương...Người hiểu ta nói gì sao, Tường?” (đoạn này thực sự khó sửa, ta đã cố gắng hết sức rồi a~) Văn Dục ôn nhu cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cái trán nhăn nhăn của Thiên Tường.

-“...Ý của ngươi là...Cứ để như vậy sao?” Nhâm Thiên Tường nhìn lên trên lầu, có chút sầu lo. Không thể phủ nhận được chuyện này a. Tuy rằng chưa có ai nhắc tới, nhưng mà hắn biết trong lòng phụ thân chắc hắn cũng có một chỗ nào đó giành cho Từng Nguy thúc thúc...

Nhâm Đoạn Phong nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, trong đầu toàn là hình ảnh của nam nhân anh tuấn kia, còn có giọng nói ôn nhu kia: “Phong...Phong...”

...

-“...Phong...Không thể a...Ngươi...không thể...như vậy...Không thể a...Ai đều...đều có thể...quên...Nhưng ngươi...không thể...quên ta a...”

...

Bên tai hình như vậy còn vang vọng tiếng nức nở đêm đó, tiếng khóc đau thương của người kia...

Ngực nhói đau, không biết vì sao lại khó chịu như vậy, cảm giác thật sự rất khó chịu a. Không nhớ nổi chuyện gì về hắn, thật sự mình và hắn có liên quan sao? Hắn nghiêng người nằm, nhắm mắt lại. Không nghĩ đến nữa, không nghĩ nữa...

Gió thổi làm bức màn lung lay, Nhâm Đoạn Phong cảm thấy lạnh run. Đang định ngồi dậy đi đóng cửa sổ, một cái bóng đen vụt qua cửa sổ. Nhâm Đoạn Phong hoảng sợ, lập tức lao ra khỏi phòng. Văn Dục vừa vặn bưng đến một chén canh thấy vậy thì hoảng sợ: “Phụ thân?!”

-“A, Dục nhi?!” Nhâm Đoạn Phong nhanh chóng nhìn quanh phòng, hình như cũng không có gì khả nghi “Có chuyện gì vậy?”

-“Vừa rồi phụ thân còn chưa ăn gì, chúng ta thực lo lắng cho ngươi a.” Văn Dục mỉm cười, bưng bát vào phòng ngủ. Nhâm Đoạn Phong có chút xấu hổ đi vào theo “Phụ thân nên uống nhiều canh một chút, như vậy mới có thể mau khỏe lại a.”

-“Dục nhi, ta không sao a” Nhâm Đoạn Phong nở nụ cười, sờ đầu Văn Dục “Tóc ngươi dài quá, hay để ta mời thợ đến cắt tóc cho ngươi?”

-Không được a, phụ thân. Để tránh phiền toái, chờ đứa nhỏ sinh ra rồi nói sau. Hiện tại công ty vừa mới ổn định lại, ta không muốn Thiên Tường thêm vất vả...” Văn Dục cẩn thận đặt bát xuống “Phụ thân, ngươi uống xong ta mới đi.”

-“A, Dục nhi...” Nhâm Đoạn Phong cười cười, bưng bát lên uống một hơi cạn sạch “Uống xong rồi nga.”

-“Vậy phụ thân hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì lập tức gọi ta a. Tường có việc đến công ty rồi.” Văn Dục ôn nhu cười, xoay người đang muốn rời đi. Nhâm Đoạn Phong chần chờ một chút rồi gọi hắn:

-“Dục nhi...”

-“Ân? Phụ thân, có việc gì vậy?” Văn Dục quay đầu lại, mỉm cười.

-“Dục nhi, ngươi có hối hận không?” Nhâm Đoạn Phong lẳng lẳng cúi đầu, sau đó nhìn về phía ngoài cửa sổ.

-“...Sẽ không...” Văn Dục ngậy ra một lúc, sau đó nở nụ cười “Yêu chính là yêu. Ta không hối hận, bởi vì ta luôn cố gắng ở bên Thiên Tường, muốn ở bên hắn cả đời...”

-“Dục nhi...” Nhâm Đoạn Phong rất cảm động, hắn giang hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Văn Dục “Tiểu tử này, ngươi thật đúng cảm a!”

-“Phụ thân, cho phép ta nói một câu được không?” Văn Dục ngẩng đầu, đôi mắt đen thâm thúy nhìn hấn “Người thật sự một chút cũng không nhớ đến Nguy thúc thúc sao? Hay là người đang trốn tránh?”

Nhâm Đoạn Phong ngẩn người, hấn nhìn thẳng vào đôi mắt của Văn Dục.

-“Phụ thân, trong y học có một loại bệnh gọi là trốn tránh trí nhớ. Người bệnh đã từng phải chịu nhiều thương tổn, chịu nhiều đau đớn đến mức khắc cốt ghi tâm. Rồi sau khi hôn mê một thời gian dài tỉnh lại sẽ lựa chọn quên đi đoạn trí nhớ đau thương đó, nhưng mà cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Phụ thân, người hiểu ta nói gì không?”

Nhâm Đoạn Phong buông Văn Dục ra, nghiêng ngả lão đảo tựa vào trên tường. Đầu bắt đầu cảm thấy rất đau, hấn nhắm mắt, dè cái trán “Dục nhi, ý người là ta đang cố tình quên đi đoạn trí nhớ kia sao?”

Văn Dục nở nụ cười, hấn tiến lên, nhẹ nhàng cầm lấy tay Đoạn Phong, đặt ở trước ngực Đoạn Phong: “Phụ thân, người nên lắng nghe trái tim mình, nơi đó có đáp án mà người muốn tìm. Đừng trốn tránh nữa...Nếu không, cả đời này người cũng chỉ có đau lòng mà thôi...”

Nhâm Đoạn Phong giật mình ngậy người, tim đập liên hồi...

89. Chương 89

Vào lúc ban đêm, Nhâm Đoạn Phong mãi lâu mới ngủ được, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Hấn biết mình nhất định quen biết nam nhân kia. Nhưng trong lòng hấn lại cảm thấy sợ hãi. Rốt cuộc đang sợ cái gì a? Có lẽ ngay cả chính mình cũng không biết nữa. Hấn thừa nhận lúc hấn tỉnh lại, lúc nam nhân kia khóc, trong lòng hấn có chút đau. Nhưng tại vì sao thì hấn lại không biết. Cái tên Từng Nguy kia hình như rất quen thuộc với mình...

Gió đêm nhẹ nhàng thổi bay bức màn. Nhâm Đoạn Phong dần dần tiến vào mộng đẹp. Trong đêm tối, dưới ánh trăng mờ ảo, có một bóng người đứng trước cửa sổ, áo choàng màu nâu bị gió thổi bay. Hấn lẳng lặng đi tới ngồi xuống đầu giường. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Đoạn Phong, hấn khẽ thở dài. Nhâm Đoạn Phong lẩm bầm một tiếng, nhắm mắt, tay nắm chặt.

Người kia cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Nhâm Đoạn Phong, lẳng lặng nghe Nhâm Đoạn Phong khẽ nỉ non. Nam nhân chậm rãi nở nụ cười. Hấn nhin không được khẽ hôn đôi môi hé mở của Đoạn Phong.

Nhâm Đoạn Phong đột nhiên bừng tỉnh, mở mắt ra, ngồi dậy, vội vàng mở đèn lên. Trong phòng lập tức sáng lên, ngoại trừ hấn ra không còn một ai khác. Chỉ có cửa sổ đang rộng mở, mặc gió thổi vào, làm bức màn khẽ lay động...

Xúc cảm vừa rồi rất chân thật. Nhâm Đoạn Phong vô thức sờ lên môi của mình, mặt lập tức đỏ lên. Thật là, đều đã sống qua mấy chục năm rồi còn mơ những giấc mơ như vậy a. Hấn không hề phát hiện chính mình đang mỉm cười...

Tắt đèn đi, Nhâm Đoạn Phong lại nằm xuống, đắp chăn lên, nhắm mắt lại ngủ, khóe miệng còn lưu lại nụ cười.

Nam nhân đi ra từ phía sau bức màn. Khóe miệng duyên dáng dương lên, hấn đi đến bên giường, cúi xuống khẽ hôn mái tóc mềm mại của Đoạn Phong, nói nhỏ: “Thân ái, ta sẽ lại đến a, cho đến khi người nhớ tới ta mới thôi...” Sau đó, nam nhân thả người nhảy ra ngoài cửa sổ. Gần hai tầng lầu đối với một sát thủ quả thật chẳng là gì.

Thiên Tường đứng ở ngoài sân, nhìn nam nhân rời đi, nở nụ cười. Người này thật đúng là chưa từ bỏ ý định a!

Ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa, Nhâm Đoạn Phong nằm trong ổ chăn ấm áp, xoay người vài cái muốn ôm cái gì đó. Rồi hấn tỉnh táo lại, ngồi dậy. Nhìn bên cạnh trống trơn, trong lòng cũng cảm thấy trống rỗng. Hình như trước đây mình luôn ôm ai đó ngủ, đã thành thói quen rồi a.

-“Phụ thân, ngài đã thức dậy chưa?” Nhâm Thiên Tường đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Nhâm Đoạn Phong đang ngồi ở trên giường ngẩn người. Hắn cười cười, đưa cho hắn một cái bưu kiện từ Mi gửi sang “Thứ này là do nữ nhân kia gửi tới a.”

-“Tất Đế?” Nhâm Đoạn Phong sợ run một chút “Hảo, ta xem xong sẽ xuống nhà.”

-“Vậy phụ thân xem nhanh rồi xuống nga! Dục nhi đang nấu cháo a.” Nhâm Thiên Tường nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhâm Đoạn Phong cầm lấy bưu kiện mở ra, bên trong có một tờ đơn ly hôn có ký tên Tất Đế, còn có một phong thư:

‘Phong.

Cho tới nay ta vẫn nghĩ chỉ cần được ở bên cạnh ngươi là đủ rồi. Mặc kệ trong lòng ngươi có ai đi chăng nữa...Nhưng mà người ta lại chẳng bao giờ chịu thỏa mãn với thực tại cả. Ta không chỉ muốn có thân thể của ngươi, còn muốn có tâm của ngươi. Ta rất tham lam đúng không? Cho nên rốt cục cũng mất đi ngươi. Ngay cái giây phút ngươi lấy súng chĩa vào ta, ta rốt cục cũng hiểu được...Thì ra ta đã thua...thua hoàn toàn...Trong lòng ngươi, ngay cả so với huynh đệ của ngươi, ta cũng không bằng...Kể cả hắn có thương tổn ngươi đi chăng nữa...

Chúng ta ly hôn đi, ta sẽ mang đứa nhỏ đi...Coi như là lễ vật quý giá nhất ngươi để lại cho ta...

Phong, ta yêu ngươi...Cho nên ta sẽ không chúc phúc cho ngươi đâu!

Tất Đế.’

Nhâm Đoạn Phong ngây ngẩn cả người. Bên tai đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của nữ nhân kia...

90. Chương 90

...

-“Ngươi không yêu ta vậy tại sao lại muốn kết hôn với ta a!”

...

-“ Nhâm Đoạn Phong...ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng...Ngươi rốt cuộc có yêu ta hay không a?”

-“ Tất Đế, ta không hề yêu ngươi, cho tới bây giờ đều không!”

-“ Vậy ngươi đi chết đi! Những thứ ta không có được, ai cũng không chiếm được!”

...

‘Ngay tại lúc viên đạn sắp bắn trúng Nhâm Đoạn Phong, cái người ở bên cạnh Nhâm Thiên Tường kia lập tức lao ra. Sau đó Từng Ngụy ôm lấy Nhâm Đoạn Phong. Viên đạn xuyên qua lưng Từng Ngụy găm vào trên tường. Nhâm Đoạn Phong trừng lớn mắt...

Tất Đế vẫn như điên hướng phía Nhâm Đoạn Phong mà bắn liên tục. Vài viên đạn lại bắn trúng người Từng Ngụy. Hắn nặng nề mà nôn ra máu, ngã vào trong lòng Nhâm Đoạn Phong.’

...

-“A Ngụy...” Thanh âm khàn khàn vang lên, Nhâm Đoạn Phong đột nhiên nắm lấy khẩu súng trong tay Từng Ngụy, hướng về phía Tất Đế, run run mà bóp cò súng, viên đạn liền găm vào trên vai Tất Đế.”

...

Một đoạn trí nhớ đột nhiên mãnh liệt kéo tới, Nhâm Đoạn Phong thống khổ mà ôm đầu. Trong đầu đều là hình ảnh nam nhân kia toàn thân dính máu, còn có khuôn mặt tái nhợt đầy vẻ tuyệt vọng, đau thương. Giống như lúc nam nhân ôm mình khóc không ngừng, nói mình nhất định không thể quên hắn...

-“Đau quá...” Nhâm Đoạn Phong đột nhiên cảm thấy tim nhói đau. Hắn ôm ngực, cảm thấy hô hấp đều rất khó khăn.

...

-“Phong, cô gái kia trông rất giống người a!” Từng Ngụy cùng Nhâm Đoạn Phong đứng ở trên ban công, nhìn thấy Nhược Thủy đi ngang qua. Nhâm Đoạn Phong trừng mắt nhìn hắn: “Mất người bị làm sao vậy, giống chỗ nào đâu?” Từng Ngụy quay đầu lại, chăm chú nhìn Nhâm Đoạn Phong: “Rất giống a! Đẹp rất xinh đẹp! Phong của ta nhìn rất được a!”

-“Hừ, còn nói lung tung nữa ta sẽ đánh người a!”

-“Ta nói thật a! Phong, nếu người là nữ, ta nhất định sẽ lấy người!”

-“Ta có chết cũng không thèm!”

-“Ta có chết cũng phải lấy người!”

...

-“Người đứng ở chỗ này làm gì a. Vừa rồi chuyển bóng cho người người lại không tiếp. Thiếu chút nữa làm đội chúng ta thua rồi!” Nhâm Đoạn Phong mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, ngồi trên bậc thang. Từng Ngụy nằm ở trên đùi hắn, cái mũi hình như bị quả cầu đập vào, vừa đỏ vừa sưng, còn chảy máu nữa. Nhâm Đoạn Phong cau mày, bàn tay mát lạnh nhẹ nhàng vỗ trán Từng Ngụy một cái “Đừng lộn xộn, lấy khăn tay cầm máu đi.” Từng Ngụy lẳng lặng nhìn Đoạn Phong. Mái tóc hơi dài, mềm mại chạm vào mặt Từng Ngụy. Từng Ngụy ngẩng người nhìn, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, sau đó hắn vươn tay, đè nhẹ đầu Nhâm Đoạn Phong xuống. Nhân lúc Đoạn Phong còn chưa phản ứng kịp, hôn lên đôi môi mỏng manh kia... Là hương vị của Nhâm đoạn phong a. Kết quả, Nhâm Đoạn Phong cho hắn một quyền, làm cho Từng Ngụy càng chảy nhiều máu mũi hơn...

...

-“Ô...Đau quá...Tường nhi...” Nhâm Đoạn Phong cố hết sức xuống giường, mặt trắng xanh. Hắn cố sức hô hấp. Tại sao ngực lại đau đến như vậy?

...

-“Người sắp kết hôn sao?” Từng Ngụy kinh ngạc nhìn Nhâm Đoạn Phong, nắm chặt hai tay, khuôn mặt trắng bệch cố sức mỉm cười “Đừng kết hôn được không?”

-“Tại sao? Dù sao sớm hay muộn ta cũng sẽ phải kết hôn a. Không bằng tự đi tìm một người mà mình thích sẽ tốt hơn.” Nhâm Đoạn Phong thản nhiên nở nụ cười.

-“Người thích nàng sao?” Từng Ngụy đến gần Nhâm Đoạn Phong, nhìn người kia vui sướng nở nụ cười. Thật đau đớn...

-“Đương nhiên, không thích nàng ta lấy nàng làm chi! Đến lúc đó người phải làm phũ phàng cho ta nga!”

-“Không cần!” Môi Từng Ngụy run run, vươn tay ôm lấy Nhâm Đoạn Phong “Đừng kết hôn với nàng được không?”

-“Thực xin lỗi, ta biết người cũng thích nàng. Nhưng mà...” Nhâm Đoạn Phong xin lỗi xong, Từng Ngụy ưu thương nhìn hắn, mấp máy miệng lại không nói được gì.

...

-“...Ô...Vù vù...” Môi của Đoạn Phong bắt đầu tái nhợt, sắc mặt trắng xanh không có lấy một chút tơ máu, sau đó trước mắt tối sầm lại. Nhâm Đoạn Phong ngã xuống mặt sàn lạnh lẽo...

91. Chương 91

Văn Dục nhìn đồng hồ treo trên tường, có chút lo lắng: “Tường, phụ thân không phải nói xem xong sẽ xuống sao? Cháo sắp lạnh rồi...Hay để ta lên gọi phụ thân”

–“Để ta đi!” Nhâm Thiên Tường buông tờ báo trên tay, tiến lên khẽ hôn Văn Dục rồi đi lên lầu.

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, Văn Dục cũng đứng lên đi nghe điện thoại, nhìn Thiên Tường.

Nhâm Thiên Tường đi lên lầu, nhẹ nhàng gõ cửa: “Phụ thân! Phụ thân! Ta vào được không.” Đẩy cửa ra, Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Trên người còn quần chăn, Đoạn Phong té trên mặt đất, bất động. Hắn xông lên gọi: “Phụ thân! Phụ thân!”

Văn Dục cầm lấy điện thoại, nghe đối phương nói chuyện, nhẩn mặt. Đột nhiên nghe thấy tiếng hét của Thiên Tường, hắn không kịp ngắt điện thoại, vội vàng chạy lên lầu. Hắn trông thấy Thiên Tường ôm Nhâm Đoạn Phong đi xuống, vội vàng giữ Thiên Tường lại.

–“Đừng! Tường, trước hết phải sơ cứu đã, nếu không phụ thân sẽ gặp nguy hiểm a!” Văn Dục cố hết sức đem Nhâm Đoạn Phong đặt trên giường, hai tay đan vào nhau đặt trên ngực Đoạn Phong, dùng sức đè. Nhâm Thiên Tường sốt ruột nắm lấy tay Đoạn Phong, cúi đầu gọi: “Phụ thân! Người mau tỉnh lại đi a! Phụ thân!”

Trải qua một lúc sơ cứu, Nhâm Đoạn Phong cuối cùng cũng khá hơn một chút. Văn Dục thở dài một tiếng, quay sang nhìn Thiên Tường: “Tường, mau đưa phụ thân đến bệnh viện của Tiểu Thiên!”

Nhâm Thiên Tường vội vàng cõng Nhâm Đoạn Phong lên, bằng tốc độ nhanh nhất lao xuống lầu, chạy ra khỏi cửa.

Văn Dục vội vàng chạy ra cửa, lớn tiếng gọi: “Tường, lái xe cẩn thận một chút!”

Xe nhanh chóng lao đi rồi. Văn Dục giờ mới nhớ ra, vừa rồi Lang Trạch Thiên gọi điện đến báo, Từng Ngụy bị trọng thương, hiện tại đang nằm trong bệnh viện của hắn. Quên mất không nói cho thiên tường. Mà cũng không sao, giờ Thiên Tường đang đi tới đó, chắc là cũng sẽ biết a.

Nhâm Đoạn Phong bị đưa vào trong phòng cấp cứu, Nhâm Thiên Tường rút cục nhẹ nhàng thở ra. Chắc là sẽ không có chuyện gì đâu...Hắn ngồi xuống dãy ghế ngoài hành lang, có chút mệt mỏi đè cái trán.

Vừa mới còn rất tốt a, giờ tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ nữ nhân kia viết cái gì kích thích đến phụ thân? Chết tiệt, nếu phụ thân có gì ngoài ý muốn, nhất định sẽ không để yên cho a!

Lúc này, Văn Dục đi lên phòng của Đoạn Phong, nhặt lên tờ đơn ly hôn bị gió thổi bay xuống đất, còn có cả lá thư của Tát Đế phụ nhân. Hắn sửng sốt một chút, sau đó lại nở nụ cười. Có lẽ phụ thân đã nhớ ra rồi a. Phụ thân, cái người yêu người lại không biết cách nói ra kia...Người nhớ ra hắn rồi chứ?...

Đèn ngoài phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, bác sĩ đi ra, vẻ mặt thả lỏng. Nhâm Thiên Tường vội vàng tiến lên hỏi: “Cha ta...Hắn...”

–“Đã không có việc gì nữa rồi, Nhâm thiếu gia!” Bác sĩ ở nụ cười “Lệnh tôn có lẽ bị kích động, nên mới làm cho trái tim mới bị ảnh hưởng. Bởi vì vừa mới ghép tim nên cần phải chú ý a!”

–“Vâng, cảm ơn người a! Ta có thể vào xem cha ta một chút không?” Nhâm Thiên Tường cảm thấy tự trách. Nếu mình xem thư cùng phụ thân thì tốt rồi.

–“Hào, nhưng đợi chuyển tới phòng bệnh đã.” Bác sĩ gật đầu rồi rời đi.

Nhâm Thiên Tường vào phòng. Nhâm Đoạn Phong lặng im nằm trên giường bệnh, nhắm chặt hai mắt, sắc mặt có một chút huyết sắc, môi cũng không còn tái nhợt. Hắn nhẹ nhàng cầm lấy tay Đoạn Phong, đặt trên mặt: “Phụ thân a, may mà người không có việc gì...”

–“...Tường nhi...”

-“Phụ thân, người tỉnh rồi sao?” Nhâm Thiên Tường kích động nở nụ cười, nắm chặt tay Đoạn Phong “Người làm ta và Dục nhi sợ quá!”

-“Đứa ngốc, ta không phải đã không có việc gì rồi sao?” Nhâm Đoạn Phong có chút suy yếu cười cười.

-“Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nhâm Thiên Tường lo lắng hỏi.

-“Tường nhi a, thì ra ta biết người kia...biết đã thật lâu...thật lâu...”

Nhâm Thiên Tường ngây ngẩn cả người. Phụ thân đã nhớ ra rồi sao?

-“...Thì ra có nhiều thứ thật sự không thể né tránh...Giống như Dục nhi từng nói...Như vậy ngược lại sẽ chỉ đau khổ cả đời mà thôi...Trong lòng luôn cảm thấy trống vắng...thì ra...là vì thiếu hẳn...”

‘-“Nhâm Đoạn Phong a, người yêu ta được không? Người yêu ta được không? Người...yêu ta...được không...”’

Bên tai dường như vẫn vang lên tiếng khóc của Từng Ngụy, một giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống. Nhâm Thiên Tường có thể cảm thấy bàn tay của Đoạn Phong hơi run run.

-“Tường nhi, tha thứ ta vẫn không thể làm tốt trách nhiệm của một người phụ thân...Nhược Thủy qua đời là lỗi của ta, ta luôn luôn nghĩ cách làm thế nào có thể bồi thường được cho người...Ta cố gắng chờ đợi...đợi đến khi Tường nhi của ta có đủ năng lực để gánh vác trọng trách...có thể trông thấy hẳn hạnh phúc...Như vậy ta mới có thể an tâm...”

Không hiểu vì sao nước mắt lại không thể ngừng rơi, Nhâm Đoạn Phong mở to hai mắt, muốn nhìn thế giới này, lại bất đắc dĩ luôn mơ hồ.

-“Phụ thân...” Nhâm Thiên Tường nhẹ nhàng ôm Nhâm Đoạn Phong, nước mắt rơi như mưa “Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Phụ thân...”

-“A Ngụy từng kể cho ta nghe một câu chuyện. Ta cũng không nhớ kĩ lắm...Chuyện kể về một nữ vương. Chàng võ sĩ mà nàng vô cùng thương yêu bị cướp đi. Nàng nói, nếu nàng biết võ sĩ sẽ bị cướp đi, nàng nhất định sẽ lấy đi đôi mắt của hắn đem chôn xuống đất, lấy đầu của hắn chôn dưới gốc cây hoa...Khi đó ta nghĩ nữ vương này thực ác độc. Nhưng mà hiện tại nhớ tới câu chuyện này, lại cảm thấy nàng thật đáng thương... Kỳ thật, bởi vì quá yêu nên mất khi đi lại thấy vô cùng thống khổ...Tựa như lúc ấy A Ngụy nói, hẳn bất cóc ta rồi muốn đánh gãy chân của ta, làm cho ta cả đời đều không thể thoát khỏi hắn...Khi đó ta một lòng chỉ nghĩ tới người cùng Nhược Thủy, không hề để ý tới hắn. Chỉ nghĩ là tại hắn hận ta đã cướp đi Nhược Thủy...Thì ra...thì ra...đều không phải như thế...”

Nhâm Đoạn Phong lẳng lẳng ôm lấy Thiên Tường, cả người khê run rẩy, rơi lệ đầy mặt “Tha thứ cho ta...Tường nhi...Tha thứ cho ta...Ta yêu các người...Nhưng lại không thể lừa dối chính mình...”

Nhâm Thiên Tường từ từ nhắm chặt mắt lại, sụt sịt vài cái, run run nói: “Phụ thân...ta cùng mẫu thân...đều hy vọng người hạnh phúc a...”

92. Chương 92

Lúc chuyển tới phòng bệnh, Nhâm Thiên Tường đi theo sát y tá. Lúc đi ngang qua hành lang, đối diện có vài y tá cũng vội vàng đưa một bệnh nhân đi tới. Nhâm Đoạn Phong nằm ở trên giường lơ đãng nhìn lướt qua, ngây người. Người bệnh đang nằm trên giường tiến tới phòng cấp cứu kia, tuy rằng đang đeo ống thở, nhưng Nhâm Đoạn Phong vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra. Trái tim gần như ngừng đập trong tích tắc, hẳn suy yếu gọi: “A Ngụy...”

-“Nguy thúc thúc?!” Nhâm Thiên Tường cả kinh, nhìn sang thì trông thấy Lang Trạch Thiên đi cùng y tá “Tiểu Thiên?!”

Lang Trạch Thiên đang lo lắng cho Từng Ngụy nghe thấy tiếng gọi lập tức dừng lại. Hắn quay đầu lại, sau đó buông ra giường bệnh, chạy đến. Từng Ngụy nhanh chóng bị đưa vào phòng cấp cứu.

Nhâm Đoạn Phong giãy dụa muốn xuống giường, lại bị Nhâm Thiên Tường cùng y tá đè lại, đưa đến phòng bệnh.

-“A Ngụy...” Nhâm Đoạn Phong cố hết sức gọi, lại bị Nhâm Thiên Tường đè xuống.

-“Phụ thân, ngài còn chưa thể xuống giường a.”

-“Bá phụ, Thiên Tường...” Lang Trạch Thiên tiến vào, vẻ mặt lo lắng “Vừa rồi ta có gọi điện cho các người, nghe Văn Dục nói có vẻ đang rất lo lắng, liền đoán chắc bá phụ đã xảy ra chuyện...Giờ thế nào rồi a?”

-“Đã thoát ly nguy hiểm rồi.” Nhâm Thiên Tường vẫn cố ngăn lại Nhâm Đoạn Phong đang muốn xuống giường “Phụ thân, xin người đấy. Đừng lộn xộn a! Nguy thúc thúc không có việc gì đâu!”

-“Bá phụ, ngài bình tĩnh một chút. Từng tiên sinh chắc là sẽ không có việc gì...” Lang Trạch Thiên vội vàng trấn an Nhâm Đoạn Phong “Chỉ là trúng đạn mà thôi, lấy viên đạn ra xong là sẽ không việc gì. Tin tưởng Lang gia chúng ta được chứ? Lần trước hấn vì người đỡ đến năm viên đạn còn không sao, lần này nhất định sẽ bình an a!”

-“Tiểu Thiên...” Nhâm Đoạn Phong lảng lảng nhìn Lang Trạch Thiên, nắm chặt lấy áo của hấn, môi có chút trắng bệch “Nhất định...nhất định phải cứu A Ngụy a! Nhờ người đấy!!”

-“Vâng, bá phụ...Người cứ yên tâm!” Lang Trạch Thiên nhẹ nhàng thở ra, lên kéo áo Thiên Tường “Bá phụ, ta ra ngoài xem tình huống thế nào rồi về nói cho người a!”

-“Phụ thân, ngài an tâm nghỉ ngơi một chút, ta cùng tiểu Thiên đi xem được không?” Nhâm Thiên Tường vỗ nhẹ vai Đoạn Phong, sau đó đi theo Lang Trạch Thiên ra ngoài.

Đóng cửa lại xong, Lang Trạch Thiên vẻ mặt trầm trọng nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Từng Ngụy bị bán đứng! Mấy tên trước có thù với hấn đều đang tìm cách giết hấn, còn có cả bọn Mafia bên Pháp nữa...Có vẻ rất phiền toái a...”

-“Người nói cái gì?” Nhâm Thiên Tường ngây người. Nói thật ra, hấn cũng không thích hắc đạo, nhưng nếu muốn có vị thế vững chắc thì cũng phải cần đến bọn họ. Giống như lúc Nhâm Đoạn Phong tiếp quản công ty cũng phải dựa vào Lang gia.

-“Trước kia mặt nạ bạc từng phá một chỗ của tổ chức Mafia bên kia, tổn thất mấy chục triệu, nên bọn chúng muốn thanh toán...Mấy cái tổ chức vớ vẩn bình thường ta còn lo liệu được, nhưng Mafia bên kia có vẻ không vừa a...Tuy lão nhân hồi trẻ cũng từng có quan hệ với bọn chúng, nhưng mà giờ ta không muốn nhờ cậy lão nhân nữa...Cho nên ngày mai ta sẽ sang Pháp một chuyến, ở đây liên giao cho người cùng A Vũ a.”

-“Tiểu Thiên, người đi một mình được không? Hay để ta đi cùng người.” Thiên Tường giữ chặt tay Trạch Thiên. Trông khuôn mặt anh tuấn kia đã có thêm một chút thành thực.

-“Không cần a!” Lang Trạch Thiên thản nhiên nở nụ cười “Từng Ngụy bị thương rất nặng, trên viên đạn còn có độc. Lúc đầu tưởng là đơn giản, lấy được viên đạn ra rồi miệng vết thương lập tức bị nhiễm trùng...Người nên ở lại theo dõi tình trạng của hấn. Giờ ta sẽ về chuẩn bị.”

-“Làm tốt mọi chuyện xong, tiện đi gặp Viên Ngang đi!” Nhâm Thiên Tường tiến lên ôm lấy Trạch Thiên, cảm thấy đối phương hơi run lên, nở nụ cười “Không cần ta nói người cũng biết a. Người vẫn phải người bảo vệ Viên Ngang không phải sao? Nhất cử nhất động của hấn không phải đều ở trong tay người sao?”

Mặt Lang Trạch Thiên phút chốc đỏ bừng, hấn có chút xấu hổ cười cười, không nói gì mà rời đi...

Nhâm Thiên Tường đứng ở nơi đó, lảng lảng nhìn hấn. Trạch Thiên đã trưởng thành hơn rất nhiều a. Trước đây hấn y như trẻ con, lúc nào cũng thích cãi lộn, đánh nhau. Lúc hấn cười, trên mặt có hai núm đồng tiền rất sâu. Nhìn mặt hấn liền đoán được tâm tư của hấn...

93. Chương 93

Trong phòng cấp cứu, mọi người đều hoảng loạn. Tình trạng nhiễm trùng càng ngày càng nặng, Từng Ngụy cố hết sức hô hấp. Trên trán bác sĩ đầy mồ hôi, y tá thường xuyên chạy ra cửa phòng gọi to:

-“Mau lên, mang máu trong kho đến đây!”

-“Mau chuẩn bị thuốc trợ tim!”

Nhâm Thiên Tường đứng ở cửa chờ mà cảm thấy lo lắng. Sẽ không có việc gì a...Nguy thúc thúc, phụ thân đang chờ người...Nguy thúc thúc, người nhất định không thể có việc a.

-“Nhâm tiên sinh, phụ thân người đột nhiên phát sốt a!” Một nữ y tá đột nhiên lo lắng chạy tới. Nhâm Thiên Tường ngăn người. Không phải đâu...Trong lòng căng thẳng, hắn vội vàng chạy đến phòng bệnh. Nhâm Đoạn Phong nằm ở trên giường bệnh, nhắm chặt hai mắt, hơi thở yếu ớt, hai tay nắm thật chặt, đầy người đều là mồ hôi, sắc mặt nhất thời trắng bệch không hề huyết sắc.

-“Phụ thân!” Nhâm Thiên Tường hoảng sợ, lao đến cầm lấy tay Đoạn Phong “Không phải nói cha ta đã qua cơn nguy hiểm rồi sao? Vì sao lại như vậy a!”

-“Nhâm tiên sinh...người bình tĩnh một chút! Phụ thân người mấy giờ trước còn rất khỏe, lúc y tá vào hắn còn đang cầm một cây thánh giá màu bạc mà cầu nguyện a...Sau đó không biết vì sao, hắn đột nhiên lại thấy đau đớn rồi cứ như vậy...” Bác sĩ vừa ấn ngực cho Nhâm Đoạn Phong vừa giải thích, đột nhiên quay đầu lại hô to “Tiểu Lâm, mau đi lấy máy thở và thuốc trợ tim đến đây!”

-“Tiên sinh, người đi ra ngoài trước đi, còn lại giao cho chúng ta!” Y tá đưa Nhâm Thiên Tường ra ngoài.

Nhâm Thiên Tường ngăn người. Cây thánh giá...Chính là cây thánh giá mà phụ thân vẫn mang theo sao? Thuốc trợ tim? Vì sao lại đột nhiên như vậy? Vì sao hai người lại cùng một lúc xảy ra chuyện?

Nhâm Thiên Tường dựa vào tường, hắn nhìn phía phòng cấp cứu cách đó không xa, vẫn có rất nhiều người không ngừng ra vào. Hắn đột nhiên rất muốn khóc. Là cái gì ràng buộc khiến hai người kia sinh tử cùng nhau như vậy? Phụ thân, Nguy thúc thúc, sự ràng buộc giữa các người đã thâm sâu, khăng khít tới mức nào mà khiến cho tử thần cũng phải ganh tị...

Các người nhất định phải bình an a!

Bác sĩ vội vã đưa Nhâm Đoạn Phong đến phòng cấp cứu ngay cạnh phòng của Từng Ngụy. Nhâm Thiên Tường vội lao đến, giữ lấy giường bệnh gọi: “Phụ thân! Tại sao lại như vậy? Cha ta vì sao lại như vậy a?”

-“Tiên sinh, người bình tĩnh một chút a. Giờ chúng ta sẽ lập tức cứu chữa cho bệnh nhân. Hiện tại không thể nói rõ được tình trạng của phụ thân người...” Nhâm Thiên Tường bị vài y tá giữ lại, đứng ở giữa hai phòng cấp cứu. Hắn ngồi xuống đất, sàn rất là lạnh. Toàn thân hắn run rẩy, nước mắt rơi lã chã.

Tại sao lại đột nhiên như vậy? Phụ thân, người không thể có việc a! Nguy thúc thúc, người không thể có việc a!!

Cửa phòng cấp cứu của Từng Ngụy lại mở ra, một y tá kêu với một y tá khác đang chạy đến phòng thiết bị: “Nhanh lên a, bệnh nhân đã ngừng thở rồi!”

Nhâm Thiên Tường hoảng sợ, lập tức đứng lên, đẩy y tá ra, lao thẳng vào phòng. Hắn chạy đến trước mặt Từng Ngụy. Khuôn mặt Từng Ngụy trắng bệch, máy đo nhịp tim hiện một đường thẳng tắp, phát ra thứ âm thanh chói tai. Bác sĩ đang dùng máy kích điện kích tim cho hắn.

-“Không cần! Không cần a!!” Sắc mặt của Nhâm Thiên Tường lập tức xám trắng. Hắn cầm chặt lấy tay Từng Ngụy, bàn tay lạnh đến đáng sợ. Thân mình còn đang phát run, hắn khóc gọi “Từng Ngụy! Người tên hỗn đản này!! Không phải người nói yêu phụ thân ta sao? Vậy người mau tỉnh lại đi! Người không tỉnh lại làm sao yêu hắn được, làm sao bảo vệ hắn được a!!! Người tỉnh lại cho ta!”

-“Tiên sinh!! Tiên sinh!!” Y tá đang muốn tiến lên ngăn cản hắn, lại bị hắn hung hăng đẩy ra. Nhâm Thiên Tường vẫn nắm chặt lấy tay Từng Ngụy gào thét:

-“Tùng Nguy, người mau sống lại đi! Người mau sống lại đi! Tên hồn đản này...phụ thân đang ở bên cạnh người a! Không phải người đã nói sẽ ở bên hấn cả đời sao? Tên hồn đản này! Người nằm ở chỗ này làm cái gì a? Người định làm gì để bảo vệ hấn a!! Tùng Nguy!!! Tùng Nguy!!! Người mau tỉnh lại đi! Người không phải vẫn...vẫn đều yêu phụ thân sao? Người sao có thể nhẫn tâm...nhẫn tâm bỏ hấn lại một mình a...Tùng Nguy, người mau tỉnh lại đi a...Người mà người yêu nhất đang ở đây...hấn đang chờ người a... Tùng Nguy! Tỉnh lại đi! Tùng Nguy!! Không thể! Người không thể cứ như vậy mà đi được...Không thể mang cha ta đi...”

Nhâm Thiên Tường khóc thật thê lương, trên mặt tràn đầy nước mắt, cả người ngồi bệt xuống nền đất, thanh âm đã khàn khàn “Không thể...Không thể...”

-“...Tim bệnh nhân lại đập rồi!” Y tá kinh hãi kêu lên. Máy đo nhịp tim lại kêu títt títt. Nhâm Thiên Tường ngậy ngẩn cả người, hấn nắm chặt lấy tay Tùng Nguy, nhìn Tùng Nguy khẽ nhăn lông mày, thở yếu ớt. Hấn kinh hãi gọi: “Tùng Nguy! Nguy thúc thúc! Nguy thúc thúc!!”

Bạn đang ?

-“Tiên sinh, cảm ơn sự giúp đỡ của người, việc còn lại hãy giao cho chúng ta a!” Bác sĩ cảm kích nhìn Nhâm Thiên Tường rồi kêu y tá đưa Thiên Tường ra ngoài. Ngay lúc buông tay Tùng Nguy ra, Nhâm Thiên Tường nhìn thấy trong tay Tùng Nguy nắm chặt lấy một cây thánh giá màu bạc...

Nhâm Thiên Tường đứng ở cửa, toàn thân đều đang phát run, sắc mặt hấn trắng bệch. Vừa rồi người kia thiếu chút nữa...thiếu chút nữa đã...

Cửa phòng cấp cứu của Nhâm Đoạn Phong đột nhiên mở ra. Bác sĩ dường như nhẹ nhàng thở ra, đứng ở cửa nói với y tá gì đó. Y tá chạy đến chỗ Thiên Tường. Thiên Tường cố gắng bình tĩnh đi tới, thanh âm còn đang run run: “...Cha ta...”

-“Tiên sinh, lần này chúng ta xác định phụ thân người thật sự đã thoát ly nguy hiểm, giờ đang chuẩn bị chuyển tới phòng bệnh. Người yên tâm đi!” Y tá mỉm cười với hấn, sau đó lại đi vào phòng cấp cứu.

Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, suy sụp ngồi xuống sàn nhà. Rồi hấn khóc...lặng lặng khóc. Cảm giác này giống như lúc tưởng đã mất đi Dục nhi...Tưởng như cả bầu trời đều sụp xuống...

94. Chương 94

Lúc Nhâm Thiên Tường gọi điện cho Văn Dục, Nhâm Đoạn Phong đã được chuyển tới phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, im lặng ngủ say, bàn tay vẫn nắm chặt lấy cây thánh giá màu bạc. Thiên Tường có chút mệt mỏi tựa vào cửa sổ:

-“Dục nhi, phụ thân không có việc gì!”

-“A, Tường! Sao lại gọi cho ta muộn như vậy a? Phụ thân hiện tại thế nào?” Giọng Văn Dục thập phần lo lắng.

-“Có chút việc xảy ra...Dục nhi, Nguy thúc thúc...” Thiên Tường sụt sịt “...bị trọng thương...Nhưng mà thật may mắn a...Hấn đã vượt qua cơn nguy hiểm rồi...”

-“A, vậy thật sự là quá tốt rồi. Ta định báo cho người nhưng gọi mãi không được. Tường...Người khóc sao?”

Nhâm Thiên Tường giờ mới nhớ ra, mở điện thoại ra liền thấy đến mười hai cuộc gọi nhỡ, giọng hấn như bị ngạt mũi: “Dục nhi...hứa với ta...Đừng bỏ lại ta một mình được không?...” Sau khi nói xong, Nhâm Thiên Tường lặng lặng chảy nước mắt...

-“...Ngốc...Không phải chúng ta đều đã hứa với nhau rồi sao? Suốt đời này, bất ly bất khí!” Văn Dục đau lòng cầm điện thoại, một tay đặt lên bụng “Còn có con của chúng ta a!”

-“...Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường khóc, hấn mong đừng xảy ra chuyện gì nữa, hấn muốn có một gia đình bình thường, một cuộc sống hạnh phúc...

-“Ta ở đây...ta ở đây...” Văn Dục cắn môi dưới “Tuồng, ta vẫn đều ở bên cạnh ngươi...Bất ly bất khí!”

Tùng Ngụy được đưa ra khỏi phòng cấp cứu. Nhâm Thiên Tường tiến lên giữ lấy giường bệnh, nói vài câu với y tá rồi đưa Tùng Ngụy đến phòng bệnh của Nhâm Đoạn Phong. Y tá muốn mở miệng nói gì đó, Nhâm Thiên Tường liền cười với nàng: “Ta muốn bọn họ được ở gần nhau...trong giấc mơ cũng có thể nhìn thấy nhau...”

Tùng Ngụy lẳng lặng ngủ say, một bàn tay vẫn còn nắm chặt cây thánh giá, sắc mặt đã không còn tái nhợt...

Nhâm Thiên Tường nhìn Nhâm Đoạn Phong, lại nhìn Tùng Ngụy, rồi xoay người rời đi. Ngụy thúc thúc, phụ thân ta liền giao phó cho ngươi a. Phải hứa với ta, đời đời kiếp kiếp đều phải ở bên phụ thân, bất ly bất khí a...Phụ thân, người kia ở ngay bên cạnh ngươi. Cho nên ngươi không cần phải khóc nữa...Người này, hẳn đã vì ngươi mà thắng được cả tử thần...Hảo hảo quý trọng nhau đi, đừng làm tổn thương lẫn nhau nữa...

...

Trong mộng, cả hai người đều mơ về một mùa hoa bạch ngọc lan, khi cả hai còn là những đứa trẻ. Tùng Ngụy và Nhâm Đoạn Phong cùng ngồi trên bậc thang ngoài cửa phòng học, nhìn một đôi cô dâu chú rể đang lên xe ở cách đó không xa. Tùng Ngụy hỏi: “Tiểu Phong a, kết hôn là cái gì a? Nhìn bọn họ vui vẻ như vậy, chắc là có chuyện gì vui lắm!”

Nhâm Đoạn Phong liếc mắt nhìn Tùng Ngụy một cái: “Ngươi bị ngốc a, bọn họ vừa kí hợp đồng xong, đang chúc mừng đó! Cha ta mỗi lần kí xong hợp đồng cũng hay làm như vậy, nhưng mà không có nhiều hoa như vậy a.”

Mục sư đứng ở phía sau nhin không được bật cười, hẳn ngồi xổm xuống phía sau hai tên tiểu tử, vỗ nhẹ đầu bọn họ: “Kết hôn là một buổi lễ rất trang trọng, đặc biệt. Sau đó hai người sẽ nương tựa vào nhau, tin tưởng nhau, tôn trọng nhau...Mặc kệ tương lai có chuyện gì xảy ra, khó khăn hay bệnh tật...vẫn phải tin tưởng nhau, yêu thương nhau...Bất ly bất khí!”

Nhâm Đoạn Phong cùng Tùng Ngụy giật mình, quay đầu lại tròn mắt nhìn mục sư.

Mục sư nở nụ cười: “Đợi đến khi các ngươi gặp được người mà mình yêu thương nhất trong cuộc đời này, sẽ hiểu được a.”

-“Cái gì nhìn hay vậy a!” Nhâm Đoạn Phong liếc mắt một cái, nhìn trúng được cây thánh giá mục sư đang đeo trên cổ “Ta muốn nó!”

-“Ta cũng muốn!” Tùng Ngụy cũng reo lên. Sau đó cả hai cùng xông tới, nắm lấy hai cây thánh giá trên cổ mục sư, rồi làm một cái mặt quỷ, cầm lấy thánh giá bỏ chạy...

...

Lông mi của Tùng Ngụy khẽ run lên, rồi Nhâm Đoạn Phong cũng hơi nhíu mày một chút, cả hai dường như đều cùng một lúc...Tùng Ngụy mở mắt ra, ngay sau đó Nhâm Đoạn Phong cũng mở mắt, không hẹn mà gặp. Nhâm Đoạn Phong nghiêng đầu lại, Tùng Ngụy cũng hơi nghiêng đầu. Bốn mắt nhìn nhau, Nhâm Đoạn Phong hơi ngậy ra một lúc, rồi một giọt nước mắt lẳng lặng trượt xuống...

Tùng Ngụy ngây ngẩn cả người. Ta lại nằm mơ sao? Trong mộng Phong đang khóc...Hắn cố gắng vươn một bàn tay đang cầm cây thánh giá, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt Đoạn Phong, rồi lại giật mình ngậy người...Không phải mộng, xúc cảm này chân thật như vậy...Nhâm Đoạn Phong run run vươn ra một bàn tay cũng đang cầm chặt cây thánh giá, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tùng Ngụy, để sát vào trên mặt. Hẳn nghĩ mình đang nằm mơ. Trong mộng, Tùng Ngụy đang ở ngay bên cạnh hắn...

-“Phong...” Tùng Ngụy khóc, mỉm cười, nước mắt lại lẳng lặng rơi, đầu ngón tay run run...

-“A Ngụy...” Nhâm Đoạn Phong rơi lệ, nở nụ cười...

...

-“A, Phong! Ta vừa trông thấy thúc thúc mặc đồ trắng kia đeo cho a di một cái vòng, rồi a di cũng đeo cho thúc thúc ấy một cái vòng a! Đây là trao đổi sao?” Tùng Ngụy cầm trên tay cây thánh giá, lắc lắc dưới ánh mặt trời “Hay chúng ta cũng kết hôn đi Phong!”

Nhâm Đoạn Phong nhú mày “Trao đổi cái gì a!”

-“Ân, đổi hai cây thánh giá này này!” Rồi Từng Ngụy đeo vòng thánh giá lên cổ tay Phong. Đoạn Phong sưng sốt một chút, sau đó cũng làm theo, vòng dây thánh giá lên tay Từng Ngụy.

-“Oa, chúng ta kết hôn rồi!” Từng Ngụy nở nụ cười. Nhâm Đoạn Phong cũng nở nụ cười, nhìn Từng Ngụy vui vẻ cười đùa, dưới cơn mưa hoa bạch ngọc lan...

95. Chương 95

Về đến nhà, Nhâm Thiên Tường việc đầu tiên chính là ôm lấy Văn Dục, ôm thật chặt, cảm thụ được bụng Văn Dục hờ ra. Hắn cúi người, lỗ tai dán trên bụng Văn Dục, tinh tế cảm thụ được thai nhi ở trong bụng cựa quậy, hạnh phúc mỉm cười...

Hạnh phúc nhất là có người yêu ở bên cạnh, còn có cả đứa nhỏ...

Hai người ngồi bên nhau trên xích đu ngoài sân, Văn Dục dựa đầu vào trên vai Thiên Tường, tay cầm lấy tay Thiên Tường, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người bọn họ.

-“Dục nhi, phụ thân ở bên cạnh Ngụy thúc thúc có được không a?”

-“Ngốc, sao lại hỏi ta a?”

-“Bởi vì ngươi là Tiểu Ngư Nhi của ta, là bà nội chợ của nhà ta, là mẫu thân của con ta, là người ta yêu nhất cuộc đời này...”

-“Bậy bạ!” Văn Dục thản nhiên nở nụ cười, mặt đỏ bừng.

-“Chờ bọn họ đều xuất viện, chúng ta mời bọn họ làm chứng, sau đó sang Pháp kết hôn được không?”

-“Tại sao lại sang Pháp a?”

-“Bởi vì phụ thân cùng mẫu thân cũng kết hôn ở Pháp a. Ha ha, ta sinh ra ở Pháp mà, cho nên mới gặp được tiểu Ngang a, hẳn là con lai đấy. Tiểu Thiên chắc cũng đang ở Pháp, Âu Dương huynh đệ cũng đều qua bên đó rồi. Ha ha, sau đó sẽ tiếp nhận phụ và nhận mẫu của ta sang đó, được không?”

-“Gì cơ?” Văn Dục ngăn người “Viên Ngang sinh ra tại Pháp sao?”

-“Đúng vậy, có gặp qua một lần bên Pháp, sau về nước thì ở lại luôn nên cứ nghĩ không còn gặp lại nữa. Sau khi mẫu thân qua đời ta liền chuyển về kí túc xá, rồi lại gặp lại hắn. Hắn theo phụ thân chuyển trường tới.” Bọn đang ?

-“Gì? Người gặp gỡ tiểu Thiên trước hay Âu Dương huynh đệ trước?”

-“Tiểu Thiên xem như gặp gỡ đầu tiên, bởi vì phụ thân cùng Lang bá phụ có quan hệ, từng gặp nhau ở mấy bữa tiệc. Nhưng mà sau đó hắn lại bị đưa sang Italia để du học, rồi đi nơi nào cũng không biết. Sau khi lên trung học, hắn lại chuyển trường về đây. Cuối cùng là gặp gỡ Âu Dương huynh đệ. Bọn họ chọc giận một nhóm xã hội đen, bị vây đánh, bọn ta trông thấy liền xông lên hỗ trợ, cứ như vậy liền thân nhau!”

-“Ha ha...” Văn Dục nhẹ nhàng nở nụ cười “Tuông, người thực may mắn khi gặp gỡ được bọn họ a!”

-“Còn gặp được người nữa chứ!” Nhâm Thiên Tường cưng chiều quay đầu lại, hôn thật sâu lên trán Văn Dục “Nếu có thể, thật muốn vĩnh viễn đều ở bên cạnh ngươi a!”

-“...Ngốc!” Văn Dục hôn trả hắn, nở nụ cười “Trước đây không biết yêu một người là như thế nào...Giờ đã hiểu, nếu có thể yêu một người thì thực hạnh phúc...Ít nhất trong lòng sẽ không trống trải, sẽ không cảm thấy cô đơn...”

-“Trước đây ta vẫn tưởng mình sẽ gặp gỡ một cô gái, sau đó kết hôn với nàng, rồi sinh rất nhiều đứa nhỏ...Ha ha...”.

-“Vậy giờ ngươi hối hận rồi sao?” Văn Dục hí hóp mắt nhìn Thiên Tường.

-“Nếu lúc trước buông tha ngươi, ta sợ mình sẽ hối hận đến chết mất!” Nhâm Thiên Tường cầm lấy tay hắn, gầy gầy mũi hắn, nở nụ cười.

-“Có một chuyện ta vẫn muốn hỏi ngươi...Ngươi có từng thích Hạnh Tử tiểu thư không? Nói thực ra a!” Văn Dục cầm tay hắn, ánh mắt khiến người ta không thể không nói thật.

-“Cái gì, ngươi nói bậy bạ gì đó!” Nhâm Thiên Tường giật mình.

-“Khi đó...ta thật sự muốn bỏ cuộc...” Văn Dục khẽ mỉm cười, quay mặt đi “Ta biết chính mình thực ích kỷ...Khi trông thấy ngươi che chở nàng, cảm giác thật sự rất đau khổ...Ta biết không nên như vậy...Nhưng mà...nhưng mà vẫn không thể chịu đựng được...”

-“Ngốc!” Nhâm Thiên Tường gắt gao ôm lấy hắn, nở nụ cười “Thấy ngươi đổ kỹ vì ta, ta thực vui vẻ. Yêu một người đều ích kỷ như vậy a. Ta muốn cả đời này giữ chặt lấy ngươi, quyết không buông ra!”

-“Ngươi đã giữ chặt được ta còn gì...Thân thể, tâm trí của ta đều bị ngươi chiếm được rồi a!” Văn Dục nở nụ cười, ầm ập dựa vào Nhâm Thiên Tường. Cuộc đời này, cuối cùng cũng tìm được một nửa kia của mình...

96. Chương 96

Ánh trăng rất là nhu hòa xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trên cái bụng hở ra của Văn Dục. Văn Dục bị ôm, ầm ầm cảm nhận được trong bụng hình như có cái gì đó đang dùng sức co rút, động đậy, có chút đau. Văn Dục mở mắt, cảm thấy hô hấp đều khó khăn.

-“Tường...Tường...” Văn Dục cố hết sức kéo áo Thiên Tường. Bụng truyền đến từng trận đau nhức, đau đến đây người đều là mồ hôi lạnh.

-“Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường ngủ mơ màng. Hắn vươn tay mở đèn lên liền thấy sắc mặt Văn Dục trắng bệch. Lập tức thanh tỉnh lại, hắn vội vàng nắm chặt tay Văn Dục “Sao lại thế này? Dục nhi, có chỗ nào không thoải mái sao?”

-“Tường...vù vù...” Văn Dục cố hết sức thở “...Đứa nhỏ...đứa nhỏ muốn đi ra...Kêu...kêu phó giáo thụ...mau...”

-“Dục nhi, ta lập tức đưa ngươi đi bệnh viện!” Nhâm Thiên Tường nóng vội.

-“Không...không được...Tường...nghe lời ta...Không thể đi bệnh viện... Mau gọi cho Phó giáo thụ...còn có Kỳ Hoảng...A...” Văn Dục đau đến mức không thể kiềm chế chính mình.

-“Dục nhi!” Nhâm Thiên Tường gấp đến độ hoảng cả lên, nhưng vẫn cố gọi điện cho Phó Cự “Giáo thụ, mau tới đây a! Dục nhi sắp sinh! Gọi cả Kỳ Hoảng nữa...”

Còn chưa nói xong, Phó Cự đã cúp máy...

Phó Cự cùng Lạc Kỳ Hoảng phóng xe đến nơi, Văn Dục gần như bất tỉnh. Nhâm Thiên Tường gấp đến độ sắp khóc, ôm lấy Văn Dục gọi tên hắn.

-“Thiên Tường, ngươi đi nấu nước ấm, chuẩn bị một vài cái khăn thật sạch, còn lại hãy giao cho ta và Kỳ Hoảng.” Phó Cự đeo khẩu trang, quay đầu nhìn Lạc Kỳ Hoảng “Chuẩn bị mổ! Chú ý theo dõi máy đo nhịp tim!”

-“Vâng!” Lạc Kỳ Hoảng vẻ mặt khẩn trương, hai tay truyền dịch cho Văn Dục cũng run run.

-“Phải mổ sao?!” Nhâm Thiên Tường căng thẳng.

-“Không có cách nào khác, cơ thể nam nhân không thể tự sinh được đứa nhỏ. Ngươi đừng hoảng, tiểu Dục sẽ không có việc gì!” Lạc Kỳ Hoảng lần đầu tiên trấn an Nhâm Thiên Tường.

Nhâm Thiên Tường tuy rằng trong lòng rất lo lắng, nhưng vẫn cố bình tĩnh, cuống quýt chạy tới phòng tắm chuẩn bị nước ấm...

Thời gian dần trôi qua, Văn Dục sớm đã hôn mê. Nhâm Thiên Tường quỳ gối ở bên cạnh, cầm tay Văn Dục, gọi tên Văn Dục. Phó Cự cẩn thận mổ, Lạc Kỳ Hoằng ở một bên phụ trợ, thường xuyên nhìn nhịp tim yếu ớt của Văn Dục trên máy đo nhịp tim...

Không biết qua bao lâu, lúc bình minh đến, trong căn phòng kia rốt cục nghe được tiếng trẻ con khóc, lại còn là hai tiếng khóc. Trên tay Phó Cự máu chảy đầm đìa, đang ôm hai đứa trẻ toàn thân ướt đẫm.

“Dục nhi! Đứa nhỏ...hai hài tử a!” Thiên Tường nắm chặt lấy tay Văn Dục, kinh hãi kêu lên, nhưng Văn Dục vẫn còn hôn mê.

“Giáo thụ! Nhịp tim của tiểu Dục đang yếu dần a!” Lạc Kỳ Hoằng không quên nhìn máy đo nhịp tim, hoảng sợ kêu lên.

“Thiên Tường, người mau dùng khăn bao hai đứa nhỏ lại, việc còn lại giao cho chúng ta!” Phó Cự quyết đoán giao hai đứa trẻ cho Thiên Tường, sau đó nhanh chóng khâu lại vết mổ. Lạc Kỳ Hoằng ở một bên dùng sức ấn huyết nhân trung của Văn Dục, trên trán đầy mồ hôi.

“Dục nhi...” Nhâm Thiên Tường ôm hai đứa trẻ đang khóc lớn, cắn chặt môi, trong lòng bối rối. Đừng xảy ra việc gì...Dục nhi...Đừng xảy ra việc gì a!!

Phó Cự đã từng nói, Thượng Đế thích những người dũng cảm. Cho nên, Thượng Đế sẽ không mang Văn Dục đi. Bởi vì hắn rất dũng cảm...

Ánh mặt trời chiếu sáng cả căn phòng, Văn Dục rốt cục cũng thở lại được bình thường. Mọi người đều nhẹ nhàng mà thở ra...

Hoàn hảo...Phụ tử...bình an...

Nhâm Thiên Tường nở nụ cười. Hắn vẫn quỳ gối bên cạnh Văn Dục, trong lòng ôm hai đứa trẻ khóc lợi hại, mặt cọ sát vào mặt Văn Dục, rơi lệ. Hắn không nhịn được khẽ hôn lên mặt Văn Dục: “Thân ái...người thực dũng cảm...ta và bọn nhỏ thực vinh hạnh vì có người...”

Phó Cự tháo khẩu trang xuống, cảm thấy hơi mất nước, quần áo ướt đẫm. Hắn nhìn Văn Dục vẫn mê man nằm trên giường, khẽ nở nụ cười. Học trò cưng của hắn đã thắng a!

Lạc Kỳ Hoằng truyền dịch cho Văn Dục xong, nhẹ nhàng thở ra, ngồi phịch xuống. Hắn nhìn Phó Cự cười, lại nhìn Thiên Tường vừa cười vừa khóc, nhìn mặt Văn Dục vẫn còn tái nhợt, còn có hai đứa trẻ...Không biết vì sao, mắt hắn lại ướt ướt...

Tiểu Ngư Nhi a...Tiểu Ngư Nhi dũng cảm của ta...

97. Chương 97

Lúc Văn Dục tỉnh lại, ánh mặt trời rất là chói mắt. Hắn mở mắt ra lại nhắm mắt lại, rồi lại cố sức mở ra, đầu tiên liền trông thấy khuôn mặt sầu lo của Thiên Tường. Hắn suy yếu gọi: “Tường...”

“Ta ở đây...Dục nhi, ta ở đây a!!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, ôm lấy Văn Dục “Thân ái, người rốt cục cũng tỉnh rồi!”

“...Tường, đứa nhỏ đâu?” Văn Dục vẫn rất là suy yếu, đặt tay lên bụng “Đứa nhỏ đâu?”

“Yên tâm! Tiểu Dục, hai đứa con của người đều thực bình an a!” Phó Cự ôm một đứa nhỏ bao trong một cái khăn tắm màu trắng, đi vào phòng. Lạc Kỳ Hoằng ôm một đứa nhỏ khác đi vào theo. Hai người đều mỉm cười nhìn Văn Dục.

-“Hai đứa? Sinh đôi sao?” Văn Dục chậm rãi nở nụ cười, hần cố sức cầm lấy áo Thiên Tường “Ta muốn nhìn con a!”

Thiên Tường nhẹ nhàng nâng Văn Dục dậy, giúp hần dựa vào đầu giường. Phó Cự cùng Lạc Kỳ Hoảng nhẹ nhàng đặt hai đứa trẻ vào lòng Văn Dục. Văn Dục nhìn hai đứa nhỏ còn nhắm chặt mắt, khuôn mặt hồng hồng non nớt, ánh mắt liền trở lên ôn nhu vô cùng, nhẹ giọng nỉ non: “Hài tử của ta...”

-“Mãi mới ngủ được ấy, cứ khóc mãi a!” Lạc Kỳ Hoảng ngồi xuống bên cạnh Văn Dục “Người đợi hai đứa tỉnh lại nhìn xem, mắt đen láy như trân châu, giống mắt của người a!”

-“Nhưng khuôn mặt lại tựa như Thiên Tường a.” Văn Dục vuốt ve khuôn mặt của bọn nhỏ, lại nhìn Thiên Tường đang ôm mình vào trong ngực “Tường, người xem xem, bọn nhỏ thật sự rất giống người a!”

-“Nếu giống người thì tốt hơn!” Nhâm Thiên Tường cười, khẽ hôn lên trán Văn Dục “Ta sợ tương lai lại phải thường xuyên ghen tị a!”

-“Tại sao?” Văn Dục nhíu mày.

-“Đứa ngốc, sợ người chỉ yêu đứa nhỏ mà quên ta a!” Nhâm Thiên Tường vô cùng thân thiết hôn lên mũi Văn Dục “Không được bỏ quên ta nga!”

-“Ngốc!” Văn Dục nhìn bọn nhỏ, hạnh phúc nở nụ cười.

-“Thực không chịu nổi được các người! Mau đặt tên cho bọn nhỏ đi!” Lạc Kỳ Hoảng trừng mắt, bĩu môi.

-“Đúng rồi a, không nghĩ tới lại là sinh đôi...” Nhâm Thiên Tường vỗ nhẹ cái trán “Xem ra phải đặt tên lại thôi!”

-“Ta muốn để phụ thân đặt tên cho bọn nhỏ được không?” Văn Dục nhẹ nhàng kéo áo Thiên Tường, ôn nhu mỉm cười.

-“Cái gì?!” Nhâm Thiên Tường sững sốt một chút, sau đó cũng nở nụ cười. Tiểu Ngư Nhi của hần thật hiểu chuyện. Hần cúi đầu hôn Văn Dục “Hảo, hết thấy nghe lời người! Ta vừa nấu chút cháo, đợi ta bê lên!”

-“Hảo!” Văn Dục khẽ hôn hần. Thiên Tường liền đứng dậy, đi vào bếp.

Nhâm Thiên Tường đi rồi, Phó Cự đi tới, sờ mái tóc dài của Văn Dục, khen ngợi mà gật đầu: “Người rất lợi hại a!”

-“Giáo thụ, cảm ơn người!” Văn Dục cảm kích nở nụ cười, nhìn bọn nhỏ ở trong lòng “Ta vẫn suy nghĩ...Nếu trong nhà không có đứa nhỏ, sẽ rất tịch mịch...”

-“Ngốc, người suýt nữa dọa chết bọn ta rồi!” Lạc Kỳ Hoảng vô cùng thân thiết gõ đầu hần “Thiên Tường thiếu chút nữa đã đưa người đến bệnh viện rồi.”

-“May mà còn chưa...Nếu đến bệnh viện, đối với ta, với đứa nhỏ, với Thiên Tường cũng không tốt...” Văn Dục nở nụ cười “Mấy nhà khoa học sẽ bắt ta làm vật thí nghiệm mất. Rồi công ty của Thiên Tường cũng sẽ bị liên lụy...Tương lai, bọn nhỏ lớn lên sẽ bị người khác kỳ thị...”

-“Người thật là...” Phó Cự bất đắc dĩ nở nụ cười “Ta đáp ứng người, từ giờ trở đi sẽ không bao giờ nghiên cứu vấn đề này nữa...”

-“Giáo thụ?!” Văn Dục có chút giật mình.

-“Không cần cảm kích như vậy a! Đổi lại, người phải trở về sở nghiên cứu cùng ta. Gần đây ta đang nghiên cứu về đột biến gen. Khi nào khỏe lại đến giúp ta!”

-“Àn!!!” Văn Dục vội gật đầu.

-“Tiểu Dục a, nói thế nào với bá phụ, bá mẫu đây?” Lạc Kỳ Hoảng có chút sầu lo.

-“...Trước tiên cứ nói dối đi, nói là ta nhận nuôi...” Văn Dục có chút ưu thương nhìn bọn nhỏ “Có một số việc càng ít người biết càng tốt...”

-“Thật có lỗi a Dục nhi, ta không thể giúp được gì...” Lạc Kỳ Hoảng ôm Văn Dục.

-“Đứa ngốc, người đã giúp ta rất nhiều a!” Văn Dục nở nụ cười “Người cùng người kia thế nào rồi? Khi nào thì tu thành chính quả a?”

-“Không nhanh như vậy a!” Lạc Kỳ Hoằng đỏ bừng mặt.

Đứng ở cửa một lúc lâu, Nhâm Thiên Tường lẳng lặng nở nụ cười, sau đó đẩy cửa vào “Dục nhi, đồ ăn đến rồi đây!”

Văn Dục nở nụ cười, nhìn người kia ôn nhu dứt cháo cho mình, trong lòng cảm thấy hạnh phúc vô cùng...

98. Chương 98

Ngày hôm sau, Âu Dương huynh đệ hưng phấn mà chạy đến, chẳng thèm chào hỏi ai, mỗi người ôm một đứa nhỏ, hưng phấn kêu lên.

Âu Dương Vũ sờ sờ khuôn mặt đáng yêu của đứa nhỏ, hưng phấn mà kêu: “Oa! A Trụ, là thật a!”

-“Này, người muốn chết a!” Nhâm Thiên Tường đen mặt, đang muốn đòi lại đứa nhỏ, Âu Dương Vũ vội vàng giữ chặt lấy.

-“Oa, hảo đáng yêu a, cực kỳ giống mấy chú heo cảnh nhà bọn ta a!” Âu Dương Trụ hưng phấn cười ha ha.

-“Này, dám bảo con ta là heo, các người về hết đi cho ta!” Thiên Tường ngồi không yên vội đứng lên “Đưa bọn nhỏ cho ta!”

-“Không đưa, ta không nói nữa là được chứ gì?”

-“Ta cũng vậy! Không nói nữa!” Âu Dương huynh đệ vội xin lỗi.

-“Được rồi a. Tường, để cho bọn họ ôm một chút.” Văn Dục cười rất tươi.

-“Ai...Ta hy vọng bọn nhỏ không giống bọn họ!” Nhâm Thiên Tường có chút lo lắng. Nếu giống hai tên hỗn đản này, chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn sao?

-“Sao có thể như vậy được a? Bọn nhỏ là của chúng ta mà!” Văn Dục nắm chặt tay Thiên Tường.

Di động đột nhiên vang lên, Nhâm Thiên Tường nghe điện thoại. Mới alo một tiếng, Âu Dương huynh đệ ôm bọn nhỏ thật sự lớn tiếng, làm bọn nhỏ khàn khách cười không ngừng. Hắc bốp trán...Hảo, hảo, tha cho bọn họ.

-“Là ta a, Thiên Tường, nghe nói đứa nhỏ đã sinh ra rồi. Chúc mừng người a! Làm ba ba rồi!” Là giọng Viên Ngang.

-“Ha ha! Cảm ơn! Cảm ơn! Đợi đến lúc bọn ta sang Pháp tổ chức hôn lễ, người nhất định phải đến nga! Đúng rồi, còn có tiểu Thiên nữa a!”

-“...” Đối phương ngừng lại một chút, rồi lại nói “Hảo, nhớ báo trước cho ta a!”

-“Được, được!” Nhâm Thiên Tường cười lớn “Bên chỗ người đang là buổi tối đi.”

-“Àn, sắp ngủ đây. A Vũ gọi điện cho ta, nói Văn Dục sinh đôi a. Ha ha, đừng giống bọn họ là tốt rồi!”

-“Đúng, ta nhất định sẽ giám sát bọn họ!” Nhâm Thiên Tường liếc mắt nhìn cặp song sinh đang hưng phấn kia.

-“Vậy cứ như vậy đi! Thay ta gửi lời hỏi thăm Văn Dục. Còn có nói với hắn một tiếng...Hắn thực dũng cảm a!”.

-“Yên tâm. Hẹn đến lúc đó gặp lại a!” Nhâm Thiên Tường ngắt điện thoại, ôm lấy Văn Dục “Thân ái, Viên Ngang khen người rất dũng cảm a. Người không biết chứ tên đó chưa từng khen ai đâu nga!”

Vừa nói xong, di động lại vang lên. Nhâm Thiên Tường cầm lấy điện thoại:

-“Tiểu thiên?!”

-“Được làm ba ba rồi, rất vui đi!”

-“Đúng đấy, người đồ kị sao a!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười “Người xử lý mọi chuyện bên kia thế nào rồi?”

-“Có một số việc ngoài ý muốn, nhưng ta sẽ giải quyết nốt...” Lang Trạch Thiên hơi chần trừ “Về nước ta sẽ nói với người sau a!”

-“Hảo, cứ như vậy đi, đại ân nhân!” Nhâm Thiên Tường ngắt điện thoại, tựa đầu gần đầu Văn Dục. Không biết bọn họ giờ ra sao. Thật hy vọng có tin tức tốt.

Nhâm Đoạn Phong cùng Từng Ngụy xuất viện xong, việc đầu tiên chính là về nhà xem tôn tử. Tuy vết thương của Từng Ngụy còn chưa khỏi hẳn, nhưng hẳn cố ý đi theo Nhâm Đoạn Phong.

-“Không ngờ nhanh như vậy đã làm gia gia a. Ha ha...” Nhâm Đoạn Phong ôm một đứa nhỏ, kêu lên “Nhìn rất giống Tường nhi lúc nhỏ!”

-“Vâng, phụ thân! Đây chính là kết tinh tình yêu của ta và Dục nhi a!” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, rất tự hào ôm lấy Văn Dục. Văn Dục lập tức đỏ mặt.

-“Thật sự rất đáng yêu, bị người lạ ôm cũng không khóc a!” Từng Ngụy ngồi cạnh Đoạn Phong, trong lòng cũng ôm một đứa nhỏ, vươn tay đùa đứa nhỏ.

-“Giống như Dục nhi!” Nhâm Đoạn Phong nhìn Văn Dục, nắm tay Văn Dục, cảm kích mà gật đầu “Dục nhi, vất vả cho người a...”

-“Phụ thân, không có gì a. Ta vẫn mong có thể cho Tường một gia đình đầy đủ...” Văn Dục nở nụ cười, mái tóc dài đã được cắt ngắn, rất dễ nhìn.

-“Hay chuẩn bị một chút đi, sau đó sang Pháp kết hôn!” Nhâm Đoạn Phong nhìn Nhâm Thiên Tường “Người nha, không được bạc đãi Dục nhi nga.”

-“Đúng! Cải lương không bằng bạo lực, ngày mai đi luôn được không?” Nhâm Thiên Tường hưng phấn reo lên.

-“Hảo! Phong, chúng ta cũng chuẩn bị một chút đi!” Từng Ngụy cười nhìn Nhâm Đoạn Phong, vẻ mặt nhu tình.

-“Thuận tiện mời cha mẹ người đến đi. Dục nhi, cha mẹ người chắc chắn cũng giống người...rất thân thiện a!” Nhâm Đoạn Phong ôn nhu nhìn Văn Dục “Tường nhi may mắn mới lấy được người a!”

-“Phụ thân, ngài còn khen ta, ta sẽ xấu hổ chết mất!” Văn Dục nở nụ cười. Hắn chăm chú nhìn Từng Ngụy cùng Nhâm Đoạn Phong. Một bàn tay của Từng Ngụy từ lúc đầu đến giờ vẫn nắm chặt lấy tay của Đoạn Phong. Hắn quay đầu nhìn Thiên Tường, Thiên Tường cũng nhận ra, ôn nhu mỉm cười...

99. Chương 99

Giáo đường tại Pháp.

Người đến không nhiều lắm, có Văn phụ cùng Văn mẫu, Từng Ngụy cùng Nhâm Đoạn Phong. Còn có Âu Dương huynh đệ, Lang Trạch Thiên, Viên Ngang, Phó Cự, Lạc Kỳ Hoàng...Đương nhiên còn có Lang phụ cũng đến tham dự. Vị mục sư cao tuổi đứng ở trên đài, vẻ mặt hiền lành. Ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn về phía hai người đứng trước mặt mục sư. Nhâm Thiên Tường mặc một bộ âu phục màu đen, Văn Dục mặc một bộ âu phục màu trắng. Giờ phút này bọn họ đang hạnh phúc tươi cười.

Mục sư nói:

-“Người nguyện ý chung sống cùng người đàn ông này cả đời hay không? Thương hấn, tin tưởng hấn, cho dù hấn nghèo khó, bệnh tật...”

Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, ôn nhu nhìn Văn Dục: “Ta nguyện ý!”

Mục sư lại nói: “Người nguyện ý chung sống cùng người đàn ông này cả đời không? Thương hấn, tin tưởng hấn, cho dù hấn nghèo khó, bệnh tật...”

Văn Dục nhìn Thiên Tường cười đến rất là ôn nhu: “Ta nguyện ý!”

Mục sư nói: “Mời hai vị trao đổi tín vật!”

Nhâm Thiên Tường nhẹ nhàng nâng lên bàn tay thon dài của Văn Dục, đeo chiếc nhẫn mà Đoạn Phong tặng cho Văn Dục. Văn Dục cũng đeo lại nhẫn cho Thiên Tường, hai người nhìn nhau cười.

Nhâm Đoạn Phong nhìn bọn họ, đột nhiên ngây người. Hấn nhớ tới đám cưới của mình với Nhược Thủy. Từng Ngụy dường như cảm nhận được, hấn nhẹ nhàng cầm lấy tay Đoạn Phong. Nhâm Đoạn Phong quay đầu lại, nhìn ánh mắt thâm tình của hấn, nhẹ nhàng nở nụ cười...

Mục sư nói: “Mời hai vị tuyên thệ.”

-“Ta đồng ý hấn trở thành bạn đời của ta. Từ hôm nay trở đi, sẽ yêu thương lẫn nhau, chia sẻ cùng nhau. Cho dù giàu có hay bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh đều vẫn yêu thương, quý trọng nhau, đến chết cũng không rời xa...” Gần như là đồng thanh, Văn Dục cùng Thiên Tường cùng thề ước. Cả hai đều giật mình nhìn nhau, rồi nở nụ cười. Sau đó hai người ôm nhau, hôn nhau...

Viên Ngang lẳng lẳng cười, hấn lại đeo một chiếc kính gọng đen. Thì ra khi nhìn thấy bọn họ ở bên cạnh nhau như lúc này cũng không cảm thấy đổ kỵ a. Đột nhiên cảm thấy có ánh mắt nhìn về phía mình, Viên Ngang quay đầu lại nhìn. Lang Trạch Thiên đang lẳng lẳng nhìn hấn. Viên Ngang lập tức quay đầu đi chỗ khác, trên mặt đỏ ửng.

Ở một khu biệt thự tại Pháp, ánh đèn huy hoàng, có cả một dàn nhạc nổi tiếng đang chơi nhạc cùng một vũ đoàn nhảy múa. Nhâm Đoạn Phong cùng Từng Ngụy vừa uống rượu mừng vừa trò chuyện cùng Văn phụ, Văn mẫu. Một vài người dân nhiệt tình sống chung quang cũng được mời đến. Lang lão gia rất hưng phấn mà uống rượu mừng, bên cạnh có hai tên vệ sĩ đi theo sát phía sau. Âu Dương huynh đệ đang khiêu vũ cùng mấy cô gái. Nhâm Thiên Tường và Văn Dục đang chiêu đãi khách mời.

Viên Ngang vẫn lẳng lẳng ngồi ở một bên, thản nhiên mỉm cười, tao nhã mà uống rượu. Thì ra khi có thể hoàn toàn chấm dứt thứ tình cảm này lại có thể thoát mái như vậy. Suốt chín năm trời thăm mền người ta...cuối cùng đã có thể giải thoát rồi...

-“Ngang...”

Viên Ngang cứng cả người, lập tức đứng lên muốn rời đi lại bị Lang Trạch Thiên kéo tay lại. Hấn xấu hổ kêu lên: “Buông tay ra!”

-“Người nghe ta giải thích đã!” Lang Trạch Thiên nhẹ giọng nói.

-“Ta đã nói rồi, ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra...Người tốt nhất cũng nên quên đi!” Viên Ngang quay đầu lại, dùng sức bỏ tay Lang Trạch Thiên ra, vội vàng chạy lên lầu.

Lang Trạch Thiên nhìn chung quanh, thấy không có ai chú ý liền cũng đuổi theo. Hấn không hề biết có một bóng đen đang đứng ngay sau cây cột.

Thật trùng hợp, Lang lão gia đã trông thấy Lang Trạch Thiên, thế là tạm biệt mọi người, bảo đám vệ sĩ ở lại rồi vội vàng đuổi theo.

Trông thấy Lang Trạch Thiên chạy tới, Viên Ngang vội chạy vào trong phòng, đóng cửa lại. Lang Trạch Thiên chậm một bước, vội vàng đập cửa: “Ngang, mở cửa ra được không?”

-“Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút...Người mau về đi a!” Viên Ngang dựa vào cửa, thân mình có chút phát run. Tên hôn đản này...

-“Ngang, sự tình không phải như ngươi nghĩ a. Là tại tên hỗn đản Phạt Khắc Tư đã cho ngươi uống thuốc, thuốc hạ của ta phát hiện được mới thông báo...cho nên lúc ta đến...”

-“Đừng nói nữa. Ngươi rút ngay cho ta! Rút ngay!!” Mối Viên Ngang trắng bệch, giọng run run. Buổi tối hôm ấy, lần đầu tiên...

-“Ngang, ngươi hãy nghe ta nói đã...Lúc ta đưa ngươi về, thuốc đã phát tác...Ta...Ta không có cách nào khác...”

-“Câm mồm!” Viên Ngang che lỗ tai. Tên đáng chết này! Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến liền muốn tức chết. Vừa tỉnh lại đã không thấy hắc đầu, ngay cả một câu giải thích cũng không có. Đêm đó chính mình thực đâm dăng, gắt gao cuốn lấy người kia...Cứ nghĩ đến buổi tối hôm đó, Viên Ngang mặt càng đỏ hơn.

-“Ngang...”

-“Tiểu tử thôi, ngươi đang làm gì vậy? Ai ở bên trong thế?” Lang lão gia chạy đến, khó hiểu mà nhìn hắc đầu. Viên Ngang ngây ngẩn cả người. Lang bá phụ?

-“Thật đúng lúc! Lão nhân, ngay bây giờ ta sẽ nói rõ ràng với ngươi!” Lang Trạch Thiên xoay người nhìn Lang lão gia, vẻ mặt kiên định “Ta sẽ không đi xem mặt ai cả. Ta muốn kết hôn...Ta muốn lấy người ta yêu!”

-“Cái gì?! Ngươi đang nói cái gì?”

-“Lão nhân, đừng nghĩ ta không biết gần đây ngươi đang làm những việc gì. Ta sẽ không để ngươi can thiệp vào chuyện tình cảm của ta đâu.”

-“Hảo, ngươi mang nàng đến đây cho ta xem.”

-“Được! Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi không can thiệp là tốt rồi. Nhưng ta nói trước với ngươi, nếu chúng ta kết hôn sẽ không có con nối dòng.”

-“Tạo sao?”

-“Bởi vì hắc đầu không thể sinh.”

-“Cái gì mà không thể a. Hiện tại y học phát triển như vậy, ta cũng không tin...”

-“Lão nhân, hắc đầu là nam nhân...”

-“Cái gì?” Lang lão gia ngây ngẩn cả người. Viên Ngang ở trong phòng cũng ngây ngẩn cả người.

-“Ta yêu hắc đầu! Từ rất lâu đã yêu hắc đầu rồi!” Lang Trạch Thiên nghiêng mặt đi, vẻ mặt ưu thương “Nhưng mà...Trong mắt hắc đầu luôn không có ta...Nhưng không sao cả...Tình yêu luôn cần có dũng khí a...Đúng không lão nhân?”

-“Ngươi...ngươi nói cái gì!” Lang lão gia lớn tiếng kêu lên “Ta sẽ không cho phép! Thân là con cháu Lang gia, tuyệt đối không thể kết hôn cùng một nam nhân. Nếu như vậy ta làm sao còn mặt mũi trên giang hồ nữa!”

-“Lão nhân...Ta không quan tâm ngươi có đồng ý hay không. Đó là chuyện của ta. Mấy trưởng lão trong tộc ta sẽ cho họ về đường lão hết. Về phần ngươi...Lão nhân, ngươi cũng nên về hưu đi!”

-“Tiểu tử thôi, ngươi điên rồi! Ngươi dám làm như vậy sao?” Lang lão gia quát lên muốn xông lên đánh người.

-“Lão nhân, ta thật sự điên rồi! Ta vẫn luôn theo đuổi hắc đầu...Vì hắc đầu, việc gì ta cũng làm...Nhưng mà dù chỉ là một cơ hội hắc đầu cũng không chịu cho ta...Ha ha...” Lang Trạch Thiên ưu thương nở nụ cười “Ta thật giống như một thằng ngốc...Lão nhân, yêu một người sao lại khó khăn như vậy a?”

Viên Ngang giật mình ngây người. Chỉ cách một cách cửa, nhưng hắc đầu vẫn cảm nhận được vẻ bi thương của Trạch Thiên. Từ lúc nào, người này lại trưởng thành đến như vậy.

Lang lão gia có chút giật mình. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy đứa con kiều ngạo này của mình có vẻ mặt như vậy...

-“Ta muốn kết hôn với hắn...Cho dù hắn cự tuyệt ta một trăm lần...một ngàn lần...một vạn lần...ta cũng sẽ không buông tay...Cho dù cuối cùng...hắn cũng không chọn ta...ta...ta vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ hắn...Vậy nên...Lão nhân, người đừng hy vọng nữa...Nếu muốn có tôn tử, đệ đệ sẽ sinh vài đứa cháu cho người a. Cả đời này, trong lòng ta chỉ có người này mà thôi...”

Lang lão gia mở to hai mắt nhìn. Tên tiểu tử này không giống đang nói giỡn a.

Môi Viên Ngang phát run, đột nhiên hắn mở mạnh cửa ra, gầm nhẹ: “Hỗn đản! Người ở đó nói linh tinh gì vậy? Người có để ý tới cảm nhận của ta không a?”

-“Có! Thế nên ta vẫn chưa làm gì cả...” Lang Trạch Thiên nở nụ cười, hắn vươn tay ôm lấy Viên Ngang “Bởi vì vẫn luôn để ý đến người, sợ người sẽ bỏ ta mà đi xa hơn, cho nên ta vẫn không dám làm gì cả...Giờ cuối cùng ta cũng có động lực rồi...Ngang, chúng ta kết hôn được không? Ta sẽ bảo vệ người cả đời a!”

-“Cái gì?!” Cầm của Lang lão gia sắp rớt xuống đến nơi. Người mà tiểu tử thói yêu là...

-“Buông ra, ta sẽ không đồng ý!” Viên Ngang có chút tức giận mà giãy dụa. Lang Trạch Thiên vẫn không chịu buông tay. Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng lên cò súng, liền lập tức ôm lấy Viên Ngang. Đang định trốn vào phía sau sofa, một viên đạn xẹt qua bả vai của Trạch Thiên, cảm giác đau đớn liền lập tức lan ra. Viên Ngang bị hắn ôm vào trong người che chở.

Lang Trạch Thiên khẽ nhíu mày. Xem ra là bọn Mafia kia tìm đến gây sự.

-“Người chảy máu rồi kìa!” Viên Ngang nhìn hắn, vội vàng kêu lên “Người ngu ngốc a! Ai cần người cứu ta!”

-“Người sẽ ở bên ta cả đời...cho nên không thể không cứu a...” Lang Trạch Thiên ôn nhu cười, sắc mặt có chút tái nhợt.

Cách đó không xa truyền đến tiếng quát to của Lang lão gia: “Chết tiệt! Tên hỗn đản nào dám bắn con ta! Người đâu, mau bắn hắn ném vào hồ cá mập cho ta!”

Tiếp theo tiếng ồn ào vang lên, âm thanh dứt quãng, còn có cả tiếng la hét của đám khách mời.

Lang Trạch Thiên vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng ôm chặt lấy Viên Ngang, che chở cho hắn. Ánh mắt hắn vẫn nhìn ra phía ngoài phòng. Viên Ngang nhìn Lang Trạch Thiên, không nói được lời nào, trong lòng có một chút cảm xúc khác thường...Hắn vội quay mặt đi...

Sát thủ đều bị bắt, chỉ có hai tên mà thôi, đúng là bọn Mafia kia. Lúc đầu mọi người đều tưởng bọn chúng nhằm vào Từng Ngụy, nhưng sau đó ép hỏi mới biết nguyên nhân. Mọi người đều không thể tin. Thì ra Lang Trạch Thiên đã tự mình xông vào nhà Phật Khắc Tư, là con tư sinh của ông trùm tổ chức Mafia kia, để đánh cắp hàng của chúng. Đã vậy hắn còn đưa toàn bộ những bức ảnh chụp cảnh làm tình của Phật Khắc Tư lên trên mạng.

Lang lão gia giận dữ, trừng mắt nhìn Lang Trạch Thiên, hắn lại còn không thèm để ý. Viên Ngang ngồi ở bên cạnh hắn có chút hoảng hốt mà quay mặt đi, nhìn sang chỗ khác.

-“Nhìn ta làm cái gì? Vụ sát thủ mặt nạ bạc ta đã giải quyết xong hết cả rồi. Còn cái tên rác rưởi kia...ta không thiên hắn đã là nhân từ lắm rồi!”

-“Hỗn tiểu tử, người biết người đã gây ra chuyện gì rồi không!” Lang lão gia bị tức không nhẹ.

-“Ta chỉ biết hắn bắt cóc người của ta, ta chỉ đi cứu người thôi! Có việc gì cơ chứ?” Lang Trạch Thiên cũng gào lên.

Mặt Viên Ngang lập tức trắng bệch. Nếu không ngại có nhiều người ở đây như vậy, hắn đã đánh cái tên ngu ngốc kia rồi. Hắn đứng lên, nói một tiếng tạm biệt rồi lập tức rời đi. Lang Trạch Thiên thấy thế liền lập tức đứng lên.

-“Hỗn tiểu tử, ngươi định đi đâu? Chuyện này ngươi phải chịu trách nhiệm cho ta!” Lang lão gia quát khẽ một tiếng.

-“Ta không quan tâm! Đuổi theo người yêu quan trọng hơn!” Lang Trạch Thiên tà khí cười cười, sau đó vội đuổi theo Viên Ngang...

-“Tiểu tử, lão tử đánh chết ngươi!” Lang lão gia nổi trận lôi đình. Cứ nghĩ sẽ có người chạy đến ngăn cản hắn, kết quả mọi người lại đều im lặng ngồi ở chỗ kia nhìn hắn, hắn càng phát hỏa “Tại sao không ngăn cản ta?”

-“Lão Lang, đây là chuyện của bọn trẻ a. Chúng ta già rồi, không quản được đâu!” Nhâm Đoan Phong tao nhã uống một hớp rượu, thản nhiên cười.

-“Bá phụ, ngươi biết tính cách của tiểu Thiên mà...” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười “Huống hồ a, gia cảnh của Viên Ngang cũng rất được nga. Gia tộc của hắn có nhiều đời bán rượu...Nghe nói trong nhà hắn còn đang cất dấu hai bình rượu nho trăm năm a.”

Lang lão gia ngẩn người. Loại rượu quý hiếm như vậy, nếu có thể uống được thì thật tốt a...

Văn Dục nở nụ cười, hắn nắm chặt tay Thiên Tường. Nhâm Thiên Tường quay đầu lại, nhìn hắn ôn nhu nở nụ cười. Cuối cùng tiểu Thiên cũng dừng cảm đi đối mặt rồi...

100. Chương 100

Một năm trôi qua.....

Vào một ngày âm áp, Văn Dục bùng một bát cháo, vừa mới dứt cho một đứa nhỏ xong, đi tìm một đứa khác thì thấy đứa nhỏ ngồi trên sô pha, ôm con gấu bông lăn lộn, trên tay còn cầm điều khiển từ xa. Văn Dục sợ hắn té xuống ghế, liền vội vàng ôm lấy đứa nhỏ, cầm lấy điều khiển từ xa thì lơ đãng ấn nhầm. Ti vi bật lên, hắn đỡ đứa nhỏ: “Cục cưng ngoan, ăn cháo xong chơi tiếp được không?”

-“Ba...Ba...” Một đứa khác kêu lên, lắc lư đi trên tấm thảm, ôm món đồ chơi, nhìn ti vi gọi to “...Ba...Ba...”

Văn Dục ngẩn người, ngẩng đầu nhìn. Trên ti vi đang có chương trình phỏng vấn, Nhâm Thiên Tường ngồi ghế khách mời, trả lời phỏng vấn, trông vẫn rất anh tuấn.

Trong TV, người dẫn chương trình hỏi: “Mọi người đều biết Nhâm chủ tịch tài hoa hơn người, bao nhiêu thiên kim tiểu thư đều muốn gả cho người a. Ta tin mọi người ở đây đều muốn biết về hình tượng người vợ của Nhâm chủ tịch a. Vậy ngài có thể nói một chút về người vợ tương lai của mình không?”

Nhâm Thiên Tường thản nhiên nở nụ cười: “Không có điều kiện gì, chỉ cần ta yêu hắn là đủ. Mọi thứ của hắn ta đều yêu...”

Người dẫn chương trình ngạc nhiên: “Oa! Nhâm chủ tịch, ai có thể được ngài yêu thật đúng là hạnh phúc a! Nhưng mà, Nhâm chủ tịch, ta mạo muội hỏi một câu, ngài đã kết hôn rồi sao? Vì ta nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay ngài...Ha ha, thật có lỗi a! Ta đoán là ngài chỉ tùy tiện mới đeo thôi.”

Văn Dục có chút xấu hổ, nhưng mà lại có chút chờ mong...

Nhâm Thiên Tường ôn nhu mỉm cười, hắn giơ bàn tay đeo nhẫn lên, mặt hướng về phía máy quay: “Đẹp không? Đây là do người ta yêu nhất đeo cho ta đấy!”

Toàn trường quay đều ồ lên. Văn Dục ngây ngẩn cả người. Tuy rằng trong lòng có chút vui vẻ, nhưng lại lo lắng Thiên Tường nói ra sự thực...

-“Vậy...Nhâm chủ tịch, ngài đã kết hôn rồi sao?”

-“Đúng vậy, chúng ta đã sớm kết hôn! Cuộc sống hiện tại thật sự rất hạnh phúc!” Nhâm Thiên Tường cười đến rất là ôn nhu.

-“A, không biết có bao nhiêu thiên kim tiểu thư phải tiếc nuối a! Ta tin mọi người rất muốn biết về thê tử của ngài a! Ngài có thể...”

-“Thật có lỗi, ta không thể...” Nhâm Thiên Tường vẫn thản nhiên mỉm cười “Người ta yêu rất bận rộn, ta không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy hần, còn có con của chúng ta nữa!”

-“A, Nhâm chủ tịch thực quan tâm đến thê tử a, xem ra ngài thật sự rất yêu thê tử của ngài!”

-“Đúng vậy, ta yêu hần giống như hần yêu ta vậy.”

-“Vậy, thừa dịp cơ hội này, ngài có điều gì muốn nói với thê tử của ngài không?”

Nhâm Thiên Tường nhìn máy quay, thâm tình cười: “Thân ái, ta yêu người! Cả đời đều cùng người bất ly bất khí!”

Lúc này, cả trường quay đều vỗ tay hoan hô...

Văn Dục ôn nhu nhìn Nhân Thiên Tường trong TV, nở nụ cười, khóe mắt ươn ướt “Thân ái, ta cũng yêu người, cuộc đời này đều cùng người bất ly bất khí...”

Cửa mở ra, Nhâm Thiên Tường vào nhà rồi cởi giày. Văn Dục quay đầu lại, nhìn nam nhân trước mắt này, trong lòng rất kích động. Hần đứng lên, chạy tới ôm lấy Thiên Tường, hôn hần thật sâu. Nhâm Thiên Tường ngẩn cả người, rồi lại lập tức mỉm cười, thâm tình hôn Văn Dục.

-“Ta yêu người, Tường...” Văn Dục vẫn ôm cổ hần, đôi mắt đen láy tràn ngập hạnh phúc.

-“Ta cũng yêu người, còn có bọn nhỏ nữa...” Nhâm Thiên Tường nở nụ cười, khẽ hôn đôi môi duyên dáng kia, sau đó đi đến gần sofa, ôm lấy một đứa nhỏ, kêu lên: “Hắc, bảo bối có nhớ ba ba không? Ba ba nhớ các người muốn chết a!”

Văn Dục nở nụ cười, sau đó ôm lấy một đứa nhỏ đang lắc lư đi, ngồi xuống bên cạnh Thiên Tường, đứa nhỏ trong lòng hần vươn hai tay về phía Thiên Tường, dứt quãng gọi “...Ba...Ba...”

-“Hảo hảo, ba ba ôm một cái!” Nhâm Thiên Tường cũng ôm lấy hần “Đến ba ba hôn một cái a!”

Văn Dục nhìn Thiên Tường vẫn cười không ngừng, trong lòng ôm hai đứa nhỏ. Hần nở nụ cười, nắm chặt bàn tay đeo nhẫn của Thiên Tường. Người một nhà ở cùng một chỗ...Đây chính là hạnh phúc...

Aegean Sea.

Ở trên một con thuyền ngoài khơi Aegean Sea, Nhâm Đoạn Phong mặc một cái quần bơi, nằm phơi nắng. Từng Ngụy vẽ mặt tham lam, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đoạn Phong, cầm theo một lọ kem chống nắng đi đến: “Ha ha, Phong, ta giúp người thoa kem nga. Như vậy sẽ không hại da a.”

-“Ấn!” Nhâm Đoạn Phong khẽ lên tiếng.

Từng Ngụy liền hưng phấn bóp kem vào lòng bàn tay xoa xoa, rồi nhẹ nhàng mát xa cho Đoạn Phong. Mất thấy bàn tay dâm dăng kia càng ngày càng đi xuống, Nhâm Đoạn Phong vội bắt lấy tay hần, thản nhiên nói: “Có tin đêm nay ta cho người ngủ bên ngoài không?”

-“A...Hắc hắc, không cần a.” Từng Ngụy vội vàng cười làm lạnh “Chỗ này quá nắng, gió biển lại lớn, nằm ở đây lâu không tốt a.”

-“Hảo, vậy vào trong ngủ trưa đi.” Nhâm Đoạn Phong đứng lên, đi vào phòng ngủ, có chút mệt mỏi nằm xuống. Hần luôn có thói quen ngủ trưa. Từng Ngụy đi vào theo, nằm ở bên cạnh Nhâm Đoạn Phong, thói quen ôm lấy Đoạn Phong, mặt dán tại sau lưng Đoạn Phong. Hần lẳng lẳng nở nụ cười...Người này a, cố gắng suốt nửa đời người rốt cục mới có được hần. Từng Ngụy đột nhiên thấy rất cảm động, khóe mắt đều ướt át, thanh âm có chút nghẹn ngào: “Phong, ta yêu người...”

Bạn đang ?

Nhâm Đoạn Phong cứng cả người. Hần đột nhiên quay người lại, khẽ hôn cái trán của Từng Ngụy, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ta hơi mệt...”

Từng Ngụy giật mình ngẩng người, lập tức vui sướng đem Nhâm Đoạn Phong đặt ở dưới thân, hôn thật sâu...

Nước Pháp.

Trong một ngôi biệt thự, Lang Trạch Thiên nghiêm mặt, tức giận gầm nhẹ: “Chết tiệt, ta không làm được người sẽ không là Lang Trạch Thiên!” Lang Trạch Thiên loay hoay với cái bếp, đứng nguẩy một cái nồi.

Viên Ngang lẳng lặng ngồi ở trong phòng xem sách thuốc, đột nhiên phòng bếp truyền đến một tiếng nổ lớn. Hắn giật bắn mình, lập tức lao ra khỏi phòng. Phòng bếp nòng nặc khói đen, Viên Ngang vội lấy bình chữa cháy, kêu lên “Tiểu Thiên, người có ở bên trong không, trả lời ta a!”

-“...Ngang...” Lang Trạch Thiên ủy khuất đi ra, mặt mũi đen thui, xấu hổ đứng nhìn Viên Ngang.

-“Người đang làm gì vậy a!” Viên Ngang dở khóc dở cười gõ đầu hắn.

-“Dạ dày của người không tốt, ta muốn học nấu cháo cho người uống, nhưng mà không biết vì sao lại biến thành đen thui.” Lang Trạch Thiên cúi thấp đầu, len lén nhìn Viên Ngang.

Viên Ngang ngây ngẩn cả người, trong lòng đột nhiên cảm thấy ảm áp. Hắn kéo tay Trạch Thiên ngồi xuống, cầm lấy một cái khăn ướt, lau khuôn mặt đen thui của hắn. Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, gầy gầy cái mũi của Trạch Thiên: “Ngốc!”

Trông thấy hắn nở nụ cười, Lang Trạch Thiên cũng nhếch môi nở nụ cười. Trên mặt tràn đầy hạnh phúc. Ngang, ta muốn bảo vệ người cả đời a...

~Toàn văn hoàn

~~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ngu-nhi-cua-ta>